МИСИЯТА НА БЪЛГАРИТЕ

Беинса Дуно

ИЗБОР

Беинса Дуно

ИЗВОР

поредица
МИСИЯТА НА БЪЛГАРИТЕ

© Емил Стефанов, съставителство и коментари, 1999
© Холистичен център „АНХИРА", 1999

ISBN 954 - 9882 - 04 - 7

Беинса Дуно

ИЗБОР

Книга първа

ХОЛИСТИЧЕН ЦЕНТЪР "АНХИРА"
СОФИЯ , 1999

Поредица **МИСИЯТА НА БЪЛГАРИТЕ**

ИЗБОР

ЗАПАЛВАНЕ

ОЗАРЕНИЕ

ФУНКЦИЯ

ЕЛЕМИНТИ

ДОБРО

МЕМБРАНА

СЛОВО

СЕБЕ СИ

РЕАКТОР

КОНТАКТ

СИНТЕЗ

НОВ РИТЪМ

Днес старото изчерпва идеите и творческата си енергия – не може да върви напред. Новото идва с нови идеи, с ново разбиране.

Съвременните хора са се хванали за триизмерния свят, за вещите, за притежанието. Обаче, всичко ще им се отнеме. Голям огън иде, голяма светлина, която превръща вещите в пламък, материята в Дух, в нещо фино, възвишено.

Идва епохата на светлината, на безкористието. Който се държи за материалното, не може да влезе във финеса на новото. Тези хора ще се самозатрият.

Както нашите предци излязоха в древността от водата да приемат разум, така днес пробудените ще влязат в светлината, в етера, в нови измерения на живота.

Утрото на Новата Епоха пробужда нов тип човек, нова раса, която излиза от гъстата материя и влиза в по-благоприятни условия, в ново съзнание, в космичния живот.

В България сега се дава нов ритъм, нов импулс, който ще се изяви.

ОБИЧАМ ТЕ

Ани, Мери, приятели, да насядаме в кръг. Ние сме като деца, заиграни някъде във Вселената, неудържимо увлечени от своята идея.

Обичам те! Обичам те! Просто съм всемогъщ като те има. Всичко мога да направя за теб, всичко мога да пожертвам за теб с щастие.

Ти си детето вдясно, което обливам в ума си с всички багри на светлината.

Токът на любовта ми е толкова мощен, че дрехата ти става бяла като Слънцето и тялото ти грейва като ден. Ако си болно – оздравяваш, ако си мъртво – възкръсваш, ако си нещастно – вдъхновяваш се.

Ти пък запалваш детето вдясно от теб и така токът на любовта се завърта и идва усилен при мен чрез детето вляво.

Кой върти колелото? Центърът, Хара. Как го върти? – Нали като се яви топъл център, студената периферия се устремява към него и се образува вихър, наречен циклон. Ти като се движиш по кръга на този вихър, отиваш към центъра, дето топлич-

кото те изважда от студа на безлюбието, издига те нагоре към любов, взаимност, свобода, простор, необятни възможности.

Така излизаш от бремето на материалния, меркантилния свят и влизаш в света на душите, в света на любовта.

Да обичаш безкористно, то е най-великата сила в космоса. Намери едно същество, една идея, едно занимание, което да събужда в тебе велика любов. Тогава тази мощна сила на любовта ще ти отвори път навсякъде.

Хара е девствена долина в центъра на България, където силите се уравновесяват. На физическото поле Хара е център на тежестта в тялото. В по-висшите полета този център има свое седалище. Ние ще работим с Хара в центъра на мозъка, т. е. с пинеалния сплит, където е интуитивното съзнание.

Всеки като запали тази свещичка в себе си, колелото на българите ще се завърти, те ще станат на Слънце, на магнит и всички народи ще бъдат омаяни, вдъхновени, влюбени, ще започнат да се въртят около тях и да се магнетизират, да се изпълват от тази любов, от този изобилен живот.

Ако приложат този метод, българите могат да запалят Земятя с любов и да я освободят от робството на безлюбието, на омразата, на отчуждението, алчността, самотата. България ще стане един реактор на синтеза, от който Земята ще пламне от възвишени чувства. Тогава ще дойде една култура на свръхсъзнанието, култура на саможертва и служгене на тия, които обичаш. В свръхсъзнанието на великата любов хората така ще светнат, че в скоро време ще станат неизказано красиви, ще станат съвършени. Как можеш да не обичаш едно красиво, мило същество, което трепти от любов към теб и иска да те повдигне във всяско отношение?

Хората, които останат в меркантилния свят ще погинат. Те ще изгубят енергията си и ще се разкапят, както се разкапва гниещият домат. Хората, които се издигнат в интимния свят на душите, ще се запалят от такава любов, че целият им живот ще грейне, ще се изпълни с ликуване.

ДВЕТЕ ИЗКЛЮЧЕНИЯ

Винаги новите културни вълни в човечеството възникват при завършване на космични цикли и навлизане в нови области на Вселената. Тези духовни импулси излизат от центъра на системата – Слънцето.

В наше време много хора имат сетиво за живото, разум-

ното пространство и съзнават Вселената като цялостен организъм с физическо и духовно естество. Атомите на живата духовна Вселена са пробудени същества на светлината, а на физическата – същества от предметния свят.

Хиляди години преди новия цикъл неговият импулс се подготвя от Един Велик Мирови Учител, Който е разумна светлина от живия център на системата – Слънцето, въплътила нови знания, нов живот, нови условия. Школите, създадени от този Учител през хилядолетията вдъхновяват културни и социални движения, плеади от мислители, реформатори и творци, исторически периоди и епохи, които пробуждат съзнанието на човечеството за новото.

Изправени сме пред извънредни космични събития: Слънцето и Земята са пред цикличен юбилей; Слънчевата система излиза от космичния прах; предстои да ни се разкрие центъра на Галактиката.

В подобни случаи Слънцето е команден пулт за промените в планетната система.

„Слънцето е причина за всички нещастия на Земята, за нашите страдания и за нашите радости; то ражда наводненията, епидемиите и всички болести в света, то предизвиква земетресенията, изобщо то е причина за всичко, което става в цялата природа. Но Слънцето казва: „Ако ти си умен, ще можеш да използваш разумно моята енергия, аз ще ти принеса всичката благодат, а ако не си умен, ще ти причиня най-големи страдания“ [91, с. 75]

Значи хората трябва да бъдат умни, да резонират с разумния ритъм на Слънцето и Природата.

Животът в Природата се подчинява на цикли, пулсации. Малките цикли предизвикват фини пулсации, а големите – по-осезаеми. Когато много малки цикли се съберат в един голям, получават се пертурбации, наречени ритмични изключения.

„Във висшата математика на окултната наука има едно твърдение, според което при движението на едно колело на всеки сто милиона обръщения има едно изключение. Такова едно колело е нашата Земя. И тя като обиколи сто милиона пъти около Слънцето, и в нейните движения ще има едно изключение, което ще се изрази или в низходяща степен, катастрофално, или във възходяща степен, благоприятно. Такива изключения са ставали много често, такова изключение иде и сега.

...Знаете ли какво ще стане в света, когато слънцето направи едно такова изключение? Ако това изключение попадне в низходяща степен, цялата Слънчева Система ще угасне, на-

шето Слънце ще потъмнее, а с това и всякакъв живот ще престане; ако това изключение попадне във възходяща степен, слънчевата енергия ще се увеличи 10 пъти и тогава да му мислят хората на Земята.

Тъй че сега има едно приблизително съвпадение – и Слънцето, и Земята, са направили своите 100 милиона обръщения и сега идват две изключения." [91, с. 75-76]

От древността всички посветени предупреждават за изключителните събития в границите на нашето хилядолетие. Те говорят за огнена вълна, смяна на условията.

За да могат да влязат в новия свят на светлината, хората трябва да си образуват духовно тяло, т. е. в тях да се събуди животът на свръхсъзнанието. Свръхсъзнанието е Христовият Дух – разумният център в душите на съществата.

Духът е най-финото. Ти можеш да се домогнеш до съзнанието на Духа, само ако излезеш от условията на гъстата материя. Защото съществува закон, според който съзнанието е толкова по-будно, колкото в по-ефирна материя се проявява, и толкова по-спящо, колкото по-груба е тя. Не можеш да имаш връзка със своето висше съзнание, ако се занимаваш със свине, имоти, служби, партии, разгул.

ИЗЛИЗАНЕ ОТ ТРИНАДЕСЕТАТА СФЕРА – ЕВОЛЮЦИЯ, РАЗВИТИЕ

Потъването в материята и възвисяването към Духа е диалектически процес. Потъват тежките тела, а се издигат ефирните среди. Тези два процеса в живота са обусловени от взаимодействието на две противоположни течения в Битието – Бялата и Черната ложа.

Пътят на Бялата ложа води към живот, разумност, свобода, а на Черната ложа – към смърт, невежество, робство.

Методът на първия път е Доброто, Любовта, на втория път – злото, насилието.

Бялата ложа създава общество на многообразие от творчески души, а Черната – директивни организации и структури, маси от хора.

Директивното общество – светът, е инструмент на Черната ложа. Но Христос казва: „Дерзайте, Аз победих света!" Значи в човешкото общество идва една епоха на Духа, на възвишеното.

В миналото хората са били космични същества с голяма

мощ и слава. Падането на човечеството е станало при надмощие на Черната ложа над Бялата. Това е предизвикало космична и нравствена катастрофа, вследствие на което съзнанието на хората постепенно потъмняло, а условията им станали усилни, обременителни.

„В първата епоха на Земята са живели най-разумните хора, които са създали тъй наречения Златен век. И всичкото знание, което съществува сега в окулнтана наука се дължи на тях. В тази далечна епоха е имало хора, които са били във връзка с великите разумни същества, които са работили при създаването на Космоса и те са им разкрили законите и пътищата на това велико космическо творчество, и те са го предали на следващите поколения и епохи." [62]

След тази епоха, в която хората все още са имали космично съзнание, човечеството все повече потъва в гъстата материя, през сребърната, медната и желязна епохи.

Потъването в материята има две страни:

1. Съзнателно слизане на Духа в низшите сфери, за да ги организира, да внесе многообразие и красота във всичко.

2. Увличане на съществата от тъмните сили, за да впримчат съзнанието им в един механичен, безидеен живот за материално осигуряване, притежания, ежби, в робуване на низшите си сетива, които увличат човека в удоволстване, в грандомания, в разхищение на божествената психична сила. По този начин тъмните същества изсмукват жизнените сокове на човешкия род, докато напълно го омаломощят.

По силата на този процес, съзнанието на съществата се е отдалечило от великия живот на Светлината в космичния организъм и те се затворили в нищожния живот на едно малко предметно същество. Те се откъснали от космичните мащаби на своя Отец на Светлините, чиято Сила тече до най-фините капиляри на Вселената, за да се затворят във Вселената на Майа, в свинарството и невежеството на греха, в един свят, отровен от прах и пепел, който препятства на светлината – на разумния живот. Този продължителен период е известен като тъмната епоха – Кали Юга.

„Дълъг е периодът на тъмната нощ. Той започва от съгрешаването на първите човеци и продължи до времето на Христос. Христос дойде на Земята да каже на хората, че това тъмно време изтича. Сегашното време е край на Кали Юга, на черния век." [88, с. 45]

„Тъмните духове са хитри, за косъм се хващат да те оберат. Не ти дават да получаваш светлина. Ние излизаме от 13-

та сфера, а те ще останат в нея.

В миналото черната ложа е победила бялата ложа – това е падането на човечеството. Бялата ложа ще върже черните, въпреки че те са много хитри." [62]

Значи сега се води една космична война, в която човечеството ще бъде извадено от космичния прах, от невежеството. Къде се води тази война? В умовете и сърцата на съществата. Там се дава импулса, който превръща слизането във възлизане, превръща егоизма в служене.

„Когато хората са решили да изучават Космоса, те са слезли на Земята. По-рано техните възгледи са били по-ясни, понеже са живели в по-рядка материя, но после, когато са влезли в по-гъстата материя, възгледите им се помрачили, те почти са изгубили половината от своето знание и по този начин са се оплели в една метафизическа каша, от която може да ги извади само някой разумен ангел. ... И сега, понеже човечеството се връща от този инволюционен път, отива към своята еволюция, то вменява се за задача както на сегашната, тъй и на бъдещата култура, да го извади от тази каша.

Причината, за която страдаме днес, е колективна. Всинца сме виновни. Защо? – Понеже не вървим в съгласие с великата воля на Бога, не вървим в съгласие със законите на живата природа." [147, 6.6.1926 г.]

Дълбоките психични сили причиняват външните физически условия, затова благоденствието може да дойде чрез морално преобразяване, а не чрез физическо насилие. Падането на човечеството е станало чрез насилие, внушение, обсебване, като се апелира към личните му чувства в ущърб на моралните, интегриращите. Следователно, лошите условия на хората са резултат на едно морално престъпление – заробване вътрешните творчески сили на съществата от външнитте влияния на механичния свят.

„...грехът, пороците са колективни. Ако в сърцето на някой човек има завист, злоба, омраза, тя не е само негова; той сам не я е родил, във всички същества има злоба. Тия отрицателни качества съществуват и в растенията, както и в най-малките животни. ... Значи, лошото, нечистото, е в самите елементи. Аз наричам тия нечисти неща психически утайки, останали от миналото. Пространството, през което нашата Земя минава, е пълно с остатъци от развалени светове. От преди милиони години още Слънчевата система е попаднала в такова поле на развалини, вследствие на което и цялата Земя се е развалила." [79, с. 22]

„Сега в пространството ние се намираме в най-неблагоприятните условия. Мястото, дето се намираме в пространството, то ражда този безпорядък. Ние се намираме сега в едно място на разрушение. Тези неща, които стават, се дължат на известни отломъци. От пространството падат патрони, снаряди върху земята, и всяка година се посрещат по десетина милиона такива снаряди. Един ден ще дойдем в по-хубаво място и тогава ще настане мир. В туй пространство, в което сега пътуваме, ние се намираме в опасност, то е като в Атлантическия океан, през който пътуват параходи и се намират в опасност от ледените планини." [19, с. 147]

Излизането от тъмната епоха, от гъстата материя, от царството на злото, е един колективен, космически, морален акт в живото пространство. То се ръководи от силите на светлината, от разумния свят.

„Сегашното време е край на Кали-Юга, на черния век. Като изтече това време, ще настъпи светлият век на човечеството. Идват вече светлите братя на Земята. Иде новото време в света. Някои от светлите братя ще се въплътят, други ще се вселят. И едните, и другите ще бъдат видими и ще разрешат всички въпроси правилно." [62]

Светлите същества носят знанието за трансформиране на материята, за излизане от опетнената материя в по-висши области. Това е знанието за Божествения Огън.

„Понеже в началото Земята беше неустроена и пуста, т. е. слаба, като премина през тази област, тя пое в себе си ред нечистотии, от които и до днес още не може да се освободи. И впоследствие, колкото Господ и да я преустройвал, в нея все останало нещо от това зло. Сега невидимият свят употребява огъня като най-ефикасно средство за пречистване на Земята. И ние навлизаме вече в нова зона, в едно Божествено състояние на материята, дето всички тия неща ще се преустроят и пречистят. Как? Посредством този Божествен огън. Значи, новият живот, който сега иде на Земята, ще възпламени тази материя и ще я превърне в нова, по-фина. Всичко онова, което не е за полза, ще го изхвърли навън, чрез Божествените токове. В пространството има пътища, чрез които всичко непотребно ще бъде изхвърлено навън, както вие изхвърляте остатъците от домовете си." [79, с. 22-23]

Когато се говори за Божествения, Свещения огън – за Любовта, има се предвид най-финото, най-интимното, от което извира безсмъртния живот и щастието на съществата, и за което копнеят душите.

Потъването в гъстата материя е движение отдясно към ляво, подобно на завъртането на винта в дъската. Това е движение на Черната ложа, чрез която вихърът на Духа потъва в материята. То се нарича инволюция или завитие.

Издигането към ефирните области, към фините състояния, е движение отляво към дясно, подобно на развиването на винта и се нарича еволюция, развитие. То е движение на Бялата ложа, при което светлината, яснотата на съзнанието и топлината, изобилието на живота, нарастват.

Христос е, Който даде първия импулс за обръщане колелото на живота от слизане към възлизане, от инволюция към еволюция; за излизане от тунела на тъмната сила.

„Сегашният човек е слязъл толкова дълбоко, в такъв тунел, че като излезе от него, ще се пази, друг път да не попадне там. Това слизане и качване подразбира обработване на материала." [77, с. 128, 129]

„Христос дойде на Земята при най-неблагоприятни условия. До Христа човечеството беше в инволюционен период, а от Христа почна еволюция, възходящият път на човечеството. Христос не е от човешка еволюция. Той е космическо същество. Христос е светлината, която работи в цялата природа и е във връзка с тези, които ще образуват шестата раса." [132, с. 21]

„Христос дойде на Земята да разплете и оправи чужда карма – кармата на цялото човечество. За да се справи с тази задача, Той трябваше да обърне течението на природните сили. Той изпълни задачата, която невидимият свят Му беше възложил, но кръв излезе от порите Му." [77, с. 82]

Възходящият път и освобождението на човечеството днес идва чрез Христовия Дух, който се проявява в Неговите избраници – новите хора на светлината като добро. Възвръщаме се към нашето естество, което възлиза спираловидно към Великия Център на живота.

Молекулата на ДНК е дясно ориентирана, т. е. обратно на часовниковата стрелка. Ние сме в един дясно ориентиран свят, който се движи към централните полета на Битието, към Духа, към безсмъртие, разумност, космични възможности.

Усилията на всички напреднали представители на човешката раса днес се насочват към внасяне на възвишени идеи в живота, извеждане на човечеството в по-фини дейности, условия и стремежи. Условията на хората ще се изфинят и те ще се освободят от робството на материализма, само когато изтънчат своя ум, сърце и воля и поставят възвишените дей-

ности на по-почетно място. Това ще постави човечеството в условията на голям творчески простор и благоденствие, ще го освободи от робството, от закона на необходимостта. Методите на тази трансформация са предназначени за новия тип човек, за новата култура. Новите хора влизат в контакт с по-светли същества, които живеят при по-благоприятни условия, при по-голям простор за изява.

„От хиляди години слънчевата система минава в една област в пространството, която е пълна с отрови. Сега тя излиза от тази област. Сега тя навлиза в една по-духовна област, в която живеят по-напреднали същества, отколкото в досегашните области. И влизането в тази област ще разшири кръгозора на човечеството за познаване на природата. И ще го направи по-възприемчиво към новите идеи, които слизат към Земята.

Тези, които не могат да се издигнат, ще останат долу. Земята е стояла в тринадесетата сфера милиони години и сега излиза и се качва нагоре. Като излезе в нова сфера, ще даде банкет, ще каже: Деца, избавихме се вече.

Новият живот, това е закон за пробуждане на съзнанието. При пробуждане на съзнанието ще стане това. Тъмната епоха Кали Юга изтича. Този век, който трае няколко хиляди години, изтича. Той е черният век, тъмният век.“ [62]

Пробуждането на съзнанието е издигане към Духа, към Христовото Слънце в глъбините на Битието, в интимната стаичка на душите. Това Слънце е чистото, разумното, към което ни води Епохата на Водолея. Разумното, което ще съкруши старата епоха, е учението на шестата раса.

„Нашата Слънчева система е потопена в едно течение от по-гъста материя. Земята сега е наполовина излязла от тринадесетата сфера. Когато излезе напълно от нея, тогава ще дойде шестата раса.

Цялата слънчева система сега навлиза в една нова област на Духа. Това навлизане е почнало в 1914 година. По този начин и Земята е навлязла в тази зона. Или с други думи казано: Ние сме влезли във връзка с една девствена материя. Затова очакваме възкресение. Ето защо, онези, които са готови за това време ще възприемат новата вълна.“ [62]

Невидимият свят ни е дал образ за човека на шестата раса чрез Исуса Назарянина. Всички ще минем по Неговия път – да се отречем от личното в името на една велика идея. Само по този начин човек може да измие калта на греха и да грейне в цялото си величие.

Вечният Христос, Който се прояви чрез Исуса и днес учи

човечеството как да се новороди, да се освободи от привнесените чужди елементи, да влезе във вълната на любовта, на свещената чистота.

„Наистина материя, която прониква телата на хората не е нищо друго, освен грехът. Казано е за Христа, че чрез кръвта си е измил човечеството от греха. И до днес още Христос продължава да го мие. Това показва, че в цялото човечество е влязло нещо нечисто, което трябва да се освободи и очисти." [14, с. 188]

„Когато Христос дойде на Земята, ще научи хората на ония правила и методи, чрез които може да се пазят от потъване в гъстата материя на ада. Той ще подготви човечеството за новия живот. Затова дойде Христос и пак ще дохожда. Затова са нужни и добродетелите." [90, с. 29]

Христос учи хората как да олекват – да излязат от личния живот и да влязат в живота за Цялото, в Акаша. Това значи човек да има послушание към онзи тих глас в себе си, който го напътва в доброто и го пази от грешки, загуби и бедствие.

„Сега цялото човечество влиза в нова епоха. Днес Христос поставя всеки човек на везните и го тегли, да види, колко тежи. Според теглото му Той отсъжда кой има послушание и кой няма." [17, с. 49]

„Най-малкият недостатък увеличава теглото на човека и го връща назад. За да влезеш в другия свят, трябва да се освободиш от своите отрицателни мисли и желания. Когато слиза на Земята, човек е подобен на цепелин. За да се задържи известно време между хората, той се свързва с тях като с въжета. Не е ли свързан, той ще литне нагоре. Дойде ли време да напущате Земята, ще прережете връзките си и свободно ще литнете нагоре." [131, с. 161]

Като олекне и се издигне над дребнавия живот, човек се свързва с висшето, благородното – живот за една велика идея.

„Сега някои от вас може да се присадите на лозата. Християнството трябва да се новороди! Какво подразбирам в това? Човекът, който сега е в плът, трябва тъй да се видоизмени, че неговите способности, неговите мисли да се повдигнат. Трябва не само схващанията и разбиранията му да се видоизменят, но и силите му да вземат друго направление." [140, с.19]

Който е готов, се присажда на лозата, на разумното в себе си, което го ръководи и учи. То е Христовият Дух в човека, който го води в по-интимни области при същества, които го обичат. Тези същества преустройват вътрешния свят на човека, преустройват и цялата Земя.

„Сега Христос иде на Земята и казва: „Една стъпка по-нагоре!“ Вие трябва да вземете една стъпка по-нагоре, т. е. към небето. Какво разбирате под „небе“? Да отидеш на небето, това значи, да излезеш от състоянието на гъстата материя, в която се намираш. Сега цялата земя минава през голямо преобразование, атомите се преустройват. Това ще продължи докато силите на Земята се уравновесят. Земята ще мине през големи сътресения. Има начини за познаване, в коя област на Земята ще станат най-големи сътресения. Това на вас не може да се каже, защото ще се уплашите.“ [31, с. 207]

Казано е, че Христос ще дойде в облаците. Облаците символизират мислите на хората. Значи Христовият Дух влиза в умовете на хората да внесе нови идеи, нови разбирания, които ще ги издигнат над условията на робството, ще ги въведат в нови, по-висши течения на живота.

„... Всеки лъч, който пада от по-рядка в по-гъста среда, се пречупва. ... Гъстата среда, която се движи в нас, произвежда тези пречупвания... Този прелом показва, че е имало силно движение, което отклонява, както нашия ум, така и нашето сърце от правия път. Следователно, какво трябва да правим в такъв случай? – Да се повдигнем по мисъл и по чувства към Бога, защото не само едно течение ще ни срещне. Много течения се прекръстосват в природата. Да излезем благополучно от тия течения, за това се изисква една Велика наука. ... Когато говорим за Любовта, подразбираме едно велико течение. Когато говорим за Мъдростта, подразбираме пак такова течение. Когато говорим за Правдата, подразбираме същото. Когато говорим за Добродетелта, подразбираме пак едно велико течение. Когато говорим за Милосърдието, подразбираме същото. Това са символи, които означават известна среда, в която съществуват определени закони. Щом влезеш в тази среда, ти имаш вече всичко.“ [10, с. 212-213]

„Да се повдигнем към Бога.“ Няма друго същество с велико търпение като Бога, върху Който човечеството е хвърлило най-много кал. Понятието Бог е опорочено от Черната ложа, от всички религиозни институции и канони, които тя е наложила на човечеството. Затова, преди да пристъпим към темата по същество, ще разгледаме в още една книга тази свещена област. До това време, понятието Бог в тази книга да се разбира като висш разумен център в съзнанието на човека и човечеството, около който гравитират, и се трансформират и хармонизират всички външни и вътрешни условия. Този център е висшата интимна среда и сила, която ражда, крепи и храни целия

Всемир, всички цивилизации, йерархии и същества в него.

Бог е свръхсъзнанието в човека, неговото разумно интуитивно сърце, неговото висше богатство – резервоара в него на всички сили, дарби, добродетели и възможности. Друг образ за висшето измерение на свръхсъзнанието е Духът – Христос. Той е първата вибрация, породила Вселената и формите на всички същества. Той е Словото, първичният звук, Логосът, Аум, Слънцето на живота. Христос е висшият разумен център, висшето начало, висшето естество на човека. Този Бог, този Христос раздвижва сега умовете на хората да пробуди съзнанието им и да ги издигне.

„Да можем да възприемем трептенията на по-висшите светове – Божествените трептения – това е целта на развитието на главния мозък.

Грамадна е разликата между мозъка у един адепт и у един обикновен човек.

Сега Христос ще дойде в умовете на хората.

Христос казва: „Идете и проповядвайте и Аз ще бъда с вас до скончанието на века." Скончанието на века – това е този век на егоизма, който скоро ще си отиде.

Ние казваме: „Дошло е вече Царството Божие. Ставайте вече и влизайте в него!" [62]

С излизането от гъстата материя на злото, човечеството се пробужда за културата на светлите същества, за висшите измерения на живота. Когато прогледне за тази слава и величие, човечеството ще се изпълни с нови идеи, висши дарби, стремежи, дръзновение.

ОПИТЪТ

„... има една наука, според която нещата са точно определени, но тя не е фатална наука. При известни условия, някои страдания и злини могат да се отстранят или да се отложат, а могат и да се ускорят – това зависи от живота на хората. Един храм може да се разруши, а може и да се съгради. Един народ може да се разруши, а може и да се създаде. Това е в ръцете на самия народ.

Казвам: всеки човек трябва да развива своето вътрешно радио, да бъде в прям контакт с невидимия свят." [48, с. 14-15]

Преди две хиляди години Христос спаси човечеството от катастрофата над него, като я отложи. Той страда, зачена и ро-

ди новото човечество. Христовото учение е житото на доброто и милосърдието, което Христос пося, за да се храни човечеството в бъдеще. Това учение е квасът на Бялата ложа, на която е глава Христос. С този квас се заквасва новото човечество.

Старото човечество е дете на Черната ложа, на егоизма, на Сатана. То е като плевели сред житото. Плевелът расте и избуява, но не дава ценен плод за Божествения живот на душата.

Новият тип човек, който сега се създава е свързан с Христа, с невидимия свят, със светлите същества и цивилизации.

Днес новите хора правят опит да спасят човечеството от надвисналата катастрофа. Ако хората се пробудят и подкрепят този опит със силите на ума и сърцето си, той ще бъде успешен. Ако не се пробудят, чака ги разгром, какъвто земята не помни.

1. ПРОРОЧЕСТВА

„Във времето на пророк Данаил дежурен беше Архангел Михаил. Сега е Второто пришествие, сега е краят на века.

Всички тия неща, които са казани в 24 глава от Матея и в 12 глава от пророк Данаила, се отнасят за сегашните времена. Тия дни на страдания, ако не се съкратят, нито една плът не би се спасила. Но заради избраните тия дни ще се съкратят.

Ще дойдат граждански войни. Те ще бъдат ужасни. Ние не ги желаем. Ще се събуди голяма омраза между двете класи. Масите ще се повдигнат, ще станат големи кръвопролития. В много държави ще има гражданска война. Тогава и самата природа ще се възмути и ще дойдат големи земетресения. Където е било сухо ще стане вода. И където е било вода, ще стане сухо. Тези, които ще се спасят, ще влязат в Царството Божие, дето ще бъде небивала красота. Бъдете будни вие, защото нито косъм няма да падне от главата на праведния. Всички ще минат през изпитания. Будни бъдете, защото всички, които издържат на всички изкушения и изпитания, те ще влязат в Царството Божие. В най-големите страдания, човек да има мир, вяра и любов, да не се обезкуражава.

В 12 глава на пророк Данаила се говори за второто идване на Архангел Михаил. Ще дойдат най-големите страдания, каквито човечеството не помни. Архангел Михаил, понеже има

слънчево влияние, културата, която идва ще бъде слънчева. Тогава човекът на Любовта ще бъде силен, ще може да стъпи с краката си на главата на лошия човек и ще му каже: „Ще ходиш ли по пътя на Господа или не?“ Това е символично казано. Това се разбира, че лошият човек ще бъде парализиран от силата на човека на Любовта, който ще има силни вибрации.

Сега борбите на Земята са отражение на войната, която се води в невидимия свят, между Бялата и Черната ложа. Бялата ложа ще победи. Тъмните духове ще бъдат вързани и ще бъдат изпратени в бездната. Сега преживяваме най-важната епоха в историята на човечеството. Радвайте се, че живеете в най-важната епоха.

Който влезе в новия живот – това е възкресение. Тези, които ще се превърнат от гъсеници в пеперуди – това е първото възкресение.

От живота към Любовта, от Любовта към Бога и от Бога към света – да се помага, да се работи.“ [158, с. 331-332]

Спасението е в избраните. Те носят новите идеи, новите възможности, но са скромни, тихи, както водата скрито полива коренчетата. Който парадира, че е такъв или онакъв, не е от избраните.

Хората трябва да имат свещен трепет към идеите, които избраните носят, защото те са идеи на Бога. По друг начин обикновеният човек не може да издържи на голямата енергия, която избраните вече пускат в света.

Енергията на избраните иде от дълбоките полета на пространството, където живеят мощните същества на светлината. Понеже тази енергия изкарва отровата на егоизма в човека, напластена от хиляди години, изкарва навън всичките му недъзи и болести, тази нечистота се проявява като страдания, безспокойство, несигурност.

Старите устои на човешкия живот, основани върху осигуряването и егоизма, върху материалните фетиши, се събарят. Ако човек не насочи съзнанието си към чистото и святото, той няма да издържи на този напор.

Човек трябва да се определи в тази космична трансформация – към егоизма или към алтруизма. Само служенето на една висока, възвишена идея може да го изведе от големите изпитания.

Новата енергия е огън, който чистите повдига, а нечистите жигосва със своята пръчица. Този процес става пред очите ни.

„20 глава съответствува на 20 век. В тази глава се говори

за змията, която е символ на светската мъдрост, която сега ще изчезне.

Под думата „земя“ в тази глава се разбира сегашния строй, който ще се разруши. [20:11] Небето означава сегашния ред, установен от хората.

Морето в тази глава означава астралния свят, от гдето всички ще бъдат преродени на Земята, за да бъдат съдени. Адът означава вързаните за Земята духове, които ще излезнат, за да бъдат съдени, т. е. те пак ще бъдат преродени. Под думата смърт тук се разбират всички ония елементи, които дават гниене и разлагане. [20:14]. Няма да ви обяснявам сега за великите събития, които има да станат, вие ще ги видите всички сами.

Този век съответствува на ония времена, за които се говори в притчата за поканените на сватба, а те не отишли. В този век ще се даде достъп на ония, които досега са били вън, като социалисти, нихилисти и другите, а не на ония, които са се броили уж за християни, обаче не изпълниха, освен формата на християнството.“ [4, 11.IV.1916 г.]

Днешните събития красноречиво демонстрират всичко това.

Упованието на хората в банките, в партиите, в директивната система на обществото се разклаща. Смукалото на държавната машина става все по-немощно.

Къде е величието на авторитетите, които сеят светска мъдрост, с която искат да оправят света?

Къде е мощта на църковните събори и ордени, на мисионерските кампании, на ръкополагащите царе, нации и съсловия?

Още в началото на века Учителя казва определено, че през 1945 г. ще дойде религията на труда и разисква върху нея. Говори за Хелзингския процес като акция на Бялата ложа, като посочва 1975 г. Казва, че 1986 г. ще се разклатят устоите на стария свят и ще започне голямо брожение, което напълно ще разруши старите системи на мислене и обществен живот. На едно място през август 1941 г. казва:

„Докато господствува безлюбието, от сегашния порядък няма да остане и прашинка, за спомен на бъдещето. Помнете: В продължение на 45 години сегашният ред и порядък в света ще се измени, няма да остане помен от него. След това ще дойде новото, което всички очакват. Такава е Божията Воля“. [казано 31.VIII.1941 г.]

Това е Горбачовата реформа, която е под слънчево вли-

яние и извлича дълбоки утайки от човека и обществото. След настоящите събития на брожение идва учението на живота, за да повдигне човечеството.

Животът се проявява във всяка душа и затова идва простор за изява на всеки човек. Хората ще се сдружат по вътрешно сродство в полето на колективното съзнание, за което са пробудени, а не чрез организации, устави и програми. Съзнанията-радиостанции на хората ще бъдат отворени и всички ще живеят на една вълна, както мислят клетките в мозъка или функционират системите в един организъм.

„Спомнете си за виденията на Данаила, т. е. за образа, който видял на сън. Сега сме в ония времена, които се представляват чрез пръстите на краката на Данаиловата фигура, т. е. във времето на десетте Велики Царства: седем в Европа, едно в Америка и две в Азия. През тия времена ще се установи Царството Божие. Ето, виждате, как тия царства се стремят към обединяване, съюзи, въобще към обща конференция. Тия царства постоянно ще отслабват, заменени от Царството на Господа. Неговото Царство ще бъде духовно и разумно във всяко отношение, т. е. редът и порядъкът и правдата ще бъдат в душата на хората. От невидимия свят ще дойдат ония хора, които са били направени по образ и подобие Божие, т. е. светиите (Послание Юдово 1:14-15). Те ще завладеят сегашния свят и ще турят в него ред и порядък." [4, 11.IV.1916]

„Сега сме в ония времена". Кои времена? – Когато старото се сменя с новото, злото с доброто, неразумното с разумното.

Сегашното брожение разбърква мътилката на дъното, за да я изхвърли.

„Какво ще бъде знамението за твърдоглавия фараон, за да пусне евреите да излязат от Египет? Земята ще заиграе, както никога не е играла. Реките ще излязат от коритата си и вулканите ще изригнат със всичката си сила и мощ. – Де ще станат тия знамения? – В човешките общества. Те ще ви разтърсят така, че всичко старо ще изчезне."

[31, с. 203]

Ликвидацията на човешката карма се извършва първо в отделните хора, после в идейните и социални системи, и накрая в планетарните климатични и тектонични процеси.

„Сегашният свят ще бъде разрушен, нищо няма да остане от него. Под тази мисъл разбирам, че няма да остане лош човек на Земята. Злото и лошите хора ще изчезнат, няма да остане спомен от тях."

„За в бъдеще, на Земята няма да има паразити. Няма да има тунеядци, нито грешници. Те прекарват последните дни на своя живот." [79, с. 69]

Злото сега вилнее. То е било скрито в хората, а сега излиза на повърхността като циреи, които се пукат. Доколко ще се развихря злото зависи от това, ще се отворят ли хората за свръхсъзнанието, за Христа, за висшата интегрираща енергия на Любовта в себе си или ще спят.

„Идва една съдба в света и всички религии, които сега съществуват, ще бъдат разтърсени до дъно, всички религии ще опитат това. Всички народи, всички хора ще се изпитат. И всичко онова, което не е съгласно с Божествения закон на Любовта, е осъдено на смърт.Доброта, честност и права мисъл – това е достойнството на човека." [62]

Ние няма да коментираме сега трите основи на новото човечество. Без тях никой не може да пристъпи към новото. Тия обширни области ще коментираме отделно. От тях първо е доброто.

Ако висшето, братското съзнание в човека не се пробуди, да трансформира колосалната разрушителна сила в Земята, тя ще се прояви в тектонични сътресения.

„Идва едно коренно пречистване. Идва голям огън. Вие ще бъдете свидетели на това нещо, ще го проверите. Сегашните хора ги е страх от революции, опасността обаче не е в революциите, опасността не е в болшевиците, нито в богатите, нито във войните, нито в безверниците. Идва едно раздвижване на Земята, от което и бедните, и богатите ще хвърчат във въздуха, ще бъдат затрупани под пепелта." [17.IV.1932 г.]

„... На всички съвременни хора по целия свят казвам да не правят високи къщи, защото няма да мине много време, земната кора ще мине големи огъвания, и от тези къщи нищо няма да остане. Всички високи къщи ще се съборят, камък няма да остане от тях. Къщите, които за в бъдеще ще се строят, трябва да бъдат най-много един етаж и половина високи и не много масивни, защото ще се разсипят. Иде време, когато земната кора ще се огъва, а заедно с нея и вие ще се огъвате." [179, с. 228]

„От осем хиляди години хората все бесят, колят, но какви са резултатите им? Цялата Земя е покрита с гробища. Няма място, което да не е опръскано с човешка кръв или кръв на животни. Земята е толкова нечиста и опетнена! Небето е решило да потопи всички континенти на Земята. Новата култура не може да расте и да се развива на тази нечиста Земя. Нужна е ед-

на почивка, едно пречистване на Земята. Сегашните хора не подозират, при какви опасности живеят.“ [62]

Може ли да се отменят тия събития? – Не може и може.

Космичната сила на Духа е всемогъща. Тя стои над пространството и времето. Ако хората се свържат с това поле на щастие, на Акаша, на всеобемаща Любов, те са в състояние да се трансформират, да смекчат събитията и да преминат отвъд под нова форма. След няколко хиляди години Земята ще се разшири 10 пъти, ще стане от по-ефирна материя. Съществата, които я населяват не може да не се изменят.

„От гледището на новото човечество нас не ни очаква никаква голяма катастрофа. Действително, в света иде една голяма катастрофа, но тя е за всички ония здания, които нямат солидни основи, за всички онези гнили дървета, които нямат здрави корени. Иде една велика идея, която ще ги събори, но това е един закон, едно проветряване, което ще изчисти всичко гнило, а ще остане само здравото в света.“ [91, с. 75]

Здравото е човек да уповава на творческия извор в себе си, него да развива, да проявява своите заложби, дарби, способности. Има дарби на старата култура и дарби на новата култура. С новите Божествени дарби, човек си доставя всички условия, без да робува на никого. Те са Божественото богатство в човека, с което той не мисли вече за никакво осигуряване.

Навлизаме в динамични времена, в които обстановката бързо се променя. Всякакво външно богатство, всякакво осигуряване са изложени на банкрут. Природата ще счупи тези патерици, за да може човек да ходи изправен, правилно да възприема хляба на живота от Слънцето, което е извор от глъбините на Духа, на Христовата виделина.

„Съвременните хора днес са изтощени, издребнели, защото не излизат да наблюдават небето, а се обръщат само към Земята, към това, което самите те са създали, а то е дребнаво. Ако хората излизаха да наблюдават небето, облаците и звездите, тяхното настроение щеше да се измени, а ние, съвременните хора от бялата раса, щяхме да бъдем по-благородни, отколкото сме сега. Понеже ние доброволно не искаме да се откажем от стария ред на нещата, затова от Бялата ложа са решили да ни направят хора, да ни освободят от тези постройки, за да гледаме Природата. Едно време хората са си правили идоли, покланяли са се на тях, а ние днес им се смеем. Но съвременните хора са си направили къщи, имат си имоти, радват им се, защото те ги прехранват. Нима това не е идолопоклон-

ство? Никога не влагайте каква и да е мисъл в това, че вашата къща, нива или лозе ще ви прехранват.“ [15, с. 158]

Някои хора казват: „Е, в бъдеще, като дойде Христос, ще ни помогне.“ Къде е това бъдеще? Учителя казва:

„... ние сме вече в преддверието на Царството Божие. Христос е дошъл вече в света.“ [181, с. 27]

Проявлението на Великия Христос е обширна област, която ще разискваме, щом имаме възможност. Въпросът е, какъв кредит от време е даден на човечеството, защото всичко в Природата става точно в определеното време, т. е. циклично.

Христос казва: „Никой не знае този ден, освен Отца.“

Учителя навсякъде отклонява коментирането на този въпрос, но при все това през предвоенния период на 1939 г. загатва на своите ученици:

„Вие още нищо не сте видели. Ще бъдете изложени на изпитания. Едва сте започнали с тях. В края на християнската епоха сте. Евреите минаха през изпитания и като ги минаха, влязоха в християнската епоха. Всички сега ще се изпитат и които минат в новата култура, те са устояли на изпитанията. И това, което ви говоря ще бъде семето, което ще бъде посято. Всички вие, които искате да минете от християнската епоха в новата, през девет сита ще минете...

Сега трябва да се живее добре, за да можем да влезем в новата епоха без дълг. През малкото години, които ви остават тук до 1999 г. какво ще правите? Защото епохата е изтекла вече. ... Значи в този живот каквото направите, това е.“
[140, с. 151]

„Тези условия, които сега имате и не ги използвате както трябва, след 1999 г. чак ще ги имате тези условия.“ [Утринно слово 15.I.1939 г.] [139]

„Тези, които са готови ще имат винаги добри условия да ликвидират с кармата си, а които не са готови, ще имат възможност за това в 1999 г. До 1999 г. светът ще види това, което никога не е виждал.“ [62]

„Бог съизволи да даде условия да се съберем, тук на Рила през 1939 година. Настъпва нова епоха за човечеството. За втори път ще имате такива благоприятни условия чак през 1999 година. Онези, които днес са тук, ще пренесат благословението на Бялото братство за следващите поколения, които ще дойдат. За да могат да ги реализират тези идеи, които днес се дават, чак през 1999 година.“ [158, с. 448]

Страх изпълва съзнанието на човека, като вижда, че при духовното бездействие на мнозина и тази близка граница,

проказата вилнее, гибелта виси като меч. Обаче Павел казва: „А сега остават тия – Вяра, Надежда и Любов“. Когато тези сили се съберат в един фокус, те са всесилни да преобразят всички условия на живота. Без тяхната проява, човек е като перушинка, разнасяна от стихиите.

„Сегашният живот трябва да се измени в своите форми и съвременният строй трябва да се промени. И прави са хората на новите идеи, които изискват тази промяна. Тая промяна в природата може да стане последователно, но тя ще стане и в живота, или последователно, или моментално. По тоя случай турците казват така: „Аллахън зору да вар“, т. е. когато някому главата е дебела, и Господ му каже един или два пъти, какво трябва да прави, а той не взима от дума, за него се налага закона за необходимостта.“ [91, с. 72]

Понеже хората не послушаха пратениците на невидимия свят, на Бога, чака ги разгром.

При тази безисходица, остава им само един изход. Да съединят силите на ума и сърцето си в един фокус, да си отворят канал към тази велика космична вълна на Любовта, на Христовото съзнание, която да протече през тях и да преобрази Земята. По този начин, повече души ще се пробудят и завърнат в своя Божествен Дом – в живота на Христовата Любов, в културата на братство и сестринство.

„През целия този 20 век ще бъде съдба на света, през 21 век ще бъде връщането при баща си като блудния син. Той е векът на установяване нов порядък в света съгласно изискванията на Господното Царство и век на силен духовен подем. А в 22 век ще се възстанови Царството Христово на Земята.“ [4, 11.IV.1916 г.]

Най-голямото благо е за будните, чутките пред Божествения трепет. Чрез него те влизат във вечното зазоряване.

От този трепет всичко старо се срива, всичко ново процъфтява.

2. МИГЪТ

„Иде огънят! Който няма любов, нищо няма да остане от него. Нищо няма да остане от европейските държави. Няма да мине много време, ще проверите това, което ви казвам. Само любовта ще ви спаси. Думите на пророка ще се чуят. Нищо няма да остане от плановете на европейската политика. Това трябва да го знаят европейските дипломати! Нищо няма да ос-

тане от сегашните религии и църкви. Камък на камък няма да остане! Любовта ще разруши всичко старо. След това ние ще започнем да градим." [190, 103]

Значи първо старото доброволно или чрез саморазрушение ще освободи място за градеж. Това е вътрешен разумен процес, за който учениците на новото не успяха навреме да предоставят знание на обществото. Те трябваше вече да имат плодове и от тях да раздават, да услаждат хората, а не отсега нататък да се садят фиданките, та да се чака плод. Хората нямат възможност така бързо да доловят Духа на това обширно знание. Те нямат онази есенциална храна, която да им даде ново, цялостно разбиране, да ги подвижи в една определена посока, към една ясна, разбираема цел. Обаче разумните сили работят бързо. Оръжието им е мощно и те ще го дадат за кратко време, за да не отиде в чужди ръце.

Върховното знание идва отвътре във върховен момент. Трябва само хората да бъдат готови и будни.

„Предстои следното: Невидимият свят, онези, които сплотяват света, приготовляват нещо, чакат докато всичко е готово. Има нещо да се приготви за новия свят и като се приготви, новият свят ще дойде. Затова старият свят стои. Щом приготвят всичко, ще започне строежът." [116]

„Казано е в Писанието: „Всички ще бъдат научени от Господа." – Кога ще бъде това? – В последните дни на века. Ние сме в края на века, в една важна епоха. Ние минаваме през такава опитност, каквато миналите поколения не познават." [62]

„Всеки народ трябва да приеме учението на Христа, което носи обществена, политическа и духовна култура, която почива на закона на любовта. Под „любов" не разбираме физически преживявания, настроения и чувства, но нещо високо, което надминава възможностите на физическия човек. Само онзи люби, който е надраснал физическите условия, който е господар на себе си. Никой от съвременните езици не може да предаде съдържанието и смисъла на Божията Любов. Да живееш в тази Любов, това значи, в един миг да ти се разкрие целият свят в неговата наука, философия, изкуство, музика." [117, с. 121]

Във физическия свят нещата стават във време и пространство, но в света на висшата мисъл, в Божествения свят, те стават мигновено.

„... на Земята законът работи бавно, а в духовния свят – мигновено." [Живият Господ, 66]

Казано е, че новото ще дойде за мигане на око. Това е

просветване на съзнанието за едно ново разбиране или както е казано, да дойде „зора от висотата.“ [62]

„В света ще стане една коренна промяна, няма да ви кажа кога, но вие ще я видите. Тя ще стане внезапно. Хората ще заспят и като се събудят, ще видят, че не са такива, каквито са били. И тогава всеки човек в лицето на своя брат ще види брат си, ще види човека. Ще види Божественото начало, което гори в него. Това начало, както и стремежите на всички хора, ще бъдат едни и същи. Тогава ще се даде възможност на всички талантливи хора да се проявят.“ [74]

Това е най-важната област – пришествието на Божествената Любов, пробуждането на душите, които разтварят пъпките си и разцъфват за безсмъртие.

„Всичко става много бързо. Сега са най-важните времена за духовен напредък.

Учителите на човечеството предупреждават хората, а специално своите ученици, да бързат. Времето е скъпо. Денят е равен на век. Който може добре да използува времето, той ще придобие големи богатства.“ [127, с. 235]

„Никакво отлагане! Трябва да се използува Божествената вълна, която сега се подема, но не е дошла още в истинската си сила. Затова можем да кажем, че тя иде. Който е дошъл на Земята, трябва да използва хубавите условия, да не отлага.

Сега иде една обща пролет, обща духовна вълна, която ще засегне всички. Само че, които са повече напреднали, ще имат повече условия за напредък. Но всички ще придобият по нещо.

Сега е една епоха, когато нещата са кондензирани. Това, което за хиляди години щеше да се ликвидира, сега може само за 10 години да се ликвидира в сегашната епоха. Затова идват големи напрежения, противоречия. ... Сега са настанали такива благоприятни времена за духовни постижения, че за една година можете да добиете това, което по-рано не можехте да добиете за сто и за хиляда години.“ [62]

„Днес еволюционният процес е съкратен. Всяко нещо за реализирането на което в миналото се е изисквало хиляди години, днес може да се реализира в продължение на секунди, минути или часове – зависи от интензивността на мисълта.“ [72, с. 192]

Тази вълна вече е дошла.

Сега се изисква голяма будност – всеки да бъде търпелив, концентриран в доброто, да не се поддава на избухливите вещества и сили на старото. Ти трябва да си като спокойно

езеро, като чисто огледало, като безмълвието в природата, в което говори гласът на великото.

Този глас на милиони години казва по една юбилейна дума на хората, която съдържа цялата вечност. Трябва ли поради своята суета човек да изтърве този важен момент, който му отваря път към нови условия и да се остави, старият цикъл да го завлече надолу?

„Христос казва: „Будни бъдете!" – За какво? Сега е найопасното време, може да заспите и да останете вън. Божественият влак е толкова точен, само с една секунда можете да закъснеете. Затова вашето съзнание, вашите сърца и умове трябва да бъдат будни." [62]

„Няма време за отлагане. Остава само половин час до последния трен. Ако сега го пропуснете, ще чакате хиляди години отново да дойде. ... Преди две хиляди години се казваше, че е наближил денят Господен. Сега аз казвам: Ние сме в деня Господен. Остава само половин час до последния трен. Горко на оня индивид, на оня народ, който дотогава не уреди сметките си! Всички ще бъдете изобличени. Така се казва отгоре. Ако Европа не изправи своите погрешки, тая тояга ще се сложи отгоре й. Големи страдания я чакат. Казано е: „Горко на тебе, Ерусалиме!" Сегашната Европа е този Ерусалим."
[31, с. 154]

Тази Европа още няма знанието, с което да посрещне Божествения Космически Трепет, и онзи народ, който има знанието, носи отговорност за това. Знанието за тази Велика Любов трябва да излезе от затворените общества, от книжните хранилища, от скъпите курсове на Изтока и Запада и да стане знание на националните култури. Обаче, вече няма време това да стане на материалното поле, затова опитът, който има да се направи, ще бъде преди всички в духовното поле. Хората отвътре трябва да придобият знанието чрез този вътрешен контакт – отвътре, съединени помежду си в единен поток на мисълта и чувството, да се концентрират в центъра на този кръг на живота, да се пробудят и приготвят за новото. Който има стремеж, ще се включи в общия ток, който ще го приготви за онзи миг на космически контакт.

„Първо човек трябва да преобрази ума и сърцето си, за да може да го посети Великият, Който е създал целия свят – небето и земята, цялата наука, всички изкуства. Той ще внесе в човека безсмъртния живот – животът на възкресението. Това посещение ще трае само една секунда, но никога няма да се забрави.

Ехото му ще продължава във вечността. Казвате: Само една секунда! Това е толкова кратко. – Знаете ли какво нещо е да ви посети светлината само за една секунда? За една секунда светлината изминава разстояние от 300,000 км път. За колко време можете да изминете този път? Достатъчно е Бог да ви посети само една секунда, за да ви остави живот от хиляди години. Ако вие задържите в себе си богатството, което Той ви е оставил само в една секунда, ще се ползувате от това богатство хиляди години. Колко работа ще ви създаде това посещение! Бог само ще ви погледне и ще усетите, че товарът ви е снет от гърба. Ще олекнете като ангел, и ще бъдете готови да разперите криле, да хвръкнете из пространството и да кажете: Сега разбрах, какво нещо е животът. И тогава, каквато работа започнете, каквато наука заловите, всичко ще свършите с успех. Само така ще разберете думите: „За Бога всичко е възможно." Но за това се изисква търпение. Много добродетели има у вас недоразвити, а те трябва да се развият." [127, с. 197]

Сега в тази велика промяна, само с търпение, вътрешна устойчивост, мъжество могат да се трансформират индивидуалните и колективни условия.

Иска се будност към инициативите на светлите сили, за да включи човек волята и съзнанието си към вълните на благословение, които идат от тях.

Всеки, който има стремеж, може да се домогне до възвишеното, което блика от светлите същества, от колективния Христос. Тези вълни подготвят съзнанието за онзи велик миг.

„Що е Христос в света? – Той е Любовта. Всеки ден Любовта хлопа на вашите сърца. Ако вие изгубите тоя момент, ще чакате още няколко милиона години, докато дойдат други благоприятни условия. Това са вълни. Аз няма да се спирам да говоря за тези вътрешни връзки, които съществуват между една и друга вълна на битието, които обхващат хората и ги водят към вечността, т. е. не във Вечността, но ги подигат от една степен в друга и разширяват тяхното съзнание." [67, с. 19-20]

Човек да внимава сега за Словото на праведните, което е Слово на техните дела. То носи музика, вдъхновение, светли стремежи в живота. Това Слово, тази Велика Любов, която ражда живота, носи изобилието в света, носи щастие и процъфтяване за всичко еволюционно и естествено в природата.

„Когато грешниците в света се увеличават, светът страда, но когато праведниците се увеличават, светът благува. Ние искаме, щото житното зърно в света да се увеличи, а щом жит-

ното зърно се увеличи, това са праведните хора. Ние искаме, като дойде тази вълна в света, всеки от вас да вземе толкова, колкото му трябва. Да не мислите, че и втори път ще дойде тази вълна. Не, тя няма да дойде втори път. Тази вълна ще повдигне не само вас на една по-висока степен, но и всички животни, всички растения и минерали, а ония, които не подеме, ще останат за в бъдеще. Помнете, втора вълна няма да дойде, защото в природата няма повторение на нещата. Ако останете за бъдещето, тогава условията ще бъдат по-тежки.

И тъй, аз ви желая да бъдете посадени в почвата на Любовта, като житно зърно и едни от вас да принесат плод 30, други – 60, а трети – 100." [30, с. 29]

Днес хората не са приели Христа и минават през огъня. Очаква ги голямо раздрусване, докато отрезнеят, докато се проясни съзнанието им кое е добро и кое – зло.

Природата пробужда прилежните деца за училище, а сънените оставя да се наспят още хиляди години при старите условия.

Прилежните ученици стават велики хора, хора с велико бъдеще, които остават безсмъртни в съзнанието на човечеството.

Сега това велико чистене е влизане в светлината, в Школото на новия живот.

„Вие се намирате днес в една велика фаза на живота. Няма да се мине дълго и ще минете през огъня. Във ваше време ще бъде. Скоро ще мине тази огнена вълна и ще очисти света. Всички човешки мисли и желания ще минат през този огън и ще се дезинфекцират по най-добрия начин.

Великият живот е влязъл вече в нас и ще ни измени. Както ковачът туря желязото в огъня, за да го пречисти, така и Великият Разумен Свят ще ни прекара през огъня, за да ни очисти и кали.

Онези Същества, които слизат отгоре, казват: „Ние ще обърнем Земята с главата надолу и ще изгоним злото от нея." Втори път то няма да помисли да дойде между вас.

Днешното разнебитване се дължи на онзи велик живот, който сега иде. Ако хората не приемат Христа доброволно, цялата култура ще мине седем пъти през огъня, но ще се пречисти и обнови. Огнена вълна ще мине през умовете на всички хора. Всички вие ще минете през този Божествен огън, ще освободите душите си и ще бъдете свободни от робство.

Ако хората не се събудят и станат, всички „юргани", в които се завиват, ще изгорят. Всичко, което човек е създал, ще

изгори и ще се превърне на прах и пепел. Това, за което говоря, е идването на Деня Господен. Сега казвам: „Ние сме в Деня Господен!"...

Господ иде и кракът Му е стъпил вече на Земята. Че е стъпил на Земята, лесно мога да ви докажа. Как? Със страданията, които постоянно се увеличават. Те са признак, че Господ иде в света.

Знаете ли какво е решил Той? Да изгори всичко нечисто. На Земята ще се вдигне такъв прах, какъвто никога не сте виждали. На Земята ще стане генерално пречистване, защото иде такъв Великден, какъвто не сте предполагали. ... Този кипеж в обществата, това брожение между страдащите показва, че Бог е проникнал навсякъде.

Това има връзка с ликвидацията на кармата на човечеството, натрупана през хилядите минали години. Понеже сега предстои един нов живот, човечеството не може да влезе в него, докато не изгорят всички стари разбирания, мисли и чувства в страданието."
[157, с. 235-236]

И тъй, опитът е следният: Готовите души да съберат потенциала си в един мисловен фокус, да изгорят кармичното си бреме, да се облекат в светли дрехи на добродетели, в които да обвият Земята, за да мине по-плавно през високите вибрации на виделината, на Христовия любовен, огнен импулс на синтез.

ЛИКВИДАЦИЯ

1. КАРМА

„Защото тези са дни на отмъщение, за да се изпълни все що е писано." В този стих думата „отмъщение" звучи странно, което показва, че не е на мястото си. ... Донякъде тази дума може да се замести с думите „отчет, равносметка, ликвидиране, равновесие." [62]

Какво има да се ликвидира? – Старото. Старата храна, която се е вмирисала, е непотребна. Нова храна е нужна на хората, ново разбиране.

„... който среща препятствие в живота си, той трябва да знае, че причината за това не седи в неговата съдба, но в не-

говата неразумност. Съдбата, както и разумната природа, са всякога добре разположени към всички живи същества по лицето на Земята." [141, с. 100]

Значи кармичният закон идва да възстанови разумните отношения между човека и природата.

Човек е неразумен поради невежеството – увличане в странични неща, които са встрани от неговия космичен път, от неговото Божествено естество. По този начин, той изгубва връзката си с Източника на живота, с разумния център на своето висше съзнание, със силите на Природата, които го подкрепят във всичко. Като остане сам, човек изгубва вътрешната светлина и вдъхновението си, изпада в мрак и несигурност, става роб на условията. С откъсване от космичния живот, съзнанието на човека потънало в материята, в мрака.

„Кармата е закон на инволюция, т. е. отклоняване от правия път на живота, отбиване от пътя на светлината и слизане в пътя на тъмнината." [31, с. 189]

Всяко отклонение от разумните закони на Природата, говори за изгубване на вътрешното ръководство от Божествената искра в човека, от разумното Висше съзнание в него, което го учи и повдига към по-висши области на космичния университет. Защото Вселената е един велик Университет (Universum) с много звездни и планетни системи – класове. Щом не се вслушва в този тих Божествен глас на интуицията, щом прояви непослушание към него, човек влиза в живота на глупостите, загубите, страданията и смъртта.

„Казвате, че кармата на човека е тежка, затова страда. Какво нещо е кармата? Кога се създава тя? Когато хората не живеят в съгласие с Божествените закони. Те се отклоняват от правия път и вървят по крива, вълнообразна линия, наречена „път на астралната змия". Който попадне в този път, скъпо плаща. Дълго време той ще се мъчи, ще страда, докато се освободи от клещите на тази змия". Много нещо ще научи, много качества ще придобие, но може и с живота си да плати. Бъдете будни към изкушенията, които срещате на пътя си, за да не попаднете във вълните на кривата линия. Който е доволен от условията на своя живот, върви по пътя, който разумните същества му определят. Недоволният постоянно се отклонява, но вместо придобивки, свършва с големи загуби." [62]

Днешните хора са големи недоволници. Недоволството е качество на дялова, чието око е алчно и ненаситно.

Един праведник може цяла седмица да живее с коричка хляб и един плод, и през цялото време да бъде радостен, щас-

ето е станало ваша плът и кръв, никой не може да го отнеме." [14, с. 37]

Има един закон, който принуждава хората да тръгнат по тоя път.

Когато ораторът удари катедрата с ръката си и тя го удря. Той чувства един отговор на своя удар. Човек се движи в едно живо пространство от все по-фина светлина, фини светове, изпълнени с разумни същества от по-висши измерения. Нито едно действие на човека не остава без отзвук или незабелязано. В природата всичко се хроникира и един ден човек става свидетел на доброто и злото, което е извършил. Така че, когато удари, извърши груба постъпка, и живото пространство го „удря" с такава. Когато помилва, бива помилван. Това подразбират думите Христови: „Каквото посееш, това ще пожънеш."

„Ако крадеш, ще те крадат, ако съсипваш, ще те съсипват, ако обезчестяваш, ще те обезчестяват. Каквото правиш, такова ще намериш." [91, с. 85]

„Който убие, ще го убият. Кой каквото е извършил, непременно ще му се върне. Ако не ви мразят хората, нищо няма да излезе от вас, няма да се повдигнете. Я ми кажете кой светия, кой праведник, кой учител не е бил гонен?" [121, с. 81]

Значи има и един друг закон. Като те онеправдават, пробужда се съзнанието ти – излизаш от голямеенето, от егоизма и започваш да трансформираш втвърденото вещество в светлина. По този начин човек плаща дълговете си и влиза в нови условия.

И така, всичко се хроникира. Ония 144,000 божествени същества около Христа заснимат всичко. Нищо не остава скрито. Човек е пред очите на висшия свят.

„... някой извърши едно престъпление, обрал е някого, и казва: „Кой ме видя в мрачината, че съм откраднал нещо?" Да, но като открадне, оглежда се, страхува се. Защо? Съвестта ще го гризе, ще го преследва. А що е съвест? Тези 144,000 души, членове на Бялото братство, казват: „Господине, ние видяхме престъплението, което извърши, и според нашия закон, който никога не се изменя, ние те осъждаме и ще понесеш последствията на своите дела." [91, с. 80]

Сегашните хора се мислят за големи величия във Вселената, но Невидимият свят им разкрива техните минали престъпления, техните недъзи, спечелени от слугуването на тъмните сили, за да се смирят и изправят. Това е денят Господен, в който живеем – ден на изправление.

тлив, да благодари за великия живот. Разумното му дава методи да извлече от една ябълка енергии, които го оживяват, изпълват го с преизобилна сила и светлина.

Старото човечество върви по пътя на астралната змия, който е път на лъжата. В този път личните интереси и страсти господстват над всеобщите принципи.

В света на Божествените принципи човек диша Истината, която го прави мощен, независим и свободен. Този човек има власт над всички сили и условия. Той има всичко в себе си, не мисли за осигуряване. И ако слугува на съществата, прави го заради онази искра в тях.

Новите хора на Истината следват пътя на прави мисли, прави чувства и прави постъпки. В тях няма никакво изкористяване, никакво лицемерие, никакви частни интереси. Те са невинни деца на природата, които постигат всичко по права линия.

Като не се вслушва в ръководството на своето разумно естество, човек не може да учи уроците си и решава задачите си в училището на живота, вследствие на което изостава в развитието си. Той харчи големи средства на Природата, без да има възвращаемост, вследствие на което задлъжнява и се препърбва от товара на неразрешените задачи. Тъмните същества – алчността и егоизмът в човека, насочват вниманието му към хиляди непотребни неща, които се превръщат в непосилен товар за него. Такова е естеството на движението в гъстата материя, от което човек натежава, отделя се в една форма, която обсебва ума му, отделя го от Цялото, подчинява го на себе си и го прави роб. Щом стане плътно тяло, човек се опитва да привлече всичко към себе си, лаком е да опита всичко. Многоженството, развратността на човека се дължи на това, че е обърнал окото си навън, към механичния свят, който изсмуква вътрешните му сили, забравяйки източника на живот, енергия, светлина в себе си, който нищо не иска, а само дава.

„Добрите условия, които хората са пропуснали да използват, представят тяхната карма. Искат или не искат, те ще плащат за всичко, което са пропуснали в миналото си. Никой не може да плати дълговете им, освен те сами. Христос дойде на Земята, да помогне на човечеството да вдигне кармата си. Тя беше толкова тежка, че хората се простряха на Земята. Ще кажете, че Христос пое кармата на хората. Той не я пое, но им помогна да станат, да стъпят на краката си и да продължат своя път. Като вдигна чувалите на гърба им, Той каза: Не се претоваряйте, не пълнете чувалите си, за да можете свободно

да се движите. По-добре по-малко, отколкото всичко изведнъж и да изнемогнете. Следователно, изнемогването се дължи на лакомството в човека. На това чувство се дължи многоженството, както и чрезмерното размножаване на хората."
[146, с. 417-418]

Като не върви по Христовия път на Любовта, на светлината в себе си, човек оголява, т. е. изгубва силите, знанията и благоприятните условия на живота, вследствие на което пада под Мойсеевия закон.

„На Земята законът е Мойсей. Той ходи между хората и, като види някой гол, налага го на общо основание. Кой човек е гол? Грешният. Като греши, човек се оголва. Мойсей му удря няколко тояги и го пита: Кой ти позволи да ходиш гол, т. е. да грешиш? Ако срещне някой добре облечен, Мойсей го поздравява учтиво и си отминава." [14, 86]

Като мине през Мойсеевата тояга, човек поумнява, възвръща богатството си и се облича в красивите дрехи на добродетелите, с които отива на гости на Отца си.

„Преди да познае Бога, човек трябва да мине през ограничението, през Мойсеевия закон, през тоягата." [14, с. 86]

Тоягата на Мойсей е закон на причинност, който възстановява справедливостта и равновесието в света. Тази тояга принуждава човека да разплати всичките си сметки, да оправи всичките си отношения, за да се освободи от робуването на злото и да влезе в доброто, при неизчерпаемите извори на живот, светлина и свобода, на Любов, Мъдрост и Истина.

Не изплати ли своите дългове, човек няма да получи кредит, за да си купи билет за своето Отечество. При това положение, той не може да надзърне дори в преддверието на своя Бащин Дом, от който някога е излязъл.

Тогава единственото, което му остава е да намери метод, как да плати дълговете си на господаря, в чийто дом сега живее.

„Мнозина искат по-скоро да заминат за другия свят, да се освободят от дълговете си. Обаче, добрият, справедливият човек иска по-дълго време да живее на Земята, да изплати до край дълговете си. Да изплати човек дълговете си, това е задачата на новия живот."

„Задачата на сегашния ви живот се състои именно в това, да изправите лошата си карма. Не я ли изправите, каквито печалби да имате, тя изцяло ще ги погълне. Тогава вие ще се почувствувате празен, като че нищо не сте постигнали. Това е илюзия, защото онова, което сте придобили и обработили, ко-

„И тъй, денят Господен е ден на нова епоха. Тази епоха иде, понеже на Земята са дошли много същества, които са се отклонили от Божия път. Когато тези същества са били в ангелския свят, считали са ги като гъсеници на Божественото дърво. Като мислили дълго време, как да се освободят от тях, найпосле ангелите намерили способ: Те ги изпратили на Земята. Следователно, лошите хора са тия, които са опетнили всичко в света. На Земята няма нито една свята, чиста идея, която хората да не са опетнили." [79, с. 23]

Днес светлите същества съдят хората – поставят ги в условия сами да преценят колко струва тяхната култура, техният морал, техните грандиозни начинания.

„Това, което става в света, е натрупване на престъпления, поради което идат страшните последствия. Народите искат икономически подобрения, но не създават условия за това. Сегашната култура изисква, всички народи да работят за повдигане на цялото човечество." [138, 102]

„Няма да остане човек на Земята, който да не бъде съден. Така, именно, заграбените работи ще се върнат, всички хора ще работят заедно, по братски. Цялата земя ще бъде разделена между хората справедливо. Това ще стане, когато втори път дойде Христос на Земята." [122, с. 245]

Какво е Христос на Земята?

Навремето Исус пожертва живота си за една идея. Тази идея е Христос – ядката на човечеството. Исус пожертва личното за една велика идея. Човечеството е една от великите идеи, на която всеки трябва да послужи, преди да се освободи за космичния живот. Само великите души могат да се пожертвуват за една велика идея. Само идейните хора могат да излязат от робството на егоизма и да влязат във Великия живот на Цялото.

„За да измени човек своята карма, трябва да бъде един велик дух и да се свърже с цялото човечество. Исус Христос измени своята карма, но той беше велик дух. За да може да разрушите кармата си, трябва да се държите с небето и Духът като дойде, Той ще я разруши." [110, 20.IX.1909]

В дадения случай небето, Духът, е разумното пространство на Висшите същества, което прониква човека – интуицията в него, която той трябва да възстанови. От този свят идва спасението му и освобождението от старото робство.

„От невидимия свят слиза комисия, която взима участие в ликвидацията на човешката карма. Тя ще прегледа всички книги на човешкия живот и което може да остане, ще го оста-

ви; което е за изгаряне, ще го изгори и ще освободи човечеството от ненужния материал. В това седи спасението на човечеството от греха." [50, с. 23]

Спасението на човечеството обхваща периода от Голгота до завършването на старата епоха в наши дни. Днес човешката култура взема нова насока, влиза в нов цикъл посредством нов вътрешен импулс и ритъм – изявление на Всемогъщия.

„С възкресението на Христа настъпва нова епоха в света – ликвидиране на кармата. Христос не можа сам да разреши този въпрос, но го предостави на Бога. В името Божие, Христос искаше да застави евреите да вярват в Бога, но не можа. Той каза на Господа: „Това, което можах да направя, направих: останалото ще свършиш Ти." Следователно, работата на човека е да посажда семена в своята градина, а останалото е Божие дело. Вие трябва да знаете, че Бог възраства, въздига и пречиства нещата." [14, с. 17]

Значи спасението е вътрешен процес за изгаряне на всичко старо, очистване, отваряне на място, за да се приеме новото. Кое е новото? – Възкресението, влизането в безграничния живот на Вселената и Битието. С възкресението започва новата наука, новата култура, новият живот на човечеството. Те са свързани с Божествения творчески Извор, от който изтича живот, знание и простор за всички същества. Възкресението е закон за излизане от условията на карма, от необходимостта и влизане в дихарма, в благоденствието.

2. ЛИЧНИЯТ ЕЛЕМЕНТ

Когато Луцифер погледнал своето сияйно лице в огледало и казал: „Аз", той започнал да потъмнява. Като кажеш „аз", това подразбира също „ти", „той" и пр., т. е. – процес на раздвояване. Ти се осъзнаваш като нещо отделно от единния, великия живот и по този начин постепенно започваш да му противостоиш, да се отделяш и отчуждаваш от него. Това се изразява в излизане от висшите, ефирни области на Битието и потъване във все по-груба материя. Така във вечността са падали богове, ангели и хора.

Защо е така? – Защото само Безграничното може да каже „Аз Съм!". Всички други същества трябва да съзнават, че имат ближни, в които Безграничното живее и с трепет в себе си да послужат на това Великото в тях.

Тази теза е разгледана обстойно в различните духовни

школи, затова ще изнесем само материал, съзвучен с настоящия момент.

ГОЛЕМЕЕНЕ

За да падне човек, трябва да изгуби основата си или да се постави върху наклон. Колкото си по-високо, по-лошо е падането.

Учителя казва:

„Грехът започва с великите работи, а доброто започва с нищожните, малките работи." [62]

„Да съзнаеш, че си много нещо, че всичко можеш да направиш, това значи да се спънеш." [62]

Ако се съзнаеш като някое величие, отклоняваш мисълта си от единия живот, от великия организъм на Вселената, в който си атом. Вместо да служиш на този изобилен живот чрез едно сюблимно взаимоотношение на щастие, ти насочваш внимание към своята форма и казваш: Аз съм велик!

Преди този момент ти си съзнавал неотделимостта си от нераздвоената, интимна основа на Вселената, от Великото Безмълвие, Което я вдишва и издишва. Тук под „Безмълвие" се разбира музика и хармония, достъпна за най-фино сетиво. Идва обаче съзнанието за твоето величие и ти влизаш в света на вълните. Обаче в този свят най-големият се поставя на последно място. Защо? – Такъв е законът. Като се намалява дължината на една вълна, тя минава в четвърто измерение – навлиза и се поглъща навътре, в по-ефирни области, в духовния, възвишения свят. Като се „уголемява" дължината на тази вълна, тя слиза в материалния, предметния свят и започва да шества по него. По този начин, съзнанието на човека се ограничава в една малка област от действителността, навлиза в лабиринта на нейните условности и се заробва. Защо се заробва? – Защото подчинява духа, т. е. творческото, на материята – инертното, което само взима: ще ти иска храна, дрехи, къщи, автомобили, компании и пр. Тя е един инвалид, а всички тия неща й служат като патерици, като малки притоци, които я поддържат в будно състояние.

РАЗДВОЕНИЕ

Йерархията на светлината, т. е. Духът се затваря във форми по два начина – чрез въплътяване и чрез вселяване. Всички субатомни частици, всички атоми и молекули, цялата Вселена, представляват кондензирана духовна светлина, вселен Дух, живо училище за душите. На нивото на Духа, на светлината, на свръхсъзнанието, всичко това е живо, неотделимо, цялостно, преливащо от велика, разумна взаимност и Любов.

На нивото на средите и формите то е разделено на много области и функции. Всяка област има външна, ограничена в пространство-време страна и вътрешна – неограничена, цялостна. Цялото е в центъра, централното поле, дето полюсите са положени в интимен кръг на нераздвоение, трансцедентиране. Движението в тази посока е описано в 9-те блаженства и двете заповеди на Христос. Това е областта, която новата култура на човечеството има да изучава. Като се смириш, влизаш в света на малките величини, в будическото поле на Духа, където се примиряваш с всички същества. Как се примиряваш? Ставаш изобилен извор на живот, сила, богатство, което задоволява всеки. Това е възкресението.

Учителя казва:

„Какво означава „будическо състояние“? То е състояние на унес, на забрава. Това е криво тълкуване. Аз си послужих с вашето разбиране. Аз познавам това състояние. То е състояние на голяма активност. В това състояние изпада само онази душа, която обхваща всички същества – от най-малките до най-големите. Тя излива любовта си върху тях, за да ги издигне. Това означава „будическо състояние“, а не както индусите го разбират.“ [140, с. 80]

Щом се внесе личния елемент в това висше състояние, внася се известна асиметрия, която води до поляризация, раздвоение. Колкото повече нараства личният елемент, пропорционално нараства раздвоението и поляризирането, т. е. отдалечаване на полюсите от центъра, нарушаване на централната хармония от все по-големи вълни. А вече казахме, че това е път към кондензация, отдалечаване от извора на енергия, вкочаняване, смразяване във все по-груби материални области и форми. По този начин фините сетива на съществата за великия, уневирсалния живот заспиват, а се събуждат грубите им сетива, наречени сетива на плътта, т. е. на този личен елемент, като уплътняваща сила във Вселената.

В личния елемент човек все повече се отъждествява с

физическото си тяло и неговите нужди, а не с онова в него, което мисли, чувства и го подбужда към възвишени постъпки, т. е. светлината, истинското Себе.

Човек чрез електричеството мисли, а чрез магнетизма – чувства. Обаче светлината е електромагнетизъм – нещо цялостно.

Съвременният човек се разглежда като полярно – духовно и физическо същество. Това е така, но в тази полярност същестовото е единството, което я поражда и крепи за някаква цел, поука, предметно учение в космичния университет.

Като навлязъл в гъстата материя, човек се подчинил на този закон за полярност. Силите на неговия организъм вляво и дясно, отгоре и долу, отпред и отзад са поляризирани. Това се изучава в Паневримтичната наука.

Хората помежду си също се разделили на мъже и жени, на леви и десни партии, на Изток и Запад, т. е. на наши и ваши. Това е последица на големеенето.

Следователно, като се големее, човек се раздвоява и потъва в материята, в безлюбието, като се смири – издига се във възвишения свят, в любовта, където владее хармония и единство между всички същества.

С раздвоението в Природата се създават празнини, шупли, тресавища, изгубва се основата. В бездната на раздвоението съществата пропадат и загиват.

Кога се е задълбочило това раздвоение в човечеството? – Когато човек навлязъл в самосъзнанието.

САМОСЪЗНАНИЕ

В своята инволюция съществата слизат от свръхсъзнанието – област на Духа, свят на боговете: в подсъзнанието – област на душата, свят на девите, ангелите: в колективната съзнателна душа на растенията и животните; докато се индивидуализират в самосъзнанието на човека. Еволюцията започва от самосъзнанието към подсъзнанието на душата и свръхсъзнанието на Духа, т. е. към причинното и будическото поле на Битието.

По своето предназначение самосъзнанието идва, за да се осъзнае човек като неповторима, творческа индивидуалност и монада, като жива душа, надарена с дарби и способности да служи на целокупния живот. За да влезе в самосъзнанието, човек се оглежда в огледалото на своята сродна душа.

„Ако се съберат мъже и жени, които не са един за друг, по този начин те ще извършат престъпление. Докато Бог не създаде Ева, Адам нямаше духовно сърце; и тогаз му просветна раят и той почна да мисли. Той беше пред прага на пробуждане на самосъзнанието.“ [18, с. 126]

В тази част от пътя се изпитва интуитивната връзка на човека с разумното начало, с висшето космично съзнание.

Във Вселената има същества, които всячески се стремят да прекъснат тази връзка, за да обсебят човека и да изсмукват и заграбват неговите богатства. Те го откъсват от живота на Цялото, като внасят в него личния елемент и насочват вниманието му върху него.

По този начин се изпитва предаността и послушанието на съществата към тяхната интуиция, към източника на техния живот, съзнание и условия.

Ако се поддадат на личния, егоистичен, чужд, механично привнесен елемент, душите се заразяват от смъртта чрез гордост, щестлавие, егоизъм, грехове и влизат в областта на доброто и злото, т. е. раздвоението, от която мъчно могат да излязат. По този начин те потъват в материята и започват да живеят един чисто материален живот, в който в крайна сметка биват оценявани, купувани и продавани според своите физически качества, т. е. като предмети, вещи, стока. Материалистичното общество е стоково общество.

Известни същества в Природата чрез внушение, хипноза, привличат човека в областта на низшия ум и го заробват. За да разреши своята задача, самосъзнанието трябва да се справи с низшия ум и животинското сърце в себе си, като ги разпъне и влезе в смирението, идейната любов, саможертвата.

Учителя казва:

„Буквата „Т“ показва примирение. Тогава у човека действа самосъзнанието, което изменя живота му. Затова на буквата „Т“ турят една змия. Това значи: самосъзнанието хваща низшия ум на човека, разпъва го и казва: „Слушай, ти вече няма да ми бъдеш господар. Досега ти си заповядвал, но отсега нататък аз ще заповядвам, а ти ще слушаш. ... Туй същество трябва да изправи една своя велика погрешка, защото низшият ум е свързан с човешкото сърце, а оттам започват всички пороци и погрешки. ... Човек като е придобил живота от Бога, казал: аз мога да живея и без Бога. Това се дължи на нисшия ум у човека. Такава мисъл е една велика погрешка. ... частта извън цялото не може да живее. Човек е част от цялото. Следователно, цяла единица.“ [78, с. 154-155]

Цяла единица е Вселената – космичният човек Адам Кадмон, който е Христос. Като предметно същество, човек се намира в дадена част на Вселената и се движи към известни области и условия, които за него представляват бъдеще. Други подире му се движат към неговите условия. Това се отнася и за различните еволюционни пластове и нива на съзнание.

В живота на цялото няма минало и бъдеще, но едно вечно настояще, вечно зазоряване, трепет във вечно новото. Като предметно същество, човекът на самосъзнанието живее в един малък отрязък от тази велика реалност.

„Със самосъзнанието си човек не може да обхване проявите на живота в неговата непреривност и целокупност, а всичко схваща като еднократен процес, вследствие на което не може да си изясни всички онези явления, които стават в живота му. [17, с. 65]

За да излезе от ограничителните условия, самосъзнанието на човека се разширява от колективни, общочовешки идеи, проблеми и стремежи. Човек се насочва към тия области на колективно, общочовешко и космично съзнание, но вече като същество, което има опорна точка в себе си и може да поема отговорност.

„Цялото човечество сега преминава фазата на самосъзнанието, в която всеки индивид чувства себе си като отделност, със свои нужди и интереси, със свои идеали и копнежи; всеки иска да се издигне, да стане виден, без да държи сметка за стремежите на другите. Но такова индивидуално издигане ще бъде от временна полза само за малцина; а каква полза ще има човек от това? За да има полза и светът от издигането на индивида, той трябва да има стремеж да послужи на света със знанието и силата, които е придобил. По този начин той ще има хармонична връзка и разумно отношение с всички хора. Само така хората ще могат да отстранят от живота си заблужденията и противоречията, внесени от самосъзнанието и егоизма и ще се опознаят като братя, които имат общи интереси и идеали.“ [7, с. 65]

По този начин, съзнанието на човека се отваря за повисши измерения на живота, възвръща се към великата разумност, към единството на живота, но вече с известна опитност.

Връзката му с разумния център на живота укрепва, защото както е казано: „Парен каша духа.“

„... Всички ние едновременно сме и в този, и в „онзи“ свят. Светът е един и целокупен, а „този“ и „онзи“ свят са само две страни на целокупния свят, който е многостранен.

Вследствие на това механическо понятие на хората за света и живота, което схващане изключва разумността в природата, като същина на живота и света, се даде предимство и простор на егоизма, който завладя света и стана причина за създаване усилните времена, в които живеем сега. Следователно, основната причина за днешните усилни времена е отсъствието на природната разумност в живота на хората. Егоизмът и разумността са несъвместими; егоизмът е лишен от светлина, а разумността е светлина сама по себе си. Предоставен на егоизма, човек не може да създаде в живота по-добро положение от настоящето. За да излезе от този хаос на егоизма, трябва ръководно място в живота на човека да вземе разумността на Природата, която има предвид общочовешкото, но не личното благо на единици.“ [7, с. 98]

Като намери разумността, човек осъзнава единството на живота, защото разумното е Духът, който крепи всичко.

Онзи свят е светът на светлината, който внася своите богатства в този свят, който пък е житницата.

Значи онзи свят е творческото поле, а този свят е склад. Духовното е онзи свят в човека, а физическото – този свят. Докато умира, човек не може да познае единния живот, но ще се движи между този и онзи свят като два полюса на живота.

МАТЕРИАЛИЗЪМ

„Докога ще умираме“ – Докато ядете плода за познаване на доброто и злото. – Кой е тоя плод? – Той е плодът на мравешката култура.“ [31, с. 275]

Според съвременните хора, мравката е организирано, благородно същество. Тя е крайно работлива, което я прави образец за подражание.

Много от съвременните хора също са работливи, но за какво работят? – За насъщния, да осигурят себе си, семейства, внуците. Това не е работа, а мъчение, робство. Работи онзи велик музикант, който твори, за да облагороди душите. Работи онзи човек, който се е посветил на една велика идея, който жертва живота си за благото на човечеството.

Ти ще работиш от тъмно до тъмно, ще ядеш само парче хляб, а всичко ще делиш за внучетата. Обаче утре тия внучета ще те изхвърлят от дома ти.

При това си много услужлив. Плетеш, чистиш, копаеш на хората на безценица, но да има там нещо за децата, за рода-

та, за внуката. Обаче, като дойде Христос, какво вижда в тази душа? – Едно целодневно дърдорене – кой какъв бил, какво казал, къде отишъл и пр. Няма да се намери там стремеж да чуеш някой велик музикант, да слушаш нещо възвишено, да размениш няколко думи с един разумен човек. Тази душа е потънала дълбоко в материята. Тя води един чисто материален живот, който в крайна сметка развива егоистичните и разрушителни сили на мравешката култура.

„Като символ, мравката представя човешкия егоизъм."
[31, с. 260]

Съвременната култура е култура на егоизма, на стомаха. Тя е железен век, т. е. влияе се от войнолюбивия Марс, който внася в хората с материалистично мислене насилие, разрушение. Мравките са също под марсово влияние. Културата на мравките е по-страшна от тази на змиите, които бягат от тях. В тази култура има нещо механично, обезличаващо, което притегля към най-грубата материя, към мисълта за осигуряване, за материално нареждане. Такъв живот е тягостен, безидеен.

„... две са главните посоки на движение: едната е надолу, в гъстата материя, а втората – нагоре, в духовния свят."
[72, с.139]

„Тежките мисли подразбират гъста материя, а леките – лека, рядка материя. Злото, както и отрицателните сили в Природата, понижават душевното състояние на човека, вследствие на което той влиза в гъстата материя на живота. Доброто, както и положителните сили в Природата повдигат човека, въвеждат го в областта на рядката материя."
[73, с. 60]

Като прекъсва връзката на съзнанието с възвишеното разумно начало, материализмът заробва човека в чисто рутинни дейности, налага му една механична, сива култура.

Това внася еднообразие, което е синоним на злото, разрушителното.

„Ако човек дълго време се отдаде да работи за своя материален живот, той непременно ще извърши едно престъпление; защото всичката енергия ще се събере в центровете около ушите му, където е центърът на разрушението и без да иска ще стане разрушител." [7, с. 93-94]

Човек трябва да внимава за теченията, в които ще попадне, защото в Природата има противоположни течения, които го поставят в различни условия.

„Освен земните жители, има и други същества извън Земята, цяла раса, която изпълва небесното пространство и по-

някога някои нейни представители ни посещават. Тази раса работи в две направления: едни от тези същества се занимават със сгъстяване на материята, а други – с разредяването й." [119, с. 158]

Като не внимаваха, нашите предци бяха увлечени дълбоко в мравешката култура, в материализма.

„Според окултната наука, в онова време, когато Адам е бил в рая, извън рая е съществувала друга една раса. И от тази раса е дошъл черният адепт, наречен в Писанието Сатана, който прелъстил Ева и от него се ражда Каин. При тази външна раса се е учил Каин и от тях той е научил насилието, убийството и пр., и в него се зарежда гордостта, тщеславието да управлява Земята. И той убива брата си, за да му вземе богатството." [7, с. 15]

В този случай ние обръщаме наопаки приказката за мравката и щуреца и намираме в щуреца нещо добро.

Погледнете окото на щуреца отблизо. В него има нещо дълбоко, мистично, една тишина и спокойствие. Не казваме скакалеца, но щуреца. Той е един красив символ.

Учителя казва:

„Щурецът е безгрижен. Със своите песни той е предвестник на нова култура....

Мравките са същества на краен материализъм; в тях отсъствува всякакъв идеализъм." [12, с. 27]

Като говорим за мравешката култура и материализма, имаме предвид приоритета на ценностите. Като дадоха предимство на умозрителното знание, материалистите насочиха света към една схематична култура. Тя е култура на човешкото самомнение и щестлавие, която отхвърля възвишеното, божественото като ирационално, неподвластно на низшия ум, опитва се да сложи в калъп Природата и обществото според рамките на същия този ум. Това е насилие, противопоставяне на естествения закон на природата.

Не е възможно, обаче външната материална мощ да владее фините духовни сили. С други думи, не е възможно инертната стихия да владее разумното в света. Не е възможно една възвишена, благородна и общочовешка идея да се движи от хора с материалистични убеждения. Защото материализмът по никакъв начин не може да има друга основа, освен личния елемент отвътре и механичната командна организираност отвън. Един човек, който воюва за държавата, за партията, за главнокомандуващия, той е под заповед, под закон. Който има връзка с разумния свят, казва: Морето е мое, небето е мое, Слън-

цето е мое, Земята е моя, животът е мой. Аз съм свободен човек и каквото правя, правя го за Себе си, за този велик живот на Цялото.

Материалистите се опитаха да решат въпроса за собствеността, но не успяха. Собствеността, егоизмът, користолюбието са изобретение на материализма и идеализма, на забраненото дърво. Тяхното превъзмогване изисква едно по-високо гледище.

ЕГОИЗЪМ

В природата светлите и горещи тела дават, а тъмните и студени – вземат. В света на светлината даването и вземането се символизират от белите и черни лъчи.

„Черното съдържа всички цветове, но ги задържа в себе си.

Бялото съдържа всички цветове, но ги дава, всичко дава. Черното всичко взима. Който ходи в светлина, всичко дава." [120, с. 265]

В земната аура светлите лъчи се проявяват от изгрева на Слънцето до обяд, а тъмните, наречени още вълчи – след обяд. След обяд земята започва да отразява по-активно слънчевото греене, като внася в него земни влияния, които се отразяват тягостно, изтощително върху нервната система. Човек трябва да има знание да се справя както със светлите, така и с тъмните лъчи.

В живота човек има два начина да прояви любовта си – чрез черните и белите лъчи. Като обичаш една вещ, ти гледаш да я задържиш за себе си или да я придобиеш. Обаче, ако обичаш силно някоя душа, ти ще ѝ дадеш тази вещ с голямо разположение, за да ѝ доставиш радост.

Значи има два вида любов – на тъмните и на белите лъчи. Първата наричаме любов на личните чувства или материална любов, а втората – духовна, идейна любов.

Първата любов наричаме още магнетична любов – ще ласкаеш, ще ухажваш, ще галиш и милваш едно същество, докато вземеш богатството му. Форма на магнетичната любов е животинската любов на инстинктите.

Ние наричаме идейната, безкористна любов – любов на слънцата, а магнетичната любов – любов на планетите, на студените тела. Втората любов произтича от лавата в центъра на планетите, където е седалището на Черната ложа и извора на

Кундалини.

Човек обикновено схваща любовта като притегляне, което събира нещата. Обаче има разлика между материалното и духовно притегляне. Първото се налага чрез външна мощ и обещания, а второто – чрез вътрешно изобилие.

В материалния свят на големите системи гравитацията се проявява като притегляне, вземане, а в Божествения свят на най-малките величини тя е толкова неизчерпаема сила, че от нейното изобилие избликват цели вселени.

Значи, в света на телата гравитацията взема. – По силният властва над по-слабия. Там владее онзи, който е по-масивен, има по-голямо материално богатство. В света на светлината, на ефирните среди, гравитацията дава.

Магнетичната любов, която взема, наричаме още гравитация или притегляне по отражение, а Великата Любов, която само дава и ражда безсмъртния, неразделимия живот на изобилието – гравитация по естество.

Когато черният адепт изкуси Ева, той присади в нея магнетичната любов, наречена животинско, користолюбиво сърце. Това сърце е подвластно на материалния свят чрез подтиците на тялото и се управлява от стомашната система на желанията и инстинктите – любопитство и желание да опиташ и притежаваш. Това е естествено – магнетизмът по своето естество привлича нещата от периферията към центъра и ги складира, електричеството пък – излъчва.

„Мисълта е положителна сила, тя дава, чувството е отрицателна сила, всякога взима. Ако човек има само мисли, без чувства, все едно, че нищо не е складирал в себе си."
[87, с. 172]

Жената – сърцето на човека, е свързана повече с тялото, с волята, отколкото ума. Като желаеш нещо, ти придобиваш необходимия стремеж да го постигнеш и имаш.

„Вината е във волята на човека, която символизира женския принцип – жената. ... Ако търсиш воля, в жената я търси. По-волево същество от жената няма. Ако търсиш ум, разбиране, ще го намериш в мъжа. Постави жената в празна къща и виж какво ще направи тя. След няколко години къщата ще се напълни толкова много, че ще стане тясна." [131, с. 87]

Като следва импулса на своето сърце, на своите желания, човек се товари с неща, които са встрани от неговото предназначение, вследствие на което отслабва и обеднява, т. е. пада под закона на карма. Онова, което товари човека е личният елемент, проявен чрез желанията. Човек казва: „Ис-

кам това, искам онова" и се захваща с много неща, от които изгубва своята посока и предназначение, обезсмисля живота си.

„Кой товари човека? – Дяволът, злото го товари. Злото се явява във форма на същество, което обича. Подадете ли се на това същество, то започва да товари. Злото говори за любовта и товари човека докато му одере кожата. Видите ли, че кожата ви се дере, не чакайте последния момент, да ви одерат, но веднага идете при Господа и помолете Го да ви разтовари. Отидете ли при Бога, бъдете уверени, че Той ще ви разтовари. Значи две начала работят в света. Едното начало товари, а другото разтоваря. Първото начало наричат сатана, а Второто – Бог. В старо време са ги наричали Ормузд – Христос и Ариман – сатана." [142, с. 312]

Значи сатанинското в човека гледа да го привлече всячески в материалното поле, докато материалните придобивки и ангажименти го завлекат в гъстата материя, където той се задушава и заробва.

Божественото в човека насочва вниманието му към алтруистични, хуманни, общочовешки идеи, внася в него стремеж към възвишеното и красивото, към мило, отзивчиво обхождане със съществата, разкрива му великия космичен произход на неговото естество, освобождава го от робството на необходимостта и смъртта. Той съзнава и проявява своето велико духовно Себе, в което живеят всички същества, цялата Вселена.

„Казвам: всички съвременни хора са преждевременно остарели от голям, непосилен товар, който носят на гърба си. Те седят и мислят какво ще стане с тях, с децата и жените им, какво ще стане с имотите им, как ще живеят и т. н. Голям товар е този, те не могат да го изнесат. Те трябва да се разтоварят малко, да им олекне... Да стане човек млад, подразбирам, да хвърли от гърба си всичкия ненужен товар, да задържи само най-потребното, най-необходимото." [61, с. 70]

Да се освободи човек от своя товар, значи да изтръгне от себе си смукалото на сатанинското дърво.

„Вие трябва да имате предвид, че старият човек, който живее у вас, както и всички стари възгледи и разбирания за науката, за живота, представят голямо дърво подобно на дъба. И ако вие не се отдалечите от корените на това дърво, каквато работа и да започнете, няма да успявате. Защо? Това дърво ще изсмуква соковете на вашия живот. Окултистите наричат това дърво „дърво за познаване на доброто и злото". Ето защо, човек трябва да стои далече от това дърво, за да може

свободно да се развива. Това значи да ликвидира човек със своята карма. Кармата е дърво, което има свои нужди и желания: да расте и да се развива. Това дърво, което представя миналия живот на човека, трябва да се изкорени, да се замести с ново." [34, с. 45]

Това дърво на доброто и злото е любов към двойствения, материалния свят във време и пространство. С други думи, то е външното, инертното, което впримчва и задушава творческата свобода на онзи висш, интуитивен извор в човека. То може да се изучава отвън, механически, както се изучава една отрова, но не и вътрешно. Плодовете на този свят са отровни – изкушение, съблазън, поругание, обсебване и пр. Отвътре могат да ги изучават само великите адепти, които владеят закона за трансформиране на енергиите. Адам и Ева, нашите предци, като малки деца, в началото на своята еволюция още не владееха този закон. Затова те паднаха под влиянието на Черната ложа, която е господар на материалния свят. Нейното верую е личният елемент.

„Под думата „дявол" аз разбирам един човек, който живее за себе си. Една пчела, която живее за себе си, тя е дявол. Един вълк, който живее за себе си, той е дявол. Всеки човек, който живее за себе си, той е дявол. Един човек, който живее за другите, той е един ангел." [77, с. 56]

Под вълк в духовната наука се разбира същество, което смята за висша ценност да заграби живота и ценностите на някого, с което да подобри своя живот и благосъстояние. Овцата пък символизира кротко, добро същество, което дава даром блага.

„Желанията на вълка са желания на Черната ложа, а желанията на овцата са желания на Бялата ложа." [85, с. 260]

„На Земята злото се проявява във форма на крайния човешки егоизъм. Който попадне в ръцете му, той е осъден на смърт. Както вълкът изяжда овцата, така и егоизмът изяжда човека." [Събуждане, 138-139]

Егоизмът е материалистично разбиране за човека, че той е физическо тяло, предметно същество. В каквито обществени отношения да влиза едно предметно същество, то не може да ги одухотвори. С каквато и словесна еквилибристика да се осмисля живота му, то винаги ще изхожда от своята материалност – личният елемент, а обществените отношения в крайна сметка ще бъдат сиви, механични, т. е. по служба, по дълг, по закон, лишени от душа. Това е крайният резултат на материалистичното схващане за човека.

„Злото седи в личността, а личността е отживяла своето време. Често заради своята личност, човек е принуден да изменя на Божественото в себе си, вследствие на което се натъква на големи страдания.“ [79, с. 196]

„Усилните времена показват, че човешкото взема надмощие над Божественото. ... Имаме три фази в развитието на човешкия егоизъм – първата фаза е личен егоизъм, когато човек мисли само за благото на своята личност; втората фаза – е семеен егоизъм, в който сега се намира човечеството; и третата фаза – национален егоизъм, който сега преживяват народите.“ [7, с. 87-88]

Личният елемент е разрушителен. Това разделение и брожение в обществото чрез партийния и групов егоизъм го превръща в пяна, която се блъска, губи основа, руши всичко.

Егоизмът налага властта на своето разбиране, на своето верую, над другите. Той излиза от недрата на инстинкта, от животинската стръв. Това разрушение след мач и концерт, след акция на масите – е инстинкт. Виждали ли сте как запалянковци дърпат някого от трамвая да го бият и събарят старец, който удря главата си в тротоара? Инстинктът не признава ничие верую, ничия идея. Той е без душа, без съвест. Той е маса, тълпа, в която личният елемент напира, да изпъкне, да се покаже, да се наложи.

„Вземат ли инстинктите надмощие в човека, той става егоист.“ [144, с. 278]

„Човек ще бъде животно, докато диша отровата на егоизма.“ [62]

Злото е в егоизма, в материалистичното разбиране на живота. Това не значи, че идеалистът, духовният е образец. Сред духовните ще намерите най-голямо лицемерие, безстопанственост, безчестие, най-голямо идейно насилие и издевателство на инакомислещите. Там личният елемент е много по-опасен, защото заразата му е проникнала дълбоко. Важно е личното по някакъв начин да се впрегне на работа, тази енергия да послужи за общо благо.

„Сега, за да влезем в естествения ход на живота, изисква се да обуздаем злото, т. е. егоизма в себе си, и да го турим на работа.“ [7, с. 93]

„Първата стъпка на човека е да се освободи в известна степен от своята личност. За да бъде богат, здрав и силен, човек трябва да се ръководи от общото благо, да не мисли само за себе си. Има смисъл да бъдеш богат, но ако богатството ти бъде благо за цялото човечество; има смисъл да бъдеш здрав

и силен, за да помагаш на ближните си; има смисъл да бъдеш учен, но ако приложиш своята ученост за доброто на цялото човечество. ... Съединете всички мъже и жени в едно цяло, за да разберете себе си, да разберете и човека. Когато започнете да гледате на хората като на части на едно цяло, вие можете да разрешите всички въпроси.

... Всяко живо същество трябва да се пожертвува в полза на цялото, на общото благо. Докато не познава Закона на жертвата, човек не може да разреши противоречията в живота си." [62]

Благоденствието идва, когато жертваш низшето в името на висшето. Съвременният човек жертва висшето за низшето, Божественото за човешкото, идейния принцип за изгодата. Той не се съзнава като творчески Дух, светлина, единен живот, в който живеят всички същества.

Всички същества са едно цяло – Дървото на живота, и неговата изобилна космична сила протича през всички.

Това е обширна област, която трябва да се изучава. Да ядеш от забранения плод, значи да нарушиш закона на единството, да накърниш неразделимостта на живота, като внесеш в него механичен, външен елемент. Този елемент е лъжата, насилието, убийството – методът на Черната ложа. Който лъже и убива, той е един дявол. В него работи личният елемент, егоистичното чувство. Като внесе тази отрова, човек изгуби достъп до вътрешния безсмъртен ток на живота, който тече през цялата Вселена и започна да чувства нужда от външна храна. Това е законът за необходимостта, робския труд и смъртта, който ражда насилието, убийството.

„Ябълката, за която споменава Библията, е онази неестествена храна, която човек е започнал да употребява. И грехопадението в света започва с месоядството. Падението даже на ангелите се дължи пак на месоядството; а зад месоядството стои личния егоизъм на човека, който пренебрегва интересите на животните. Човек, който е месоядец, може да си позволи да направи всички други престъпления." [17, с. 92-93]

„Съвременните хора с егоистичните си схващания и разбирания, не се спират да помислят за големите страдания, които причиняват на животните; те ги избиват и вследствие на това съвременната култура се излага на ужасни опасности. По-голяма част от болестите на хората се дължат на избиването на млекопитаещите и употребяване труповете им за храна, а така също и поради изсичане на горите. Хората мислят, че няма последствия от тези им деяния, но с избиването на жи-

вотните и безразборното изсичане на горите, хората унищожават и себе си." [7, с. 90]

Ние няма да се спираме сега върху тази тема, защото тя изисква специално разглеждане.

Избиването на животните и месоядството е унищожило кармически цялата атлантска раса, ще заличи и съвременните раси.

В бъдещата раса няма да има убийство и месоядство. Бъдещите хора ще се отвращават от идеята за месоядството, като нещо дълбоко чуждо на техния морал, на тяхното разбиране за ценността на живота и човешкото предназначение. Каквото и да прави, в Божественото Царство на Любовта не може да влезе човек, който живее от убийство, който накърнява единството на живота. Да изсмучеш живота на едно същество, за да се удоволстваш и облагодетелстваш, то е егоизъм, користолюбие. Като се издигат в еволюцията си, хората няма да унищожават и растенията, а ще се хранят със семена и плодове, а при усъвършенстването на новата раса – със светлина.

„... по човешки ако разбираме нещата и живеем, никога не можем да се повдигнем; защото човешкото разбиране е разбирането само на личния егоизъм. И докато човек не дойде да превъзмогне егоизма в себе си и да хармонира своите интереси с интересите на всички хора и растения, той не може да има голям прогрес. Докато човек поставя по-горе своите интереси от интересите на другите, той все ще живее във фазата на егоизма." [7, с. 92]

Не е въпрос коя храна е по-питателна, коя е по-вкусна. Човек има известни висши интереси, които касаят неговия нравствен и духовен напредък, излизането му от робството и недоимъка. Той трябва да се освободи от това вечно черногледство, неоценяване и противодействие на другия, от тази враждебност на гъстата материя в себе си. Защото, ако не стане светло същество, ако не промени своето естество, той не може да регулира изкривената ос на Земята, не може да излезе от ограничителните условия.

„Във времето на Христа се казваше, че трябва да имате вяра, която планини да премества, а сега се изисква от хората вяра, която и Земята да премести и да я върти. Това ниско съзнание, в което живеете, това е вашата Земя. И ако вие не сте в състояние да измените това ваше ниско съзнание, никаква вяра нямате. Вашето съзнание е толкова тежко, че се равнява почти на Земята по тежест. Вие сте една планина или една земя и трябва да сте в състояние да повдигнете тази ваша

планина или тази ваша Земя. Има някои хора, които не бих могъл да ги нося на гърба си: и в този случай казвам: аз бих предпочел да нося Земята, отколкото тия хора на гърба си. Има някои българи, които са по-тежки от Земята." [61, с. 157]

Тежкото в човека е користолюбивото му сърце, което е привлякло много баласт и го прави тягостен за околните.

„Казано е в Писанието: „Ще им отнема каменните сърца и ще им дам нови." Под каменните сърца се разбират животинските сърца. Под думата „животинско сърце" аз разбирам свещения егоизъм у хората. Когато някой човек иска да го обичат, да го почитат и уважават, да го считат божество, а сам той нищо не дава от себе си, това го определя като човек, който служи на свещения егоизъм." [61, с. 120]

Нова наука е необходима на човека, която да го изведе от користолюбието и несигурността, да го направи изобилно слънце, което блика щастие и благо за всички.

„... първото нещо, към което човек трябва да се стреми, е да очисти съзнанието си от всички погрешки. Той не трябва да държи в съзнанието си нито една користолюбива мисъл. Освободи ли се веднъж от користолюбието си, човек придобива разположение на духа, а оттам и разположение към хората. Причината за упадъка на духовния живот между хората се дължи на користолюбието. Когато се движите от някаква користолюбива мисъл, погледнете се в огледалото, за да видите, какъв е цветът на лицето ви. Очистите ли съзнанието си от користолюбието, ще придобиете светлина в ума, мекота в сърцето и подем на духа си. И тогава в съзнанието ви ще останат само Божиите мисли, вложени във вашия първичен живот. Да се очистите от користолюбието, това е една от великите задачи, които трябва да разрешите. Само по този начин ще прогресирате правилно и ще се домогнете до положителната наука, в която има растене и подем. Дойдете ли до това положение, отношенията между вас и невидимия свят ще бъдат правилни." [64, с. 209-210]

Напредналата част от човечеството освобождава съзнанието си от гъстата материя, чиито облаци скриват Слънцето на Духа.

Като се отвори за света на светилната, човек се свързва с висшите разумни светове, след което живота му коренно се преобразява. Той се осъзнава като част от дървото на живота, от живото пространство, от живата разумна Вселена. Това е нова страница от неговия живот, посветен в служене на Цялото.

„Не можем да живеем в единомислие, ако всеки мисли само за себе си. В такъв случай всякога ще има противоречия. Тогава силният ще има право в едно отношение, а слабите колективно съединени – в друго. При индивидуализиране на клетките се зараждат всички болести – в организма настава анархия.

Щастието на всяка клетка зависи от общото състояние на целия организъм. Затова клетките, които живеят в организма трябва да имат взаимно съгласие помежду си. Ако те живеят всяка за себе си, никога не ще имат благото на общото, благото на Цялото.

Ако всяка клетка пожелае да живее отделно като микроба, тя ще има прост, нищожен живот. Влезе ли да живее в човешкия организъм, тя ще опита величието, което съществува в общата хармония на човешката душа." [62]

В старата култура хората живеят като материални субекти, които пъплят насам-натам, докосват с пипалата си подножието на живота. Те опитват с пипалата на своите разсъждения по-висшите светове, без да ги виждат, без да ги преживяват.

Новата култура е на душите. Тя носи финес, красота и космични измерения на преживяването. Тя е култура на алхимици, които превръщат тъмната материя на егоизма в светлина на доброто.

СОБСТВЕНОСТ

Днес се разклащат основите на учението за собствеността. Напредналите души излизат от тази област.

Културата на егоизма си отива. Язвите ѝ са страшни и зловонни. Злото подпушва космичната инсталация на човека, а доброто я отваря.

Човечеството преминава от епохата на злото в епохата на доброто и следователно инсталациите на хората, обществата, народите, на цялото човечество, трябва да се отпушат, да протече през тях изобилния живот.

Досега съзнанието на човечеството е било концентрирано в собствеността, в егоизма. Човек е еднакво роб и на своята, и на колективната и на държавната собственост. В първия случай ще робува на своето лакомство. Във втория ще работи на чуждото, в третия случай чиновници ще го разиграват и държавното смукало ще смуче от него.

Учението за собствеността е израз на крайното падане на душите в материята и изгубване на връзката им с разумното ръководство на висшия ум. Това учение е израз на алчната любов към материални притежания, удоволствие, удобства и пр. Когато човек изгуби връзка с висшите вибрации на космичната Любов, на свръхсъзнанието, личният елемент в него го довежда до крайно отчуждение, до съзнанието мое и твое. Много естествено, когато си бил на Слънцето, т. е. във финото, интензивно състояние на Божественото съзнание, ти си бил вода – изобилен, щедър живот. Като слезеш на студено във физическия свят, ти се вкочаняваш и ставаш нещо отделно – влизаш в закона на безлюбието, на злото.

„Ако обичаме братята и сестрите си, можем да разполагаме с това, което те имат. Ако не ги обичаме, явява се законът на частната собственост. Частната собственост е дошла, когато любовта е престанала да действа." [125]

Там, където Любовта отсъствува човек влиза в затвор. Физическата любов на притежанието, която произтича от материалния свят и материалния човек е затвор за душите. При нея човек влиза в едно тясно пространство, в което се задушава.

На физическото поле, където съществата са кондензирани, съществува законът за жизнено пространство и сфери на влияние. Този закон не може да се избегне. Той може да бъде преодолян само от разумни същества, които владеят изкуството за трансформиране на реално действащите сили.

Едно същество, като наближиш леговището му става неспокойно и агресивно. Много диви животни очертават жизненото си пространство с миризма и го наблюдават и охраняват. Когато едно малко кученце защитава храната край къщурката си, големите кучета не го закачат. Обаче на разстояние от къщурката, ще вземат комата от устата му.

Когато хората се доближават много, това също създава противоречия. Като се доближиш повече от един метър до човека и навлезеш в неговата аура, това може да доведе напрежение, дотягане. Хората, поради незнание, постоянно предизвикват катастрофи помежду си. Ако биха наблюдавали планетите и звездите, хармоничните отношения между тях, те биха поставили нещата на фокус, биха спазвали определена орбита спрямо всяко нещо. Като не спазват разумни орбити в своите отношения, създават се катастрофите в живота.

Обаче тук въпросът не е до пространството, с което човек разполага, а до неговото разбиране, както и до разбира-

нето и културата на обществото, в което е потопен.

Едно общество, в което има частна собственост и свободна инициатива е еднакво користно с общество, в което има колективна собственост, но няма възвишени идеи, в което творческото в душата на човека е сковано от доктринери и чиновници.

През тъмната епоха човек изгубил способността да се проявява творчески, да работи от любов, за да изяви доброто, за да протичат великите условия на живота през него. Той, както казва Учителя, се превърнал от извор в щерна, в локва, в която водата жабунясва и се вмирисва.

Културата на собствеността е култура на пълните тържици, на заровените таланти, на жабунясалата вода. Културата на доброто, на творческото служене на живота от душа, от любов, е култура на посятото зърно, на изворите, на изобилието. Това е новото Царство на Любовта, новата култура на братството, за която човечеството се подготвя.

„Дето е Любовта, там има работа, а не тържици." [31, 95]

Работата е най-висшето нещо. Новата култура ще научи човека да работи, да бъде маг на своята съдба. Виртуозният музикант свири с часове, изразходва голяма енергия и се забравя. Той даже не помни колко часа е свирил, не усеща, че е работил, че е влагал колосални физически и духовни сили. Това е така, защото той е свързан с идеалното, с великия живот на Любовта.

Онзи, който свири за насъщния, за храносмилането на господата, които не му обръщат никакво внимание, той свири в света на частната собственост, извън онова вдъхновение на Великата Любов.

„Криво разбиране имате за любовта. Откажете се от частната собственост." [61, с. 237]

„Като говоря против частната собственост, нямам предвид вашите къщи. Аз говоря за оная частна собственост, срещу която и вие сами протестирате. Например, мъжът счита жена си своя частна собственост; жената счита мъжа си частна собственост. Те трябва да се жертвуват един за друг, без да се владеят, без да се считат частна собственост. Това не значи мъжът да напусне жена си, или жената да напусне мъжа си. Връзката между жената и мъжа трябва да бъде вътрешна, да почива на закона на любовта, в която няма измяна."
[Да възлюбиш Господа, 252-253]

„Сегашната любов е развита въз основа на частната собственост. Любовта не е в притежанието на нещата. Но онзи,

който се оженва за една жена, казва: „Ти моя частна собственост може ли да станеш, тапия може ли да ми дадеш? После, в други ръце да не минаваш! – Туй е частна собственост." [61, с. 227]

Частната собственост е дете на материалната любов, наречена сатанинска или любов на каменните сърца. Камъкът, като затворил едно малко пространство в себе си, казва: Това е мое, не го давам."

Висшата светлина обикаля цялата Вселена и не мисли да взима – само дава. Тя е изявление на Духа. Затова Божествената Любов наричат духовна. Тя има предвид една възвишена идея – да положиш живота си за щастието на всички. В този смисъл, Природата е дала известна собственост на човека, която той трябва да разработва. В себе си той има една държава от милиарди и билиони разумни душички-клетки с велики способности, които трябва да се пробудят и изявят. Има един извор на светлина, един извор на топлина, един извор на простор и един извор на мощ, които трябва да се отпушат, да потекат, да внесат изобилието в света. Любовта на Бога, на свръхсъзнанието носи изобилието в човека.

„Единственото нещо, върху което човек има право на собственост, това е неговия дух, неговата душа, неговия ум и неговото сърце. Съзнае ли човек това нещо, между неговия дух и духа на всички хора, става правилна обмяна. Любовта свързва всички хора, всички души." [71, с. 133]

Учителя ни е оставил светъл образ за изворите на ученика, към които той трябва да пристъпва със свещен трепет:

„Ученикът трябва да има
сърце чисто като кристал,
ум светъл като слънцето,
душа обширна като вселената,
дух мощен като Бога и едно с Бога." [62]

Културата на частната собственост можем да наречем култура на идолопоклонници.

„Едно време хората са си правили идоли, покланяли са се на тях, а днес им се смеем. А сега хората са си направили къщи, вили, имат имоти, радват им се, нима това не е идолопоклонство?" [62]

„Ти, който си гражданин на цялата Вселена, оградил си няколко метра пространство и го наричаш твоя къща. Да мислиш, че заграденото пространство е твое, това е заблуждение, от което трябва да се освободиш." [83, с. 294]

„Ако биха ви се отворили очите, за да видите в какво положение се намирате, тогава щяхте да бягате през глава, през девет села в десето. Държите се за парите, къщите, имотите, както и червеят се държи за положението си." [76, с. 52]

Онзи, който държи в ума си материални идеи, мяза на червея, яде пръст. Той живее в низшите области на живота, не може да се докосне до дрехата на Христа, т. е. да влезе в общение с онзи Велик Живот, с онова фино, незабравимо усещане за пълнота и осмисляне на всичко. В този човек все повече се развива центърът на алчността, на разрушителните сили, които изпълват живота му с недоволство, заличават финото, отзивчивото в него и го обезличават като душа.

„Съвременните хора ще се самоунищожат от вътрешната алчност да забогатяват все повече и повече. Центърът на алчността, т. е. на користолюбието се намира около слепите очи. Ако човек посвети целия си живот на това чувство, да го задоволи, той ще печели милион след милион, но пак няма да бъде щастлив. Каквото да прави човек, алчността всякога остава незадоволена." [138, с. 116-117]

Човекът на безкористието не е от богатите и силни хора. Той може да има големи богатства, но в съзнанието си няма никакъв товар, никакво безпокойство, алчност или завист. Богатството само̀ върви подир него, подир неговите дарби, изкуства, обаяние и вдъхновение. Безкористният човек е даровит във всяка работа. Казват, че Сократ, в младостта си, като метач, съвършено измитал улиците на Атина, като казвал: „В бъдеще така ще измитам умовете на хората от всичко ненужно."

„Две положения се представят на човека: да бъде в положението на богатия и да се задушава от богатството си или в положението на бедния, всякога да съзерцава лицето на Господа и никога да не се насити да го гледа.

Какво представлява користолюбието и безкористието? Те могат да се уподобят на богатия и на бедния." [62]

От Божествено гледище, физическото богатство е товар, от който човек потъва на дъното на океана, където светлината е оскъдна. Богатият живее под хомота на материални идеи, в недоволство, завист и безспокойство, в жажда за повече. Той е под мрачно, облачно небе.

Човекът на безкористието живее в Слънцето, в пълнотата на живота. Слънцето символизира едно ново съзнание, ново знание, ново разбиране. Облачното небе пък подразбира разделената земя, изолираността, отчуждението, бездуховните, сиви съществувания на хората.

„Не е позволено на хората да завладяват Земята и да я делят помежду си. Всеки човек, всеки народ, който се е опитал да владее и дели Земята, сам се е осъдил на страдания. Казваш: Тая нива е моя. – Кой ти даде правото на собственост? Тя принадлежи на Бога. И къщата принадлежи на Бога. Ние трябва да признаем, че всичко принадлежи на Бога. Той е наш Господар, а ние – негови слуги. Това е първото положение. Второто положение: Бог е наш Баща, а ние – Негови синове. Ще му работим без пари и каквото ни даде, ще благодарим. Земята е Негова. Той казва: Синко, каквото можеш да изработиш е на твое разположение." [18, с. 40]

Бъдещото ползване на Земята ще се основе върху културата на Любовта, чиито деца – синове и дъщери, са хората. Тя е култура на свръхсъзнанието, на Христовата епоха, в която хората живеят в братство, в безкористие. Защо страда човек? – Животинското в него го мъчи. То казва: Дай! Користолюбивият човек чува в себе си само този глас.

„Под плътта се разбира не тялото, но животинското естество у човека.

Частната собственост е животинско състояние." [62]

В наши дни Природата взема пръчицата си и казва: „Наситих се вече на користолюбието на тия деца. Ще ги възпитам малко по моите методи, да станат добри ученици, добре да учат уроците си в живота." Тя се готви да изтупа добре всичкия прах, всичките заблуждения от съвременното користолюбиво общество и неговите многоглаголни институции и закони.

„Днес навсякъде се прокарват човешки закони, навсякъде цари личния егоизъм. Всички мислят, че светът е създаден само за тях, за да е добре на тях. Светът е училище, в което всеки има право да употребява пособията, които са създадени за всички. Никой няма право да усвоява нещата като своя собственост." [62]

Великата Разумна Природа има нужда от разумни ученици, от милосърдни братя и сестри, от добри деца в своя дом.

Тя налага тия пролетарии и буржоа, тия своенравни деца на свещения егоизъм, които живеят не по любов, а по закон, по своите си частни и групови сметки. Тя познава добре законите на алхимията, на възпитанието, на превръщане на неблагородното в благородно.

„Бъдещата култура няма да бъде нито на буржоазията, нито на пролетариата. Всички забогатели пролетарии станаха буржоа, а всички обеднели буржоа, станаха пролетарии. Бъдещата култура трябва да бъде култура на свободните хора. Бур-

жоата и пролетариите трябва да споделят идеята за братството, да се считат братя. Те не се родиха нито пролетарии, нито буржоа, но се родиха братя помежду си. Такова трябва да е бъдещото разбиране на хората. Дойдат ли хората до това разбиране, и войната между тях ще изчезне.“ [161, с. 218]

Сега идват новите форми на живота: новите селища, новите тела, новите умове и сърца, нова Вселена, нови начала, ново разбиране се създава. Който може да се домогне до безкористието, ще влезе във възкресението, в новата Божествена Вселена. За тази цел човек трябва да пожертва материалистичния, личния елемент в себе си.

„Човек трябва да се издигне над идеята за частната собственост. В целокупния живот не съществува никаква собственост. В частния живот, обаче, частна собственост съществува. Тялото е първата частна собственост на всяко живо същесво, но силата на човека, както на всички същества, не се състои в тяхната собственост. Където има собственост, там е изключено всякакво растене и развитие. За пример, ако човек се държи здраво за своята форма, като негова частна собственост, той никога не би могъл да мине в по-висока форма. Благодарение на вътрешния стремеж на човека да расте и да се развива, той лесно може да се откаже от своята частна собственост и да се издигне едно стъпало по-високо.“ [14, с. 218]

Земният човек има две естества – лъчисто и физическо.

Първото естество е безконечно. В него обитава цялата космична реалност, цялата Вселена с всичките ѝ измерения и същества, всички йерархии на съзнанието и сам Бог. Човек може да прониква в това свое необятно естество чрез методите на най-малките величини, най-малкото действие – кротост, скромност, смирение и пр. По този начин той се присажда върху лозата – Христовия Дух, присажда се върху Великото Дърво на живота. Това значи да влезе човек в живота на безкористието.

„Не считай нещо за свое.

Когато проявиш известни дарби, когато имаш известни постижения, не считай, че ти си ги постигнал, понеже хиляди същества са ти помагали, за да ги постигнеш. Ти дължиш безкрайно много на цялата разумна Природа за всичко, което имаш и което проявяваш. Всичко дължиш на Великото Разумно Начало. Това е мистичната вътрешна страна на смирението.“ [62]

Днес владее личният егоизъм, Змеят – бащата на старото човечество.

В света идва обаче нова власт – властта на децата, на хората на Истината, които носят Новата култура.

„Утрешният ден е на децата, т. е. на тези, които няма да оправят света по своему, а според Божествените закони. Но днес ние живеем в епохата на усилните времена, понеже личният егоизъм е закона, който движи цялото човечество. Няма днес същество, което не е под влияние на личния егоизъм.“ [17, с. 89]

Децата идват на Земята само с тази частна собственост, която им е дадена от природата. Те нямат частната собственост на възрастните – не са нито светски, нито религиозни, не са нито от лявата, нито от дясната партия, нито от центъра, не са буржоа и пролетари, не са министри и чиновници. Всички тия служби са частна собственост на съвременния човек и всеки воюва за интересите на своята частна собственост, за своята служба в материалния свят.

Някой казва, че духовните, или учените, или културните ще оправят света. Според нас, тези понятия изразяват служби на старата култура.

Събират се хора да правят сдружения, организации, да търсят общ език в политиката, в културата, в икономиката, да спасяват положението. Обаче всеки говори от позицията на своята служба, на своя интерес, на своето частно разбиране. Тези хора никога няма да се разберат. Техният консенсус е лицемерен – още преди да засъхне мастилото, преди да отзвучи гласа им в залата, те вече си противодействат.

Идват обаче в света разумните деца, Синовете на Светлината, Синовете на Отца, на Божествената Майка, на това Велико Дърво на Живота. Те са чистосърдечни и кротки, но не позволяват да се поругава името на тяхната Майка, на техния Баща. Те казват: От вашата частна собственост, от вашите къщи и имоти, от вашите криви разбирания няма да остане прашинка за спомен на бъдещето.

Някои ще станете на вода, някои на светлина, а други ще изпратим във външната тъмница – да живеят като гъсеници.

Гъсениците символизират епохата на егоизма и користолюбието, която си отива.

ДОБРО-ЗЛО

Доброто и Злото е обширна и дълбока област на тайното знание, което касае алхимията на волята, възкресението, световния синтез. Ще разгледаме тази област в края на нашето цялостно изследване, а тук ще споменем само някои аспекти на проблема, свързани с настоящата тема.

Не може да се разбере взаимоотношението на духа и материята, ума и сърцето, Бялата и Черната ложа, без да се открие малко завесата за диалектиката на доброто и злото. По-дълбокото знание се дава като изпитания на напредналите души, които могат да трансформират състоянията, за да не се опетнят.

В окултната наука се говори за доброто и злото. Това са два вида материи и енергии във Вселената, с два вида функции.

„Доброто и злото, това са известни принципи, необходими за създаване на известни форми. Без добро и зло форма не може да се създаде. Корените на едно растение се създават от злото, а клонищата се създават от доброто. Значи, едната сила работи в по-гъстата материя, а другата – в по-рядката. Ако тия две сили вървят по една крива линия и то така, че всичката им енергия да се използва постепенно, то при това си движение те ще се приближат, ще се срещнат, без да се произведе между тях никаква експлозия. От движението им се образува един кръг. Обаче, ако човек е задържал в себе си тия сили, то щом се срещнат, ще произведат експлозия. Следователно, като се срещнат добрият и лошият човек, те образуват взрив, защото са две положителни сили. Всеки човек, който не прави добро, става лош човек: всеки човек, който не прави зло, става добър човек. Такъв е законът. Енергията може да се превръща." [10, с. 204]

Понеже е инертно и се движи по-бавно от доброто, злото подпушва пътищата му и спира течението на живота. Това подпушване може да доведе до смразяване или взрив.

„Искам да ви обърна внимание на това, да не допущате злото в мисълта си, за да не се подпушвате." [10, с. 173]

„Лъжата, гневът, лицемерието, подозрението носят в себе си такова взривно вещество, което руши човешкия организъм, това са сили, които втвърдяват и сгъстяват човека." [62]

„... пазете се от положителните сили, които произвеждат в човека взрив, и от отрицателните, които смразяват и свиват. За да не се пука, човек трябва да се разшири; за да не се

смрази и смали, трябва да се издигне над обикновените условия на живота. Тази е причината, където на човека препоръчват разширяване и възвисяване." [73]

Отрицателното влияние на ума предизвиква взрив, понеже той работи с газове, които могат да се запалят. Отрицателното влияние на сърцето предизвиква смразяване, защото то работи в гъстата материя с топлина. Казано е „Закоравя сърцето на този народ." Значи смразило се сърцето му от егоизъм.

„Когато гордостта стане господар на всички други състояния, това е злото." [62]

Злото е проникнало по-дълбоко в сърцето, защото то в сегашното си състояние работи с гъстата материя, с личния елемент. Гъстата материя е особен род пяна. В нея има много празни пространства, шупли, които нарушават фината непрекъснатост и цялост на Божествения свят, т. е. на органичните живи системи. По този начин добрият човек, който обича да дава, не спира в себе си течението на живота и затова в неговия организъм не се нарушава тази фина непрекъснатост и цялост. Лошият човек обича да задържа, да взима благата в себе си и така подпушва течението на живота, като си създава шупли – ферментация, гниене и пр.

„По какво се отличава добрият човек от лошия? Лошият човек има пори, шупли в себе си, поради което лесно кипва или лесно се вкисва. Добрият човек няма такива шупли. Той не кипва, не шупва, както лошия. Аз взимам думата „пори" в химически смисъл, а не в обикновен физически смисъл. Химията говори за устойчиви и неустойчиви съединения, каквито са азотните. Значи, както порите правят материята неустойчива, така и неустойчивите съединения правят човека лош. В тоя смисъл, ние наричаме умрелия човек лош, защото материята му се разлага и се превръща в миризливи газове." [31, с. 32]

Значи добрите хора са живи цветя, от които се разнася аромат; злите хора пък са гниещи трупове, от които в обществото се разнася ужасна смрад.

В тия неща ще вникнем по-нататък. Сега е важно, че според посоката на своята активност човек влиза във възвишеното или в низкото, в доброто или в злото.

Злото е инертното, което дава форма. Доброто е разумното, което внася изящество, живот и по-висша съзнателност. Духът е активната енергия, а материята – нейният изразител, който я отхранва и разкрива. Следователно, една от страните на доброто и злото е работата и леността.

„Злото създава видимите форми, а доброто ги организира и облагородява." [74]

„Лош е онзи човек, който не е обработил нивата си. Какво трябва да прави, за да стане добър? – Да вземе мотика, рало и да се впрегне на работа." [63, с. 114]

Работата е необходима, за да се разкрият вътрешните възможности. Тя е упражняване, път към съвършенство – към по-изразителни форми на живот, които разкриват Духа.

„Онова, което дава възможност на човека да лети, то е доброто, и правата и чиста мисъл.

Злото, това е материята, това е творческата сила, която е създала всичко. Злото е неорганизирана мисъл, чувства и постъпки. От злото зависи да се яви доброто. То е една възможност да се яви доброто, за да го организира, защото доброто е разумното. Злото ни създава работа. Ние сме работниците, които трябва да организираме всичко. Ако не беше злото, какво щяхме да работим?" [74]

Организирането в Природата предполага изграждане на жив, разумен организъм.

Има материали, които издържат на висока температура и светимост, други издържат многократна огъваемост, показват голяма пластичност, трети са изключително чувствителни към различни влияния, четвърти трансформират енергиите и пр.

Доброто, което е разумната организираща сила и работи с най-фини величини, изгражда интимна връзка, непрекъснатост между тия материали, за да не влезе в организма механичния момент – ония шупли, през които изтича силата, живота и знанието, вложени от Духа.

„Доброто и злото се различават по материята, с която работят. Материята, с която злото работи, е несъзнателна, мъртва и без всякаква интелигентност. Тази материя наричаме неорганическа. Който уповава само на нея, свършва със смърт. – Защо? – Защото тя отнема нещо съществено от живота. Доброто работи със съзнателна, интелигентна, жива материя, наречена органическа. Тази материя носи мисълта и живота. Неорганическата материя е дадена на човека за употреба, да я обработи и да се ползува от нея. Някой казва, че живота трябва да се използува. Не, живота не може да се използва, защото Бог е живота.

Човек може да бъде проводник на живота, но в никой случай не може да го използва, т. е. да го употреби за него. – Защо? – Защото живота е неделим. Само частите могат да се

използват, а Цялото не може“ [46, с. 81-81]

Важното е да се прояви Любовта – онази най-фина, интимна сила на всеобща връзка, на вътрешно единство, която внася живота.

Доброто е изразител на единното, разумното, всеобщото. Злото пък изразява частното, което конфронтира с всеобщото.

„Злото е непроявената Любов. Всяко нещо, което не е проявено, е зло. След като се прояви това нещо, става добро. Това е вярно. И в Природата, за да се прояви нещо, винаги се извиква едно топло и едно студено течение.“ [10, с. 170]

Проявяването навън изисква вече раздвоение.

Значи има проявление вътрешно, органично, което е крайно фино и деликатно и проявления външни, които, ако не са така деликатни, внасят дисхармония, нарушават цялостта.

Каквито и да са проявленията, същественото е да се сътвори нещо ново, което да допринася за общата хармония.

„Важно е да се повдигне човечеството чрез доброто. Доброто се отличава от злото по това, че всякога съгражда, твори, а злото разрушава.“ [61, с. 102]

Често свързват доброто с топлината и светлината, а злото – със студа и мрака.

„Добро е това, което носи светлина и топлина за човека. Злото пък отнема светлината и топлината. Без светлина и топлина животът не се проявява.“ [46, с. 84]

„Доброто е полюс на светлината, а злото – полюс на тъмнината. Светлината и доброто събуждат човешката активност, а злото и тъмнината правят човека пасивен. Той търси начин да си почине. ... Само добрите хора работят. Лошите хора са инертни. ... Добрият е светлина, той работи с разположение и любов.“ [18, с. 63]

„Едното от свойствата на злото е това, че като се допре човек до него, губи част от живота си, както топлото тяло губи част от топлината си, като се допре до някое студено тяло. Злото всякога взима, без да дава.“ [68, с. 305]

И доброто, и злото са активни при дадени условия. Доброто е активно за всеобщите неща, а злото – за частните.

Доброто внася живот и смисъл, вдъхновение и разбиране в човека. То ражда добродетелите.

Злото внася безспокойство, завист, обезсмисляне. То е начало на всички пороци.

Който мисли само за себе си, той скоро се вкисва, вмирисва, докато се вкочани и умре.

„Индивидуализирането ражда злото.“ [62]

„... грехът, злото е същество, което има възгледи като на паразитите. Това са философи, адепти, дошли до положението на паразити.“ [2, с. 303]

Всяко същество има право да убива паразитите. Затова в техния живот има голяма несигурност.

Човек е създал паразитите. Те са единствените същества, които той има право да заличи.

Следователно, който следва пътя на злото, ще бъде заличен. Който се големее, ще бъде стъпкан. После ще мине през мелачка, през решето и през много сита. Накрая ще го поставят в огън, докато се стопи.

Добрият пък ще бъде възкресен. Той не търси своята слава, но славата на Отца си – великия, неразделимия, безсмъртния живот, най-възвишеното, най-мъдрото.

„Всеки човек е дошъл на Земята да изпълнява волята Божия и да се учи. Отклони ли се от своето предназначение и започне да служи на себе си, да изпълнява своята вола, той неизбежно ще се натъкне на злото.“ [14, с. 185]

„Непослушанието към Бога, към доброто, подразбира послушание към злото. Обърнете сега страницата на своя живот, на която е написан законът на непослушанието и минете към нова страница – към послушанието.“ [77, с. 15-16]

Когато човек слуша и следва своето висше, разумно естество, което го учи как да живее съвършено и да прави добро, той сътворява велики непреходни неща. Тия неща са Божествени, те произтичат от Всеобщото и принадлежат нему.

Не слуша ли разумното в себе си, той влиза в сенките на живота, които внасят в него безспокойство, несигурност, страх и робство.

„Има неща, които Бог е направил, но всички неща не са Негово дело. Например сенките не са Негово дело. В Божествения свят абсолютно никакви сенки не съществуват. Той е свят на вечна светлина.“ [18, с. 62-63]

Човек живее във вечна светлина, когато посвети живота си на една велика идея, която обхваща в себе си живота на всички същества, както той обхваща в себе си живота на всички свои клетки.

Когато една клетка посвети живота си на благото на целия организъм, тя благоденства. Ако го посвети само на своето лично благо, тя ще благува някое време, но после ще се намери във външната тъмнина, отхвърлена от всички.

„Когато човек жертвува висшето, Божественото за чо-

вешкото, за низшето, това е зло: когато пък жертвува низшето, човешкото за Божественото, за висшето, това е добро." [99, с. 4]

Да мисли човек, че като задоволи себе си, ще намери щастието, това е един навик, един стеоретип, механичен акт. Природата не обича еднообразието. Довчера човек обичал да си похапва вкусни кокошки и агънца, обаче днес Природата му подготвя ново тяло. Който не изостави старата храна и не приеме да се храни с еликсира на живота, той не може да влезе в новото.

Христос казва: „Аз имам ястие да ям, което ви не знаете". [Ев. Й. 4:32]

„На този, който победи, ще му дам да яде от скритата Манна." [О. Й. 2:17]

„Манна" произлиза от „Ман" – разум, Дух.

Значи на новите хора се дава онази вътрешна храна на светлината, на Духа. Те няма да ходят да аргатуват, да се молят на този, на онзи, но ще бъдат свободни да творят, да правят добро, да бъдат маги на музиката, мъдростта и безсмъртието. Духът, доброто, е новото, творческото в живота.

„Какво всъщност представя злото? – Произволния живот. Значи, злото се крие в произволите на живота, в еднообразието, в повтарянето на нещата. ... Адът е създаден от неща, които се повтарят, а раят – от нови неща. ... Следователно, за да избегнете злото, не се борете с него, но всеки ден внасяйте нещо ново в разбиранията си. Не оставайте дълго време в старите си разбирания. Новото прави човека силен, млад, жизнерадостен." [11, с.163-164]

„За злото има навик, но за доброто няма никакъв навик. Щом постъпвам добре, това вече не е навик, то е разумен стремеж на Любовта. В Любовта няма навици. В Мъдростта няма навици. В Любовта и в Мъдростта има един вечен прилив." [77, с. 14]

Приливът е новото, творческото в живота – вечната свобода да изявяваш висшето, което напира отвътре. Висшето е да живееш за великия живот, за всички същества, защото те са клетки от тялото на Великия. Той трепти фино в светлината на всички тия клетки, изпълва ги с радост, с порив за общение, помагане, добро.

„Злото е един свят на закони. В злото за всяко нещо е определено какво и колко да правиш. За нищо не си свободен. Доброто е точно противоположно – без закон. Ще седиш колкото искаш, ще учиш колкото искаш, ще се радваш колкото ис-

каш. Навсякъде колкото искаш. Доброто е отвътре, злото е отвън." [120, с. 95]

Злото има две страни – едната относителна, преходна, а другата – мистична, универсална. Същото се отнася и до доброто. Има едно добро, което е неотделим партньор на злото. Има и едно вечно добро, което е над полето на доброто и злото, над обусловения живот.

Божественото Добро е зло за човека. То е пръчката, с която висшето съзнание възпитава користолюбивия човек. Тази сила се проявява чрез обективното проявление на Бога, т. е. чрез Природата. За Божественото Добро е казано – „Бог наш е огнь пояждащ."

„Единственият, Който всякога е положителен, е Бог. Той нито заповядва на някого, нито съди. Той гледа еднакво и на злото, и на доброто. От доброто не се възхищава, от злото не се възмущава. И доброто, и злото имат еднакви отношения към Бога. Когато Божественото добро дойде между хората, то има отношение към тях, като зло." [87, с. 184-185]

Това, което хората считат за зло, то е благо – трансформатор на инертните сили в тях, който ги динамизира да мислят, да се смекчат, да постъпват добре.

„Не е лошо нещо злото, но кога? Когато се използува като сила за трансформиране на всички отрицателни сили в добро." [62]

Хората, които наричаме лоши, обикновено са енергични, активни, откровени, понякога безпардонни. Те са като длето, което удря върху ръбестите места на нашето несъвършенство и самомнение. Ще дойде такъв човек да ти заповядва, да те назидава, да ти чете морал и пр.

„Като кажем, че някой човек е лош, то значи, че той е силен, и такъв човек сам може да бъде държавник, или философ, или да заема някое видно положение." [10, с. 180]

Хората, които считаме за добри често са „тихи води", но не вършат работа. Те ще ти говорят благо, ще се усмихват любезно, ще ти обещаят едно-друго, но пак ще отидат по своите работи, няма да изпълнят. Буйният кон прави поразии, ще ти изкара нервите, но и работа ще свърши. В края на века се очаква светските хора да свършат повече работа за Бога, за побратимяването на хората, за доброто – от духовните; материалистите – повече от идеалистите. Очаква се славяните, които са поставени в стомаха – мястото на материализма, да прославят името Божие и да въдворят Царството на Любовта. Днес физиците дават повече за духовната наука от мистиците.

Затова, както казва Христос, синовете на царството ще бъдат изпъдени навън, а ще дойдат мнозина от Изток и Запад. Тия, дето са били в онази нирвана на унеса, ще ги изпъдят, а от света на доброто и злото ще дойдат нови хора, които имат стремеж.

„Съществата, които са създали добрия живот, имат помалко енергия от онези същества, които създават видимо лошия живот. След време лошият живот ще се превърне в добър и ще бъде по-богата жетва." [10, с. 166]

От човешко гледище, умът е по-силен от сърцето и определя работите на човека. Действително, на физическото поле обективният ум е поставен да възпитава сърцето на човека и да оправя материалните му работи. В Божествения свят, обаче, сърцето стои по-високо от ума. То е интуитивното съзнание в центъра на душата.

За ума се казва, че е киселината, която слиза от Божествения свят да освободи хората от материята, от робството. С други думи, умът разкрива престъпленията на хората и ги води към покаяние и очистване, към влизане в истинския живот.

От гледна точка на физическото тяло умът е зло. Той е проводник на електричеството, което разтърсва тялото и ако не е магнетизма на сърцето, ще го изсуши и умъртви.

На физическото поле умът е киселината, сърцето – основата; умът е мъртвата вода, която чисти всичко гнило, ненужно, сърцето – живата вода, която внася пламъка на любовта, на живота.

От една страна, сърцето е добро, защото дава живот, оживява тялото. На физическото поле е за предпочитане човек да има сърце, което греши, но да е жив, отколкото да има голо съзнание, но да е мъртъв. От друга страна, сърцето е зло, защото то ражда порока и егоизма. То носи отговорност за тия престъпления.

Умът воюва с плътта, защото тя е противник на Духа. Ако сърцето не се застъпва за плътта, човек ще изгуби тялото си и възможността да работи на физическото поле. Обаче, ум без сърце и добро без зло в нашия свят не съществуват. Висшето добро, което е над доброто и злото, и на което името не знаем, има друго съдържание.

Божественото зло работи на физическото поле, вън от човека, за да го усъвършенства чрез страдания. Божественото добро работи в духовния свят, вътре в човека, за да го възкреси.

„Злото у човека съществува. Вие от него не може да се

избавите. И доброто седи във вас. Доброто ще възприемете от любов и ще имате вътрешно отношение към него. А пък злото ще го възприемете с ума си. Там ще разсъждавате. И ще видите, че злото е предназначено за нещо." [69, с. 143]

Този въпрос има и обратна страна. Казано е: „Поливай корена." Сърцето е този корен, но той е горчив, рови се в най-големите нечистотии, които превръща в най-сладки плодове. Трудна е работата на сърцето – то е най-големият алхимик в живота. Този корен вътре в човека се занимава и с горчивото, и със сладкото, които имат велико предназначение.

Въпросът за силните и слаби хора също има обратна страна. Хората на силата, на външното благополучие, живеят в един механичен свят на насилие. Те са силни отвън, но слаби отвътре. Добрите хора са привидно слаби, деликатни отвън, но силни, динамични и продуктивни отвътре. Външната сила е голяма величина, но инертна. Малката, интензивната вътрешна сила, като влезе вътре в голямата, може да я разсипе, но може и да я тонира.

„Доброто в света, то е една отрицателна сила в света – то гради. И ще забележите, че всички добри хора са все слаби хора в света, те не са силните хора в света, които управляват." [110, с. 179]

„Злото минава през силните и богатите, а доброто – през слабите и бедните." [115, с. 276]

Силните и богатите са задоволените хора в света, които са изгубили своя стремеж към възвишеното. Слабите, бедните, онеправданите, като срещнат Истината, се запалват и стават носители на новото.

Като се говори за физическото сърце на човека, умът трябва да му дойде на помощ, защото то е неотделимо от физическото тяло, от плътта и затова не разсъждава разумно, но бърза да придобие богатства, да се наживее, да изпита всичко, като по този начин извършва ред престъпления, които водят към безчестие, болести, смърт.

„Лош човек е онзи, който иска бързо да печели; лош човек е онзи, който иска бързо да живее; лош човек е онзи, който изведнъж иска да стане богат, учен, силен, да заповядва на хората. ... Лошият човек бърза, той не мисли много."
[61, с. 110 – 111]

На физическото поле разумният принцип помага на принципа на живота да не потъва много дълбоко в материята, която го заробва.

„... когато говорим за злото в света, ние трябва да разби-

раме чисто физическия живот, защото злото съществува във физическия свят, във формите на нещата. В същината на живота злото не съществува. Значи, злото се проявява в материалния живот. И тъй, всеки от вас може да измени своето състояние. Ако е лош, нека си тури един минус и да прояви качествата на противоположния принцип. Единият принцип наричам „принцип на живота", а другия – „принцип на ума". Това са двата принципа, които работят в живота. Умът и животът съединени заедно, раждат противоречията." [56, с. 12]

Щом е слязъл на физическото поле – двойствения свят, човек не може да отдели доброто от злото.

Злото е личният елемент, плътта, егоистичните желания. Обаче индивидуалното в човека е нещо велико – то е творческата монада. Човек не трябва да унищожава индивидуалното, но да вложи енергията на личното в служба на всеобщото. Личното е огън, който може да се използва разумно.

Вместо да правиш пожари със своя огън, по-добре опечи хляб, да храниш гладните.

„... доброто от злото не може да се отдели, те вървят заедно в живота. Тогаз може да попитате, кога ще престане злото в света? – Няма защо злото да престава в света, защото то е в Природата една творческа сила, която спомага за проявяването и развитието на живота и трябва да я поставим на нейното място, за да можем разумно да я използваме. Така например, огънят ни е полезен, но ако накладете всред къщи огън и изгорите къщата, какво е виновен за това огънят, че ви е причинил зло? Но ако го турите в печката, ще можете да си свършите много полезна работа. Също и със злото. Този огън е егоизма, който хората са турили не на място, гори всичко, каквото му попадне." [10, с. 88]

Правилното ползване от доброто и злото предполага използване метода за съпоставяне. Това значи да сложиш известен фон на образа, за да изпъкне в съзнанието ти.

„Нещата трябва да се съпоставят. Ако на една идея не можете да съпоставите противоположна, тя остава неясна за вас." [2, с. 112]

В диалектиката две противоположни мнения са еднакво ценни. Двама души гледат един предмет. Единият казва: Този предмет е бляскав, светъл. Другият казва: Той е тъмен, сенчест. Всеки от двамата е прав за себе си. В дадения случай, двете гледища трябва да се вземат предвид, за да се възстанови цялостния образ.

„Всеки един от вас, който мисли, че злото е непотребно

в света, той е прост като фасул, който и да е той. И на такъв човек казвам, че той не може да очаква никакво добро. А онзи, който мисли, че всичко е на мястото си, и доброто, и злото е на мястото си, него го очаква едно велико бъдеще." [10, с. 192]

Злото и доброто са сили, които проявяват живота. Злото има приоритет отвън, във физическия свят, а доброто – отвътре, в духовния свят. Като огрее Слънцето едно дърво, влагата в него започва да се изпарява и смукалото на корена се активизира. Коренът смуче отвън горчиви сокове, а плодът отвътре налива сладост. Земята и Слънцето, коренът и клоните работят заедно за живота.

„Аз не смея още да ви кажа, че Природата трябва да се изучава откъм опаката ѝ страна. Вие трябва да започнете да изучавате и своя живот откъм опаката му страна. Например, добрината на един човек зависи от лошавината, която се съдържа в корените на неговия живот. Следователно, математически можем да определим, че добрината на един човек ще бъде толкова голяма, колкото лошавина има в корените на живота му. Аз изключвам вашите морални разбирания и не вземам думата в смисъл на лоша постъпка. Под думата „лош" разбирам онази материя, която работи в разрез с вашия живот." [15, с. 149]

„Злото и доброто са в едно дърво. Това са две противоположни течения в Природата. Злото е в корените на дървото, а доброто е в неговите клони. Злото отива към центъра на Земята, а доброто отива към Слънцето. Доброто туря злото на работа." [58, с. 450-451]

В Природата навсякъде виждаме едно вътрешно движение, вътрешно трептене. Трептящата среда се движи наляво и надясно, навън и навътре, нагоре и надолу; тя се свива и разширява, уплътнява и разредява. Тия полярности се дължат на два противоположни импулса, в които съществува известна равноправност.

„... не е въпрос да избягвате влиянието на едните сили за сметка на другите, но трябва да ги уравновесявате. Човек не може и не трябва да бъде нито абсолютно добър, нито абсолютно зъл. – Защо? – Защото абсолютното добро подразбира абсолютно разширяване. Невъзможно е човек постоянно да се разширява и расте. Абсолютното зло пък подразбира абсолютно смаляване, свиване, в което нещата се разпадат, гният и рушат. Невъзможно е човек да се смалява постоянно. Двата процеса трябва постоянно да се уравновесяват." [73, с. 66]

В полярните системи винаги единият полюс дава, а дру-

гият отнема, единият е в прилив, а другият – в отлив.

По този начин се внася динамизъм в системата. В нея се забелязва един процес на непрекъснато обновяване и освежаване. В този процес доброто подхранва, а злото – чисти.

„Доброто в света иде чрез добрите хора, пък злото в света си отива чрез злите хора. Следователно, ако вие искате да се освободите от вашето зло, трябва да имате врата. И в обществото, ако вие нямате отворени врати, през които да изтича това зло, вие ще се задушите. Тъй е. Лошият човек ви спасява. Ако злият пита: Защо е този добър човек? Казвам: той ти дава живот. Всичките блага, храната идат от доброто. Устата това е доброто на човека, а задният му канал, това е злото." [10, с. 182-183]

Този процес на протичане го виждаме в извора. Той приема отвътре и дава навън. Отвътре приема, а отвън му вземат. Ако липсваха тия две страни на извора, той щеше да бъде локва със застояла вода. Същият закон работи във всеки човек и в обществото.

„Всеки в себе си е раздвоен: половината от материята на неговото тяло принадлежи на злото, а другата половина – на доброто. Тази е причината, поради която в човека има постоянна борба."

„На сто души добри хора са потребни десет души лоши. И ако ги няма, трябва да им платите, за да дойдат при добрите." [174]

„... трябва да пазите пропорцията. Има три степени: на 100 души, 10, 50 и 75. На 100 души добри хора могат да се допуснат най-много 75 лоши хора между тях, а най-малко да се намалят до 10 души. Намалят ли ги повече от 10, те унищожават корените на своя живот, и обратно – като увеличиш злото от 75% нагоре, ще причиниш смърт. Ако слизаш в обратното движение на хората, в движението на лошите хора и там на 100 лоши, трябва да има 10 добри. Следователно когато минаваш от една школа в друга, т. е. от един вид вибрации в друг, ако не можеш да спазиш тази пропорция, непременно ще влезеш в областта на смъртта, защото не си спазил този закон." [10, с. 186]

Ако сред едно общество от добри хора идват много лоши хора, това говори зле за добрите – допуснали са по-голяма нечистота в себе си, която лошите хора идват да изсмучат.

Лошите хора, като отходна канализация, се жертват, за да освободят добрите от нечистотата. Ако лошите хора не дойдат да коригират добрите, те не биха видели и изправили не-

достатъците си и в крайна сметка биха се задушили в лошите изпарения на това вътрешно гниене.

Разумният човек правилно се ползува от силите на доброто и злото в себе си, вследствие на което неговият вътрешен живот се отличава с динамика, светлина и чистота. В излъчването на този човек има нещо привлекателно, мило, ароматно.

„Пулсът на добрия човек бие по един начин, а на лошия – по друг начин. Изобщо, добрият и лошият човек се различават по много неща – по температурата на тялото си, по миризмата си и т. н. От добрия човек се разнася такава миризма, каквато най-ароматичните цветя отделят от себе си.“ [142, с. 16-17]

Природата внася разнообразие в живота на хората. Ти непрекъснато ставаш ту добър, ту лош – динамизираш и обменяш силите в себе си. В това дърво на доброто и злото съществата постоянно сменят местата си. Всяко същество има възможност да опита и доброто и злото, да заеме служба от пръстите на краката до висшето небе в главата на Космичния Човек.

Явява се обаче един ден новото Битие – възкресението. Който се домогне до него влиза в нови условия, в безсмъртния живот, в Божествената Вселена.

„Един ден и доброто и лошото ще се срещнат, всичко ще забравите, Бог ще ви разложи на своите първоначални елементи, и ще влезеш в новия живот. И ап. Павел казва: „Едно време бях в тъмнина, а сега съм в светлина.“ Друг живот има. Тези, които са сега в тъмнина, ще минат, други ще ги заместят. Тъй щото за всички в света има условия, от чието диалектическо гледище, да оправят живота си. И всеки един от вас, който се бори със злото, той ще слезе в стомаха, ще стане канал за злото. Тъй е и за всеки, който иска да поддържа доброто. Той пък ще стане една врата за движение на доброто. И тогава всеки ще заеме своето място. Ако си лош – под пъпа, в корема, в червата, в стомаха долу, там тия благовонни неща ще ги миришеш. Туй ще ти бъде възнаграждение. Ако станеш добър – в сърцето, в дробовете, в мозъка, там ще чувстваш живота. И всеки един според стремежите си, според разбиранията си, според както прилага волята Божия. Господ има място за всички хора. Той ще ви намери място. Ти си недоволен. Бог ще каже: „Хубаво, турете го в стомаха!“ Другият е доволен: „Турете го в сърцето, в дробовете, в главата.“ Този е благороден, учи се, доволен е, стреми се – турете го горе“.“ [10, с. 194]

Има един живот над доброто и злото – животът на Лю-

бовта, на висшето добро.

Човек, като издига постоянно съзнанието си нагоре, един ден се докосва за миг до този живот, който преобразява.

За да се домогне до този миг, човек изцяло трябва да измени своето мислене, своето разбиране, да излезе от областта на негативизма и да влезе в радостта. Това значи да се освободиш от доброто и злото, от клещите на двойствения свят.

„Ако искаш да ти е мирна главата, не хвали доброто и не кори злото." [121, с. 103]

„Съществуването на доброто и на злото говори за съществуването на разумност в света. За Бога добро и зло не съществуват, защото Той е впрегнал на работа и доброто, и злото. Доброто и злото съществуват само за хората." [129, с. 135]

„Това е тайната, която ви разкривам сега, а именно да не се занимавате с доброто и злото." [Великата разумност, 46]

„ В първата епоха още Господ каза на човека: Ти няма да се занимаваш с двата свята, със света на доброто и на злото, ще се занимаваш само с живота." [62]

Божественото учение е учение за живота. То разкрива онзи финес на живота, който внася непрекъснатост и безсмъртие в съзнанието, прави възможно човек да се домогне до великата Любов на Първоначалното.

„За мъдреците няма зло, няма и добро – всичко е любов. За глупавите обаче, има и добро и зло." [13, 146]

„Вън от доброто и злото Любовта остава неразбрана. Тя изважда навън грешките на доброто и на злото, примирява ги и след това открива пред човека нов свят. Докато Господ не дойде в света да царува, доброто и злото се сменяват, както се сменяват деня и нощта. Щом влезете в Любовта, вие влизате във вечния Божествен ден. В Любовта няма нощ, няма тъмнина. Казано е в Писанието, че Любовта ще изтрие сълзите на хората." [13, 181]

„Съвременните хора трябва коренно да изменят своите възгледи, да не поставят доброто и злото за основа на своя живот, но Любовта да бъде основа на техния живот. Поставят ли Любовта за основа на своя живот, те влизат в бъдещата култура, в културата на новия живот." [71, с. 162]

Днес човечеството участва в небесната война между доброто и злото.

Каквото и да правиш, ще минеш през тази част от пътя. Важното е човек да бъде смел, решителен, да победи старото, инертното в себе си, да се извиси в съзнанието си, да влезе достойно в новия живот. Важното е да бъде приет в новото чо-

вечество, в новата Христова епоха.

„Злото не устоява на отровните задушливи газове. Доброто обаче не само устоява пред тях, но повече се стабилизира. Любовта парализира действието на всички отрови. Обичай, люби и не се страхувай от нищо! Няма сила в света, която може да се противопостави на Любовта. Няма противоречие, което може да устои на Любовта. Тя е лек срещу всички болести, броня срещу всички отрови и злини. – Не може ли без противоречие, мъчнотии и злини в света? – Не може. Това е свят, през който неизбежно трябва да минете. Колкото по-смели и решителни сте, толкова по-добре за вас. Смелост е нужна на съвременните хора.“ [77, с. 244]

Мнозина смятат, че злото е по-силно от доброто. Те прекланят глава пред злото и казват: няма какво, ще поизлъжа, ще пооткрадна. По този начин завъртат ключа на злото и светлината в тях угасва.

„Доброто и злото са два ключа в различни служби.

Доброто е ключ, който отваря всички врати към чистия, светъл и възвишен живот. Злото е ключ, който затваря всички врати към възвишения, светъл живот. Доброто внася светлина в човешкото съзнание, а злото води към тъмница. Следователно, който не ходи в доброто и истината, той е в тъмнина. Защо? Защото е изгубил ключа на светлината. Дето е светлината, там е животът, там е знанието. Дето е животът, там е Любовта. Без Любов животът няма смисъл.“ [37, с. 9]

Доброто е мощна сила. Казано е: „Тисяща ще падат от страната ти и десет тисящи от десно ти.“ Отдясно на човека е доброто. Значи един добър човек ще воюва срещу хиляда лоши. Десет добри – срещу десет хиляди лоши и т. н.

„Помнете, че злото отстъпва пред доброто. Като знаете това, не се борете със злото, но турете доброто срещу него, то да го възпита и укроти.“ [133, с. 141]

„Ако хиляда лоши хора направят хиляда злини, а един добър човек направи едно добро, доброто унищожава тия хиляда злини.“ [78, с. 59]

Злото също е мощна сила. Съществата на злото имат големи знания и възможности да поробят и завладеят човека.

Човек не може сам да воюва със злото, но като постави срещу него доброто, т. е. като се свърже със светлите разумни същества, които го пазят и съветват как да заживее, за да протичат през него мощните сили на доброто, на космичния живот.

„Злото е мощна сила, пред която цели светове са изчез-

вали. Злото е космическа сила, пред която трябва да се пристъпва с благоговение. То е поток от лава, пред която нищо не можете да направите. Апостол Павел е казал: „Побеждавайте злото с добро!“ [127, с. 130-131]

„Съществата на небето обичат истината и доброто, а тези на ада – лъжата и злото. Едно е вярно: силата не е в ада, но в небето.“ [122, с. 232]

„Доброто и злото, положителните и отрицателните сили в природата са бойни полета, сред които хората воюват. След големи и продължителни падания и ставания, доброто излиза победител, а злото – победен. Доброто взима оръжието и храната на победения, на злото, което предава всичко, като запазва само живота си. Ето защо, ако искате да възпитате злото в себе си, работете със силите на доброто. Ако пък злото иска за запази живота си, трябва да се подчини на доброто, да сложи оръжието си пред него и да му стане слуга.“[73, с. 64]

Като отвори крана на доброто, човек става извор. През него протича космичния живот, т. е. любовта на Всевишния.

Това го прави мощен, непобедим.

Много естествено, хората на злото са вързани от началниците на злото, и той ги освобождава от веригите им. Как? – Като внася живот и любов в тях, те се освобождават от старите си разбирания, хвърлят ноктите на вълка, излизат от недоволството, омразата, злобата и влизат в нов, красив живот.

„Кои са отличителните белези на злото и на доброто? – Злото не може да расте, но постепенно се смалява и изгубва. Доброто постоянно расте и се увеличава. Който прави зло, той всичко губи и се смалява. Който прави добро, той постоянно печели и израства. Който мрази, той постепенно отслабва. Който люби, той силен става. Правиш ли зло, ти се смаляваш. Правиш ли добро, ти растеж. Злото заробва човека, доброто го освобождава. Доброто, любовта е огън, който побеждава.“ [71, с. 163]

Да хвърли човек ноктите си, това значи да се освободи от личния елемент.

Като излезе от личния елемент, влиза в живота на Цялото, въодушевява се, поникват му криле. Тогава му се разкрива света на душата, която го издига до невиждани висини. Душата е свободна, тя е гражданин на Вселената.

„... злото действува в линчостта, а доброто – в душата. С други думи казано: злото се ражда, когато човек се отделя от Бога. Щом иска да бъде свободен, да прави каквото иска, без да бъде отговорен за делата си, човек се отделя от Първата

Причина и веднага започва да греши. Понеже човек носи законите на злото в себе си, той трябва да бъде буден, да не му се поддава. Това се постига само чрез съзнателна и разумна връзка с Бога. Само така човек е в състояние за изправи погрешките си и да оживее. Докато греши, човек е мъртъв. Щом изправи погрешките си, той оживява и възкръсва. Това значи придобиване на вечния живот. Ако животът не е в състояние да изправи погрешките на хората, да превърне злото в добро и въглена в диамант, сам по себе си той няма смисъл. Вечният живот носи светлина, топлина и сила на човешките души. Като знаете това, стремете се към онзи живот, който внася светлина в ума, топлина в сърцето и сила в тялото. Само при това положение кармата ще се превърне в дихарма, въгленът – в диамант, злото – в добро.“ [11, с. 170-171]

Да воюва човек с помощта на висшето добро, значи да вземе страната на Любовта, на живия Бог, който стои над доброто и злото.

Пред великата Любов и най-злите същества се прехласват и изпитват свещен трепет. В това докосване до великото, те придобиват мощен импулс да служат на великия живот.

„Злото отстъпва пред доброто, а още повече пред Любовта. Като срещне същество, което не прилага Любовта, злото го мачка, мъчи, докато най-после го изяде. Обаче, то отстъпва пред Любовта. То сяда на колене пред краката на Любовта, ближе ги, моли се, плаче, докато тя го прости и изпрати на работа. Тя му казва: Доведи ми всички онези, на които отне живота. И пред Любовта застават осакатени, измъчени, нещастни души. Тя вижда какво им е отнето и го връща двойно. Следователно, когато някой пита, защо са го изяли, защо са му причинили зло, ще знае, че всичко това е допуснато, за да получи двоен дял. В това се заключава философията на живота. Вън от нея злото няма никакво оправдание. В заключение на това казвам: Всеки човек, върху когото се излива доброто има един дял от Божиите блага. Всеки, върху когото се излива злото, получава два дяла, т. е. двоен дял от Божиите блага.“
[133, с. 129]

„Пътят за справяне със злото, или за противене на злото, е Любовта. Който иска да се противи на злото, трябва да бъде въоръжен с най-доброто и мощно оръжие – с Любовта. Пред Любовта злото веднага отстъпва. Единствената сила, на която и доброто, и злото се подчиняват, е Любовта. Понеже Любовта идва вече в света, тя става господар и на злото и на доброто. Господарят на злото и господарят на доброто ще сло-

жат венци пред нозете на Любовта и ще кажат: Управлявай, както знаеш." [13, с. 178-179]

В днешните времена на ликвидация на греха и престъплението в човечеството, злото работи най-активно.

Добрите ги бият повече от злите. Най-напред бият добрите хора. Така лъчите бият плода, за да узрее. Така биха първите християни, за да се издигне съзнанието им до Любовта Христова. Днес най-напред бият добрите хора, за да ги осолят, т. е. да станат мощни, устойчиви, непоклатими.

Така човек получава двоен дял, т. е. влиза в живота на новата култура, влиза в новото човечество на светлината и любовта. Това значи излизане от света на доброто и злото и влизане в дървото на безсмъртния Живот.

ГРЕХОПАДЕНИЕТО НА ЧОВЕКА И ЗЕМЯТА

Всеки човек е радостен и щастлив, докато има в себе си възвишена идея, светъл стремеж с надежда, вяра и любов. Изгуби ли своята свещена идея, човек изгубва своя център, своята разумна основа и устой. От този момент неговата вселена, неговият интимен свят, постепенно започва да се руши, докато той се превърне в една руина.

Вселената е изградена от атомите на съществата. От Божествено гледище човек е един атом, в който най-външния кръг е неговото физическо естество, а негов център е Бог – Разумното Начало. Между центъра и периферията на човека се проявява стълбата на Яков, по която ангелите слизат и възлизат. На съвременен език можем да я наречем квантова стълба за проявяване енергията на живота между нискочестотните и високочестотните области на активност. Разликата между механичното и езотеричното схващане е тази, че първото разглежда този процес като механично явление, а второто – като живо, разумно проявление.

Когато човек има ясно съзнание за своя разумен център, в него цари известно единоначалие и целеустременост – подчинение във всичко на импулсите на разумното. Единното, Разумното пък се проявява, като свързва йерархията от нива на светлината в глъбините на живото разумно пространство, в тази непрекъсната цялостна стълба, която е Духът.

Когато има послушание към Разумното в себе си, когато се вслушва чрез интуицията си в импулсите на своя висш център, човек живее в съвършенство и благополучие. Той привли-

ча висши вътрешни и външни условия на благоденствие.

Разумният Център е Бог, свръхсъзнанието – висшето интимно поле, което избликва и прибира Вселената, като я поддържа и крепи за известна разумна цел. По този начин, човек съдържа в себе си в есенциален вид първообразите на всички неща – минерали, растения, животни, хора, реки, полета, океани, планини, планети и звезди, цялата Вселена. Вътрешният свят е реалният, пълноценният, съвършеният, пълен с изобилен живот и разум свят на щастие, изобилие и велика перспектива. Външният свят е скованият, ограничен, относителен, неустойчив и преходен свят. Следователно, вътрешният свят е оригиналът, а външният – сбор от негови копия и компилации.

Човек благоденства, докато държи връзката си с висшето поле на съзнание, с Бога, от което поле черпи живот, знание и битие, черпи всичко. Който живее на това ниво на съзнание, той е неуязвим, обичан, благоденстващ, защото е свързан с разумното, възвишеното в глъбините на всички същества. И най-жестокият звяр и най-злият разбойник изпитва свещен трепет пред едно същество с Божествено съзнание.

В който момент човек реши, че може да живее без Божественото, без тази стълба, извън това дърво на космичния живот, той отравя своя Божествен корен, изгубва своята вътрешна опора и ръководство, и обръща съзнанието си навън, към егоистични помисли и цели.

Грехопадението на човека е резултат на непослушанието му към Висшето разумно ръководство.

Ева – сърцето на човека, като прояви непослушание към разумното, прие присадката на низшите сили и бе обсебена от личния елемент на големеене, своенравие, неразумност. Тя даде и на Адам – ума на човека, да яде от тоя плод. Единият крие в себе си тщеславието, а другият гордостта, което ги доведе до лъжата и греха. Така първите хора излязоха от дървото на живота и потънаха в гъстата материя – в света.

Светът е място, където тъмните същества смучат силите на човека, като събуждат в него егоизъм, алчност, безчестие, неразумни желания, разгул, леност, удоволствия, изтощаване, разлагане и смърт.

Човек е едно свързващо звено от космичната еволюция, което свързва материята и Духа, животинския свят на инстинктите и Божествения разумен свят. Като се поддаде на инстинктите, на личните амбиции в себе си, човек слиза в света – място на чисто материални цели и занимания, място на инстинкти, място на безлюбие и непрекъсната борба за материал-

но осигуряване.

„Вашите нещастия в живота ви се дължат именно на това, че тръгнахте след царския син, представител на черната ложа. С други думи казано: всички вие напуснахте Бога, всички вие се поругахте с Любовта и отидохте в света, дето и днес страдате." [Живият Господ, 126]

Щом пренебрегне висшите идеали, трепети, ценности в себе си заради външни притежания и принадлежности, човек е изложен на грехопадение. По този начин той изгубва Слънцето на живота в себе си и уповава на чуждото.

Да се откаже човек от интуицията си, от Божественото ръководство и да уповава на външни авторитети, ценности и влияния, това се нарича идолопоклонство. Един те съветва едно, друг – друго, ти се чудиш накъде да гледаш, на кой идол да се кланяш.

„Грехът е отклонение от Бога. Когато хората се отклонят от Бога, те имат разни цели, разни стремежи. В греха има разнообразие на идеалите, разнообразие на формите. В живота на праведните хора повидимому има едно външно еднообразие към целта, която преследват." [62]

Разумният човек живее според Истината, според своя вътрешен идеал. Никакви външни съблазни не могат да го отклонят от този път, т. е. от живота на вътрешен смисъл, щастие, радост. Онова, което го учи как да живее в Истината, в свободата, е Мъдростта, Разумното в човека. Обаче Любовта, Мъдростта и Истината са един неразделим свят. Те са висша разумност, която човек трябва да пази свещено, за да прелива от щастие и да полива с него душите на всички същества. Ако не слуша разумното в себе си, човек е изгубен, нищо не може да го спаси.

„Човек, който не може да обича Мъдростта, показва, че е вплетен в една гъста материя, която препятства на Любовта да действа в душата, ума и сърцето. А щом не действа Любовта в човека, той се свързва в един по-нисш свят и спъва развитието си. Страданията и разочарованията, които хората изживяват сега, са резултат на връзката им с този по-нисш свят. В този случай, една чужда воля се е намесила в живота на човека, последствията на която намеса ще носи.

... Всякога, когато ви дойдат големи изпитания в живота, мрачни мисли и желания, знайте, че те не са ваши; те принадлежат на този съвършено чужд на вашето развитие свят, който има съвършено други стремежи, цели и намерения. Ако влезете в отношения с този свят, ще платите скъпо и прескъпо и ня-

ма да научите нищо друго, освен само страдания." [10, с. 51-52]

Има едно важно разбиране: Всичко истински добро и ценно ще получиш, като се вглъбиш и свържеш със светлите области на живота, където живеят висшите разумни същества.

Всичко зло и гибелно ще намериш, ако се поддадеш на външните тъмни духове, които събуждат алчни желания.

Разумният глас в човека, който го съветва как да постъпи, е тих, благ. Просветва в ума ти една мисъл, една идея за дадения случай, която не се натрапва. Ако е разсеян или нерешителен и не послуша вътрешното си ръководство, човек може да се натъкне на голямо нещастие – скарване, фалит, катастрофа и пр.

Неразумният глас е натрапчив. В нагона има винаги едно насилие, натрапчиво желание, обсебване, което увлича човека. Удоволствието от разгулния живот е едно смукало на тъмните духове, което те смуче. Сексуалната енергия е психична сила, една семка, която трябва да даде плод във висшите полета на съзнание, а не да се изхвърли за храна на свинете.

Висшият свят се проявява чрез просветление и дълбоко щастие, неразбираемо за обикновения човек. Нисшият свят се проявява чрез удоволстване. Станеш сутрин безсилен, изсмукан. В съня си, в астралния свят, ти си се удоволсвал.

„Някой казва: Аз съм неразположен духом. Ние знаем причините, от къде иде всяко неразположение. Ако вие вечерно време заспите и дойде някой вампир, сложи своята уста и ви изсмуче кръвта, като се събудите, какво ще усетите? Една голяма слабост. Защо? Защото този вампир изсмукал кръвта ви. Вие имате някое добро желание, но дойде някой вампир, изсмуче вашата кръв. Но ти като лягаш, трябва да си затваряш вратата, да не влиза този вампир." [156, с. 98]

Удоволствието е нещо егоистично, инертно, различно от любовта. В любовта ти трептиш от желание да се пожертваш за другия, в удоволствието ти си егоист.

„Личните чувства са свят на удоволствия. Дето са удоволствията, там е злото. Ще кажете, че човек трябва да си хапне, да си пийне, да се повесели. Не е лошо да си хапне и пийне човек, но той не трябва да се увлича в ядене и пиене, да губи съзнание. Всяко неестествено желание води към зло." [109]

„В човека проникват нисши астрални същества и го обсебват. Вие трябва да се освободите от стария човек, който като пихтия ви е обсебил. За да придобиете Божията Любов, всички трябва да сте готови за велики жертви." [133, с. 215]

Свободата е в жертвата, служенето и доброто, а робст-

вото е в угаждането.

„Съвременните хора не търсят още истинската свобода. Те мислят само за удоволствия." [144, с. 187]

„Ако най-първо вие искате да се удоволствате, ще закъсате.

Удоволствието нарушава свободата на човека. Който служи на удоволствието, той нарушава своята собствена свобода, нарушава и свободата на другите. Всяко нещо, което е за удоволствие – турете го настрана. Ако хептен нямате какво да правите, задоволете вашето удоволствие. Това да е последното нещо в живота ви." [120]

Удоволствието е сила, която увлича човека в инертната материя и затваря съзнанието му за възвишеното.

Децата са най-възвишените същества, пред които има велика перспектива. Възрастните, които се удоволстват в живота, са фалирали търговци. При големите си богатства, те са песимисти, недоволници, черногледци. По този начин те са постоянно под смукалото на тъмните същества.

„Има невидими същества, в чиито интерес е да възбуждат енергиите в човека, за да черпят от него. Като се гневи, те използват тази енергия в него и го обезсилват." [162]

Тази област не е философстване, но стремеж да се разкрият съдбовните процеси за трансформация на съзнанието, в годините на усилна кармична ликвидация. Човек трябва да излезе от условията и влиянията, които го теглят към старото.

За това се иска смелост и решителност – ясно да съзнаваш методите на тъмните сили, за да разплетеш връзките си с тях и да се освободиш.

„Злото представя разумни същества, които живеят по закони, точно противоположни на доброто. Тяхната задача е да вмъкнат цялото човечество в крив път. Щом намислите да направите едно добро, или да предприемете някаква работа за своето развитие, те веднага се противопоставят." [79, с. 193]

„Когато човек изпадне в неразположение, в обезсърчение, това се дължи на души изостанали в развитието си, които, като не искат да вървят в правия път, влияят на хората и ги спъват. Те намазват лицето им с катран и казват: Вижте какви сте, на нищо не мязате." [14, с. 253]

„Духовете ни завземат чрез прозявката и чрез гнева. Първите не са толкова опасни, но все пак винаги затуляйте устата си, когато се прозявате. При гневно състояние, когато разсъдъкът спре да действа, духът се изтласква вън, тялото остава празно и в такъв момент може друг дух да се загнезди в

кръвта, който мъчно после се изгонва. Лошите духове, които са те обсебили, могат да излязат с пост, молитва, сила и знание." [145, с. 140]

Някой ще каже: Ха, пост и молитва – средновековни неща.

Като прекалиш в своите желания, Природата ще те сложи на легло, ще затвори стомаха ти да не можеш да ядеш. Ще ходиш по доктори да плачеш, да се молиш.

Разумно е, човек сам да си дава почивка, да разговаря с разумния свят, който го освобождава. Молитвата не е друго, освен разговор с някое разумно същество, което разбира законите и има власт над природните сили.

Нисшите същества живеят в астралния свят на чувствата и желанията, който е тясно свързан с физическото тяло. Това са двата най-ниски свята, в които разумните същества рядко слизат, за да не се обвързват с материята. Тъмните, падналите ангели живеят в астралния свят.

„Както животните страдат от човеците, така и хората – от астралния свят." [145, с. 274]

„В България особено, има много изостанали души, които се привличат от вашата светлина, както и от светлината на всички духовни хора изобщо. Вие трябва да възпитавате тези души, а не да оставяте те да ви възпитават." [145, с. 273]

„Да, няма момент в живота, когато тия ангели да не могат да обсебят и да препятстват. Интригите, крамолите, ежбите, това не са човешки работи. Защото човек не е толкова развратен. Кой докара румъните? Те. Кой накара българите да воюват със сърбите? Те. Те искат да ви накарат да се оттеглите от пътя Господен." [145, с. 274]

Когато човек е свързан с разумния си център, той е тих, спокоен, радостен, нищо не може да го поклати. Щом изгуби тази връзка, той става черноглед. Всеки му е виновен. Това е влиянието на злите сили, които се опитват да го обсебят. Човек трябва да има знания да укротява и възпитава тия сили, да води хармоничен живот, който го прави устойчив при всички условия.

„Някой ми казал лоша дума, виновен съм, че съм я възприел. Той е виновен, че ми е продал лоша стока, аз съм виновен, че съм я купил. Който обижда и който е обиден – и двамата са виновни." [145, с. 253]

„Злото е в услугата, която вие правите. Когато дяволът извел Христа на покрива на храма, какво Му казал? – „Хвърли се отгоре, ще ти дам всичките царства тук на Земята!" Христос

противопоставил ли се на дявола? Той му казал: „Махни се, сатано, оттук!“. Христос не се уплаши. Той не се даде в услуга на дявола, защото знаеше, че злото, като сила извън нас, не цапа човека. Когато злото се възприеме вътре в човека, тогава е опасно.“ [10, с. 209-210]

Злото влиза в човека през сърцето. Цялата война в съвременния свят е за сърцето на човека. Бог казва: „Сине мой, дай ми сърцето си.“ Само Бог може да очисти сърцето на човека, от астралната кал на тъмните сили.

Бог много пъти е чистил сърцето на човека, но той пак отива в калта. За да очисти сърцето си, човек трябва да го изложи на разумната светлина в себе си, на слънцето на Духа, който е Христос. Христос освобождава сърцето на човека, а Сатана го обсебва. Христос е благодетелят на човека, а Сатана е крадецът, който го обира.

„... думата „крадец“ е обикновена, общопозната, но и съдържателна. Коренът й – cor, се крие в санскритски език. Той означава причини и последствия, тъмнина, дисхармония. И в турски език думата „крадец“ има същия корен „карас“, който прилича на индуската дума „карма“ – съдба. Понятията „причина и последствие“ имат по-дълбок смисъл, отколкото този, който се крие в думата „съдба“. Светлината и топлината, като прояви на природата, съдържат в себе си различни качества. Светлината е носител на топлина, когато тъмнината, т. е. крадецът, в широк смисъл на думата, отнема топлината... Значи тъмнината поглъща топлината, в която е скрит елементът на живота...

Като разглеждат проявите на своя живот, хората казват: Това е култура. – Култура е, но култура на тъмнината, т. е. механическа култура. Всяка механическа култура е преходна, несъществена. Тя взема повече, дава по-малко. В широк смисъл на думата, ние наричаме тази култура „култура на крадци“... От Божествено гледище, крадецът представя човек, който се отдалечава от Бога. В процеса на отдалечаването си от Бога, човек проявява егоизма си, понеже е изгубил своята вътрешна светлина и топлина.“ [24, с. 130-131]

Физическият свят, символизиран от планетите, е крадецът, който поглъща светлината и топлината.

Духовният свят, символизиран от слънцата, е багодетелят, който излъчва светлина и топлина, т. е. знание и живот.

Човешкото сърце е вложило капиталите си във физическия свят на желанията, който е свят на стомаха. Стомахът се нуждае от материя, за да съгради тялото – физическата вселе-

на на човека. Желанието е качество на крадеца и просяка, на оскъдния живот. Ще ходиш да се молиш на този на онзи, да удовлетвори желанията ти за пари, за хляб, за разгул. Това е един чисто материален, робски живот.

Човекът на изобилния живот е лъчезарен, вечно радостен и щастлив, свободен от външна зависимост. Той е свободен от съзнанието на крадеца и просяка, което е съзнание на материалния живот. В този живот цари законът на необходимостта, който е разсадник на крадци, просяци и убийци.

В разказа за грехопадиението се говори за голямата змия, която изкушила Ева, т. е. внушила на човешкото сърце да вложи капиталите си в материалния свят. В материалния свят царува егоистичното, инертното, неразумното, животинското. Той е свят на частни интереси.

„Всеки човек се намира под влияние на змията, т. е. на животинското в себе си. Дълго време трябва да работите в съзнанието си, за да се освободите от това влияние." [76, с. 18]

„Има нещо в човека, което никога и от никого не може да се задоволи. То е тъй наречената „Плът" или змията на човека. Тя е голямата змия в света, която е умна, будна– никога не спи. Тя живее във всеки човек още от раждането му, но в спящо състояние и постепенно се пробужда. С пробуждането й, между духа и нея започва борба. Който не знае как да подчини змията на себе си, натъква се на големи бедствия, който може да я подчини, да му служи, той придобива голямо богатство. Някой казва: Да унищожим плътта! Ти не знаеш, че като унищожиш плътта, ще умреш. Докато змията действува в тебе и ти ще живееш, щом тя престане да действува и започне да умира, заедно с нея и ти умираш. В живота на змията е животът на човека. Казваш: Защо Господ не премахне злото? – Ако се премахне злото и вие ще се махнете. Бог предпочита съществуването на един свят със змии, но с живот в него, отколкото един мъртъв, пуст свят без змии, но и без живот. Змията е за предпочитане пред смъртта.

Първите хора Адам и Ева, бяха поставени пред дървото за познаване на доброто и на злото, да научат правилата и законите, чрез които да се справят със змията, да използват нейната енергия и нейното богатство. Това знание се крие в дървото за познаване на доброто и на злото. Когато змията дойде до това дърво, Ева не можа да се справи с нея. Тя взе плода, който змията й даде, яде от него и отиде при Адама и той да го опита. Нито жената успя да разреши въпроса за плътта, нито мъжът го разреши. В това положение се намират и се-

гашните хора. Всички хора трябва да се върнат назад, да разрешат този въпрос. Без това разрешение, не могат да вървят напред, този път е неизбежен. Бог няма да го мине заради нас. Той слиза на Земята между нас, учи ни да разберем законите на живота, но няма да ни избави от страданията, от змията. Всички трябва да се учим от нея. Тя крие в себе си всички тайни на живота. Духът се намира в непрестанна борба с нея, докато най-после я подчини да му служи. Змията, като реши да служи на духа, захапва опашката си. Ако не захапе опашката си и не умре, заедно с нея и вие ще умрете. Казваш: Не ми се живее вече сред тия страсти, които бушуват в мене. – Радвай се, че змията се събудила в теб. Със събуждането й, живота се е проявил в тебе. Ще служиш на Бога, а с тебе заедно и змията ще служи на Бога. Тя има велико предназначение. Христос – синът Божи, дойде на Земята заедно със змията – с плътта. Той беше дух, но се облече в плът, прие рабски образ и се смири. Понеже разбираше законите, той подчини змията на Духа и я накара да Му служи." [133, с. 307-309]

Животът за плътта се разрешава в стомаха, т. е. в материалния живот на човека и обществото.

„Грехът е изопачаване на външния физически живот, т. е. на Великия Божествен живот. Като говорим за греха, ние не разбираме духовния живот, а разбираме материалния живот на хората." [62]

„Причината за омразата се крие в материалния живот на хората."

„Физическият свят е стомахът на човека, който е съставен от три области: ад – дебелите черва, чистилище – тънките черва и рай – самият стомах." [85, с. 15]

Във вселената на човека стомахът разрешава икономическия въпрос, затова към него са отправени въжделенията на физическото сърце.

„При сегашното състояние на Космоса има три кардинални въпроса, които са най-важните за човека, който иска да работи над себе си. Това са трите свята или състояния на Битието. Първият свят, това е светът на икономическите условия, това е светът на стомаха или физическият свят." [10, с. 89]

„По линията на сърцето познаваме състоянието на стомаха, а по линията на ума – състоянието на белите дробове." [11, с. 51]

Стомахът олицетворява плътското, животинското сърце на желанията или онзи елемент от тялото, който наричаме плът.

„... благодарение на животните ние знаем да ядем. Ако махнем връзките си с животните, веднага стомашната ни система ще се разстрои. Всеки, който иска да има здрава и добре уредена стомашна система, трябва да бъде разумен и да създаде правилни отношения с животните." [105, с. 87]

„Главата на човека е плод на неговата дейност, плод на културите, през които са минали хората. Тялото е плод на животинската култура. Значи човешкото тяло е резултат на деятелността на животните." [72]

„Сега човек трябва да се заеме с възпитание на своята плът, а не на своето тяло. Тялото не се възпитава, то е по-умно от човека. Това, което хората наричат плът, представлява безброй желания, които могат да се уподобят на обикновени семенца, попаднали в някаква почва. Желанията на плътта нищо не ползват човека, те трябва само да се обуздаят." [137]

Човек трябва да владее силите на тялото си, защото в него са вложени капиталите му. Който не владее тялото си, винаги ще бъде ограбван и ще робува на злото.

„Къщата ви, т. е. тялото ви трябва да бъде съградена така, че да разполагате добре с него; не можете ли да разполагате с него, както искате, вие все едно, че живеете под наем. Затова казваме, че който не е господар на тялото си, той живее в чуждо тяло – друг е неговият господар." [73]

„Който иска да бъде ученик, той трябва да бъде пълен господар на своето тяло." [Условия на разумния човек, ООК]

Плътските желания на тялото, особено когато са инстиктивни, внасят инертен елемент, който противостои на Духа, на разумното, достойно постъпване."

„Духът е онова начало, което оживява материята, а плътта е съвкупност от човешки желания." [83, с. 334]

За да възпита плътта, човек трябва да възпита първо стомаха си – мястото на желания.

„Често се запитвате защо човек не издържа в живота? Защото не издържа на изкушенията? – Това се дължи на силно развита стомашна система в човека. Стомахът представлява физическия живот на човека... Ако стомашната система на някой е силно развита, той не може да издържи пред големи изкушения и се проявява като неморален – много яде, много пие. Той не е в сила да превърне своите физически енергии в духовни." [141, с. 39-40]

Проблемът на съвременните хора е в невежеството, незнанието им как да трансформират енергиите на своя живот. Чрезмерните желания на човека водят до натрупване на из-

лишни вещества в организма му, които създават неговото нещастие.

„Чрез своите чрезмерни желания вие сами си създавате нещастия. Затова трябва да се научите как да въздържате тези желания. Искате да реализирате много ваши желания. Така вие сами си създавате своето робство." [122, с. 8]

Инстинктът в човека е инертна сила, която го заслепява и той губи мярката на нещата, вследствие на което се натъква на нещастия и обезличаване.

Човек постига щастието си не в инстинктите, но в разумните желания.

„Човек трябва да има силни желания, но не многобройни. Силните желания стимулират клетките на органите на човека към известна деятелност." [118, с. 52]

За да организира желанията и плътта, стомахът трябва да се свърже с главата. Стомахът и главата са два тясно свързани полюса. Ако има проблеми в стомаха, главата страда и обратно. Въпросът за плътта ще се разреши, когато стомахът и главата, т. е. земята и слънцето на човека се съюзят в своята работа.

„Красивият и възвишен живот ще намерите на Слънцето. Стремете се към Слънцето, за да не се отегчавате от условията на Земята. Слънцето представя човешката глава, а Земята – неговия стомах." [11, с. 255]

Като говорят за любовта си, съвременните хора имат предвид любовта на стомаха, на плътските желания и инстинкти. Тя е физическа, материална, земна любов. Можем да я наречем още любов на користолюбието.

Като идеално същество, обаче, човек обитава главата – слънцето на живота. Значи има и идеална, слънчева любов, която се отличава с изобилие, щедрост, милосърдие към всички същества. Духовното слънце на човека е в слънчевия възел, който направо черпи живот и енергия от Слънцето – центъра на нашата система. Представителството на слънчевия възел в главата е епифизата – слънцето на висшия интуитивен ум, който работи във висшите морални центрове – милосърдие и любов към Бога, т. е. в свръхсъзнанието.

Любовта на стомаха можем да наречем още магнетична, човешка любов, а любовта на духовното сърце – Божествена Любов на доброто и милосърдието.

Човек трябва да хармонизира тия две проявления, за да смекчи последствията от магнетичната любов, защото на нея се дължат лошите условия на земята. Магнетичната любов на плът-

та, на змията трябва да отправи соковете си нагоре към Слънцето, към Христовото съзнание на милосърдието, за да се прояви дървото на безсмъртния живот и да даде своите плодове.

Падането на нашите предци се състои именно в това, че напуснаха света на доброто, изобилието, щедростта, милосърдието, на Божествената Любов, за да опитат любовта на притежанието. Те слязоха от Слънцето на Земята, за да опитат любовта на стомаха, от която и до днес страдат.

Тази област има по-дълбоки пластове. Тя разкрива причините за влошаване цялостните условия на Земята, която преди грехопадението е била едно цветущо, божествено място.

За да вникнем по-дълбоко в този проблем, ще разгледаме отново някои аспекти на личния елемент в човешкото съзнание, за който досега говорихме.

Понеже разискваме грехопадението, в изследването си виждаме, че сърцето на човека, т. е. Ева, е засегнато повече от греха, тъй като се свързва дълбоко с инертната материя, с плътта. Умът остава на едно по-високо място. Затова ще отделим по-голямо внимание на метаморфозите на сърцето.

„Умът не е виновен за нашите погрешки, сърцето е виновно. Сърцето го наричат мекия принцип. Ако питате съвременните хора, всеки иска да живее охолно. Всеки иска да живее без труд. Всеки иска баща му да му остави наследство от 5-10 милиона лева, да има слуги, автомобили на разположение. Всеки иска да има на готово ядене, пиене, а той да ходи като царски син.“ [56, с. 124]

Преди да опита забранения плод, Ева се поддала на личния елемент, че ще стане едно видно същество, подобно на Бога, в което я убеждавал черният адепт. Тя поискала да се освободи от разумното ръководство, да си създаде свой свят. Тя пожелала да опита нещо отвъд разумните закони, което породило в нея желания. Обаче желанието е акула – лакомо, жестоко същество. Акулите, рибите, гълтат жертвата си цяла. Когато човек не сдъвква добре нещата, т. е. не внимава в нещата от живота с разума си, той е риба, която живее в света на инстинктите. Ще изгълта няколко риби, но накрая ще дойде големият рибок с хора и харпуни. Лакомството, многото желания, т. е. гълтането на нещата без да се сдъвкват, причиняват страданията на съществата.

„Коя е причината за нещастията на човека? – Неговите желания. Многото желания са многото яйца на рибите. Желанията живеят във водата, както рибите... Няма по-чисто същество от рибата. Но и по-жестоко от нея няма. И човек като ри-

бата има два живота: живот на духа, т. е. на чистотата, на Любовта, живот на плътта, т. е. на жестокостта.“ [131, с. 291]

Водата е астралният, чувственият свят. В неговите низши сфери, които са близо до материалния свят живеят падналите ангели – демоните, които обсебват и заробват човека чрез желанията, инстинктите. Те въздействат на човека чрез неговото животинско сърце и личния егоистичен елемент, който определя старата култура.

Човешкият егоизъм гледа да се осигури, търси благоденствие и щастие на физическото поле. Обаче, като събира за всеки случай човек това и онова, има опасност гръбнакът му да се пречупи.

„Питам: Вие сега тази култура ли защитавате?... Знаете ли къде отива съвременното общество?... Когато Господ е направил нашия живот, той е казал до колко килограма може да издържи. Ако ние натоварим този живот с излишни неща, няма ли да стане с тая кола някаква катастрофа? – Ще стане.“ [91, с. 93]

„... сега жените страдат от отровата на змията. Знаете ли, коя е тази змия? – Тя е техният краен егоизъм. И жените и мъжете трябва да се спасят от тази отрова. Жената трябва да изсмуче отровата на мъжкия егоизъм, а мъжът трябва да изсмуче отровата на женското изопачено сърце. Само така мъжете и жените могат да си подадат ръце, да познаят, че те живеят заедно и могат да се разбират.“ [Новото човечество, 84]

Сега, между другото, ние повтаряме и много пъти ще повтаряме нататък: Само така саксите и славяните, светските и религиозните, изтокът и Западът ще се научат да се разбират, да живеят заедно.

Като говорим за лакомството на рибите, имаме предвид заслепението на човека, който иска бързо да печели, бързо да живее. Това го поставя върху наклонена плоскост.

„В користолюбието няма закон, който да регулира нещата. Користолюбивият върви по наклон, както водата. Като слезе до дъното, той се намира в трудно положение и пожелава да се издигне. Ако човек слезе и не може да се повдигне, т. е. да се качи, нищо не е научил.“

Ако човек иска да живее хармонично, да научи изкуството да обича и да бъде обичан, както и изкуството да живее щастливо, той трябва да има новото знание. Новото знание произтича от свръхсъзнанието – разумното, възвишеното, безкористното, великата Любов, която трансформира и стопява егоистичния елемент.

„Дали ли сте си отчет, защо вашите близки ви обичат? Ако в едно общество не ви обичат няколко души, това показва, че във вас има нещо нехармонично, с което те не могат да се справят. Ако никой не ви приема в къщата си, ако всички ви изоставят, аз изваждам лошо заключение за вас. Това значи, че не сте постъпили по закона на Любовта. Опълчили сте целия свят против себе си." [143, с. 178]

В живота на висшето съзнание, за човека е щастие да жертва личния елемент, да прави добро. Така той учи великите закони и методи на разумния живот.

„Трябва да пожертвувате онова състояние на егоизъм в себе си, онова животинско състояние, наречено още сатанинско, както и онова противоречие, онази омраза, онази завист, на които се натъквате в живота си. Щом ви обиди някой, низшето съзнание идва веднага. Докато човек не може да примири тези две състояния в себе си, той не може да направи крачка напред. Затова той идва на Земята да научи тези методи, тези велики закони, по които ще може да примирява всички противоречия в живота." [98, с. 12]

Великият принцип, който противостои на личния елемент – сатана, е милосърдието – Христос. Тия две области на съзнанието са антиподи.

Центърът на разумния живот и милосърдието е отпред, в границата между горната част на челото и темето; центърът на инстинктите и личните чувства е в долната тилна част.

„Обезсърчите ли се, насърчавайте се мислено. Пазете се от обезсърчения, които могат да бъдат резултат на крайно индивидуализиране, в което човек често изпада. Когато живее само за себе си, човек става краен индивидуалист. За да излезе от своя индивидуализъм, той трябва да мисли и за другите, а не само за себе си. Като живее само за себе си, човек подхранва ония мозъчни центрове, които се намират на задната част на главата. Там се намира и центърът на честолюбието. За да излезе от егоизма си, човек трябва да развива центъра на милосърдието. Егоизмът се уравновесява от милосърдието. Само милосърдието е в състояние да въздейства на човешкия егоизъм." [106, с. 75]

Ние отиваме от една култура на егоизма към културата на милосърдието. Това налага ясно да се разграничи човешката егоистична и плътска любов на притежанието, от Божествената, алтруистична и идейна любов на доброто. Първата любов можем да наречем физическа или човешка, а втората – духовна или Божествена.

„... докато любовта има материални потици, които са временни и тя е временна. Когато потиците на любовта са идейни, тя е вечна. В любовта си човек трябва да бъде смел!“ [62]

„Физическата любов все предполага, че ще станат някои пакости, че ще се случат лоши работи и т. н. И действително се случват. Духовната любов е правилната, защото няма причини, които могат да изменят тази любов. Тя е от Божествено естество.“ [78]

Най-неустойчивият и несигурен пласт в човека, който се подлага на бързо вкисване и разлагане, е неразумното, инстинктивното, животинското в него.

„В животинското царство царуват страхът и страстите.... В това царство правото е на страната на силния, а кривото на страната на слабия.“ [105, с. 81, 82]

„Когато любовта има само външни проявления, като целувки, прегръдки, приставания, това е животинска любов... Приставането е животинско състояние.“ [105, с. 82, 83]

Човешкият елемент е по-висок от животинския, но не може да се справи с него – пречи му личното, стремежът за физически придобивки и почетно място.

Само Божественият елемент се справя с мрачните глъбини на човека.

„Време е вече хората да се откажат от своя минал живот, от проявите на животинското си естество, и да дадат ход на светлите и красиви мисли и желания в себе си, останали в наследство от възвишените същества. Красивият и чист живот ще спаси човека. Чрез него той ще разреши своята карма и ще влезе в новия живот. Каквото посее човек, това ще пожъне. Сегашният човек още не е орал и сял както трябва. На физическия свят отчасти е изпълнил тази задача, но малко е работил на полето на сърцето и ума си. Отсега нататък той трябва да обработва тия полета, да ги разоре и посее, за да може в близко бъдеще да получи някакъв плод.“ [46, с. 305]

Човек още не е обърнал пластовете на чернозема си, не е сял от Божествените семена. Той е на нивото на съвременната човешка любов, която се определя от физическото естество и разбиране на човека.

Основните физически белези, около които се групират всички други, се определят от деленето на хората на мъже и жени. По тази причина човешката любов е физическа – определя се от физически, материални, предметни белези. Когато влязат в света на светлината, в живота на душите, хората ще

излязат от тази фаза.

„Престанете да мислите, че сте мъже и жени. Похвалявам ви като души, като деца, като ученици. Ни най-малко не ме интересува, че вие сте се изпоженили. Кой мъж коя и каква жена има, и това не ме интересува. Взели сте нещо, което не е ваше. Не е ваше това, което могат да ви го вземат. Някой е вегетарианец на физическия свят, води чист живот, не се жени, но в духовния свят е пълен месоядец. – Той е щестлавен, горд, подозрителен, господар." [62]

В човешката любов има нещо възвишено, защото в нея проблясват искрици от живота на душата.

Човешката любов можем да наречем влюбване. Влюбването е по-високо състояние от животинското чувство. То е стъпка нагоре към Божествената Любов на душите. Божествената Любов е неразбрана за човека на старата култура. Тя става разбрана, когато се пробуди висшето, Христовото съзнание в съществата.

„Любовта на младия е влюбване, а ние говорим за любов, която живее в душата и е достояние на всички хора. Влюбването има предвид формите." [62]

Ще изнесем мисли на Учителя, които правят паралел между човешката и Божествената Любов.

„За да дойдат до Божествения живот, на всички хора предстои велика задача: да работят върху себе си, да се изучават и във всяка своя мисъл, във всяко свое чувство и действие да различават човешкото от Божественото." [32, с. 40]

„Външният свят е човешкият или тъй наречения „малък" свят, а вътрешният е свят на Любовта или „големият" свят." [13]

„Човешкото отблъсква, разделя хората." [32, с. 140]

Човек се е свързал с външния, материалния свят. Той е свят на тъмните механични части. Оставени на себе си, тези части си противодействуват като самоцелна, неразумна стихия. Материалната вселена е малкият свят, потопен в интимния вътрешен свят, който го организира.

Вътрешният свят е големият свят на светлината, виделината и Духа, който се проявява в по-високи измерения от триизмерния физически свят. Той е дълбока същина на всичко и се състои от множество все по-фини светове на светлината, които се проникват подобно на матрьошките. Тия светове са неразривно свързани от всеобщата връзка на Духа, на Бога. В тях живеят светли същества, толкова по-възвишени, разумни и мощни, колкото по-интимни области обитават.

Вътрешният, Божественият свят се управлява от колек-

тивни, всеобщи, универсални принципи, а външният, оставен на себе си – от частни.

„Ако само един човек обичате, любовта не е на място. Всичките страдания, които Христос понесе, се дължат на любовта Му към хората. Той дойде на Земята да помогне на всички, да им покаже Любовта си, защото сегашните страдания не може да се издържат без любов." [62]

„Няма по-лошо нещо от това, човек да мисли от сутрин до вечер само за себе си. Най-хубавото на света е, от сутрин до вечер да мислиш за Бога, да мислиш за всичко, което Той е създал и в което ти участваш. Като мислиш за този или за онзи, като мислиш за хората, ти мислиш и за себе си. И като мислиш за Бога, ти пак мислиш за себе си; като мислиш само за себе си, ти сам си навличаш нещастие." [Събуждане, 216]

„Щом се разкайвате за любовта си, това показва, че вашата любов е човешка." [32, с. 163]

Като мислиш как великата разумна Същина се проектира навън и създава хиляди фини съвършени светове, които обитават в теб и във всичко около теб, в цялата Вселена, ти се въодушевяваш. Като мислиш за своите интереси, за своята онеправданост в света и пр., ти се обезсърчаваш.

Личният елемент е, който внася противоречия в човешката любов. Той е неустойчив, затова всичко причинено от него се разпада. Вследствие на това човек търпи последствията на греха, обезсмислянето, недоволството.

Само Божественото може да очисти човека от тези елементи.

„Каква е разликата между Божията и човешката любов? В човешката любов има гниене, разлагане, болести, грехове, престъпления, смърт. В Божията Любов грях и престъпления не съществуват; гниене, болести и смърт не съществуват. В човешката любов има сиромашия, несгоди, недоволства и разочарования. В Божията Любов тези неща не съществуват. Тя включва всичко онова, което носи живот, знание и свобода. Който има Божията Любов, той разполага с всичко каквото пожелае.

Правилният човешки порядък води към Божествения порядък." [149, с. 334-335]

„Човешката кръв трябва да се пречиства, иначе тя внася нечистотии в организма; тя е причина за нечистата кръв в организма. Да пречистиш човешката любов, значи да я замениш с Божествената." [85, с. 86]

Човешката любов е немощна, обхваща малък периметър

на действие.

Нейните сили и стремежи са нищожни, енергията ѝ е недостатъчна, горенето ѝ непълно. Затова тя оставя подире си задушливи газове, сажди, отпадъци.

Тя бързо изгасва и се заменя от студа на безлюбието.

Божествената Любов идва издълбо. Тя е мощен, изобилен извор, който пои всичко. Подтиците на тази Любов са вътре в съществата – един постоянен стремеж да ощастливяваш.

Подтиците на физическата любов са отвън – да вземаш.

„Любовта не гори, но поддържа горенето. Това, което гори е материалната любов. И тая любов е нужна, но тя не може да гори, ако веществената любов не я поддържа. Всички противоречия в живота стават в човешкото сърце. Човешката любов изгаря човека. Тя се отличава по степента на топлината. Без топлина човек замръзва. Мощна е само Божията Любов; човешката любов е слаба, немощна.

Божествената Любов е голям вечен извор, който тече непрестанно. Той пълни всичко.“ [43]

„Щастието съществува в Любовта, която е в нас. Щастието е в това, да превърнеш известна отрицателна мисъл в положителна. Ти не можеш да бъдеш щастлив, докато не превърнеш нещастието си в горивен материал. Не можеш да обичаш, докато не превърнеш омразата си в горивен материал. Дотогава докато имаш слабост към парите, към славата, към гордостта, към жените, към удоволствията на живота, към вещите, никога не можеш да бъдеш щастлив.“ [62]

Когато очите на хората се отворят за света на светлината, те ще се докоснат до великата любов на душите.

„Любов е това, което те прави силен, мощен, здрав, безсмъртен. Дýшата е образ на Бога, тя е безсмъртна, а една хижа няма защо да е безсмъртна. Величието на човека седи в неговата душа. Не заглушавайте с живота си живота на душата. Любовта, ако не влезе в живота ви, в ума и сърцето, в тялото да ви възроди, у вас всичко ще е мъртвило. Любовта, за която ви говоря, трябва да заживее у вас, че да оживи и съживи и вас и вашите ближни.“ [62]

Човек живее в хижата на физическото тяло, в хижата на физическия свят, в човешкото егоистично разбиране.

Обаче благото на човека е вътре в него – в светлината, в Духа, в това дърво на живота – в Христа.

„Кое е същественото сега? Че противоречието произтича от човешкия порядък, от човешкото разбиране. Благото, богатството произтича от Божествения порядък, от Духа, който

носи новото в света. Дръжте се в христовия Дух и не се обръщайте назад.“ [62]

Кое е новото и кое старото?

Духът, всеобщият живот, универсалното съзнание, които извират в човека, са вечно новото. Външната форма, която заробва човека чрез алчността, егоизма и греха е старото.

Отделянето от Духа чрез грехопадението е отделяне от безсмъртието и влизане в един свят на вкисване, на разлагане, който носи смърт.

Как така една малка причина като ябълката на греха, може да внесе нещастие в живота на цялото човечество, на цялата Земя?

Ябълката е венерин плод, т. е. под венерино влияние. Хората разглеждат Венера като планета на любовта. Проблемът е в това, че като планета, Венера има светла и тъмна страна. Едната ѝ страна е огряна от Слънцето, а другата е в сянка, в тъмнина.

Елементът на Венера е медта, бакъра. Хората не обичат да си правят съдове от бакър, защото той внася отрови. Ако се позлати бакърът, спасява се положението. Златото е елемент на Слънцето.

Значи имаме любов на светлата и на тъмната Венера. Имаме и Любов на Слънцето, на слънчевата култура.

По същия начин тъмната, личната любов на човека е в тила му, а слънчевата любов – в центъра на милосърдието.

Тъмната, егоистичната любов работи с големи величини, с прекалености. В нея има големи желания, големи планове. Ти ще направиш някое голямо добро, да те видят всички. Това е користолюбие. Истинското добро идва от невидим източник.

Числото на Венера е 6 – число на илюзии. Хубаво е това число, то носи лично и семейно щастие, но когато го използваме с мярка.

Някой човек се хвали, че има тройна Венера. Този човек ще извърши големи престъпления в любовта. Той работи с прекалености, с грандиозни идеи, предизвикани от добре, тънко скрит личен елемент. Ще видите, че той е човек с голямо знание, изисканости обаяние – голям любовник. Тройната Венера е числото 666 – знакът на дявола. Този човек ще разтърси света със своята мъдрост, от която после много души ще проплачат. Неговото възвишено слово събужда накрая силите на малкия мозък, на личната любов. В тази любов хората се прехласват, техният ум се парализира.

„Днес, при все че хората минават за умни, но днешната

култура не е съградена върху човешкия ум, а е резултат на човешкото сърце и затова са всички тези борби и противоречия, днес не работи човешкият ум, а човешкото сърце, личните чувства; хората живеят в задната част на главата си, където са локализирани чувствата, а не с предната част, където е локализиран умът." [6, с. 49]

Да се прехласне човек от нещо, от това има два изхода: Ако обектът е вътре в него, той просветва; ако е вън от него – той се хипнотизира, парализира се волята и разсъдъка му. В този случай човек мисли неправилно или изобщо не мисли.

„Когато човек мисли неправилно, кръвта нахлува в малкия мозък, дето са страстите и обикновените чувства, събужда се половата дейност, той се поддава на неестествени чувства. Нисшите чувства нищо не допринасят. Това е духовно пиянство. Човешката лична любов води към това пиянство." [62]

Тъмните същества обсебват и владеят енергията на човека чрез инстинктите и гнева. Той трябва да изучава изкуството, да регулира силите на своите мозъчни центрове, за да запазва равновесие, самообладание и хармония в своя живот.

„Енергиите в човешкия мозък се разделят на 3 главни области: първата област е зад ушите, дето функционират нисшите енергии. Тази област може да се уподоби на ада в човека. Втората област обхваща енергиите, които функционират в полето на челото – човешкия живот. Третата област обхваща енергиите в горната част на мозъка, дето функционират всички морални чувства. Тази област може да се уподоби на рая на човека. Следователно, когато човек противодействува на своите морални чувства, енергията от тази област слиза долу, зад ушите, в ада. За да не става това, човек трябва да дава ход на своите добри желания, а не да ги подпушва." [85, с. 44-45]

„Човешкият мозък е още в процес на развитие и всички нещастия в живота на хората произтичат от неговата неорганизираност. За пример, на някой човек всичките му нещастия произтичат от задната част на мозъка. Неговата глава е така направена, че има повече мозък отзад, отколкото отпред. А когато е силно развит този задният, малкият мозък, човек обича много да яде и да пие, обича да се удоволства и да живее нашироко, и през целия си живот само дългове плаща. Всички беди на хората произтичат от малкия им мозък, който не е добре организиран и в който се намират центровете на егоистичните чувства и инстинктивните наклонности. Там се намират и половите чувства, и когато този мозък не е организиран, то човек живее повече в чувствата и инстинктите си, и е лишен от

светлината на мисълта, която работи в предната част на мозъка. Тогаз живота му от единия до другия край е пълен с противоречия, макар и да има добри стремежи. Затова е необходимо да се организира задната част на мозъка, да се организират чувствата и да се поставят под контрола на разумната воля." [8, с. 71]

"Когато човек е гневен, сърдит или неразположен, той трябва да знае, че това гневно състояние се дължи на енергията, събрана около ушите в задната част на главата и трябва правилно да разпредели, да трансформира тази енергия, да не стане някакъв взрив. Тя може да се впрегне в работа и разумно да се използва." [85, с. 53]

Задачата на духовните школи, на новото знание, което се внася в света е, да дадат методи за трансформиране на човешкото съзнание при всички условия на живота. Някои от методите имат предвид издигане тилните енергии на змията – кундалини към челно-теменната област на духа.

В съзнанието са складирани висшите сили на Природата. Те са причини, които имат отражение върху цялата Вселена.

Разумните същества трансформират до известна граница последствията от неразумния живот на хората. След тази граница, като влязат хората в пълнолетието си, ако не се вразумят, ще предизвикат голям взрив, голям катаклизъм в условията, в които живеят.

Причината за този катаклизъм е изопачението в човешкия ум и човешкото сърце, което е внесло гордостта и щеславието. Едната от тези сили свива и смразява, а другата – взривява и унищожава.

В тази глава ние разглеждаме грехопадението не за да го изучаваме, но за да се убедим в безплодността на греха, на съвременните схващания за живота и да потърсим път за излизане от безизходицата.

Цялата разумна Природа и целокупният живот са поставили човека при условия да се отврати от греха, да види неговата безплодност. Ние задържаме вниманието ви толкова дълго време върху тази тема, защото грехът е нещо ужасно, от което човек трябва да се отвращава, страхува и пази, както се страхува от смъртта. Човек трябва да се откаже от старото си разбиране, от стария си живот, от старата си форма, иначе не може да влезе в новото.

„Грехът е една микроскопическа, нищожна мисъл, която бутнеш ли малко, веднага те поваля на земята. Тя е повалила висши същества, и вас ще повали. Затова казвам: от греха да

ви е страх, да бягате като от чума.“ [62]

„Погрешките на хората са яйца, които се счупват върху тях и по този начин ги оцапват. Тия яйца могат да бъдат пресни, но могат да бъдат и развалени, вмирисани. Страшно е положението на човека, когато го ударят с развалено, вмирисано яйце. Страшно е положението на човек, който се движи в собствените си грехове и престъпления. Той е цял вмирисан. Дето и да ходи, тази миризма го преследва. Който иска да се освободи от греховете си, той трябва да избягва всички ония положения, които могат да станат причина да го замерват с яйца.“ [36, с. 8]

Като чете тази глава, човек може да си помисли, че му се внушава пуританство, ограничения, затвореност. Не е така. В Божественото цари голяма свобода и простор, подкрепа и насърчение за всички същества – от най-нисшето до най-висшето. Всяко същество, обаче, трябва да осъзнае къде е неговото благо, за да бъде щастливо.

Ти ще бъдеш по-щастлив, ако живота ти е фин, плавен, хармоничен. Малкото силни желания се реализират бързо и носят благо. Многото разхвърляни желания, неподчинени на разумна цел, омаломощават човека.

Нещастието на човека се крие в големите величини, в лакомството. Като гълташ нещата бързо, без да ги сдъвкваш добре, ти си една акула, един хищник. Хищното в човека е пропукване на съзнанието, влизане в живота на един чужд, разрушителен елемент. Когато видиш месо или някое хубаво тяло, очите ти се отварят широко. Това е хищническото, лакомото разбиране на любовта, от което идват всички болести и нещастия на човека. Хищният човек, подобно на вълка, казва на своята възлюбена: „Моя сладка овчице, сега ще те изям.“ Вълкът яде овце, но скоро вземат и неговата кожа.

Съвременният човек ще стане щастлив, когато се научи да яде, да сдъвква добре нещата от живота. Това значи хармоничен, разумен живот, в който не остават никакви чужди, механични елементи и отлагания. Това значи живот на непрекъсната радост, на безсмъртие.

Неразумността, инстинктивността, лакомството на човека е внесло греха като един чужд елемент, който умъртвява.

Славяните са поставени в стомашната система, да научат закона на храненето, на възприемането на Словото – хляба на живота, за да внесат новата Любов, която дава щастие, осмисляне, простор.

И така, нещастието е в чуждия елемент, който влиза през

различни врати. Едната врата, както вече разисквахме е нисшият астрален свят.

„От духовно гледище всички болести, спънки и мъчнотии в човешкия живот се дължат на низши, ненапреднали същества, които влизат в човека и го връзват по различни начини. Те му създават ред препятствия, от които мъчно може да се освободи.“ [77, с. 69]

Низшият свят има влияние само над нечистия човек, защото намира в него своето. Като намерят малко нечистота, тия същества гледат да усилят нейните импулси. Така човек потъва в неправилния, лакомия живот – обременява се, заболява.

„Всички болести в света не са ли израз на моралната поквара, която съществува вътре в човешкия организъм? Лекарите не мо̀гат да насмогнат на тия болести.“ [91, с. 100]

Лакомото в човека е личният елемент, който се стрѐми към голямото, грандиозното. По този начин избухливата му енергия предизвиква експлозиите, нещастията в живота на човечеството.

„Грехът се дължи на личните чувства у човека. Личните чувства представляват особен род космическа енергия, която, ако не се трансформира и разпредели между всички центрове на мозъка, причинява експлозия. Близо до личните чувства се намира центърът на съвестта, през който те трябва да минат. От вас се иска да научите закона на трансформиране на енергиите, да ги отправяте от един мозъчен център в друг.“ [85, с. 54]

Като избухне силата на гнева, човек се обезсилва, става плячка на тъмните сили, които смучат от него.

Схващането, че вселената е физическа, механична система е от тъмните сили. Понеже чрез егоизма си се противят на Божественото, на единния, великия живот, те внушават на съществата, че вселената е безжизнена, че душата и Любовта, като същини, от които животът извира, са празни работи. Ако човек се свърже с живата Природа, с Разумното, той постоянно ще бъде подкрепян и пазен от набезите на злото.

„Грехът е сила, която демагнетизира атомите.

Нека в ума ви да стои следната мисъл: не отделяйте духовния свят от физическия, защото всичко е духовно.“ [111, 14 VIII 1910 г.]

Чуждият елемент – забранения плод, символизира заблуждението, че благото е извън човека, във външните условия, почести, притежания. По този начин човек обръща погледа си от безсмъртното, разумното в себе си – навън. Вместо да обработва райската градина на своите дарби и добродетели, в

които се крият всички условия, той я оставя на произвол, докато се напълни с тръни и плевели, с чуждия елемент, който задушава, изсмуква и умъртвява.

Докато бил свързан с разумното в себе си, с Духа, човек бил мощен, независим, свободен и безсмъртен. Щом обърнал погледа си към притежанието, той потънал в света на робството, където го мъчат и безспокоят всички язви и ограничения.

„Кога влезе страданието в света? – След непослушанието на първите човеци. След грехопадението Адам обърна погледа си навън и разбра, че е гол. Така той обърна погледа си навън и позна страданието, немощта и невежеството.“ [62]

„Кое е забраненото дърво от плодовете на което човек не трябва да яде? Човек всеки ден яде от това дърво и не знае кое е. Това дърво има много наименования: безлюбие, омраза, ненавист, злоба, славолюбие и други. Всичко ниско, подло, отрицателно, което разваля и разрушава човека, е свързано с познаване на доброто и злото. Външно то е облечено в красива дреха, а плодовете му са позлатени, на слънцето светят. Така позлатени плодовете, безлюбието минава за любов, а злото – за добро. Някой ял от забраненото дърво и ме пита, какво да прави, да се освободи от плодовете му. – От последствията не можеш да се освободиш, но трябва да приемеш страданията разумно, да ги понесеш геройски, за да се пречистиш. Щом се пречистиш и обновиш, любовта отново ще дойде. Ако любовта те посети без да си се изчистил, ти не можеш да се освободиш от злото. И в края на краищата пак ще изгубиш любовта.“ [13, с. 334-335]

Нещастието на човека и човечеството, падането на Земята, се дължи на чуждия, личния елемент, който внася разлагане, кипене, пертурбации в техния организъм.

Като внесъл личния елемент, човек се проявил като нещо механично, чуждо в космичния организъм, който се разлага и елиминира, т. е. отстранява чуждородното от него. Воюването на човека с разумната Природа, с Единния Живот, на който всички същества са равноправни граждани, е довело всички страдания, нещастия, болести, ограничения и смъртта на човека. Личният елемент е инертното, скачащото, механичното, което като не може да усвои нещата, оставя излишно вещество и енергия, празнини, шупли, пяна, нарушава фината непрекъснатост и цялостност на живота.

„... ако се проследят причините за човешките страдания,ще видите, че една от причините се дължи на натрупването на излишна енергия във физическото, умственото и духов-

ното тяло на човека или в тъй нареченото звездно тяло. Натрупването на тези ненужни вещества в различните тела на човека, произвежда аномалия в неговия живот. За пример, всички отрицателни чувства в човека, като омраза, завист, гняв и др., се дължат на излишни вещества в неговото астрално или звездно тяло. Гордостта, самосъзнанието, амбицията и ред още отрицателни прояви в човека се дължат на излишни вещества в неговото умствено тяло." [84, с. 88]

„Съвременните хора се стремят към добър, хармоничен живот, към красиви отношения помежду си. За това се изисква велика наука. За да се създадат хармонични отношения между двама души, преди всичко те трябва да се освободят от всички ония вещества в себе си, които причиняват дисхармония и противоречия в самия човек. Тази материя, тези вещества наричаме черни, тъмни вещества. Докато не се е освободил от тази материя, човек не може да очаква никаква хармония в себе си. Щом той не е в хармония със себе си, по никой начин не може да бъде в хармония с окръжаващите. Тази е причината, поради която едва се срещат двама души и след половин час се скарват. Защо се скарват? Черната материя действува между тях." [14, с. 107-108]

Някои казват: „Господи, защо ми изпращаш тия страдания, защо си създал този свят на нещастия?"

Господ не е създал този свят. Той е създал висшия идеален свят на съвършенство и безсмъртие, в който душите живеят. Другите светове са създадени от същества по-долни от Бога.

Човек е нещо неотделимо от Земята. Той е живата Земя – един висок пласт от битието на Земята. В пространството има и по-висши представители на човешката раса, които формират по-висши нива в битието на Земята.

„Човек и Земята са едно – човек е живата Земя." [115, с. 126]

Сегашните условия на Земята са създадени от падналите духове и от човека, който служи на тяхната култура.

„Този живот, който ние имаме, не е от Бога създаден, той е от нас създаден. Има нещо чуждо в този живот." [61, с. 14]

Има нещо възвишено, божествено в Земята. То е живота на душите, който сега се пробужда. Този живот ще преустрои коренно облика на цялата Земя. Засега ние сме в културата на свещения егоизъм, която създава днешните несносни условия, напрегнатостта и разрушителните стихии в цялата земна природа.

„Човек е абсолютно свободен. Злото и доброто са вън от човека и следователно, по свободата на своята воля той при-

ема едната или другата сила. Никой в този смисъл не може да се оплаква от злото и от доброто. Злото съществува вън от нас, но не и вътре в нас. Влиянието отвън иде, но вътрешно ние сме абсолютно свободни кое от тях да избираме. Ако някой пита защо Господ създаде тъй света, казваме: Господ създаде съвсем другояче света. Ние сами сме пресъздали този свят." [61, с. 144]

„Дисхармонията, която виждаме в Природата, е създадена от хората. Тя е отражение на човешкия живот. Дисхармонията в човешкия живот създава натегнатост в атмосферата. Когато хората живеят в хармония помежду си и природата е весела и разположена." [89, с. 200]

Това, че човешкият живот се отразява върху природните условия се обяснява с всеобщите закони на Битието, според които всичко е поставено в един общ организъм и според своите проявления предизвиква съответен отзвук в този организъм.

„Окултната наука доказва връзката между всички явления – физически и духовни. Божествената наука отива още по-далеч. Тя казва, че развалянето и подобряването на времето има връзка с живота на човека. Не говоря само за обикновеното време. Но когато се явяват бури, циклони, земетресения, те имат отношение към вътрешния органически живот, както и към мисълта на човека." [138, с. 59]

Винаги в Природата по-висшите, по-фундаментални сили имат формулиращо действие върху по-външните силови кръгове и условия.

По този начин моралните, психически сили формират съответни на себе си външни физически условия. Един неразумен човек, едно неморално общество, винаги създават усилни, разрушителнни условия, които им противодействат.

„Видимите аномалии, които съществуват в природата, произтичат от онези факти, които ни показват нарушаването на разумните закони в света." [26, с. 53]

„Параходите, които потъват, къщите, които изгарят, както и смъртните случаи между хората – всичко това се дължи на човешките престъпления, на неразумния, неправилния живот на хората." [55, с. 18]

„Сега от всички се иска добър, хармоничен живот. Помнете, че лошият живот на хората е причина за всички болести, страдания, сиромашия, бури, земетресения, циклони." [38, с. 47]

Човек не може да се оправдае, че не знае как да постъпва.

Той има в себе си разумно ръководство, има чувствителни сетивни регулатори, които му подсказват кое е право и кое

криво, кое е истинно и кое лъжливо. Съвременният човек не живее според Истината, според изискванията на космичния живот на цялото, а според своя частен интерес.

„В човешкия сеизмограф се отбелязват както неговите лични слабости и добродетели, така и тия на неговите ближни. Всяка човешка проява предизвиква точно определен ъгъл на отклоняване."[77, с. 50]

Най-напред със своя неразумен живот човек внася напрежение и нещастие в живота на своите ближни. Има хора сеячи на катастрофи и хора – сеячи на щастие. Едните със своя егоизъм подпушват тока на космичния живот, другите с доброто си го отварят.

„Неразположението на един човек само е в състояние да произведе пертурбация във всички окръжаващи." [38, с. 150]

Бъдещето на Земята е в ръцете на хората и зависи от техния морален избор.

„Това, че аз искам да стана добър, това показва, че в света иде нещо ново. И когато хората станат много зли, това показва, че идва нещо страшно." [116]

„В Европа идва едно земетресение, което ще започне от Север, ще разтърси цяла Европа, така, че ще се помни туй земетресение с хиляди години. Обяснява се и причината на туй земетресение. В Стария Завет се казва: „Гледайте да не станат вашите дела и мисли толкова лоши, че да не може Земята да ви търпи вече." [62]

Север, северният полюс символизира Истината. Там е висшият център на Бялата ложа на Земята.

От Север, от Истината се очаква освобождението на човечеството. Освобождение от какво? – От лъжите и престъпленията, от безлюбието и греха, от старото, което си отива.

„Ние сме вече в последния период на епохата. Веднъж завинаги трябва да ликвидираме с лъжата, с измамата. Било е време, когато Бог е бил снизходителен към нас, като към малки деца; други са ни носили, но сега сме възрастни. Законът се изменил, няма вече кой да ни носи." [103, с. 81]

Днес човечеството застава пред непреодолимата сила на Истината, която го заставя да се вразуми, да поеме своите задължения в космичния живот, да влезе в своето пълнолетие.

Дълбоко съдържание се крие в думата „Истина", която изразява закона на цялото. Като убиеш едно същество, ти престъпваш закона на Истината, на Цялото, на неразделимия космичен живот. Като излъжеш, ти внасяш силна отрова в космичния организъм, в света на Истината, в който живеят души-

те. Каквото и несъвършено нещо да извършиш, ти нарушавам закона на Истината, защото нарушаваш хармонията на душите в този велик живот на Вселената.

Човек смята, че е свободен да мисли, чувства и постъпва както иска. Това е дълбоко егоистичен подход към живота. Човешките психични и нравствени сили имат космичен произход, те влияят върху цялата Природа и човек е отговорен за тях.

Социалните и природни бедствия и катастрофи са резултат на моралната поквара на човека, която тежи върху цялата Земя, смущава и висшите сфери.

„Причината за земетресенията, в която и да е част на земното кълбо, са всички живи същества. Те създават земетресенията. Чудни са хората, като търсят причината за земетресенията другаде, а не в себе си. Отрицателните мисли, чувства и действия на хората влияят върху Земята тъй, както експлозивните вещества, които като турят под някоя канара, тя се разрушава. Достатъчно е само да се тури запалка на тия вещества, и всичко над тях хвръква из въздуха. Така се произвеждат и земетресенията.“ [48, с. 5-6]

„Личните чувства представят събрана от векове енергия, която трябва да се вложи в работа. Те са бомба, която трябва да се изпразни внимателно, и материалът ѝ да се употреби за работа. Понеже си голям индивидуалист, ще срещнеш противодействия на пътя си. За да се справиш с личните чувства, започни да работиш с метода на терцата.“ [16, с. 195]

Терцата в музиката е отношение между физическия и духовния свят. В организма на човека диафрагмата е разделителна граница между тия два свята.

Като се „подгордее“ и издигне нагоре, диафрагмата притиска стомаха, който пък, като наруши дейността си, смущава сърцето и ума. Това внася неразположения в човека, който със своето недоволство внася сътресения в себе си и околните.

„Както каруцата разтърсва човека, така и трептенията на грубите думи, на отрицателните мисли и чувства произвеждат сътресения в нервната система“. [62]

Гордостта и щестлавието са разрушителни проявления на ума и сърцето. В езотеричното знание умът се символизира от въздуха, а сърцето – от водата. Въздухът, като газ, предизвиква експлозии, а водата – ферментация, гниене.

Умът, като генетична сила на светлината, оказва мощно формиращо въздействие. Ако съзнава мощта на ума си, човек може да предизвика с него запустение или процъфтяване в Природата и обществото. Затова голяма е нравствената отго-

ворност на човека за неговите мисли и думи.

„Бъдете внимателни в мислите и чувствата си, защото лошите мисли и чувства са причина за злото в света. Дръжте в ума си светли мисли, а в сърцето си възвишени чувства, за да привлечете към себе си напреднали същества. Като дойдат при вас, те ще ви донесат своето благословение, ще уредят живота ви.“ [38, 48]

„Хората със своята мисъл могат да спънат нормалната дейност на вулканите и да ги подпушат, но с това ще подготвят големи катастрофи на човечеството. Вулканите, това са отдушниците на Земята. Затова по-добре е да седят отворени и да си действуват по малко, за да не стават пакости.“ [62]

Мисълта на човека е метод за формиране на идеи и понятия, които са канали за контакт с по-висшите полета и енергии на Битието. Мисълта формира Словото, чиито вибрации са ключове за боравене с космичните сили.

Ако познава законите на Словото, като изявление на музиката от висшите светове, човек ще бъде всемогъщ. Падналият човек е изгубил това знание, защото с него би извършил големи престъпления и разрушения. Всеки е изпитал натиска, агресивността на лошата дума, която запалва избухливите вещества в него.

„Срещате някой човек, казвате му една дума, която веднага произвежда силна реакция в него. Защо? Този човек има взривни вещества в себе си, които лесно експлодират. Той е избухлив човек. Той не е виновен за това – такова число съдържа в себе си. Достатъчно е да драснете клечка кибрит, за да се възпламени избухливото вещество в него, а заедно с това и вие да хвръкнете във въздуха.“ [37, с. 6]

„Езикът на човека е склад от експлозиви. Драсне ли невнимателно клечката, подхвърли ли я небрежно някъде, човек се натъква на големи нещастия. Кибритените клечки не са нищо друго, освен думи, с които човек си служи. Едни от тях лесно се запалват и произвеждат взрив. Други пък не се палят лесно, вследствие на което не произвеждат никаква реакция в човека. Трети вид клечки са тия, които по естество са незапалими. Като знаете силата на словото, вие трябва да бъдете внимателни, да избирате думите, с които си служите.“ [37, с. 6]

„Благодарете, че всяка дума, всяка мисъл и всяко чувство не се хващат. Благодарете, че всяка клечка кибрит не се запалва. Ако всяка клечка кибрит би могла да се запали, светът би се унищожил. Дойде ли това време, ние казваме, че е дошъл краят на света. Ако човек пали по сто клечки на ден, зна-

ете ли каква енергия би произвел в себе си?“ [37, с. 7]

Цялата съвременна култура, ядро на която е негативизма, оказва голям натиск върху мислите и чувствата на човека. Тя събужда неестествени желания и стремежи, които товарят човека.

„На какво се дължат страданията? – На голямото напрежение на човешкия ум и на човешкото сърце. Те се намират под голям натиск, на който не могат да издържат.“ [136, с. 140]

Негативната мисъл е отровен газ, киселина, която разяжда.

„Вие казвате: е нима една малка мисъл може да произведе нещо лошо? Да, но ако аз пусна в салона само една хилядна част от милиграма от някой силно отровен газ, той въпреки малкото си количество, ще може да изтреби всинца ви. ... силата на материята не се заключава в нейната тежест, но в нейната интензивна дейност. Има известен род материя, която не тежи, но в нея има такъв интензивен живот, че може да премахне всинца ни от лицето на Земята.“ [96, с. 25]

От окултно гледище, негативните мисли и мисъл форми на хората са подобни на тъмен облак, който обвива Земята и не пропуска светлината на висшите духовни сили.

Ние се намираме под похлупака на остарелите идеи и енергии на тази култура.

„Причината за това, че Слънцето ни изгаря, е следната: около нашата Земя се образува един черен пояс от изпаренията на нашите мисли, чувства и желания и вследствие на това се образуват тия палещи лъчи на Слънцето. Тъй че ние възприемаме слънчевите лъчи чрез отражение.“ [97, с. 4]

Страшното не е във външните неудобства и ограничителни условия. Страшното е в онази отрова, която прониква във висшите области на човешкото естество, които формират неговите условия, неговото развитие, посока, бъдеще.

„Онези нечисти мисли, онези нечисти желания, които човек храни в себе си, могат да се наслоят не само във физическото, но и в духовното му тяло... и да произведат тия пертурбации, които човечеството днес минава. Всички промени стават именно в нашето духовно тяло. Следователно, допуснем ли в нас нечисти мисли или желания, колкото и да са малки те, произвеждат вътрешни пертурбации.“ [96, с. 25]

Най-фините барометри за мисълта на човека са високите планини.

Който ходи по планини ще забележи, че нечистите мисли на хората бързо развалят времето, а възвишените мисли го

подобряват. Високите области на атмосферата влияят така върху мисълта, както йоносферата влияе на радиовълните.

„Планината иска от вас чиста мисъл. Ако мисълта ви не е чиста, ще дойдат бури, ветрове, дъжд, гръмотевици. Планината не търпи нечисти мисли и чувства. Тя не търпи нечист живот. Лошият живот на хората, които посещават планините, разваля времето. Щом времето се развали, те напущат планината. По този начин тя се освобождава от тях. Планината е единственото място, дето хората могат да научат какво нещо е чистота.“ [71, с. 181]

Чистотата стои в центъра на новата култура. Тя подразбира единство, цялост, непрекъснатост, органичност.

Нечистотата е чужд, механичен елемент, който накърнява яснотата на съзнанието и пълнотата на живота.

Нравствената нечистота е причина за робството и бедствията на съвременния свят. Преследването на добрите и идейните хора, на новите хуманни възгледи в обществото предизвиква най-разрушителни последствия за човечеството, защото представлява противодействие на висшите сили в него, т. е. на висшите сили в разумната Природа.

„Едно трябва да знаят съвременните хора: избиването на добрите хора винаги произвежда земетресения.

Ние можем за обосновем това нещо научно. Как, именно, се обясняват земетресенията? – Те са резултат на отрицателните човешки мисли, чувства и действия. Човешката мисъл е в състояние да измени лицето на Земята. В това отношение, колективната мисъл на българите е много силна, много активна. У българите е складирано голямо количество разрушителна енергия.“ [48, с. 10]

Балканите са място на балканския синдром, на разрушителни страсти и междуособици. Ако известно хармонизиращо знание се дава на Балканите, това има предвид не само хармонизиране на обществото, но и трасформиране на голямата опасност в недрата на това място.

Днес човечеството е изправено пред кардинален избор: Оправяне или заличаване; прилагане на нравствения закон или гибел от личния елемент, който разлага и взривява нещата.

„Ако светът не се оправи, няма да се мине дълго време и той, заедно със своето богатство ще се разруши и ще се намери на дъното на морето. Затова именно, Бялото Братство работи усилено, приготвя хората за нова култура, за новия живот. Те се готвят да напуснат старата къща, с претоварените от богатство етажи и да влязат в нов свят, с нови условия на жи-

вот." [136, с. 140]

Старата къща е старото тяло на човека.

„Сега светът се намира в едно преходно състояние и трябва много разумни хора да работят едновременно, за да се излезе от това тежко положени, което хората от неразбиране на живота сами са си създали. Учените казват, че сега се увеличава вулканическата дейност на Земята, обаче не се знае кои са причините за това. Трябва да знаете, че неестествените мисли на хората са оказали известно влияние върху строежа на земните пластове и са ги разместили неправилно. Затова може да се очаква, ако хората не се оправят, да станат земетресения, от които главите им ще побелеят. Хората трябва да изменят своята разрушителна мисъл, за да се спасят, защото трябва да знаете, че Земята е жива и разумна и ще реагира върху неестествените мисли и желания на хората. Има една страна на Земята, която е неразумна, но има и една страна, която е разумна. Има нещо разумно в Природата, но има и нещо неразумно. Тези две сили едновременно работят в човека и Природата, и всяка една от тях носи съответните последици. На човека е дадена свобода да вземе едната или другата страна и в зависимост от избора му ще има съответните последствия. Ако отиде на страната на неразумното начало, очакват го само страдания и нищо друго – никакво щастие, никакъв прогрес, а само движение в един омагьосан кръг от страдания, страдания и страдания. А ако отиде на страната на разумното начало, очаква го свобода, щастие и вечен прогрес. Затова ви казвам, че вашата съдба, т. е. вашето щастие и вашето нещастие са във ваши ръце." [101, с. 10-11]

Сега е часът на разумните, които възприемат и прилагат новите идеи. Новото е висша светлина в умовете и сърцата. Разумните са призвани да съберат тази светлина в един лазерен лъч и да апелират към Върховната Причина, защото никаква друга сила вече не може да спаси човечеството.

С други думи, човечеството трябва да приеме и приложи новите идеи и разбирания, които да го поставят в контакт с висшите енергии, с висшата материя, които са устойчиви, неразрушими.

Ако всички се обърнат към този общ разумен център, в който да се докоснат помежду си като души, пламъкът на това вътрешно преливане ще трансформира разбиранията, условията, цялостния им живот, ще ги въведе в една фина, устойчива среда на щастие.

„Грехът е взривно вещество, което експлодира от най-

слабото докосване.“ [77, с. 66]

„Греховете на сегашните хора зависят от особения състав на материята, в която живеят. Тази материя е неустойчива и в нея става особен род гниене. В бъдеще тази материя ще кристализира и светът ще се преустрои. Тогава грехът ще бъде невъзможен, защото няма да има такава материя, която да го създава. Тогава ще разберете какво значи красота и хармония. Тогава ще видите кристалните води на безсмъртието, отдето извира животът.“

В Природата колективните, всеобщите сили са мощното, което създава цялостни, органични системи. Такава всеобща идея и сила е живота за цялото, живота за душите – Божественото в съществата. Материалистичният и механистичният възглед неминуемо води към идеята за частния интерес, която е еманация на разделения, предметен свят. Когато частното вземе надмощие над всеобщото, вследствие на неговата хилава, недостатъчна вътрешна сила и връзка възниква раздвоение, противоборство. Възникват празнините на отчуждението, вкисването на недоволството, избухливия газ на озлоблението, което води неминуемо към взрив и разгром на цялата система.

Идейният, безкористният човек има една всеобща дълбока сила, една фина неразделима и неразрушима материя в себе си. Той е мощното, спасителното в света.

Онзи недоволник, който вечно търси своето право, на който всички са виновни, който на косъм дели всичко заради своето частно разбиране и интерес, той внася празнини, пяна и хаос в колективния организъм. Той е пясъчната основа, върху която не може да се гради. Този човек е потънал в грубата материя, в механичните сили, които имат нищожна енергия и следователно са неустойчив, преходен елемент в живота.

„Само онзи човек може да бъде идеен, който има в себе си съдържание. При това, той трябва да бъде пълен с това съдържание, а не само до половина. Природата не търпи празни пространства. Като сипва съдържание в бурето, тя го пълни догоре, да не остане място за въздуха. Следователно, добрият човек представя буре, което е пълно догоре със съдържание, вследствие на което въздухът прониква в него и предизвиква кипене, врене, гниене, разлагане и т. н. В бурета пълни със съдържание, т. е. в идейни бурета, обръчите никога не падат. В безидейни бурета обръчите и дъната падат, а дъските се разсъхват. Значи, в лошия човек дъната и обръчите падат, дъските се разсъхват, а съдържанието се излива навън.“ [38, с. 119]

Нови идеи, разбирания, стремежи и постъпки са необходими в света, за да се замени старата, вкисната и вмирисана материя с нова, свежа.

За старото има само една алтернатива – или да се унищожи, или да се трансформира.

Колкото и да е труден вторият процес, той е възможен само за хората с идеен, чист, безкористен стремеж. Те имат непреодолим порив да намерят и приложат висшата любов на Истината – единственият маг, който трансформира и освобождава.

„Материята е мъртва. И всеки, който живее там, той е мъртъв. Това е една мъртва материя, всмукана с всички отрови вътре. Вие сте сензитивен и влезете в някой дом, където двадесет години мъже и жени са живели в нечистота, вие едва бихте могли да изтърпите. Ако човек остане да седи там, трябва да има грамадна сила, за да издържи. Като почуствува какво е мислила жената, какво е мислил мъжът, всички престъпления са вътре в къщата!... И аз се чудя, не толкова за онова, което са създали, аз се чудя как е било възможно да живеят в тази къща! Та съвременният свят: всички съвременни учреждения, всички здания, болници, затвори, които сега съществуват, с изключение на някои паметници, всичко туй трябва да се събори. Това е закон. Когато Соломон съгради храма, той каза в него постоянно да се слави Името Божие. Но колко пъти се събаряше този храм и наново трябваше да го съграждат?! Защо? Защото свещениците опетняваха храма.

Не искам да оставя у вас едно песимистично чувство, аз само казвам истината. Но ако някой каже истината, веднага мислите, че той е изменник. Че и вие, които убивате, сте изменници. Вие, които не живеете добре с жена си, с брат си и вие сте изменници. Живеете ли един развратен живот, вие сте изменник.“ [61, с. 172]

Нека се опитаме чрез краткия коментар да вникнем в проблема, защото темата е обширна и дълбока и изисква специално разглеждане.

Задачата на всички съвременни хора, които имат нравствен устой в себе си е, да смекчат идейната, социалната и тектонична катастрофа, надвиснала над човечеството.

За тази цел, всички хора, в които има съвест и стремеж да помогнат на човечеството, трябва да съберат фундаменталните сили на своето естество в общ фокус и с тази колективна сила, с това колективно съзнание да работят.

На тази единствена възможност за преминаване към ин-

постъпки, е азотна киселина. Под „азотна киселина“ окултистите разбират човек, крайно самостоятелен, горд. Значи гордостта се дължи на присъствието на азота в човешкия организъм. Като елемент, азотът е крайно инертен, неактивен, не влиза в съединение с другите елементи. Обаче, съедини ли се с водорода и кислорода, той образува азотна киселина и става активен и опасен. Поотделно водородът и кислородът не са опасни елементи, но заедно с азота те образуват силната и разядлива азотна киселина. Глицеринът е безвредно съединение. Внесе ли се в него азота, получава се нитроглицерин – силен експлозив. От него приготвят динамита. Първи, които откриха експлозивните вещества са падналите ангели. Те живеят между хората, дето и до днес, правят най-страшните експлозиви.“ [141, с. 232-233]

„Често се проповядва на хората да приложат любовта като цяло против експлозивите. Всички болести, недъзи, скърби се лекуват с любовта. Затова е казано, че знанието възгордява, а любовта назидава. Знание без любов носи нещастие; знание с любов носи благословение. Животът, в който гордостта се проявява, носи нещастие: живот, роден от любовта, носи щастие. Който носи щастие без любов, той е на крив път. Не можеш да бъдеш щастлив, когато окръжаващите са нещастни. Ако не знаеш как да възприемеш любовта, как да я предадеш, не можеш да бъдеш щастлив...

Вечният мир ще дойде, когато хората се научат да възприемат и предават любовта така чиста, както са я приели от Бога.“ [141, с. 234]

По същество, азотът е устойчива среда, висок принцип с универсално значение. Обаче, влезе ли този елемент в известни взаимоотношения с елементите на водата, той предизвиква процес на ликвидация, взривяване на всички ограничителни условия. Умът и сърцето, т. е. азотът и водата, доброто и злото могат да влязат в хармонични отношения само когато са в Любовта, в Духа, в Бога, т. е. в силното течение, което изобилно дава.

Когато една система е органична, цялостна, водата я чисти и освежава. Подпуши ли се тази система, затлачи ли се с инертни, чужди елементи – водата предизвиква вече разлагане, гниене.

Любовта на милосърдието, като се подпуши, превръща се в егоизъм – динамична разрушителна сила. Божествената Любов, като се подпуши, превръща се в човешка и животинска.

Доброто е протичане на универсалните сили на живота,

теграция, към по-високо ниво на съзнание, се противопоставя личният елемент в човека.

Виждали ли сте човека със силни лични чувства? Като се движи, той размахва ръцете, краката си, върти насам натам тялото си, говори с висок глас на публични места, опитва през нос „вочето си". Иска да обърне внимание на себе си, че е нещо особено, някакво величие, което трябва да забележиш. Той казва, аз съм искрен човек, казвам чистосърдечно каквото мисля и започва да прави на висок глас излияния за своите преживявания и възторзи, всички да чуят. Хубаво е това, но то е метода на кокошката, която кудкудяка. В мъдрия човек има една тишина, една дълбока замисленост пред величественото, неотразимото в него. Той е нежен и тих, обича да минава незабелязано, да не смущава никого. В него има едно спокойствие, мир, като изгрева, като великите процеси в Природата.

Погледът на човека с личен елемент в ума е скептичен, надменен, измерва те, внушава ти, че си една нищожна твар.

Той може да е някой величествен оратор или проповедник, с авторитетни, пророчески движения, може да е някое самодоволно величие, което мляска, разпорежда се, кара се; може да е някой правоверен, който с часове ще ти разправя кой какво казал, налага своята теза, губи ти времето.

Духовният ще ти говори колко малко яде, колко скромно живее, какви велики състояния преживява. Ще ти говори за Вселената, за висшите нива на съвършенство и пр. Ще ти каже – материята е нищо, суета. Остави своите занимания, те са майа. Ще ти свидетелства презрението си към този свят на заблудата, за божественото блаженство, в което живее и пр.

При това, този човек се отличава с голямо недоволство към този несъвършен свят, в който тъмните сили му пречат на всяка крачка – често чупи чаши, чинии, съдове, изгаря, цапа, поврежда, похабява. Този човек няма сетива да вижда къде стъпва и къде размахва ръцете си. Ние наричаме това живот в хипноза.

Духовните хора трябва да се освободят от живота на хипнотичните състояния, за да влязат в реалния, божествения живот, в който няма никаква майа, никакъв дисонанс и несъвършенство – всичко е разумно и красиво. Това е живота на живата разумна Природа.

Току виждаш, човекът на сърцето се преобразил – цял сияе, бърза да ти услужи, търси начин да ти направи добро, да се пожертвува за тебе. Този човек е живял сред хорския студ, без топлина, без внимание. Той иска да каже – в мен има не-

що Божествено, и аз съм разумно същество, и аз съм душа с възвишени стремежи. Братко, заради Божественото, искам да се помиря с тебе.

Човекът с личен елемент в ума има съзнание за своя висок произход и предназначение. Той обича да поучава и назидава от висотата на човек, който много знае. Многознайникът е горд, докачлив, когато засегнеш достойнството му – може да избухне като бомба. Ония хора, които управляват света, те са гордите умове, от които възникват експлозиите на всички вражди, междуособици и войни.

Като елемент на ума, гордостта произтича от знанието. Затова е казано, че знанието възгордява, а любовта назидава. Който смята, че е много учен, благороден, от висок произход, а другите са невежи, нищожни, сган, той е горд човек.

Умът в сравнение със сърцето е почти безгрешен, изглежда като праведник. Обаче гордостта му пречи да се смири и разкае. Затова в бъдещата култура, сърцето, макар да е много изостанало, ще го надмине. Културата на сърцето ще роди в себе си едно ново дете – Христовото съзнание.

Славяните са това паднало сърце, което се разкайва и отива да служи на Христовата идея.

От окултно гледище азотът е благороден елемент, който има основополагаща функция в мисленето. Като елемент той играе формираща роля както в благия глицерин, така и във вредните нитрати и разрушителния тротил. По същия начин, той стои в основата както на възвишените мисли, така и на негативизма, който е едно взривно вещество, динамична, разрушителна сила. Последствията на този процес откриваме навсякъде в живота. Като се съединят водорода, кислорода и азота, получават се опасни вещества. В живота на петата бяла раса тия основни елементи са представени чрез натюрела на Англия, Франция и Германия. Тази дълбока област може да събуди ценни асоциации и изводи.

„Както не е все едно дали химикът получава вода или някое експлозивно вещество, така не е все едно с кой свят ще се свърже човек: с възвишения или с низшия. Някои думи, с които си служат хората, имат свойствата на водата – чистят, освежават, възрастват; други думи са подобни на азотната киселина: дето паднат всичко изгарят. За да не причинявате пакости на себе си, нито на своите ближни, служете си с думи, които приличат на водата, а не с такива, подобни на азотната киселина...

Всяко нещо, което разваля добрите мисли, чувства и

злото е подпушване на тия сили. Доброто е динамична работа и градеж, злото е преграждане космичното течение на чистите пориви, докато тази универсална сила прелее и започне да разрушава. Доброто е служене на вътрешния импулс. Злото е служене на външните форми, които го ограничават.

Ние виждаме как един народ в Европа, който олицетворява Божествения, умствения елемент и е дал най-високи образци на мисълта, духа, музиката и културата, като подчини верюто си на личния елемент се превърна в разрушителна сила за цяла Европа, за целия свят.

Личният елемент възниква поради противодействие на универсалното, на новото, което идва като спасителен, освежителен прилив от висшите полета. Ако грубата, противодействаща среда не се трансформира в по-фина, която да бъде добър проводник на висшите сили и идеи, изложена е на взрив, на разрушение.

По същия начин, човек, който не се е очистил, не е добър проводник на висшите идеи, като трансформатори на живота, той е един полигон на взривни процеси, на разрушения.

„... обикновеният човек, като го бутнеш малко, той веднага избухва: устата му започва да се криви, ръцете му се движат нагоре-надолу – цяло земетресение става в него. Той не е виновен. Причината за това се крие в излишното електричество в междуатомните и междумолекулните пространства на неговата нервна система.“ [38, с. 133, 134]

„И когато се обичат и когато се мразят, хората мислят едни за други. Природата не обича да подпушва енергиите си. Този закон съществува в цялата природа, затова, когато един човек се радва, друг скърби. Когато двама души не се разбират, в помощ ще им дойдат други двама, с противоположни на тях енергии, за да се обменят. Събраната енергия в междумолекулното пространство като по-гъста, минава в междуатомното, дето функционира електричеството и по този начин тези енергии се взаимно обменят. Ако човек подпуши в себе си енергиите на едно висше желание, в него става голямо сътресение, голямо земетресение. Не отвори ли път на това желание в себе си, непременно ще го сполети някакво нещастие. За да не стане това, той трябва да даде ход на своето желание, да му отвори път. Щом му отвори път, събралата се междумолекулна енергия ще мине в междуатомните пространства. Спирането на енергията в междуатомното пространство се придружава с голяма експлозия. Тази е причината за внезапната смърт на хората. Когато една бомба експлодира у човека, тя

причинява внезапна смърт.

Мислите на човека проникват в междумолекулното пространство на мозъчната нервна система, а чувствата – в междуатомното пространство на симпатичната нервна система. В това, именно се заключава разликата между мислите и чувствата на човека. Ако човек подпуши някоя своя мисъл, т. е. не ѝ даде възможност да се реализира, тя ще предизвика взрив в мозъчната нервна система. Ако пък подпуши някое свое чувство, то ще предизвика взрив в симпатичната нервна система." [38, с. 115-116]

Висшите идеи идат от идейния свят през канала на висшия ум и влизат в градината на сърцето, да ги посее, обработи и подхрани, да ги прояви на материалното поле.

Историята показва, че който е противодействал на новите хуманни идеи и течения, не е прокопсал, но се е заробил и обезличил.

Какво стана с евреите като не приеха Христа? – Скитаха две хиляди години немили-недраги. Какво стана с българите, като изгониха богомилите? – Пет века робуваха. Изгубиха онзи духовен заряд и импулс, онова свое предназначение, което през онази епоха им беше дала златната култура на Симеон Велики.

В днешния век българите противодействат на онова, което е дадено не за тях, а за човечеството.

В тези сюблимни времена, който противодейства на Божественото знание, сам се отсича и пада в огъня, заличава се от дървото на живота, от паметта на човечеството, от всяка перспектива. Вредното, непотребното, веднъж изхвърлено в сметта, веднага се забравя.

Като няма достъп до Божественото знание, съвременният човек живее в голямо невежество, вследствие на което противодейства на великия живот и се саморазрушава.

„Когато човек се тревожи много, тревогата произвежда сътресение първо на стомашната му система; оттам сътресението се предава на дробовете; от дробовете на мозъка, а от мозъка – на очния нерв. Щом очният нерв отслабне, човек почва постепенно да губи зрението си. За да възстанови зрението си, човек трябва да започне по обратен път да възстановява нормалното състояние на органите си: първо на мозъка, после на дробовете и най-после на стомаха, дето е дошло първото сътресение. После трябва да намери причината, която е произвела сътресението и тя да се премахне. Сътресенията, които човек преживява всякога произвеждат разширяване

или намаляване на пространството между молекулите на живата материя. Когато в междумолекулните пространства на материята се събере повече енергия, която не може да намери изход, там се развива магнетична сила. Който не може правилно да използува тази енергия, той започва да мечтае за много работи – да стане богат, учен, силен. В него се развива голяма алчност." [38, с. 113]

Сътресенията и пертурбациите в съвременния човек се дължат на неговото незнание и неумение, как да живее, как да трасформира ситуациите в живота и енергиите на своя организъм.

Новото знание и разбиране избавя от вътрешните потресения и нещастия, от неправилните възгледи и отношения.

„Сътресението на мозъка се дължи на разширяване на междумолекулните пространства в мозъчната материя. Оттук молекулите на нервната система изгубват своята стабилност и пластичност, вследствие на което магнетизмът не може да се предава по нея.

Хората са изложени на сътресения, които разстройват нервната им система, вследствие на което у тях се явяват ред болезнени състояния: припадъци, треперения, земетресения и др. Гневът у човека също така се дължи на голямо количество енергия, събрана между молекулите, която търси изход да излезе навън. ... Щом тази енергия се асимилира от лицето, с което разгневеният се обменя, последният се освобождава от гнева си." [38, с. 114]

„Природата не търпи никакви противодействия. Който не я слуша, тя ще го разтърси. Същото научно обяснение се прилага и при земетресенията. Земетресенията се дължат на напрежението, което изпитват силите на Земята в междумолекулните ѝ пространства. Това напрежение предизвиква разширяване на тия пространства, което се изпитва от нас като земетресения. Напрежението върху силите на природата не е нищо друго, освен космическа енергия, която иде от хората, от всички живи същества на Земята. Живите същества са врати, проводници на енергии. През човека, като през най-висша форма, минават най-висши енергии.

Следователно, материята живее и съществува поради космичния човек. Ако той умре, т. е. престане да живее на Земята, и Земята ще умре – няма повече да съществува. Ние сме дошли на Земята, за да може тя да живее. Значи, недиференцираната материя приема живота, който минава през хората. Когато казваме, че човек е причина на земетресенията, под-

разбираме онези човешки мисли, които са в състояние да подпушат междумолекулната енергия на Земята. Чрез земетресенията природата стресва хората, уплашва ги, а по този начин тя трансформира енергиите си. Когато се проповядва на хората да живеят добре, да не изтезават и да не колят животните, целта е да ги заставят чрез молитви, чрез добри дела да преработят недиференцираната енергия на Земята, да отпушат запушените ѝ отвори, да се избегнат земетресенията и катастрофите, които стават в природата. В Божествения свят не съществуват никакви сътресения, никакви катастрофи. Там всичко е абсолютна хармония. Дисхармония съществува само на физическия свят, причина заради която са хората." [38, с. 116-117]

В света идва културата на доброто, на изворите на изобилния живот. Ако не се отвори път на новото, то ще заличи всичко и ще гради върху нова, девствена основа.

Новото е културата на Любовта, която живее навсякъде. Тя храни, осветява и оживява атомите, клетките и божествата.

Да бъде човек в общение, в разговор с Любовта, това значи да живее в Дома на Бога, т. е. в самия разумен, безсмъртен и преизобилен живот на вътрешна пълнота и щастие.

Само в тази Любов хората могат да се спасят от земетресенията, от бедствията, от страха, безспокойството и недоимъка в живота.

Обаче, кредитът на човечеството изтича. Ония, които противодействаха на Божественото знание и препятстваха да се приложат неговите методи, носят отговорност пред човечеството. Ония, които не приложиха и не изнесоха плодовете на знанието, носят отговорност.

Важното е, че е настанала последната минута и всички трябва да се мобилизират, да се концентрират в Божественото, да се проявят като достойни хора. Божественото е Любовта, великото помирение, взаимопомощ, приобщение и единение в онзи фокус, в който всички хора влизат в единия ум, едното сърце, едната душа и единия дух на новото човечество. Това значи човек да не се подпушва от личното, но да живее във великия живот.

„Докато със своя живот, човек става причина за подпушване на междумолекулните и междуатомните пространства в своята нервна система, а оттам и на Земята, злото винаги ще го следва във форма на земетресения, експлозии, нещастия, страдания. Дали разбира причините на тези неща, не е важно. Един ден все ще ги разбере, ще престане да се подпушва.

Атомите и молекулите са живи, разумни същества. Меж-

ду тях съществуват нежни чувства. Атомът на кислорода, като нежен, внимателен кавалер, пише любовно писмо на два атома водород, като им казва, че не може да живее без тях и ги поканва да се съединят, да образуват една молекула вода, с която да услужат на жадното човечество, да утоли жаждата си. По техния пример милиарди още кислородни и водородни атоми се съединяват, за да образуват онова грамадно количество вода, източник на живота.

При всяко съединяване на атомите се образува топлина, някога и светлина, придружени с малък взрив, който химиците означават с думата „реакция". Този е вътрешният живот на атомите. Външният живот на атомите е подобен на говора, на звуковете, които се чуват от грамофонните плочи. Те говорят нещо, без да разбират какво говорят, декламират или пеят нещо без да се разбират.

Знанията, които сега ви давам, са нови. Те се отнасят до шестата раса, а не до петата. Петата раса ще си замине със своите стари възгледи. Шестата раса има нов морал, който почива върху закона на Любовта. Новият човек ще се разговаря с атомите и молекулите на тялото си като с приятели. Сутрин, като става от леглото си, ще ги запитва в какво състояние се намират, имат ли излишна енергия в празните си пространства, за да вземе мерки, да отвори всички пътища, да излезе тази енергия навън. Ако те кажат, че имат излишна енергия в себе си, той веднага ще направи едно добро дело и ще ги освободи от излишния товар. Затова именно се препоръчва хората да правят добро. Когато някой човек усети в себе си излишна енергия, за да се предпази от експлозия, той трябва да направи едно добро дело. В каквато форма и да е доброто, то непременно трябва да се извърши." [38, с. 124-125]

Ние сме изправени пред онова напрежение вътре в Земята, както и отвън в цялата ѝ аура, причинено от падналия човек.

Земята е паднала, поради падането на човека.

Слънцето, т. е. висшето, Божествено съзнание е, което чисти Земята. То изважда статичната енергия, застоялите вещества и идеи навън, за да освободи организма от разлагане и смърт, за да възкръснат душите за безсмъртното бликане на пламъка на доброто.

Божественото в Земята възкръсва, а сатанинското се заличава. Хората с пробудено Христово съзнание възкръсват, а хората на свещения егоизъм се заличават, т. е. влизат в склада на Природата за друга епоха.

По-добре човек да бъде поставен в ограничителни условия, отколкото да се зарази от проказа за висшето му естество.

Ограниченията и страданията извеждат човека от стария начин на мислене и му разкриват новия живот.

„Хората се страхуват от земетресенията, но има нещо по-страшно от външните земетресения. Представете си една млада мома, едва влязла в живота, да се влюби в един момък и след година-две тя претърпява някакъв крах на чувствата си: животът ѝ се обезсмисля, надеждите пропадат, мечтите – рухват. Тя чувствува, че сърцето ѝ е разкъсано, намира се пред развалините на своя живот и желае да умре, отколкото да живее с разрушения в себе си. Какво е станало с момата? – Земетресение в чувствата ѝ. ...

Всяко чувство и желание, които не вървят по законите на великата природа, са незаконни и несъществени и са осъдени на разрушаване. Който има такива желания, той е осъден на страдания. Като страда известно време, той ще разбере, че е на крив път и ще се оправи.[11, с. 229-230]

ИЗКРИВЕНАТА ОС

Сега излизаме от една култура, която можем да наречем култура на крадци, на тъмнина, на зло, за да влезем в слънчевата култура.

Има два вида култури – култура в центъра и култура в периферията. Културата в центъра е култура на плодове, на изобилие. Културата в периферията е култура на корени. Между тия две култури има отношение, както между Слънцето и Земята, Духа и тялото, главата и стомаха и изобщо между духовното и физическото.

Някои хора смятат, че гибелта и спасението, смъртта и живота идат от Слънцето. Това отчасти е вярно. Истинското Слънце е Духът, който е вътре в човека. Слънцето е външно изражение на Духа, на моралния свят. Ако ти нарушиш нравствения закон на Духа, идва смъртта. Ако оживееш по този закон – идва безсмъртието.

Планетите са живи същества в йерархията на планетната еволюция. Те получават от Слънцето кредит в степента, в която изразяват моралния закон на Духа. Слънчевите петна показват отклонение на планетите от моралния закон, т. е. известни нехармонични аномалии в тях, вследствие на което

Слънцето периодично ги обстрелва със своята артилерия да регулира техните сили. От енергията на слънчевите петна всичко нехармонично се разрушава, а всичко хармонично – възраства. Тия петна показват степента на греха, т. е. нарушението законите на интимния разумен свят, който регулира и хармонизира всичко. Всяка планета предизвиква специфични петна в Слънцето. В това отношение петната от Земята се отличават с това, че са много черни. Хората получават съответен на своя морален статус кредит. Ако хората имаха по-висока култура, ако живееха един възвишен живот, щяха да имат изобилен кредит, да благоденстват.

Кредитът на Слънцето има отношение към духовните творчески сили и дарби, към културния и социален живот, раждаемостта, плодородието и стопанските резултати, материалното благоденствие и пр. Всички тия неща са резултат от изявата на реални вътрешни сили и условия. От недоимъка на тези вътрешни сили бедства човечеството.

Следователно, Слънцето въздейства върху Земята адекватно на нейния разумен елемент. Ако този разумен елемент съзнателно измени своя нравствен и духовен критерий, Слънцето ще измени своето отношение към Земята или даденото място от нея. Всички явления на Земята – циклони, валежи, температурна скала, движение на птичи ята, скакалци, животни, преселение на народи и пр. се регулират от Слънцето по силата на този единствен критерий – отношението към моралния закон, към Духа, към Бога – източника на съзнанието и живота.

Слънцето е един извор на Духа, един образ, даден на съществата да се домогнат до вътрешното Слънце, до вътрешния разумен център и извор в себе си. Зазоряването е един образ за събуждане на безсмъртното космично съзнание в човека, което е състояние на вечно новораждане, на вечно новото сега, на вечно протичащия в настоящето бистър освежителен извор на безсмъртния живот.

Може да се каже, че Земята живее в Слънцето, в лоното на слънчевата плазма, която я върти и обтича кръгообразно от северния през южния полюс. Положението на земната ос спрямо Слънцето е от изключителна важност за хармоничните или нехармонични последствия от слънчевото влияние, защото всеки ъгъл на въздействие в Природата има строго съответстващи последствия. По този закон се изграждат всички форми между прекрасното и безобразното в Природата.

Понеже Черната ложа воюва със Слънцето, с Духа, тя

създава всички аномалии в планетите. Черната ложа символизира културата на крадеца, който заробва съществата, отнема богатствата им, затваря светлината, която идва от Духа.

Въпреки това, Черната ложа има важно предназначение за възпитанието и духовното пробуждане на съществата. Отначало съществата под нейно влияние падат, но след това се пробуждат духовно, укрепват в Истината и се умножават чрез плодове. В библейските текстове такъв пример ни е даден чрез живота на Йов.

„Един ден Бог казал на Сатана: Има един човек на Земята – Йов, който ме обича и разбира. Той разбира любовта, мъдростта и истината. Ти познаваш ли го? Крановете на любовта, мъдростта и истината са всякога отворени за него. – Прати мене, аз да го изпитам. Ще затворя крановете му и тогава ще видя колко ти е верен той. Отишъл дяволът при Йова и завъртял крановете му. Нищо лошо няма в това, но страданията идат." [122, с. 304-305]

Хората на XX век са все със завъртяни кранове. Голям студ скована съвременното общество. Хората се срещат, но всеки е потънал в своя малък свят, в совите дребнавости. Много естествено, канализацията е затворена и навред цари голям недоимък, голям смут.

Тези канали на Любовта, Мъдростта и Истината, които преминават през гръбначния стълб на човека и обществото, на Изток ги наричат Ида, Пингала и Сушумна. При сегашните хора централният канал на Истината е затворен, от което произтичат всички условия за тяхното робство. Отварянето на този канал води към възкресението на готовите души, води към влизане в новата култура, в новия красив живот.

Следователно, който иска да влезе в новата култура, трябва съвършено да изключи лъжата в живота си, която е основно качество на старата култура, на сатана. Като живее без лъжа, човек ще влезе в Истината, ще отпуши своята космична инсталация, през него ще протекат мощни сили, за да може да изправи оста на Земята. Защото тази ос се изкривила при падането на първия човек.

В планетите е складирана много светлина от слънцето и звездите, от целия всемир, от Духа. Те са склад не само на материално, но и на духовно богатство. Вследствие на това тъмните същества ги обсаждат.

„Тъй както днес виждате света, вие познавате само външната му страна, с неговите външни богатства. Всяка планета, обаче, крие в себе си големи вътрешни богатства, които няко-

га ще бъдат на разположение на хората, на всички същества изобщо. Като знаят това, някои същества от невидимия свят обсаждат Земята отвън, за да я превземат. Голяма война се води за превземането на слънчевата система. Някога, в далечното минало, Земята е била пак обсаждана, вследствие на което е изкривила оста си на 23°." [38, с. 52]

В древността Черната ложа проникнала в Бялата и предизвикала грехопадението, като последствие от което се отклонила оста на Земята и на други планети, и била разрушена най-красивата и благодатна планета на системата – Фаетон, от която днес е останал пояса на астероидите.

„Коя е причината за разрушаване на някои планети? – Отклоняване на земната ос от първичното ѝ положение. Тази е физическата причина, обаче има и духовни причини за разрушаване на планетите." [122, с. 242]

Духовните причини характеризират грехопадеието, присаждането на личния елемент. Личният елемент пречупва лошо светлината на Духа, вследствие на което създава пертурбации в духовния и физическия свят.

„Когато се явил на Земята първият Адам, направен от пръст, той не изпълнил волята Божия. Не само, че не изпълнил волята Божия, но даже се опълчил против Бога и започнал да го критикува. Той написал много книги, в които критикувал начина, по който била създадена Земята, и давал нови проекти за създаването ѝ. В едно окултно предание се казва, че когато Адам написал първата книга, в която критикувал Бога, оста на Земята се отклонила на 23° от нормалното си положение. След това го изпъдили от рая. Ева била изпъдена от рая, защото яла от плодовете на забраненото дърво, а Адам – задето отклонил оста на Земята на 23°...

Вторият Адам, за когото се казва, че е дух животворящ, има за задача да намести оста на Земята, да изправи погрешката на първия Адам. Мнозина се интересуват, кога ще се изправи оста на Земята. Оста на Земята ще се изправи, когато се изправят осите на човешките мозъци. За тази цел се изисква велика наука, велика култура." [79, с. 213]

Вторият Адам е Христос, който носи Истината и идва да отвори космичните инсталации на хората.

Той дава образец за слънчевата наука, за слънчевата култура на Духа, която единствено може да изправи оста на човека и Земята, и да върне съществата в рая, в космичния живот на душата.

Когато говори за Отца и за небето, Христос има предвид

слънчевата култура на Духа.

„Като говори за „Небесни неща“, Христос е подразбирал великите мистерии на Слънцето.“ [132, с. 22]

Разказът за падането на Адам символизира една катастрофа в разбиранията и нравствеността на първата раса на Земята – расата на съвършените, на полубоговете. Тези същества са имали пробудено космично съзнание и били в общение с космичните цивилизации, с йерархията на Духа.

За тази раса Учителя казва, че съвременните хора ще достигнат до нейната култура след 300 000 години. Казва още, че представителите на тази раса днес са завършили развитието си и влизат в онова общество от съвършени космични същества, наречено Всемирно Бяло Братство, което ръководи развоя на космичния живот. Глава на това Братсво е Христос.

„Ако е въпрос за култура, хиляди години преди падането на човечеството е съществувала такава, но тя е била култура на радост и веселие. Всички живи същества са се къпели в радост веселие, ангелите са пели и хвалили Господа.

Коя е причината, че тази култура днес не съществува? В тези времена е станала някаква вътрешна катастрофа, вследствие на което всички планети от слънчевата система са изменили своята ос. И Земята е изменила оста си, наклонила се е на 23°. Числото 23 е символ на размирие. Значи, Земята е място на размирие... между наклонението на земната ос към нейната еклиптика и моралния живот на хората съществува известна зависимост. Това наклонение на земната ос е създало един упадък в моралния живот на хората. На какво се дължи този упадък? Той се дължи на обстоятелството, че при това отклонение на земната ос, Земята се намира в такова положение, че чрез особена събирателна леща привлича само отрицателните космически енергии от пространството, а отблъсква положителните. Според наклона на своята ос, Земята днес няма възможност да привлича положителните, възходящите космически енергии. Тази е причината, поради която хората днес са повече лоши, отколкото добри. Един ден, когато земната ос се изправи, Земята ще има друга събирателна леща, чрез която ще привлича положителните енергии на космоса.

Сега, ако разгледате лицето на вълка и това на овцата, ще видите, че ъглите на лицата им са съвършено различни – вълкът е груб, жесток, защото ъглите на неговото лице събират отрицателните сили в природата. Ъглите по лицето на овцата пък са такива, че събират главно положителните сили в природата, затова тя е кротка.“ [184, с. 179-180]

Тук се говори за една вътрешна, т. е. морална катастрофа, която предизвикала външната.

В библейското сказание се говори, че тези божествени синове си харесали земните дъщери на хората, от което се родило едно следващо поколение.

Макар тази символика да има по-дълбок смисъл, това значи, че две раси се срещнали и си оказали влияние, което нарушило нравствения статус на Земята, поради което съществата започнали да приемат светлината индиректно, чрез особена призма на земните силови полета и пластове.

Това положение може да се изправи само с дълбоки духовни знания, които да внесат ново разбиране и начин на живот, ново отношение към духовната светлина, т. е. нова култура.

Великата наука за изправяне оста на Земята е дадена в Божественото учение. Тази наука можем да наречем алхимия на волята – да бъдеш винаги положителен, да бъдеш винаги Слънце и при най-лошите условия. Българите попречиха тази наука да се даде своевременно на човечеството. Сега трябва да се работи бързо. Ние ще изнесем това знание в сбит вид след подготвителните книги. Който резонира с него трябва да го приеме есенциално, по същество и да го приложи в живота си, за да се удостои с достойнството на човек, който отвърта крановете на човечеството и пуска в душата му да текат струите на новата светлина, на новата култура.

Важен тук е принципът, че нарушението на нравствения закон води до нехармонични форми и условия на живот.

„Всички хора обичат малкото агънце, радват му се, галят го. Обаче, като видят змия, всички отстъпват настрана, страхуват се от нея. – Защо?

– Агънцето носи един род сили, а змията – други сили, съвършено противоположни на тия, които са в агнето. Значи, според устройството си, външните форми пречупват светлината в себе си по особен начин, вследствие на което произвеждат благоприятно или неблагоприятно влияние върху човека. Змията, например така пречупва светлината в себе си, че произвежда големи земетресения в човешкия мозък. Като наблюдавате черепа на змията, намирате голяма дисхармония в него. Моралните й чувства са едва в зачатъчно състояние. Змията е лишена от нежност, от съчувствие. В замяна на това в нея са силно развити разрушителните елементи. Светлината, пламъкът, който излиза от очите на змията, внася страх, ужас в човека. Страхът прекъсва връзката в човешкото съзнание и той може да припадне. За да не се прекъсне тази връзка, на

помощ иде вярата. Дето има вяра, там страхът е изключен." [38, с. 139]

Вярата на съвременния човек е на изпитание. Вярата специално на българите, които имат Божественото знание без да го прилагат, е на изпитание. Змеят ги е стегнал и те се задушават, не могат да мръднат.

Има една единствена сила, която за миг може да овладее змиевидната сила и да я изправи, да я вкара в правата линия. Коя е тази сила? – Духът. Словото, Истината, перпендикулярът.

Всички хора, които са откъм Истината и се стремят да държат канала или оста на Истината между Слънцето и Земята в себе си в изправност, за да бъдат проводници на великия живот, имат съдбовна задача – да изправят оста на Земята, т. е. да изправят отношенията между физическия и духовния живот, между материята и Духа, между културата на стомаха и културата на разумната любов на доброто. Тази ос трябва да се издигне по перпендикуляра, за да се изсипят благословенията на слънчевата култура, т. е. на Духа, на Бога, върху човечеството.

Така умовете на хората ще се изправят, те ще придобият нови разбирания, за да приложат учението на Духа, на Бога, за да живеят съвършено и щастливо.

„Земята е причина за промяна на общественото мнение. – Защо? – Защото оста ѝ е отклонена на 23° от първоначалното положение. Един ден, когато оста на Земята се изправи и заеме перпендикулярно положение, тогава общественото мнение ще се установи. Тогава ще дойдат добри времена за човечеството.

Каквото е станало със Земята, същото забелязваме в човешкия мозък. И той се отклонил на 23° от правия ъгъл. Ето защо, нашите мисли, нашите философски разсъждения са на 23° далеч от истината. Сегашната философия и сегашните вярвания на хората са далеч 23° от любовта.

– Кога ще се оправи светът? – Когато изправите оста на вашия мозък на 90°. Това значи, светът да се пречисти и да дойде хармонията и възкресението за човешките души. При това положение, човек е готов да се откаже от всичко временно и преходно." [31, с. 136-137]

Това е начинът да се изправи и сърцето, т. е. живота на човека.

Сърцето носи живота. Когато се пробуди духовното сърце, т. е. душата, тя ще внесе безсмъртието.

„Когато Земята се е отклонила на 23° от своя път, тогава и сърцето се е отклонило също така на ъгъл от 23°. Тази е причината сърцето днес да е малко наляво, а не съвсем в средата. Един ден, когато Земята се върне в своето първоначално положение, тогава и сърцето ще се изправи. Ще дойде точно в средата, а не както сега вляво.“[29]

В Природата низходящите сили текат отляво, а възходящите – отдясно. Злото работи отляво, а доброто отдясно. Когато Заведеевата майка поиска от Христа да постави двамата ѝ сина единия отляво, а другия отдясно си, той и отговори: „Жено, не знаеш що искаш.“ Онзи, който е отдясно на Христа, отива на небето, в разумните условия, който е отляво му – слиза в ада, в гъстата материя. Христос възвиси онзи престъпник отдясно си, а другият отляво, който се присмиваше, остана в безчестието си. И така, отляво и отдясно са злото и доброто, а равнодействуващата между тях е Бог – перпендикулярът на Истината. Любов и Мъдрост без Истина, без този перпендикуляр на Духа, нямат божествен произход.

Спасението на хората е, да възстановят този перпендикуляр в съзнанието си, да придобият правилни разбирания за живота.

ИЗПРАВЯНЕ НА ОСТА

Изправянето оста на Земята подразбира излизане от кривите разбирания, от невежеството и робството на старото човечество и придобиване на правилно разбиране – прави мисли, чувства и постъпки, чрез които човек влиза в реалността на живота.

Истината е перпендикулярът, равнодействуващата сила в природата, която внася хармоничност, музикалност в живота. Тя символизира точните везни, изправността, съвършенството във всичко. В евангелското слово пък се символизира от децата, от младенеца Исус, на който мъдреците дошли да се поклонят.

Истината извира в центъра на системата и протича към периферията по радиусите. Затова, когато се говори за права мисъл, право чувство и права постъпка, има се предвид методът на истината, която се движи по най-прекия път, без никакво изкривяване. Истината е Духът, т. е. мощното, непреодолимото, за което няма никакви препятствия. По-слабите същест-

ва, като срещнат противодействие, изкривяват своя път и изневеряват на Истината.

Истината е за великите, за съвършените същества – за звездите. Обаче и човек трябва да се стреми към Истината, да се стреми да бъде съвършен в даден момент, в дадено нещо, когато съзнанието му е будно.Не сме изложили още нужните понятия и знания, за да вникнем в тази област, но ще илюстрираме идеята си със символиката на Учителя.

„На Слънцето има един ангел, който управлява Земята, и всяка година той прави своите изчисления, какъв бюджет може да се отпусне на Земята за това време. Този ангел, като прави своите сметки, всяка година определя, по колко приходи може да се отпусне било за Франция, било за Англия, било за Русия, или пък за коя да е от малките държавици. Отгоре се определя по колко литри дъжд да се изпрати на Земята, по колко деца, мъжки и женски, да се родят, по колко ябълки, круши или други плодове да се родят за дадена година и т. н. Всичко това се нарежда отгоре. Вие ще кажете: Господ нарежда тия работи. Да, Господ ги нарежда, но той има свои слуги, чрез които си служи. Господ не е слуга на хората да нарежда всички тия неща.“ [100, с. 16-17]

За да намери своя разумен център, своето космично Аз, човек трябва да се свърже с йерархията от разумни същества в света на светлината. Той има канал към тях навътре – в своите истинни, свещени глъбини и навън – към извора на светлината в нашата система. Ако има разбиране, човек ще разбере, че тази светлина е жива и разумна, тя му носи живот, знание, сили.

„Че Слънцето е добре разположено към нас, това се вижда от енергията, която изпраща на Земята, от добрините, които повседневно ни приготвя. Защото без тази енергия животът е немислим. Слънчевата енергия е жива, съзнателна. Ако започнем да мислим така за нея, ние ще можем да всмукнем в себе си тази енергия и тя ще произведе в нас един съзнателен и правилен процес на растене.“ [91, с. 146]

Слънцето е съзнателното, разумното, УЧителя на човечеството. Всеки първи лъч на изгрева е импулс, който носи програмата за деня, носи велики блага и прозрения за висшето съзнание на човека. Този импулс внася в човека нещо ново – едно осмисляне, едно вдъхновение да върви напред.

„Новото в света, това е изгряващото Слънце, а останалото – Слънцето, което залязва. Това е закон в Природата. Този закон не го твърдя само аз, но и всяка майка и всеки баща. Когато младата мома и младият момък се задомят, първото дете,

което се ражда в дома им, е изгряващото Слънце, надеждата на тяхното бъдеще." [91, с. 65]

Това знание, това благо излиза от духовното, а не от физическото Слънце – то излиза от висшите области на светлината, от Духа. Затова тази идея е разбрана само за пробудените души, за ония, които търсят начин да се свържат със своя разумен център, със Слънцето на Христовото съзнание в себе си.

„Мислете за небето, за възкръсналия Христос, за да бъдете проводници на Божията любов. Ще мислите за Христа и той ще мисли за вас. Отношението между него и вас ще бъде същото, каквото е между Слънцето и вас. Ако обичате Слънцето, ще имате изобилно светлина, топлина и влага." [131, с. 225-226]

Да обича човек Слънцето, значи да обича и разработва възвишеното в себе си.

От това възвишено Слънце, т. е. естеството на човека, извира светлината на неговите мисли, топлината на неговите чувства и влагата на неговия живот. Между неговото възвишено Слънце или духовно естество, и Логоса на Слънцето съществува единство. Финият духовен свят прониква всичко. Той е извън времето и пространството – неразделим, неограничим.

Когато хората изправят отношенията си към възвишеното Слънце, т. е. нравствения принцип в себе си, те ще се хармонизират и с центъра на системата, в която живеят – Слънцето, от където идват всички условия. По този начин Слънцето ще изпрати импулс, който да изправи физическите условия на човека, обществото и Земята.

„Задачата на всеки човек, дошъл на Земята, е да води чист и свят живот, да съдейства за изправяне на оста на Земята. Един ден, когато оста на Земята се изправи, тя ще се освети от всички страни. Днес Земята се осветява през деня от Слънцето, а през нощта – от Луната. В бъдеще тя ще се осветява от Слънцето и то от всички страни." [12, с. 98-99]

Да се осветява Земята от всички страни, това е свръхсъзнанието. От човека се иска импулс, стремеж, будност. Същинската работа за спасение на човечеството се извършва в духовния свят.

Човек трябва да бъде отворен, да протичат висшите енергии през него, за да трасформират насъбраната разрушителна сила в Земята.

„Сега на Земята настава нова епоха, за която съвременният окултизъм казва, че от Слънцето иде една нова вълна. Тази вълна, която сега иде, засяга човешките мозъци
[Новото човечество, 70]

Това е вълната на Любовта, на новите знания и разбиране, на новата раса, на новата култура. Тази вълна се проявява чрез светли напреднали души, предци на човечеството, които идват на Земята да вземат съдбините ѝ в свои ръце. Те носят културата на божественото семейство, в което всички хора са братя, излезли като светли струи от един разумен Център, от едно Начало, от един Родител.

„И тези светли братя слизат сега. Те ще употребят тези две изключения – изключението на Слънцето и на Земята; ще настане едно ново чудо, за което в Писанието се казва, че иде ново Небе и нова Земя – ново човечество. Аз казвам: на старото човечество ние туряме един кръст. Господ да го прости, и за в бъдеще ще живеем със законите на новата Земя, на новото човечество. Това иска братството." [91, с. 81-82]

Не трябва да мислим, че много лесно ще дойде едно ново Небе и една нова Земя, т. е. едно ново разбиране и един нов строй на живота, едни нови природни условия. Всички юргани и дюшеци се изтупват от праха. Ако са напоени с нечистота се изгарят. Цялото общество, цялата Земя минават през дълбоки трасформации. От хората зависи какви петна, какви причини ще се създадат на Слънцето т. е. по какъв начин ще се извършат трансформациите.

„От гледището на окултната наука, както и от гледището на видни учени, слънчевите петна имат някаква връзка със земетресенията. Казвам: както има тясна връзка между моралния и физическия живот на човека, така съществува тясна връзка между явленията на Слънцето и явленията на Земята. Може да се отиде и по-далеч даже. Ред примери от историята на човечеството ни показват, че лошия живот на хората предизвиква пертурбации в невидимия свят, вследствие на което се явяват и пертурбациите на Земята... Простите хора наричат това Божие наказание, а учените хора казват: зад всяко физическо явление се крие една морална разумна причина. И в Писанието се казва: „Гледайте Земята да ви не избълва!" Ето защо, за да не се нарушава хармонията във висшия свят, всеки човек, както и всеки народ трябва да бъде свързан с Първата Причина." [53, с. 12-13]

„По положението, по посоката на движението на слънчевите петна, истински учените вадят заключение че жителите на Слънцето се разговарят с жителите на Земята. – Тези петна са толкова големи, че в тях могат да се вместят десетина Земи, като нашата. За разумния човек, слънчевите петна са някакви сигнали, съобщения, и те се вслушват в тях." [127, с. 178]

Земята е нещо разумно, един разумен организъм. И в своите глъбини и в своите ефирни сфери тя е населена с йерархия от разумни същества.

Напредналите същества живеят в по-фините сфери, а изостаналите – в гъстата материя. Между тия две йерархии е обективираният човек, като кръстопът на космични течения и фокус на сили. Той носи голяма отговорност за баланса на силите в земния организъм.

„Земята е обвита с 12 обръча или сфери, които представляват особен род трансформатори на слънчева енергия – всеки обръч пречупва светлината по свой специфичен начин. Това показва, че тия 12 обръча не са в едно и също положение. Същевременно всеки обръч е направен от особена материя, много тънка, през която проникват съответни на нея сили. Тия сили пък са свързани с възвишени светове, които работят върху хората, както и върху всички живи същества. Чувствителният човек долавя тия влияния върху себе си.“ [84, с. 32]

„И тъй, казвам: петната, които се явиха на Слънцето, имаха връзка със земетресенията. Ние знаем, какво нещо е Слънцето и защо стават известни пертурбации в него. Слънцето е един разумен център, но и Земята представлява нещо разумно. Не само на повърхността на Земята, но и във вътрешността ѝ живеят разумни същества. Какво ще кажете на това отгоре? Какво ще кажат съвременните учени, ако им се каже, че като се проникне на дълбочина 1000 километра в Земята, ще се достигне до една празнина от около 1000 километра? След нея иде друга една топка, като малка Земя, която се върти постоянно. Над тази топка живеят други разумни същества.

Земята е велик жив организъм, в който живее една възвишена разумна душа, със съзнание, каквото има човек.“ [48, с. 11-12]

Който е придобил вътрешна чистота, да може да се спуска в света на най-малките величини, до свещената първична материя на Земята, той придобива от нея богатство да си купи билет за Слънцето – държавата на Духа. Това значи човек да мине през алхимията на живота и да намери себе си, т. е. Христовото, космичното съзнание на безсмъртието.

„Аз си представям Земята като един велик Божествен цвят, и колкото да е опорочена, както мислят някои, тя разкрива този цвят за възвишените души само. Тя крие своя Божествен нектар само за великите души. И всеки трябва да слезе, да пие от този нектар и да му кажат: ти си от достойните деца на Бога. Тогава с тази придобита велика материя в себе си, човек

се качва към невидимия свят и започва пак онзи необикновен живот." [62]

Сега идва този импулс. Важното е, всички хора, които имат стремеж към Истината, към доброто, как ще го посрещнат – дали ще имат духовно тяло, което може да плува в океана на живота или в своя егоизъм ще потънат.

„Ако дойде някой да ви каже, че трябва да измените живота си, да направите лодки, с които да плувате, ще възразите, че не вярвате и не можете да измените на живота, който вашите деди и прадеди са прекарали. Казвам ви да вземете мерки, защото Земята ще претърпи голяма промяна. Ако не вярвате, ще дойде ден, когато ще проверите думите ми. Слънцето ще започне по-силно да грее, ще стопи ледовете. Къщите ви ще се разпукат, ледовете ще се стопят и вие ще почнете да потъвате. Казвате: Каква съдба ни сполетя! Никаква съдба не е това, но Земята е изменила своя път на движение, слънчевите лъчи падат под прав ъгъл и топят ледовете. Вие живеете върху ледено море. Закъснеете ли да промените живота си, в скоро време ще се намерите на дъното на морето. Сега на вас казвам: Ако не изправите живота си, същото ви очаква." [31, с. 162]

Цялото свещено Писание говори за този импулс, за това пришествие на Духа, което ще преобрази Земята.

„Пророците казват, че Земята ще претърпи големи пертурбации, вследствие на което напълно ще се преобрази." [92, с. 17]

„Новото не съдържа качествата на старото. Следователно, материята от която е направена нашата Земя, ще се преустрои по особен начин. Новата материя ще се вземе от пространството и от нея ще се създаде нова Земя. Земята ще се преустрои вътрешно. Нови неща се създават сега. И вие днес не сте такива, каквито сте били преди една година. Човек постоянно черпи: неговите клетки, неговите мисли и чувства се изменят и обновяват постоянно." [65, с. 34]

Божествената вълна сама по себе си е хармонична. И водата сама по себе си е благо, но когато ѝ се противодейства се превръща в стихия.Днес се търсят хора чисти и свети, проводници на Божественото, за да протече през тях голямото благо, да се проявят като спасители на човечеството. Тези хора ще бъдат помагачи на по-големите братя, които идват на помощ.

„Сега Земята излиза от тринадесетата сфера, излиза от гъстата материя. Всички учени същества от Всемирното Бяло Братство са мобилизирани и приготовляват новата култура. Бялото братство ще превърне всичко в добро. В беседата „Но-

вото човечество“ се говори за изключенията в слънчевата система. Сега иде това изключение, но във възходяща степен, в благоприятен смисъл.

Това изменение сега със Земята, това изключение няма да стане катастрофално, но Земята ще се преобрази. Цялата слънчева система влиза във връзка с нещо по-висше. Изменят се умовете на хората. Политиците не могат да се ориентират в своята политика. Много бързо стават нещата.“ [62]

„Казват, че на слънцето ще се яви такова голямо петно, което и с просто око ще се вижда. Това петно ще създаде голяма магнетична вълна, която ще разтърси Земята. Тая вълна иде за добро. Зависи под какъв ъгъл ще удари Земята. Ако ударът падне под прав ъгъл, Земята ще отскочи, без да се засегне. Ако ударът падне под наклон, под остър ъгъл, Земята ще се засегне малко. Това ще бъде масаж за нея, без да ѝ причини някаква катастрофа. Ударът на магнетичната вълна ще се предаде на цялата Земя. Той ще се почуствува навсякъде като нов потик. Тая вълна е жива интелигентна. Тя ще промени живота на хората.“ [31, с. 208]

Едно е важно за съвременните хора – да съберат всичката си сила в една точка, да пробият похлупака, под който от хиляди години са се затворили.

Като влезе светлина през тази дупчица, очите им ще се отворят, умовете им ще се наместят, осите им ще се изправят по закона на Истината и свободата.

Тази точка е колективното космично съзнание на човечеството, което трябва да се отвори за новата светлина, за новото разбиране на живота.

3. ОСВОБОЖДЕНИЕ

НЕБЕСНАТА ВОЙНА

„Щом Бог е обещал, че ще спаси своите възлюбени, един ден Земята ще се превземе, и Той ще я предаде на избраниците си. За сега Земята е в чужди ръце.“ [54, с. 3]

Великите събития, които идват на Земята, имат предвид новите хора, които имат в себе си възвишен, безкористен стремеж. Старите хора на користолюбието си отиват, няма какво да се говори за тях.

Днес цялата разумна природа подготвя условия за нови-

те хора – да ги изведе от ограничението и робството, да им създаде условия да се проявят. Те са възлюбените ѝ деца, които тя, като любеща майка, чисти и възвисява, за да им разкрие непреходното, съвършеното и красивото в живота.

Днес Божествените сили воюват за освобождението на Земята и ще я освободят.

„Сегашните борби на Земята са отражение на войната, която се води в невидимия свят между бялата и черната ложа. Но бялата ложа ще победи. Доброто ще победи. Тъмните духове ще бъдат вързани и пратени в бездната. Сега човечеството преживява най-важната епоха. Радвайте се, че живеете през това време и вземате участие в изграждането на новото.“ [117]

Знанието, което се даде в България, е знание Христово, учение на живия Бог, който идва да управлява.

Божественото учение се насади в българите, които са в черния дроб – управителя на низшия астрал, на Черната ложа. Това знание е една присадка върху най-своенравната дивачка. Обаче в дивите неща, където владеят силни чувства, има големи възможности за прогрес, защото силните чувства раждат силен стремеж. Този корен „див“ срещаме в думи, които изразяват първичната чистота или стремеж към чистота, с нещо божествено – самодива, дивен, удивление и пр. Той произлиза от „дева“ или „деви“, което значи ангел, божество, интелигентно, разумно същество.

Българите, под влияние на черната ложа, оказаха тотално съпротивление на Божественото учение. Обаче, всяка акция и съпротивление на българите срещу новото, донасяше върху главите им страдание и катастрофи.

При отказване на събора от 9 септември 1923 г. Учителят казва:

„Българите не могат да се убедят още в Силата Божия, но ще се убедят. Ще се убедят, че има други закони, които направляват нещата. ...Българите ще бъдат викани на съд. Отсега българите ще са натясно. българите са хора материалисти. Защо българите отказаха събора, има си други причини. Други същества са причина българите да не приемат събора. Причините са в държавата на Черното братство. Цялото Черно братство се подвежда под съд, понеже има доста углавни дела. Разпнаха Христа, светиите избиха и пр. и ще ги осъдят. Ще вземат властта от тях, тяхното небе и тяхната земя. Ще дойдат Белите Братя с ново Небе и нова Земя. Сега светът се съди. Всеки ще отиде на своето място.“ [58, с. 434-435]

Съборът със своето духовно влияние щеше да повлияе

благотворно. След тази дата недоимъкът, въстанието, фашистката хунта дойдоха да възпитават българите.

Българските управници и царе от този период не послушаха думите на Учителя за мир и неутралитет и доведоха народа си до катастрофа. Те, заедно с духовенството, поставиха Школата на Учителя в светлина, сякаш това са хора по-долу от престъпниците, всячески противодействаха да се приложи знанието. Обаче, всеки получава заплата от своя господар. Черната ложа изплаща своите последни заплати. Сега идват Синовете на Светлината, които носят на своите възлюбени велико знание и безсмъртие.

Новото не идва от физическия свят, то идва като една непобедима идея от света на светлината, която ще завладее всичко. Старият свят изживява последните си дни. Идва Новото в света!

„Черните трябва да паднат от власт, за да дойде Бялото Братство. Ще дойде Христос да вземе управлението и светът ще се повдигне. Черната ложа ще слезе под кората на Земята. Там има цял един свят, има къде да живеят. Бъдещето е велико. Съществата от Черната ложа не са страдали. Отсега нататък ще страдат. Тях закон ги не хваща на Земята, но има друг един, който ги хваща." [120, с. 45-46]

Небесната война, която днес е в своята развръзка, има своите причини в миналото. Нейната основна причина е нарушаване на истината и справедливостта в света. Вследствие на това се ражда един свят на неправда и робство, който противодейства на хармонията в космичния живот. Това е грехопадението на хората.

„Сега е война на белите и черните. В миналото е станала голяма война, когато черната ложа е победила бялата ложа – това е падането на човечеството. Сега бялата ложа ще върже черните. Черните духове са много хитри." [115, с. 199]

„Преди 8000 години в рая имало големи борби между Адама и злото или бялото братство и черното. Тогава Адам бил победен и Ева станала наложница. Сега първият човек ще победи. Старата жена сега прави договор с всички държави и хора. ... Ето защо трябва да дойде първата жена, която е била направена по образ и подобие Божие, а не тази сегашната, която е направена от Адамовото ребро." [4,11.VI.1916г.]

Хубавото, което идва в света е Новата Ева, новия, чистия и безсмъртен живот.

Всичко нечисто от чувствения свят е изкарано на физическото поле, за да изчерпи силата си. Който се обърне към

новото, ще му се даде ново, духовно сърце, което е душата. Светът на новата Ева е свят на души, свят на нови идеи и разбирания, на нова култура.

„Астралният свят е вече очистен. Земята е вече арена. И от тук тъмните сили ще отстъпят и ще отидат под Земята. И Земята ще се очисти.

Хората най-после като видят, че друг път няма, ще дойдат до новото. Защото като се луташ и като обикаляш, ще видиш, че друг път няма. И ще тръгнеш по него. Иначе те чака смърт. Ще тръгнеш по този път за спасение на живота си. Скръбта ще мине, когато хората се научат да не грешат. Много хора има, които са автомати. Нека хората носят десет години новите идеи и ще израстнат. Трябват хора носители на новото учение, на новите идеи. Човек трябва да стане радио, антена, да възприема новото." [62]

Небесната война се води в духовния свят. Тя е война на идеи, които пораждат съответен начин на живот, съответно влияние в света.

Едната страна воюва с Любовта, а другата – с насилието. Светлите и тъмните сили воюват на земята чрез хората.

„Борбата ще бъде духовна борба, а с външните нещастия ще се преследва целта да се отвлече вниманието на врага. Да, помнете, че започва сражение и че в това сражение вие ще бъдете на първата боева линия." [112, 15 VIII 1911 г.]

„Всички сте призвани войници. Голямото сражение се води сега... Доброволно ще отидеш на сражението. И тогава ще е възкресение? Възкресението ще бъде едно възнаграждение, че сте воювали храбро в тази голяма война, да победи доброто в света." [116]

Доброто и злото воюват днес в света. Злото носи ограничение, омраза и смърт, а доброто – освобождение, любов и безсмъртие. Новият свят е на доброто, което води към Любовта, към свръхсъзнанието. Доброто, алтруизмът, идва да победи злото – егоизма. Идеята на егоизма е механична. Тя е пясъчна основа, която се събаря.

„Христос е поставил двата принципа, т. е. новото и старото човечество, в следното отношение: разумният човек, който е разбрал смисъла на живота, е съградил къщата си върху канара. Дошли реки и ветрове, но не могли да я съборят. Под „канарата" се разбират здравите принципи на живата природа. А неразумният човек, който не е разбрал смисъла на живота, е построил къщата си на пясък, но дошли реки, бури, ветрове и я съборили. Реките, бурите са ония хора, които живеят без

принципи. Те предизвикват пертурбациите в обществения живот; те са, които събарят къщата, построена на песъчлива основа. Следователно, тези две култури – стара и нова – лежат върху два принципа. Съвременното старо човечество служи още на своя егоизъм и в този смисъл не може да има братство. А новото човечество служи на алтруизма. Егоизмът е определен да стане слуга на човечеството." [91, с. 67]

Днес Земята излиза от вселената на злото и навлиза във вселената на доброто, което ще я превземе и освободи. Нови условия идват за всички, на които съзнанието е пробудено за възвишения, безкористния живот.

„Сегашните хора живеят в един свят на големи противоречия, в който злото царува, а доброто слугува. Сега се създава нов свят, с нов ред и порядък, в който злото ще слугува, а доброто ще царува. По-важни времена от сегашните няма. Човек трябва да използува. Това е едно преходно състояние. За да се развие известна култура на Земята, Земята трябва да мине в пространството известни зони. Цялото пространство е живо. Земята трябва да премине през известни пространства, за да дойде необходимата енергия за живот. Сега вече влизаме в нови области. Земята има вече възходящо движение. Тя по-рано е слизала, а сега се качва. Затова всеки на Земята трябва да бъде в своето движение в хармония с възходящото движение на Земята и Слънцето. И всеки, който не се подчинява на този закон, ще изгуби всички условия." [62]

Оръжието на новите хора в тази небесна война е Любовта. Това оръжие е една велика идея, една велика наука, чието познаване и владеене е достояние на напредналите души.

Любовта е Бог – великото, същественото, непобедимото в света, което храни, оживява и трансформира всичко.

Новото в света е науката за Любовта, за Бога – Изворът на живота и благоденствието на съществата. Оръжието на тази велика Любов е мощно. Който се ползва от него – побеждава.

„Оръжието е човешката воля. Оръжието е човешкия ум. Това са мощни оръжия, с които човек трябва да воюва. Човек става войник само когато почне да употребява оръжието на Любовта. То е най-мощното оръжие. Дълго време ще мине, докато ви се даде оръжието на Любовта." [120, с. 192]

„Съвременните хора воюват за една велика кауза – за идването на Любовта. Дали те съзнават това или не, това е друг въпрос. Щом се воюва за Любовта, трябва да се дадат жертви. Досега са дадени много жертви, остава още малко да се дадат. Щом се даде и последната жертва, Царството Божие

ще дойде на земята. И сега, ние, съвременните хора, които сме вече пред вратата на Царството Божие, ще откажем ли да дадем последните жертви? Най-малките жертви се искат сега. Ще откажем ли да дадем тия най-малки жертви?

И тъй, всички трябва да бъдете готови за най-малките жертви. Затова трябва да се молите, да бъдете силни, да издържите последното сражение. Колективна, сърдечна молитва се изисква от всички хора, да премахнат недоразуменията и стълкновенията помежду си. ...

Следователно, свържете се с Любовта, направете с нея едно устойчиво съединение, за да се освободите от външните и вътрешните противоречия на живота. Щом се съедините с Любовта, знайте че Мъдростта и Истината сами по себе си ще дойдат." [108, с. 150, 151]

На хората са дадени методи да се домогнат до оръжието на Любовта – молитва, медитация, размишление, добро, жертва, смирение и пр.

Който не може да се домогне до оръжието на Любовта, той е между победените.

Хората, които си служат с насилието, лъжата и неправдата са между победените.

„Като се казва, че денят Господен ще изгори Земята, това подразбира, че той ще лиши хората от последните средства за развитие. Кои хора? Онези, които са закъснели в своята еволюция. Той ще ги доведе до там, че няма да имат условия за развитие. Настава вече този ден на Земята, когато хората повече не ще могат да се лъжат." [79, с. 27]

Напредналите същества воюват с Любовта. Който им прислужва, ще опита славата на тяхното царство.

Те идват сега да вържат злото, да въдворят ред и порядък на Земята.

„Злото сега ще се върже в света. Сегашната епоха се нарича връзване на злото, да се тури ред и порядък на света.

Трябва да се започне с новите възможности. Онези, които не искат, ще останат за друга епоха." [62]

„В 20 глава от Откровението, 1-2 стих се казва: „И видях, че слизаше от небето ангел, който имаше ключа от бездната и верига голяма в ръката си. И улови змея, старовременната змия, който е дявол и сатана, и върза го за тисящи години." Мнозина от религиозните и учените хора намират, че писаното в тази глава по време и събития, съответствува на 20 век.

Днес светът се управлява от Луцифера. Ангелът, обаче, знае законите на Небето и на Земята, затова хваща Луцифера

и го вързва с верига за тисящи години. Но той не седи мирен: рита, чупи плочите, разтърсва Земята. Тъй щото, земетресението в България показва, че дяволът се вързва." [51, с. 19]

Днес змията, властта на егоизма, вилнее, блъска се в обществото, във всеки човек, защото я връзват. Нейното властване изживява последните си дни и часове.

Тук се говори за чирпанското и пловдивското земетресение. Коментар за тях от Учителя ще приведем и по-нататък.

ЗЕМЕТРЕСЕНИЯ - ПРАВЕДНИ

Въпросът за земетресенията и бедствията се отнася към тази небесна война в умовете и сърцата на хората. Един човек който служи на принципите на старата епоха – лъжа, убийство на хора и животни, егоистични стремежи, неправда, негативизъм, той излъчва сили, които довеждат лошите условия, недоимъка, бедствията и земетресенията. По силата на своите разбирания, старата култура е място на неправда, нещастия и бедствия.

И когато се говори, че българите носят голяма отговорност пред човечеството и са си създали тежки последствия, след като цял век са противодействали на божественото знание и методи, има се предвид, че по този начин са попречили за хармонизирането на съвременния бедстващ свят.

Съвременното човечество е изправено пред крах, не социален, но планетарен, защото Земята ще се раздвижи, няма да търпи повече безчестие. Единственото спасение е в избраните – носители на новото знание. Те трябва да приложат знанието на Любовта, да станат магнит, възвишена сила, която да разтопи света, да внесе по-хармонични сили в него.

Известен е библейският разказ, според който Содом и Гомор бяха заличени като градове, защото не се намерили 10 души праведни. Този закон работи и сега. Учителят казва:

„Земетресенията, които станаха в Чирпан и Пловдив, показаха, че там нямаше десет души праведни. Аз им казвам това нещо в очите. Намерете десет души праведни, и земетресението ще мине и ще замине, без да причини големи нещастия. Няма ли десет души праведни, земетресението ще стане и големи нещастия ще причини. Тия десет души праведници са десет опорни точки, които гарантират известна стабилност." [48, с. 6]

Един учител има сила да трансформира разрушителната

сила на едно бедствие. Той обаче трябва да има опорна точка, върху която да постави лоста си, за да отмести препятствието или надвисналата опасност. Тези опорни точки на физическия свят се олицетворяват от праведните, помазаните, избраните. Този въпрос се разяснява в следния коментар на Учителя:

„Земетресението, което стана в Пловдив на 18 април, 9 часа вечерта, беше определено да стане сред нощ, но това, което можеше да направим ние, беше да го ускорим, да стане 2-3 часа по-рано, за да се избегнат по-големите нещастия. Добрите хора в България предотвратиха големите нещастия. Ако имаше повече добри хора, те съвсем щяха да спрат земетресението." [48, с. 15]

„От преди години още аз имах силно желание да избавя българите от страданията, които днес дойдоха. И земетресението спря до София. Обаче, ако българите не изменят поведението си спрямо небето, ако не се решат да служат на Бога, страданията и изпитанията ще дойдат. Трябва да знаете, че на първо място духовенството е отговорно за тия катастрофи в България. След това отговорността лежи върху управляващите, в широк смисъл на думата, и най-после върху всички останали хора: учители, майки, бащи, млади и стари. И ако всички тия фактори в света не изпълнят волята Божия, ние не сме отговорни за нищо." [48, с. 7]

Задава се въпрос: Изпълняват ли днес волята Божия тия фактори?

Хората, които имат Божествено знание и го изпълняват, те се подготвят да бъдат праведни – да се движат в правата посока на Истината и да трептят в огъня на Правдата, които трансформират всички условия. Те са вътрешните условия, център и устой на обществото, който го подкрепя и спасява.

„Вие трябва да знаете, че ако между вас се намерят десет души праведници, те ще бъдат в състояние да спасят София. Ако тия десет души се намерят било в православната църква, било в евангелската църква, било в еврейската църква, безразлично в коя църква ще бъдат, ние ще им благодарим. За нас е важно София да се спаси, да има десет души богаташи, които да вложат своите капитали в Божествената банка, да кредитират за София. Да не мислите, че праведните хора са бедни. Не, бедният човек не може да бъде праведен. Праведните хора са дошли на Земята да извършат някаква специална работа и да придобият опитност. Те са дошли от друга някаква система и разполагат с цялата Земя – могат да живеят тук, колкото години искат и като си свършат работата, ще си отидат,

отдето са дошли. Богати са праведните хора. Синовете Божии са те! Всеки човек, който е Син Божи, той има капитали, разполага с цяла слънчева система." [48, с. 12-13]

Днешните хора много са изостанали в развитието си, поради което бедстват, а над главата им виси катастрофа.

Те са много далеч от Божественото знание – предпочитат гибелта пред него.

Изключителните времена, в които живеем изискват върховно усилие на всички пробудени души, да се пожертвуват, да вложат капиталите, т. е. енергията си, в Божествената банка, за да спасят човечеството от пълен разгром.

Божественото присъствие още е между нас, проявява се в умовете и сърцата на пробудените. Който иска да се свърже с Великото в света, сега да го търси. Когато Духът си отиде, цяла една раса се затрива в безчестието си.

„Съвременните хора живеят в изключителни времена. Възкресението, за което се говори в Писанието, става и сега. Днес светът се съди и мъртвите ще възкръснат, ще се явят на съд пред Господа. Съдбата се налага по различни начини: чрез земетресения, чрез войни, чрез болести, чрез страдания. Бог казва на Израиля: „Търсете ме, докато съм близо." Това значи, търсете Бога, докато още не е закоравяло сърцето ви, докато съзнанието ви не се е помрачило. Стане ли това, ще дойдат катаклизми и катастрофи в света. Това е начало на изпитанията, които няма да преминат скоро. Земята ще се тресе, ще се огъва, докато се създаде новото. Нов свят се твори сега. Не се страхувайте, но уповавайте на Бога и кажете като Псалмопевеца: „Тисяща ще падат от страната ти и десет тисящи отдесно ти, но при тебе нема да се приближи. Работете върху ума и сърцето си съзнателно, да бъдете от онези праведни, добри и разумни хора, за които възвишените и напреднали братя са готови всякога да воюват. Вие ще работите за доброто на своята душа, както и за доброто на своите ближни, а други ще воюват за вас.

Когато дойдоха ангелите в Содом и Гомор да погубят тези градове, Аврам ги запита: „Ако има поне десет праведни между жителите на Содом и Гомор, ще погубите ли градовете?" Ангелите му отговориха:"Нема да ги погубим." Обаче, между жителите на Содом и Гомор нямаше даже десет души праведни, затова се приложи наказанието върху тях.

Желая и между вас да има поне десет души праведни, да не се приложи наказанието на света. Ако не може да се избегне напълно наказанието, поне да се смекчи." [11, с. 241-242]

е време да се въведе Божият ред и порядък в света...

Праведни хора се търсят днес, и то не десет, а стотици и хиляди. Праведните, добрите и разумните ще спасят света от ударите на земетресенията и от ударите на съдбата. Бъдете готови всеки момент да погледнете Бога, вашия Баща с любов. Христос казва: „Блажен е онзи раб, когото господарят намери, че прави това, което му е заповядал. „Това значи, да бъдете будни, да посрещнете новия ден, новия живот, който иде в света." [11, с. 243, 244]

Една дълбока трансформация не може да стане без потресения. Нови условия се приготвят, нова раса се създава. Според космичния закон, за всяка нова раса се приготвя нов континент.

За Шестата раса се подготвя континент отвъд Америка, в Тихи океан. Не е лесно да се издигне от океана един континент с 9-10 хиляди метра планини, както се очаква. Това ще има последствия върху цялата Земя.

Тези процеси са резултат от дейността на разумни съвършени същества, които познават законите. Те имат предвид закона за Божия Промисъл.

Според този закон, косъм не може да падне от главата на праведния при всички условия на живота.

„... причините на земетресенията са големите или малки размествания на земните пластове, които са започнали да се огъват от преди хиляди и милиони години насам. В Писанието е казано, че ние сме в последните дни, когато на Земята се създава нов континент. Всеки знае, че когато се строи нещо ново, всякога има чукане, удряне, шум, блъскане. Майстори работят със своите чукове и длета. Такова нещо преживява днес цялата Земя: пластовете се разместват, хлътват, огъват се; вулкани изригват и т. н. Всичко това учените обясняват с ред теории. Майсторите, които работят в Земята, не са като тия, които работят на повърхността ѝ. За тях огъня не е пречка, както за майсторите на Земята. Те са разумни същества, които работят главно с мисълта си. Тяхната мисъл е толкова силна, че може да изменя материята. С мисълта си те могат да преобразят грамадни пространства Земя." [72, с. 414-415]

„Докато се организира и напълно преустрои Земята, все ще стават по-малки и по-големи разтърсвания. Земята, на която сега живеят хората, е за петата раса, а на новата Земя, която сега се създава, ще живеят новите хора – хората на шестата раса. Вие се радвайте, че се туря основа на новата Земя. Хиляди архитекти работят днес за нейното преустройване. Вие

Днес помазаните работят в света. Те го преустройват, като внасят нови идеи в умовете на хората, нови копнежи в сърцата им.

Те затварят външните условия на хората, парализират користолюбивите им стремежи и ги поставят на кръста, в ограничението, да разберат този велик закон на смаляване, на смирение и възкресение.

Помазаните са, които днес теглят претоварената каруца на човечеството.

„Помазаните хора, това са гениалните хора в света, които дават подтик на цялото човечество да върви напред, да се развива. Когато ангел Господен посети Аврама и му каза, че ще отиде да изгори Содом и Гомор, Аврам го запита: Ако там има поне десет души помазани, ще отмени ли Бог решението си? Значи, силата в света иде от помазаните. Повярвайте и Вие, че сте помазани, но след като повярвате, гледайте да не се,измените. Има една опасност за помазаните, че след като повярват, че са помазани, надигат се, възгордяват се, а с това заедно се изсушават. Знаете ли каква е диагнозата, по която се познава, кой човек е помазан? Помазаният заема най-долното положение. Заемеш ли най-долното положение, ти си помазан. Защо? Защото, който заема най-долното положение, той може да се качи и на най-горното. Който може да слезе най-долу, той може да се качи и най-горе. Това значи силен човек! Силен е онзи, който може да слезе долу и да вдигне товара. Той не се плаши от нищо. Той е човек, който може да воюва. И Христос казва: „Аз съм помазан." [127, с. 153]

Човек да се обърне към Божественото знание, да се очисти, да стане проводник на великия живот, който трансформира условията, да влезе между праведните и да воюва заедно с тях, защото те са спасители на света!

„Пространството е пълно с Божии войни. Ако погледнете нагоре, ще видите войни с извадени ножове, с вдигнати знамена, с бойни колесници. Там всички точат ножовете си и поглеждат към Земята, търсят праведни и добри хора в света. Ако не намерят колкото трябва, те ще тръгнат напред, ще се пуснат в бой и ще извикат: „Край на всички неправди!" Ред и порядък е нужен в света. Че някой имал едни убеждения, друг – други убеждения – пред нищо не се спират. Една свещена идея трябва да изпълва умовете и сърцата на всички хора: Да се въдвори ред и порядък в света, да се приложи Божията Любов, да се прегърнат всички хора, като братя, като синове на един Баща. Ако доброволно не стане това, насила ще ви заставят. Дошло

ще бъдете зрители на този строеж, на великата наука, на великата култура.

Та казвам: вие ще проверите, че между всички явления в природата съществува тясна връзка. Разглеждате ли явленията така, вие ще имате и повече светлина. Ние сме за новото в света. И от гледището на новото в света, трябва да се почита всичко." [53, с. 20]

Че трябва да се почита всичко, това подразбира един нов морал. Една култура, която убива, ще бъде убита. Такъв е кармичният закон.

Наближава времето, когато и животните ще се освободят от робството си – да ги връзват, да ги налагат и бодат с остен, да ги убиват в кланиците. Всяка година милиони животни загиват заради егоизма на човека.

Ти, който убиваш, утре ще бъдеш убит. В следващите хилядолетия ще минаваш от кланица в кланица. Ще опиташ остена и синджира на врата си. Дошло е време човек да съзнае тази истина.

Старото е върху ръба на пропастта. За да се спаси, човек трябва да измени разбирането си, да стане разумно същество.

Които носят новия морал, те ще бъдат спасени. Никоя сила не може да им повреди. Като дойде това време, новите хора ще се преселят в своя красив дом.

„Трябва да се интересувате от океаните, понеже те представят възможности, условия за вашето развитие. Те са девствена почва, която се приготвя за бъдещата култура. Водата на Великия океан, например, ще залее някои от съвременните континенти, а голяма част от сега живущите хора на Земята, ще се преселят на неговата почва. – Възможно ли е Господ да ни извади от Европа и да ни постави на почвата на Великия океан, при съвсем нови условия за нас? – В това няма нищо невъзможно. Както сте напуснали небето и сте слезли на Земята, така ще се изселите и от Европа. Това не е нищо друго, освен преселване. Едно време бяхте на небето, веселихте се със Синовете Божии, но след това напуснахте небето и тръгнахте да странствувате. Едно време хората живееха в Обетованата Земя, но после я напуснаха, и от хиляди години насам непрекъснато странствуват. Значи, хората са излезли от една грамадна Земя в космоса и са дошли на Земята да работят и да учат." [84, с. 91]

„Великият океан сега се приготовлява за една бъдеща култура. И вие ще се пренесете на новия континент, който ще

се издигне във Великия океан. Земята ще се измени климатически и органически. Наближава тя да дойде в съприкосновение с една друга слънчева система, която ще окаже грамадно влияние върху нашата слънчева система."

В пространството се чувстват вече новите влияния. Хората стават „кибритлии", избухливи, напрегнати, една мощна енергия преминава през тях, с която не могат да се справят. Човек може да се справи с напреженията, с бедствията, с всички условия, само когато има връзка с разумния център в себе си – с Бога. Тогава той е под Божия Промисъл.

„За да издържи на Божествените енергии, човек трябва да има силен стремеж към Бога. Следователно, ние трябва да влезем в контакт с Божествените енергии и да се калим. Всеки трябва да има съзнанието, че е някакъв фактор във вселената." [65, с. 168]

ПРОМИСЪЛ

На днешните страдания и изпитания, които се усилват, ще могат да издържат само хората на Любовта, на новото знание. Те имат дълбоки разбирания, вследствие на което нищо в живота не ги смущава или безпокои – във всички неща виждат една разумна причина, която преустройва света. Там, където присъстват разумността и Любовта, съществата живеят в мир и щастие, те са под крилото на Божествения Промисъл.

„Ние сме в последната фаза на тази култура. Всички народи, всички хора, у които съзнанието е пробудено, са поставени на един вътрешен духовен изпит. И всеки, който има Любов в душата си, ще има мир в себе си, няма да се смущава от условията, но ще се намира под великия Божи Промисъл." [48, с. 21]

Божественото, разумното промисля само за ония, чието съзнание е отворено за него. Един неразумен човек, който не е в общение с разумното в себе си, не е под Промисъл. Той е оставен на закона на случайността, на стихиите. В днешните времена, човек трябва да се свърже с разумното в себе си и в Природата, с него да се разговаря и съветва, на него да уповава. Съвременните хора са изгубили този метод за разговор с Божественото, поради което не познават закона на Промисъла, но живеят в случайността и необходимостта.

Единственото спасение в периода на дълбоки трансформации и бедствия е, човек да се свърже с Първата Причина на

нещата. По този начин той може да смекчи бедствията или да ги избегне. Божественото е мощна трансформираща сила, без която човек не може да се справи с разрушителните сили, които е внесъл в Природата.

Като коментира последствията на Пловдивското и Чирпанското земетресения, Учителят разисква и въпроса за молитвата, за общението на човека с разумния свят.

„Сега Бог държи София на везни в ръцете си и я претегля. Той пита всички учени, професори, всички свещеници, всички управляващи, както и всички останали хора: ще вярвате ли вече в Мене? – Господи, ще вярваме! Достатъчно е Господ малко да наведе везните и всички софиянци отново ще се изплашат. Докато Господ държи София в ръцете си, никакво земетресение няма да стане. Остави ли везните на земята, земетресението ще дойде и съдбата на София е решена. При това положение аз вече не отговарям, но за сега още виждам, че Бог държи София в ръцете си и казвам на софиянци: обърнете очите си към Господа, който сега ви говори! Не мислете, че само праведните хора и светиите трябва да се молят на Бога в тия времена. Не, всички ще се молите тъй, както и те се молят." [48, с. 28]

Да се свърже човек с разумното в себе си, значи да се отвори за своята интуиция. Интуицията на съвременния човек се проявява чрез подсъзнанието, духовното тяло, чието седалище е в областта на слънчевия възел. Трябва човек да различава тихия глас на това съзнание, както и да чувствува реакцията на това място. Положителната реакция на слънчевия възел се съпровожда с една малка топлинка, отрицателната – със стягане.

„... когато ще ви се случи нещо лошо, вие усещате едно стягане под лъжичката. Щом стане катастрофата, малка или голяма, това стягане изчезва." [138, с. 60]

Когато има вътрешно ръководство, човек е под Промисъл. Това значи, преди да направи една външна стъпка, той де не е своенравен, да се поддава на всеки случаен импулс и инстинкт, но да се вдълбочи в себе си, да се отпусне малко и да види каква идея ще изплува в съзнанието му. Това значи, човек да е послушен към разумното и да постъпва разумно, да бъде под закрила. Будност се иска от човека в сегашните времена.

„Идват времена на изпитания, когато човек трябва да бъде буден. Не е ли буден, той ще се подаде на чужди влияния, които ще го оплетат, ще го поставят на страдание. Кажат ли на

някого да стои настрана, или да не се качва на параход или да излезе от къщата си, той трябва да слуша. Не слуша ли, нищо не може да го извини. Каквито времена и да дойдат, не се страхувайте. Ще станете по-разумни, ще се сближите повече. Общите страдания и изпитания сближават хората. Казано е в Писанието: „Косъм няма да падне от главата на онези, които любят Господа." Казано е още, че заради избраните ще се съкратят дните на изпитанията и скърбите. За да бъдете в числото на избраните, вие трябва да проявите вашата доброта и разумност. Бъдете добри и разумни, ако искате да цъфнете, да завържете и да узреете." [72, с. 412-413]

Значи Промисълът е за будните.

Ти трябва да си нащрек в тия времена. Ако съзнанието ти заспи, ако изпаднеш в небрежност и нерешителност, ти не си от будните хора.

Който води чист, идеен живот, той се отличава с будност и е под закрила.

„Когато човек е в съгласие със законите на Природата, при всички катастрофи, които предстоят да станат, той ще е предупреден. Вътрешно ще му се подшушне да излезе вън, на 10-20 метра далеч от къщата си. Защо и за какво трябва да излезе вън от къщата си, нито ще му се каже, нито трябва да пита. Той трябва да излезе вън и да стои спокойно, да види какво предстои да стане. Няма да минат десет минути и Земята ще се разтърси. Ето защо, човек всякога трябва да се вслушва в своя вътрешен глас и да му се подчинява." [72, с. 411-412]

„Вие може да живеете във висока, няколко етажна къща, но живеете ли правилно, вършите ли волята Божия, земетресението ще мине и замине, но вашата къща няма да се събори. Много къщи наоколо ще се разрушат, но ако ангелът е турил ръката си на вашата къща, тя ще остане здрава, непокътната, ще стърчи като канара около развалините. Какво ще кажат учените хора на това отгоре? Казвам: Праведен човек живее там! Ако той е един от десетте праведни хора, неговата къща няма да се засегне нито на йота." 148, с. 23]

В днешните времена на преход между две епохи ще се спаси само онзи, който се стреми към чистота, който има в себе си една свещена идея.

Покаяние значи, човек да се откаже от старите си вярвания и разбирания, да повърне развалената храна, да живее правилно, здравословно и достойно.

Това се иска от човека – да се пречисти, да изхвърли вехториите от къщата си, да живее щастливо, разумно, необезпо-

кояван от нищо.

Христос казва: „Само чистите по сърце ще видят Бога." Това значи – само чистият ще влезе в новата култура на Любовта.

„В този момент, когато денят Господен дойде, за едни ще създаде ден, а за други – нощ. Денят господен, който носи Божествения живот в света, ще разедини грешните от праведните. Грешните са паразити на гърба на праведните. Понеже тези паразити не знаят да работят, като слязат от гърба на праведните, очаква ги смърт. И затова казвам на грешните да слязат от гърба на праведните и да се покаят." [79, с. 40]

„Ще станат големи кръвопролития. В много държави ще има граждански войни, но която е по-близо до Бога, по-лесно ще мине. Тогава силите небесни ще се възмутят, ще дойдат големи земетресения – където е суша, ще стане море. Тия, които се спасят след тия страдания, ще влязат в царството Божие." [62]

ЧИСТЕНЕ

Чистотата е най-висшето. Само Бог е чистота. И Учителят казва: Моето учение се заключава в една дума: чистота. Всичко, което проявява външна активност и нарушава вътрешната цялост, внася чужд елемент. Всяко трептене внася една шупла. Колкото по-голяма е амплитудата му, толкова по-голяма е шуплата. Обаче, като плете по този начин своите дантели, майа, върши велика работа. Тя работи върху самосъзнанието на съществата – да могат да поемат отговорност, да се самоуправляват. Ти отвън може да носиш товара на най-големите шупли, а отвътре да си в тази велика, непрекъсната светлина на чистотата, на безграничната свобода и щастие. Това е духовната светлина, наречена Виделина.

Коренът е заровен в най-голямата нечистота, но като е свързан с организма на растението – с цялото, не ѝ се поддава. В който момент се счете за нещо самостоятелно, нечистотата го завладява и разрушава. Значи, когато си свързан с вътрешното фино и непрекъснато цяло, с космичното Аз, с чистотата, ти си алхимик, който превръща най-лошите горчиви условия в щастие. Тази връзка на човека с вътрешния свят на светлината, с Божественото, определя неговото щастие.

Съвременното човечество поради потъване дълбоко в

индивидуализма, е започнало да гние, да се разлага и да губи живота си. Щом се свърже с вътрешния свят – с чистотата, тя като Божествен огън, ще го очисти. Как чисти огънят? – Стопява механичните неща и ги съединява в едно динамично цяло, свободно от чужди елементи. Инертното в човека е чужд елемент, който е изгубил своята интензивност. Разумното е, което разтопява инертното и го използва като помагало в училището на живота.

Защо трябва човечеството да се изчисти? – Ние навлизаме в по-висши светове, които се отличават с голяма интензивност. Ако не измени съзнанието си, да внесе по-обработени, по-фини материи и сили в своя организъм, човек ще бъде разрушен от този контакт с висшето – няма да може да изпълни своето предназначение във Вселената. Ето защо, висшите нравствени сили днес заставят човека да измени разбирането си – да се очисти.

„Изпърво трябва в този свят да живеем, да се подготвим; не можем да живеем на небето, защото там топлината и светлината са много ярки." [3, с. 10]

„Невидимият свят сам може да оправи света, но ако невидимите сили рекат да побутнат, да заработят върху съвременните хора, от тях нищо няма да остане." [20, с. 15]

Новото знание има предвид да запознае човека с висшите закони на живота, да може да живее съзнателно, фино, да се свърже с висшите енергии и материи на безсмъртието. Само така неговата психична инсталация ще се отвори и той ще влезе в общение с разумния свят, ще придобие съвършения възвишен живот.

„Тъй както е създадена днес нервната система на човека, тя не е в състояние да издържи трептенията на висшата радост, каквато изпитват възвишените същества. Попадне ли човек в трептенията на такава радост, неговата нервна система, както и мозъкът му съвършено ще се разстроят. Тази радост ще донесе нещастие на човека. Тъй както е устроен човек, той не може да издържи нито на висшите, нито на нисшите трептения на някои същества. И от едните, и от другите той остава с лоши последствия, защото нервната му система не е приспособена към тях." [50, с. 18-19]

Новото знание калява човека да бъде герой, да издържи с радост изпитанията, като върви съзнателно към една велика цел – възкресение, влизане в големия живот на чистотата, на Цялото.

„За да могат да издържат на вибрациите на духовния

свят, съвременните хора трябва да калят своята нервна система. Днес бялата раса, както и цялото човечество, постепенно се приспособява към проявите на духовния свят. Големите страдания, които хората прекарват днес говорят, именно за това, че невидимият свят ги подготвя по такъв начин да влязат във връзка със съществата на духовния свят. Тъй щото, дойдат ли ви страдания, не се стремете да ги премахнете, но гледайте де ги осмислите. Не казвайте на гладния човек, че и без хляб може, но насърчавайте го да издържа." [79, с. 129]

Има два начина да се очисти човек.

Някои хора цял живот постят, кланят се, самобичуват се, упражняват по цял ден тялото си, да постигнат бърз напредък, да се освободят.

Гледаш, обаче, целия ден на този човек е погълнат от неговите практики, от упражняване на неговото тяло и пр. Той се мръщи на брата си, че го безспокои и иска от него една малка помощ, едно малко добро. Този човек не уповава на Божествения Промисъл, на висшето съзнание, а на своята индивидуална активност. В него се развива силно личния елемент, който го заробва.

Друг човек се спира само за малко и казва: „Господи, днес се проявих като голям грешник, сгреших пред Тебе в това и това. Прости ми, моля Те, и научи ме да постъпвам добре – да следвам Твоето благо ръководство". Като каже така, той оставя всичко в ръцете на Бога, на висшето Съзнание. Той казва вече: Аз съм чисто, невинно дете на Божественото и затова имам достойнство да отида сред хората да им помагам. Онова, което е минало през мен в миналото, не ме засяга вече. То не е мое. Аз съм това, което съм в този миг. Настоящият миг, е мига на съвършенството, а миналото и бъдещето са чужди елементи, които изместват фокуса на човека, внасят известно заблуждение. Този човек с един удар върху барабана махва праха. Той се ползува от втория метод – на разумните деца. Това е Христовият метод.

„След като слезе от кръста, хванаха Го онези жители на астралния свят и онези, които Го бяха осъдили, казаха: „Доведете Го тука." Вързаха Го духовете, дяволите Го вързаха и Го доведоха с вериги, пранги турихa на краката Му, войници Го водеха. Писанието казва, че Той като дойде, с крака си ритна вратите на ада и те се събориха изведнъж; веригите и всичко изчезна, и Той влезе вътре. Там блесна една светлина, изплашиха се всички духове и Той отвори затворените, и каза: „Излезте и идете при този Бог, който ви е пратил, и не грешете вече."

Излезнаха един по един и се изпразни целият ад. Казва дяволът: „Защо ми го доведохте този? Отиде всичко!“ [61, с. 199]

Нещастието на човека е в страха, в нерешителността.

Той намисли да направи едно добро, обаче веднага се явяват всякакви съображения, които го убеждават да отложи. Тия съображения идват от Черната ложа.

Човек трябва изведнъж да изтръгне корена на онова дърво, което смуче и обезсилва живота му. Това може да стане за един миг, стига да си достигнал онова високо съзнание и разбиране.

„Като наблюдавам хората, виждам какъв страх ги е овладял. Те слушат да им се говори нещо хубаво, разбират, че трябва да махнат преградата в своя живот и решават да съборят една малка част от тази преграда. Като съборят една малка част от нея, те казват: Голям преврат стана днес с мене. Днес е станал голям преврат с някой човек, а на другия ден работите му пак не вървят. – Не, приятелю, събори тази преграда изведнъж. Събаряш ли я част по част, животът ти няма да се оправи. Животът не се оправя с палеативни средства. Човек трябва да бъде смел, безстрашен. Дойде ли до тази ограда, ще я ритне, изведнъж да се събори.“ [63, с. 173-174]

Каквото и да правиш, ако разчиташ само на себе си, на своя нисш ум, нищо няма да направиш. Успехът е във висшето, интуитивното, Христовото съзнание. То е съзнанието от света на чистотата, на Цялото, на което всякога може да се уповава. Като уповава на това съзнание, човек се освобождава от своите егоистични възгледи, от постоянния страх и безпокойство за осигуряване на своя живот и бъдеще. Той трепти в настоящия миг, в най-финото и дълбоко познаване на нещата, в пълнотата на живота, в Христовото богатство и съкровище.

„Иде сега Христос да ви изведе от тоя затвор на вашия егоизъм, да ви заведе във великата Природа, дето ще играете и ще скачате при изворите. За вас е това. Това е новият живот, който иде. Това е възкресението.“ [62]

Христос спасява хората от греха, т. е. от илюзиите, от външните, несъществени неща, които обременяват живота им. Ти мислиш за осигуряване, за богатеене, а не мислиш за живота на душата си, не се потопяваш дълбоко в богатството на мига, в щастието. Животът е само в настоящия миг.

Седнал си пред хубава трапеза с блага, птичките пеят, луната свети, обаче, вместо да се насладиш на този неповторим миг, ти разговаряш за някакви странични, несъществени неща – планове, безпокойства, грижи. Тези грижи касаят бла-

гополучието на тялото, плътта, а не душата, която преживява истинския живот. Тялото е само една хижа, в която живее душата – същинския човек. Плътта като облак покрива прозорците на тялото, не допуска в съзнанието на човека онази светлина и топлина на щастие, засенчва силата на живота, която блика от Слънцено на Духа, от христовото съзнание.

„Апостол Павел казва: „Има тяло естествено, има и тяло духовно." Тялото, в което душата е облечена, не може да умре. Това тяло е дете на душата. Може ли тогава душата да има смъртно дете? Значи, ще излезе, че душата живее в хижа, която всеки момент може да се събори и изчезне. ...Само грехът може да живее в хижа. От осем хиляди години насам той си е направил една хижа, един затвор, а иска да убеди хората, че тук живее душата. Ясновидецът вижда тази хижа около човека, във вид на тъмна, черна обвивка, която някога прониква дълбоко в него и го стяга, ограничава. Та усилията, борбите на човека не са нищо друго, освен стремеж на духа да се освободи от тази тъмна сянка, от това черно покривало. Това може да се постигне само чрез светлина." [108, с. 180]

„Син человечески, който създаде Адам, пак идва, за да тури ред и порядък в света. Той идва да спаси хората. А какво представлява спасението? Спасението е, човек да очисти от себе си нечистото – просто да реагира на отровата в себе си." [114, 14 VIII 1914 г.]

Като внася в човечеството Божествения елемент на Любовта, Христос му осигурява победа над света, над механичното, външното, чуждото. За човека остава по-малката задача – да се справи с плътта, с нисшия ум и разбиране, с егоистичното сърце, с неорганизираните материи и сили в своя живот.

„Христос, като е бил на Земята, изпълнил е всичко и казва: „Аз победих света." Другата победа – над плътта – Той е оставил за вас. Има три неща, които спъват живота, а именно: плътта, светът и дяволът. Най-опасен противник е плътта. Тя е връзка между човека и света, а светът е връзка между плътта и дявола. Христос, като е победил света, е скъсал съединителната връзка между плътта и дявола." [15, с. 85]

Учителят взема ученика от света, от Черната ложа и обръща погледа му в друга посока – към вътрешния свят на светлина, разумност и любов, който е неразделим, към нравствения закон за братството и единството на всички същества, поради неразделимостта на живота.

„Ако бяхте в света, светът би любил своето; понеже не сте от света, но аз ви избрах от света, затова светът ви нена-

види.“ [Йоана, 15:19]

Под „светът“ Христос подразбира черното братство, черната ложа. Светът се управлява от черната ложа. Тя не може да ви обича. Всички закони, наредби и форми на държавата се приготвят и изработват от света. Всичко това действува на хората. ...

Сега, във всички ви е влязла мисълта, че когато ученикът тръгне в духовния път, трябва де се откаже от материалния си живот. Това е криво схващане. Както духът и материята живеят заедно, макар и в противоположни посоки, така и човек се нуждае и от материалния и от духовния свят. Щом влезеш в света, ще работиш там, докато свършиш работата си, т. е. докато победиш света. Ако не победиш света, не можеш да бъдеш добър ученик. Ще победиш света и ще разполагаш с това, което си спечелил в него. ...

Сега и вие имате желание да отидете в света и да го победите. Обаче, вместо да го победите, вие се подчинявате на неговия ред, на неговите закони, на неговите мисли, желания и действия. Вие мислите, че всичко каквото става в света е идеално.“ [148, с. 127, 128]

Като влезе в едно общество, където хората разискват и се препират, човек мисли, че ще разреши въпроса.

Той трябва да се свърже със съвършеното в себе си, за да стане разумна единица в обществото, която не чака на подаянието на богатите, на държавата, но сам внася изобилен живот.

Това значи да се отрече човек от илюзиите на света, на гъстата материя и да стане на светлина – да работи като свободен човек, да внася щастие в душите.

„Защо дойде Христос на Земята? – За да се пожертвува за хората и да ги освободи от греха. Носете тая мисъл в умовете си и не питайте, ще дойде ли Христос втори път на Земята. Христос е дошъл вече. Сложете кръста на рамото, отречете се от света и кажете: „Готови сме да работим за Христос!“ [90, с. 66]

Човек не може да се освободи от старото, ако не разбира вътрешните процеси, които стават в съвременния свят. Човечеството влиза в съприкосновение с нещо велико, което му носи условия за щастие и проява, за разгръщане на творческите сили, знания и опитности, събрани от хилядолетия. Който не е добър проводник на тия Велики сили и благословения, той е оръдие на злото, той е враг на човечеството. Този човек затваря вратата си и спира благословението, което чрез него

трябва да се излее в човечеството.

Всеки човек трябва да бъде чист проводник на космичните енергии и идеи към Земята. Ето защо, негова висша задача е да се очисти, да живее според високи нравствени критерии, да има висок идеал. Само по този начин той може да влезе в една възвишена, благоденстваща култура.

„Всички трябва да се освободите от старите си навици. ‚Господният ден, който иде, ще бъде ден на такава голяма светлина, пред която нищо няма да се скрие. Казвате: дали е дошло времето? – Закъснели сте...

Искам да остане в душата ви следната мисъл: „Светът вече влиза в нова епоха, в нова култура. Сегашната епоха заминава." [79, с. 42]

„И сега, понеже настава освобождението на земята, искат се силни и здрави хора, пълни с идеали и устой. Животът няма да бъде така мирен, както мнозина мислят. Защо? – Понеже иде нова култура. А когато иде нова култура в света, всички плодородни полета трябва да се разорат, цялата Земя трябва да се преобърне." [54, с. 32]

Човек е призван да влезе в огъня на това ново съзнание, да се очисти от старите си навици и заблуждения, да се приготви за този космичен контакт с Разумното, който ще ни подтикне към нови измерения на живота.

„Ще влезете в огъня и ще изгорите всичките си полици, т. е. всичките недоразумения, всички огорчения и обиди. Всичко това ще изчезне. И като излезете оттам, ще имате чиста, кристална Любов. Който има тази Любов, той е готов на всякакви жертви." [62]

Да се очистиш, значи да се приготвиш за живота. Човек чисти къщата си, когато влезе в пролетта и се готви за един по-активен живот.

Това чистене на човека, за което се говори, е приготвяне за едно важно събитие, което душата му е очаквала милиони години – да се домогне до света на онази висша Чистота, която внася Божествен пламък в сърцето му и нова светлина в ума му. Тогава Божествената вълна, която идва ще го трансформира и повдигне.

„Казвам: сега идат важни времена за човечеството, когато хората не трябва да се обезсърчават. По-важни времена от сегашните никога не са наставали на Земята. Времената, които сега преживяваме, са велики по своите идеи. Много същества от невидимия свят биха дали милиони, за да присъстват в тия времена на Земята, но не ги пущат. Всички билети

за представлението, което ще се даде на Земята, са вече продадени. Много ангели хлопат, искат да дойдат на това представление, което ще се разиграе, но няма места повече. Затова тия от хората, които са недоволни от своя живот, нека продадат билетите си на някой от споменатите ангели, те да дойдат на Земята, а недоволните хора да отидат горе. Това, което ви говоря е велика истина. Сега е време, всеки да покаже, че е човек. Дали сте българин, англичанин, американец, германец или какъв и да е, това не е важно, времената са едни и същи за всички. Важното за вас е да използвате добрите условия на живота." [55, с. 207]

Добрите условия се състоят във възможността човек да отвори съзнанието си към висшите светове и да приеме този огън на живота, който го чисти и учи да прояви доброто, да се освободи от безспокойствата на света и користолюбието.

„Освобождението на народите ще дойде от невидимия свят. По какъв начин? Чрез огън... този огън, за който говоря, не може да се измери с никакъв термометър. Само той е в сила да пречисти сърцата и умовете на хората. Когато дойде този огън, той веднага ще пречисти сърцето ти, ще го освободи от всички безспокойства и смущения и то ще светне. Когато този огън засегне ума ти, всички противоречия ще изчезнат и ти ще се освободиш от всички тежки и мрачни мисли. Когато дойде този огън, праведните ще възкръснат, ще излязат от гробовете си и ще влязат в новия живот." [79, с. 27]

Тялото е едно пособие, а плътта е гроб за душата. Като сложат плътта в Земята, тя скоро става на пръст. Праведните са хора, които се съзнават като светлина. Те познават истинското си естество – душата. Като възкръсне, човек излиза от гроба, т. е. от плътта и влиза в живота на светлината. Той вече е между светлите същества, между новите хора.

Огънят, който идва, той е новото съзнание, новата любов, която извежда съществата от неправилния живот, от вкочанението.

„"Денят Господен ще дойде!" Този ден иде да освободи хората от робството на смъртта. Този ден иде да освободи хората от вечния страх, от вечното недоволство. Казва се: „Небесата ще бъдат разгорени." Значи, редът и порядъкът, който сега съществува в живота на хората, както и в техните мозъци, ще претърпи известно преобразование. Техните понятия за морал ще бъдат несъвместими с новата култура." [79, с. 35]

„Желая ви да придобиете Божествената топлина на вашите сърца, която някога сте изгубили. Това означават думите:

„Царството Божие се благоветствува." [148, с. 33]

Няма друга по-велика и възвишена идея за съвременния човек от идеята за чистотата.

Ти ще отидеш пред Великото с чиста дреха, без всякакво петно. Онова, което прави петна, то е грехът, егоистичния елемент, който нарушава вътрешната фина организираност, единство и цялостност между душите. Петната в съзнанието на човека са неорганизирана материя, която пред присъствието на Великото се разрушава и изчезва. Човек трябва да бъде чист, цялостен, здрав съд, за да възприеме в себе си водата на безсмъртния живот. Иначе, тя ще изтече и той ще остане като едно счупено стъкло, като непотребен предмет върху бунището.

Днес Великият идва на Земята. Трябва да я облечем в светла дреха, за да понесе Неговата Слава, за да приеме неговите съкровища за хиляди години. Само чистите ще разберат и преживеят това събитие. Който не е чист ще спи, т. е. ще остане в гъстата материя, в света на егоизма.

„Идването на Господа засяга само тия хора, които ще влязат в Божествената пещ. Обаче идването на Господа представлява велико събитие, от което цялата Земя ще претърпи коренно преобразование." [79, с. 35]

„Ако Бог слезе на Земята, и тя няма да устои пред лицето Му, ще се стопи. Какво ще стане с тебе, обикновеният човек, ако видиш Господа? Ти не би устоял даже пред лицето на един ангел. Ангелите са светли, мощни духове. Достатъчно е да видиш лицето на един ангел, за да се простреш на земята. Даже пророк Данаил, един от посветените, като видял ангел, паднал на Земята. Не казвам, че никой не е виждал ангел. Мнозина са виждали ангели, но малцина са устоявали на техния поглед." [135, с. 79]

„Щом слезе на Земята, Бог тъй ще огрее света, че всички грехове ще се стопят и ще изчезнат. Всички хора ще се стоплят, и моментално ще се създаде нов обществен строй, какъвто никога не е съществувал. Тогава между хората ще се създаде такава любов, такава наука и хармония, каквито никога не са съществували. Когато Божественото работи в света, всичко става моментално, а не както при закона на еволюцията. Обаче, всичко, което става днес в света е приготвяне за идването на Бога на Земята." [127, с. 231-214]

Идването на великия Господ в света е закон за преминаване от кармата в дихармата, от необходимостта в свободата.

Това е закон за излизане от условията на ограничение в съзнанието, живота и природата и влизане в нови условия.

Този закон ще разреши социалните и идейни проблеми на хората. Затова човек трябва да отвори съзнанието си за новата вълна, за новите идеи, за новия живот.

„Христос дойде на Земята да покаже на хората начин, по който могат да се освободят от своята карма и да влязат в пътя на дихармата.

Какво представя дихармата? Тя е закон за благоденствие, при който човек живее в благоприятни условия, в пълна хармония. Дихармата подразбира живот на безсмъртие. Тя е живот на любовта, на мъдростта, на истината, на правдата и на свободата. Българите наричат дихармата дарба." [31, с. 187]

„В тези последни времена вече Господ иде! Блажени сте, като ви намери, че вършите неговата воля! Тогава ще започне закона на дихармата, на благодатта, на вечния живот. Всички съвременни нещастия, които ви обграждат, ще се стопят.

Така вие ще се намерите в един нов живот, с нови приятели, с нови майки и бащи – то значи, че отношенията на хората спрямо вас ще се изменят." [19, с. 29]

Който не се очистил съвършено, минава през страдания.

Страданието е мистична област в пътя на съвременния човек. Тя се състои от множество все по-дълбоки школи, които учат и посвещават човека в правилно живеене.

Когато една голяма енергия напира да отвори някой запушен канал, това е страдание.

Болестите са страдания, които показват, че разумното чисти човека от неговия неразумен живот. Те са ръководство на Природата, което показва на човека къде е сгрешил в пътя си. Всеки орган и система са свързани с дадена добродетел и щом заболеят, ориентират човека къде е сгрешил. Освен това, страданието е процес за пробуждане на висшето съзнание на човека, което се изразява в цяла верига от прозрения в неговото разбиране, т. е. във верига от вътрешни посвещения.

ОГЪНЯТ НА СТРАДАНИЯТА

„Когато се унижи някой, тогаз ще речешь има възвишение." [Йов, 22, 29]

„Скръбта ви ще се промени на радость." [Ев. Й. 16, 20]

Ще се докоснем бегло до тази област, без която не можем да изведем логиката на настоящата книга.

Човек страда, когато изгуби нещо, което му е скъпо на

сърцето, за което е изхарчил време и усилия, в което е вложил въжделенията на ума и сърцето си. Това са притежанията и богатствата на съвременния човек, които сега ще му се отнемат.

Брехт има едно стихотворение за сакатия, който отишъл при един виден лекар. Този лекар не му дал лекарства, но счупил патериците върху гърба му и го напъдил. Оттогава, казва мнимият сакат, по-добре ходя. Освободил се вече от патериците той.

За да се освободи от старите си неправилни възгледи и стремежи, неразумният човек се подлага на страдания. Това е процес на освобождаване от ненужното, чуждото, неразумното, т. е. от бремето на света – принадлежностите, и на греха – привързаностите.

„Ние сме на дъното на океана, трябва да излезем оттам, да се освободим от голямото налягане – от налягането на света." [62]

„Христос дойде в света да спаси хората, да ги избави от греха." [142, с. 105]

Бялата раса иска да роди идеята за братството, да се издигне от дъното нагоре към онзи слънчев живот, обаче насреща ѝ стои змеят, който казва: „Глупости, илюзии! Тържикът е важен – ниви, къщи, имоти, партии, държави, доктрини." Всичко това е светът. Тогава змеят влиза в човека и казва: „Ти трябва първо да се наживееш. Ще се удоволстваш първо в ядене, пиене, разкош и разгул. После, от немай къде, мисли за друго." За дявола съществено е тялото, плътта, а несъщественно – душата, всеобщото, универсалното в човека.

Невидимият свят, като вижда това, слага една присадка, която е страданието. Тази присадка ограничава дивачката в човека и го кара да се чисти, да се облагороди. Страданията са метод за чистене. Като се очистиш, отваряш се за изобилния, всеобщия, универсалния живот.

„Противоречията се дължат на недоимък в живота." [Ликвидация на века, 11]

Влезе ли човек в голямо страдание – омеква, капилярите му се разширяват, порите му се отварят и той оздравява, т. е., отваря се за живота, който отново свободно протича през него. Така природата го освобождава от старите му разбирания, навици и предубеждения, натрупани в него като нещо чуждо, отваря път за опреснителната струя на новото.

Като бил подпушен, този човек живял в недоимък от енергия – работите му не вървели. Като се отпуши – всичко тръгва по мед и масло.

„Когато дойдат големи страдания, знайте, че вие ще ликвидирате със старото." [70, с.12]

„Някой казва: Аз не искам вече да лъжа. – Щом не искаш повече да лъжеш, трябва да те прекарат през огън, както правят с рудата, за да отделят от тебе нечистата материя на лъжата и да я изхвърлят навън." [79, с.195]

Страданието е пробен камък за човека, да се види докъде е стигнал – дали е станал герой, т. е. чист и светъл или хленчи и недоволства, т. е. има още отрова в него. Дали е още стипчив плод или узрял.

„Някога аз ви обиждам нарочно, да изпитам любовта ви. Като вземете ябълката, натиснете я, да видите какво ще излезе от нея. – Сладчина. – Като бутнете една змия, какво ще излезе? – Отрова. – Като пипнете опашката на един скорпион, какво ще излезе? – Отрова. – Като бутнете една бомба, какво ще излезе? – Смърт." [62]

Минаваш през страдания и изпитания – то е една привилегия за тебе, едно кръщение. Отгоре комисията те изпитва и ако издържиш достойно изпита си, ще получиш добра оценка, ще те поставят в условия на радост и придобивки, ще издигнат душата ти на едно високо място.

„Първото кръщение с вода става лесно, ще влезе човек във водата, ще го измият отгоре, и всичко се свършва. След него обаче иде онова тежко кръщение, чрез изпитанията в живота, когато човек трябва да се освободи от ограничителните условия, да разбере съотношенията, които съществуват между доброто и злото." [62, с. 92]

„За онзи, който е готов, Бог ще пише: „Заковете този!" Той ще изпита голяма радост, че са го удостоили с такива страдания. Той ще благодари за привилегията, с която се ползува. Който е готов да служи на Бога, той гледа на страданията, като на велико благо, на велика привилегия." [84, с. 147]

Днес човечеството е във фазата на страданията, които го чистят от всичко старо и гнило, пробуждат го за новия живот.

В този смисъл, страданието може да бъде един съзнателен метод, човек да се освободи от старото в своя живот, да трансформира енергиите си и да влезе в по-хармонични условия.

„Днес може да се говори само за плащане на карма, но не и за откровение. Тези, които пожелаха да изплатят кармата си, станаха мъченици. Христос им даде ред методи, как да живеят правилно, за да изплатят кармата си и да влязат в правия път. Пророците пък са хора, които са завършили своето развитие на земята. Истински пророк е онзи, който добре разбира

Божественото учение и го прилага.“ [38, с. 68]

Според своята фаза, страданието е бреме или откровение. В този смисъл, неразумното страдание на съвременния недоволен човек, наречено мъчение – опустошава, а разумното страдание, разглеждано като идеен процес за трансформиране на съзнанието, внася ново разбиране и откровение. Като владееше тези дълбоки закони, Христос можа чрез страданието да внесе един спасителен елемент в разбирането на човечеството. Той възстанови прекъснатата връзка с невидимия свят.

„Христос не изгуби ли достойнството си, когато цял легион римски войници се поругаха с Него? При това Той не беше обикновен човек, но Син Божий, дошъл на Земята да спаси човечеството. Невидимият свят не можа ли да помогне на Христос? Друга беше задачата на Христос. Той трябваше да понесе тия страдания, за да прокара път към Божествения свят. С всеки удар, който идеше от камшиците на римските войници, Христос правеше връзка с разумният свят. Всеки удар служеше на Христос за път, по който Божествената енергия течеше към Него.“ [129, с. 221-222]

Днешните страдания са за добро – да влезе човек в правилния път на своето развитие, в безсмъртното, в живот и трепет за една необятна идея.

Съвременните страдания са съд над човека. Изправят го пред всички да даде отчет за делата си, да осъзнае положението си, да реши дълбоко в себе си да живее според закона на Истината. Истината е живот на щастие, живот на дихарма, в който човек излиза от областта на доброто и злото, от вселената на змея.

„Чрез закона на страданията трябва всички да възкръснат. ... Сега Господ ще отвори книгата на миналото и тогава ще ви се обясни, какъв сте били по-рано. След това ще дойде възкресението. Най-напред ще дойде съденето на най-добрите хора. Който се оплаква сега, че Господ го съди, той не разбира що иска. По-добре съденето да се свърши сега или в Мировото съдилище, отколкото да остане за горния Касационен съд. По същия начин са били съдени светиите. Бъдете мъже и носете съдбата си с мъжество. За да бъдете освободени чрез възкресението, трябва непременно да бъдете съдени. При това съдене едно само е необходимо: да се молим на Господа да бъде милостив към нас. Плаченето нищо няма да ви помогне, а трябва да имате дълбоко смирение.“ [4, 11 VI 1916]

„Да имате дълбоко смирение“ – това е великата наука на

новата култура, чрез която излизаме от властта на личния елемент и влизаме в един необятен живот, в който няма насита да помагаш, да слугуваш, да издигаш съществата към щастието в което живееш.

Смирението е метод за смаляване, чрез който човек излиза от гъстата материя, от света на егоизма, минава през четвърто измерение навътре и влиза в живота на светлината и Духа – в Божествения свят. Христос е еталон за кротост и смирение, затова само Той може да научи душите на тази мистична наука. Той е врата, през която човек минава във висшия свят.

„Човек се освобождава от своите лични чувства чрез закона на смаляването."

„"Никой не може да положи друга основа, освен тази, която Христос положи." Е, каква основа положи Христос, как живя Той на Земята? Като вземете деветте блаженства, Той е дал девет правила, по които човек трябва да живее. Той е дал и два велики закона: любов към Бога и любов към ближния." [124, с. 101]

Днес страданието, ограничението са учители на човечеството, които искат да го въведат в една по-висша област. Като изгуби всички условия във външния свят, човек ще погледне навътре към безкрайния възвишен свят, където е оригинала на нещата. В този свят е истинската творческа и производителна сила, истинската икономика на човека, която не е механична и чужда на неговото естество, но е едно изкуство за проектиране на вътрешните сили и обективиране идеите навън, като едни или други условия.

С други думи днешният век на страдания пробужда висшето съзнание на човека, в което той разбира реалността на нещата, става силен, да внесе изобилие в живота, да твори добро.

„Ако съвременните хора не страдаха, те щяха да бъдат крайни материалисти, и в това отношение между тях и млекопитаещите почти нямаше да има разлика. Каква култура можете да очаквате от човек, който има пълни хамбари с жито, пълни складове с вина, с храни и т. н.? Този човек не мисли за нищо друго, освен за ядене и пиене." [Жива реч, 93]

„Страданието е Божествен остен, който буди спящите същества. При днешните условия на живота, страданието е необходим метод за пробуждане на човешкото съзнание." [41, с. 166]

„От няколко години вече сме навлезли в епохата на водолей. Периодът на водолей е една мистична епоха. В тази

епоха всички снегове и ледове започват да се топят. Главното качество на Водолей е чистотата. Който е попаднал в тази област, той непременно ще бъде пречистен.

Иде космичното съзнание в човека. И тогава той ще обича всички същества. Ще бъде радостен, пълен с радост, блаженство и дух на служене.“ [62]

ОГЪНЯТ НА ЛЮБОВТА

Любовта е един висш, организиран, разумен свят. За да надзърнеш в този свят, трябва да се проявиш съзнателно, разумно.

В любовта към едно същество ти си внимателен, мобилизиран, буден, внимаваш да не допуснеш грешка в най-малките неща.

Когато чисти човека, Великата Любов предизвиква в него известни страдания, обаче те са съзнателни, разумни.

Преди всичко любовта се проявява като една абсолютно положителна сила, която е толкова мощна, че чрез нея човек осмисля и най-безисходните положения като едно упражнение – увлекателно, приятно. Той схваща противоречията и страданията като една естествена отсечка от своя път, естествена среда за своето развитие.

„Първото нещо, в което човек трябва да повярва е, че мъчнотиите са временни. Те са страшни само за онези, които нямат любов и воля. За онези, които имат и любов, и воля, мъчнотиите са приятни, те са забави за тях.“ [65, с. 208]

Един силен, як човек изпитва удоволствие като се упражнява със своите щанги. Обаче, ако сложиш тази тежест върху гърба на някой хилав, болен човек, тя може да го осакати. За да бъде като силния, хилавият трябва да се свърже със света на силата, т. е. с висшия свят, с Бога, и да се упражнява.

„Докато човек плаче, роптае, скърби при страданията, той минава за обикновен човек. Щом започне да пее, да се моли и да благодари на Бога за страданията, които го сполетяват, той влиза вече в Школата, като ученик. Никое страдание няма да избегне от ученика. Той ще мине и през съмнения, и през изкушения, но винаги ще бъде буден, ще държи връзка с Бога и ще се учи от всичко, което животът му носи. Колкото по-високо се издига човек, толкова по-големи бури ще преживее.“ [79, с. 150]

По този начин хората излизат от разбирането, което прави нещата лоши и добри, полезни и вредни, дружелюбни и враждебни и пр., и влизат в един идеен свят – виждат във всичко доброто. Гледаш човека, от калфа станал майстор – и от най-похабеното може да направи нещо изкусно, изящно. Този човек се освободил от всичко излишно и несъвършено, влязъл в света на работа, творчество, увлечение, в света на любовта.

„В края на краищата какво трябва да остане от човека? Само Божественото. Всички други работи, които имаме, са привременни пособия." [62]

Излизането от страданието е влизане в това висше съзнание на чистота, на щастие, което превръща моментално злото в добро, робството в свобода, невежеството в прозрение. Любовта е изобилна сила. Затова, каквото и да вземат на човека отвън, той е радостен и щастлив в нея. Тя е сила с високи вибрации, затова където и да поставят човека – сред лъвове, зли хора или в огнената пещ, той остава невъзмутим и невредим. Задачата на човека е да се приготви за високите вибрации на любовта, за да се ползва от нея.

„Мнозина ме питат: Кога ще дойде любовта? – Когато бъдете готови. За да приеме любовта, човек трябва да бъде готов да издържа на нейните вибрации. Ако любовта дойде днес, човешките тела ще се стопят, няма да издържат на нейните силни токове." [65, с. 168]

„Първо Бог поставя човека в ретортата на скръбта, т. е. в огъня на скръбта, дето ще се разтопи като руда. Сгурията не се отделя, докато напълно не излезе от метала. Значи, колкото да вика човек, няма да го извадят от ретортата, докато сгурията не излезе вън от него. Като излезе от тази реторта, ще го прекарат през втора, трета, четвърта, докато съвършено се освободи от сгурията, от примесите на живота и мине в другия полюс – в радостта." [72, с. 132]

„Трябва да знаете, че мъчнотиите и страданията в живота са Божествения огън, който постоянно се сгъстява и усилва. Вие ще скачате от този огън, но това да не ви обезсърчава, защото и по-напредналите от вас скачат от тоя огън. Той не е за наказание, а за да се възстанови Божествената Правда. Вие трябва да бъдете запалени свещи за по-малките от вас братя и да бъдете носители на Великото, благородното и мощното в света." [35, с. 61]

НОВОТО СЛЪНЦЕ

Досегашният ни свят е на минералите, растенията, животните и хората. Обаче сега навлизаме в нов свят – светът на Божественото. Едно ново Слънце изгрява в живота ни – Божественото Слънце. То огрява нашите умове, сърца и души, да ни изведе от животинското и човешко разбиране и да внесе в нас разбирането на Любовта.

„Намираме се в тържествен момент: ще изгрее едно слънце в света, ще се изяви любовта!" [143, с. 243]

„Днешното човечество се намира пред изворите на живота. Любовта представлява изворите на живота. Тя ще пресъздаде човека, ще го преобрази и ще съгради новата култура. Днешната епоха на големи страдания и пертурбации представлява родилните мъки на една велика култура. Всред шума и страданията на днешната епоха ще се роди у човека идеята за мировата любов, и ще протекат мощните ѝ струи през човешките сърца. Това иде по законите на развитието. Съзнанието на човека като дойде до една степен на своето развитие, се превръща в Любов.

Тази нова вълна е новата Божествена енергия, която се явява в света. А пък законът е: Божествената енергия всичко побеждава, навсякъде прониква и никой не може да я спре. Такава е новата вълна, която иде, и която е вече слязла на Земята, за да я запали с огъня на любовта. Вън от нашата вселена иде една велика вълна – и тя върви с грамадна бързина. Тя ще залее целия свят, и всички онези, които ѝ се противопоставят, тя ще ги задигне и завлече със себе си. Тази любов влиза сега в пробудените души, за да просветнат.

Любовта, която иде в света, ще повдигне хората."
[143, с. 243]

Днешните страдания се дължат на Любовта, на космичната енергия, която идва отвътре, от разумния свят, за да пречисти, преобрази и обнови всичко.

„Сега е век на ликвидиране със старото, сега идва нещо мощно, най-мощното, което ще разтопи всяка частица – това е Любовта. Единствената мощна сила, която ще залее света, ще го стопи и ще го пречисти и обнови. Няма да остане частица неразтопена, нефилтрирана, непречистена." [74]

„Любовта е велик алхимически закон, който превръща елементите. Тя съдържа еликсира на живота. Онзи, който прилага еликсира на живота, не може да срещне на пътя си стена,

която да не разруши, и врата, която да не отвори. За любовта няма затвор, който да не се отвори; няма неправда, която да не се оправи и смърт, която да не се замени с живот. Любовта е магическа пръчица, която прави чудеса. Христос я донесе на земята и каза: „Даде ми се всяка власт на небето и на Земята." Щом вдигне тази пръчица нагоре, всичко оправя. Който дом докосне, веднага го преобразява. Всеки, който се докосне до магическата пръчица на любовта, придобива нещо: ако е болен, ще оздравее; ако е сляп, ще прогледа; ако е глух, ще прочуе; ако е мъртъв, ще възкръсне." [136, с. 184]

Днес човечеството навлиза в областта на новото, Божественото.

Обновяване се изисква във всичко – нови умове, нови сърца, нови тела, ново изкуство, нова наука, нова култура, нов начин на живеене, нови стремежи и идеали.

„Любовта е новото, което трябва да се приложи в света. Новото подразбира идването на Божественото в света. Бъдещето е в ръцете на онези, които носят новото, а не на онези, които поддържат стария ред, в който царуват насилието и тъмнината. Нови светли дни пристигат. Те изискват нови чисти дрехи, нова светла премяна." [143, с. 244]

„Любовта ще бъде основа на новия свят, който се създава. Това е ново не само за вас, но и за всички напреднали същества, както и за ангелите. Сега любовта е в нова фаза – във фазата на Божествената любов. Затова, който иска да осмисли своя вътрешен живот, трябва основно да проучи любовта. Не я ли проучи, ще заживее в старото небе и старата земя." [143, с. 242]

„Една велика сила иде сега в света, и вие ще се измените. Любовта иде сега в света!

Любовта иде сега да стане основа, върху която да се изгради новия живот. Без любовта хората вече нищо не могат да направят. Сега трябва да приложат любовта, за да се премахнат всички противоречия, които съществуват. Любовта е новото в света. Аз говоря за тази любов, която разтопява всички препятствия, отваря всички сърца. Един ден вие ще горите в любовта. Няма да остане нито един от вас, който да не се запали.

Сега е началото на великата култура на любовта. Като дойде тя, човек ще има велики стремежи. Ще се добере до великата истина – да стане гражданин на Царството Божие.

Бог слиза вече на Земята и носи любовта в човешките сърца и души. Иде вече новата вълна на любовта. Тя ще пре-

върне нещастията на миналото в благодатна почва, върху която ще растат, цъфтят и зреят благата на любовта. С тях ще се храни цялото човечество." [143, с. 242]

Като си живял сред голям мрак и неразбиране, сред груби, невежи хора и срещнеш едно хубаво, светло възвишено същество, с което да размениш няколко разумни думи, какво ще почувстваш?

Хората на новото са били в обкръжение сред една паднала раса – хора-животни, хора-горили.

Един ден тия разпръснати души се събират на едно място и изпитват велика радост, въодушевление, вдъхновение.

Такова нещо е Любовта, такова нещо е новата култура.

„Всяка Божествена вълна не е нищо друго, освен нов приток от Любовта, който се втича в човешкия живот. Влезе ли този елемент в културата, той ще внесе обрат във всички области на живота." [143, с. 244]

„...обичта може само майката да я преподава: когато майката съгражда организма на детето си, тя му дава обич чрез своята обич на самопожертвуване. И само онзи, който се самопожертвува, живее, защото усеща една радост, която го съживява. Много някогашни богати българи не живеят вече, а Ботев, Раковски и др. ,които са се самопожертвували, са преживели, защото те са научили закона на обичта." [91, с. 138]

Човек е бил сираче през хилядолетията. Сега идва при него Майка му – Любовта. При тази среща се пробужда душата на човека и той влиза в ново поле на живота – от скитник и свинар той става обичен син на човечеството, т. е. на тази майка. Човечеството е една велика идея за душата, една майка-кърмилница, при която човек се завръща. Тази майка е Христос, който учи човека на закона на саможертвата, братството, самоотречението за един идеал в душата.

„Направете едно дело, в което да вложите всичката си любов, всичкото си знание, всичката си сила. Ако ще умре някой, да умре за тази Велика любов, и като ви питат на Небето: „Защо умряхте?", да кажете: „Умряхме, за да се възцари тази Божия Любов на Земята." [143, с. 251]

Любовта е само за смелите, решителните, които не се плашат да пожертват всички придобивки за нея. Като пожертва всички материални богатства, които трупал – къщи, ниви, автомобили, а накрая и плътското си тяло, човек влиза в Любовта. Ново тяло му дават – да става видим и невидим, да владее всички закони на материята и Природата.

„Етерът е Божественият огън, който ще изчисти хората.

Когато видите, че едни хора се запалват, горят и изгарят, а други горят, не изгарят и започват да светят, ще знаете, че е дошъл вече Божествения огън. Първите ще умират, както сегашните хора умират, а вторите ще заминават съзнателно. Ние трябва да сме готови да издържаме на вибрациите на благородните мисли и желания. Който не е готов, той ще се обърка." [31, с. 291]

Новите условия носят едно ново знание, което многократно надхвърля по мъдрост съвременните научни и духовни системи.

Човек трябва да измени кардинално живота си, за да стане извор на новото и по този начин да се домогне до неговата вътрешна страна. Който се докосне до новото, има стремеж – не отлага.

Кога ще дойде Любовта, новото в света? – Сега, в този миг. Мигът на настоящето съдържа цялата вечност. Онзи, който очаква на бъдещето, къщата му е върху пясъчна основа и се събаря.

„Кога ще дойде любовта?

От вас зависи. Още днес може да дойде. Бъдете будни, да не изпуснете момента, когато любовта ще пристигне." [143, с. 243]

„И тъй, огънят, който Господният ден носи, е огън на Божествената Любов, която ще озари света. Ето защо, ние трябва да се молим, Господ да дойде, колкото може по-скоро. Досега е било все отлагане. Повече не може да се отлага." [79, с. 42]

Който отлага, той е от мързеливите, от хората на старата култура. Който отлага, той служи на злото, което като си отива, опитва се да разруши всичко.

Днес злото мачка добрите хора и се опитва да ги затрие. Като ги мачка, от тях излиза мед, излизат благовония, аромати. Добрите хора са узрели под лъчите на Любовта, затова светлите същества идват при тях с голяма любов. Заради тия плодове, те няма да оставят добрите хора да паднат пак при стария господар, сред свинете, но ще ги вземат в своето царство.

„Трябва да бъдете готови да минете пълно разтърсване. Това значи, да се намери човек в положение, като че светът се свършил. След това ще дойде великото посвещение, наречено още „ликвидиране на кармата". Това значи придобиване на любовта, която сваля оковите на неговия ум и на неговото сърце. Освободи ли се човек от оковите, които са го ограничавали, той се вижда вече обиколен от своите братя и сестри, които са му помагали." [38, с. 167]

ПОМОЩТА

Човечеството не може да се справи с разрушителната сила, която е внесло в Природата, ако не се обърне за помощ към разумния свят, към Божествения Център. Иначе хората ще се изложат на големи разрушения, страдания, гибел.

„Вие мислите, че като свърши войната, ще дойде Царството Божие на Земята. Никакво Царство Божие. Иде огън на Земята! Идват страдания! Големи страдания идват на Земята. Голям огън иде.

Сега идат на Земята светлите. Техен вожд е Христос. Светлите идват с оръжие в ръка. Едно време те бяха слаби, а сега са въоръжени и са силни. Човекът на Любовта сега ще бъде силен и като го види човекът на злото, ще бяга. Земята ще бъде очистена от лошите хора. Лошите хора ще напуснат Земята и ще идат към центъра на Земята на изправление." [62]

Предстои ни космичен контакт, за който трябва да се приготвим. Човек трябва да влезе в съзнателно общение с разумното, за да получи помощ от него, да се повдигне.

„И тъй, не е достатъчно да изучавате човешкия организъм, както и характера на човека, а трябва да гледате на него като на жива, разумна станция, чрез която той влиза в съприкосновение с целия космос." [128]

„Когато любовта се влее в нас, нашите очи ще се отворят.

Завесата ще се вдигне в момента, когато възлюбите Бога и всички същества." [143, с. 192]

Помощта идва, когато приложим закона на доброто, като изявление на Любовта. Според този закон, онзи, който подава ръка на по-слабите същества от себе си да ги повдигне, великите същества над него му подават ръка.

„Великият закон, който царува в Разумната Природа, гласи:

По-горните подават ръка на по-долните, за да ги повдигнат.

Човек не може да има постижения без подкрепата на Разумния свят.

При любовта човек става възприемчив към подкрепата, която иде отгоре." [143, с. 217]

Човек трябва да хармонизира живота си с културата на разумните същества, защото му предстои да влезе в тази култура.

„Всъщност новата култура е реализирана, тя съществу-

ва, трябва само да се снеме на Земята. Има един Божествен план, който е реализиран. Той трябва да слезе на Земята." [143, с. 422]

„Когато чувствува нещо, човек трябва да знае, дали това, което чувствува, е в съгласие с чувстванията на разумните същества, които са нагласени в същата гама с него. Разумният човек съпоставя нещата." [14, с. 106-107]

Възвишените същества могат да се въплътят чрез раждане и развитие по пътя на човешката еволюция. Това е бавен, неефективен процес. Когато идват, за да предизвикат нова вълна в човешката култура, те се вселяват, влизат като огнени езици в човека и той се въодушевява, вдъхновява, изпълва се с велики идеи, със сила и мощ.

Най-важното за човека е да води чист, разумен живот, за да дойде отгоре неговата сродна душа или едно интелигентно същество, да му помага.

„Преди всичко, във вас трябва да дойде една Разумна Душа, която да ви обикне, за да се почувствувате мощни и свободни." [143, с. 223]

„Напредналите същества горе чакат да се вселят в готовите души на Земята." [120, с. 285]

„От Невидимият Свят идват напреднали същества – хората на новата Любов или тъй наречените предци на човечеството. Те са работниците, които идат отгоре. И като намерят готови души за работа ще се вселят в тях и чрез тях ще работят." [57, с. 306]

За висшите същества понятията време и пространство не съществуват. Те могат да проектират своето колективно съзнание върху някоя душа, за да ѝ съдействат да свърши една важна работа за Божественото, т. е. за общото, космичното благо. Тяхното съзнание слиза на нивото на нашето поле и работи чрез нас. Будността, разбирането на нещата в човека работи, а не големите физически усилия, желания и проекти. Ето защо човек трябва да насочи съзнанието и въжделенията си към разумния свят.

„Колкото по-голям брой разумни същества влизат в кръга на вашата любов, толкова по-голяма интелигентност и доброта ще придобиете. Те са притоците на живота." [143, с. 184]

„Христос казва: „Жетвата е голяма, но работниците са малко." Помолете господаря на жетвата да изпрати своите работници, т. е. духа на любовта, да свърши работата. Когато дойдат работниците, всички ще бъдат силни да вършат волята Божия." [29, с. 189]

Освен чрез вселяване, тия същества могат да се проявяват сами по себе си. Те са мощни, интелигентни, имат власт над материята, могат да си материализират и дематериализират физическо тяло. Техните тела са от фина светлинна субстанция с голяма красота и слава.

„Съществата от невидимия свят, с които вие ще се съобщавате, няма да бъдат въздух и вятър, но ще бъдат облечени в такива хубави облекла, каквито вие не сте виждали в живота си. Като отидете при тях, те ще ви приемат в своите жилища с такава братска Любов, за която вие нямате представа." [143, с. 427]

Сега се води една голяма война за въдворяване културата на Любовта. Хората на доброто трябва да апелират към разумния свят за помощ, защото тая култура е там. Те ще въдворят тази култура, когато влязат в общение с разумния свят, когато станат едно с него.

„... онези от вас, които искате да разрешите великия въпрос трябва да си кажете в себе си: нашето царство не е от този свят. Образът на този свят прехожда. В света иде друг един свят: други хора идват, друга култура иде, друга наредба иде."

„... онези хора, които ще дойдат, няма да бъдат от „мира сего", те ще дойдат от духовния свят. Апостолите, след като се молиха дълго време, от невидимия свят слязоха хиляди духове във вид на огнени езици, вселиха се в тях и оттогава тия Христови ученици отидоха да проповядват. Така и днес ще дойдат тия с огнените езици, и ще влязат в ония хора, които са готови. И тогава, в света ще има такова движение, каквото хората не са виждали и помисляли досега. В света ще настане ред и порядък, и хората ще се свестят. ...

И когато дойдат тия хора отгоре, с онова възвишено съзнание, няма да създадат такива закони, като сегашните, но други закони и ще кажат: не се живее по този начин, а по друг начин. И апостол Павел, който е предвиждал това нещо, казва: „Всички няма да умрем, но ще се изменим." Сегашните хора ще се изменят, и тогава ще настане една реалност. Ще станеш една сутрин и ще бъдеш нито Иван, нито Петър, нито Йоан богослов, нито апостол Петър, но ще имаш ново име, което ти е дадено отгоре, от небето." [80, с. 28-29]

Тук се говори за възкресението. Ония, които се домогнат до възкресението, ще имат светлинно, лъчисто тяло, което като кондензират, ще живеят на Земята, като динамизират – ще пътуват в целия всемир.

По този начин се проявяват съществата от невидимия свят.

Помощта на хората иде от невидимия свят, защото силата, знанието, хубавите, вечните неща са в него. Той има какво да даде. Човешките души като видят тази красота, ще се преобразят. Ето защо упованието на човека не трябва да бъде в земните организации, служби, проявления, а да се вглъби през този канал навътре и да отиде в глъбините на светлината, там да потърси помощ.

„Едно коренно преобразяване идва в света. Онези, които създадоха Земята, които създадоха Слънчевата система, са решили да преобразят вселената. Цялата Слънчева система минава в една нова фаза. Старият живот на Земята е несъвместим с новия. Онези, които устройват Земята не са тук на Земята. Не мислете, че онези, които са тук на Земята, че те ще преобразят света. Спасението идва отгоре, от светлината, от топлината." [74]

Да мисли, човек, че може да оправи света със знанието на обективния ум, който се занимава с външния, физически свят, това е самомнението на физическия човек.

Спасението идва от висшето, космично съзнание, което се проявява чрез чистите, безкористни хора.

Когато се проектира в материалния свят, това съзнание носи такава енергия, че всичко нечисто и користно не може да устои. Ето защо, невидимият свят подбужда хората да се изчистят, да се обърнат към новите идеи.

Два начина има човек да се свърже с висшето: като приеме неговите закони, култура, разбиране чрез Словото, Истината, Духа. Другият начин е от невидимия свят да присадят върху човека един Божествен калем, който да облагороди живота му. По този начин човек става много чувствителен, когато върши престъпление и зло. Той изпитва голяма болка, когато по невнимание убие едно малко същество. Този разумен процес в неговото съзнание, който се регулира от една възвишена идея, наричаме страдание. Само духовният и божественият човек познава страданието, което води съзнанието му към съвършенство. Хората, на които съзнанието е потънало в материята, живеят в мъчението. Страданието подразбира новото вътрешно знание, което повдига човека.

„Казва се в Писанието, че Земята ще бъде изпълнена със знание за Господа. Значи, нашият съвременен живот е засегнат от друга култура, по-висша от нашата, с която ние сме дошли в съприкосновение. И тази висша култура действува вече върху нашето съзнание. Първото нещо, което доказва, че ние сме под влиянието на тази висша култура е това, че има уве-

личение в страданията. По времето на Христа хората не са били тъй чувствителни, а сега страдат повече. Истинското страдание е моралното страдание, когато душата страда с един свещен трепет, а не като страдаш, да се ожесточаваш.

Когато страданията се увеличат 100 % ние ще дойдем в онази област, която сега търсим – щастие и радости. И мирът Божий ще дойде на Земята." [62]

„От невидимия свят идат възвишени същества на Земята, големи майстори, които знаят добре да присаждат. Всички хора ще бъдат присадени с новата присадка на любовта, поради което в бъдеще няма да се бият помежду си. ... От вас се иска внимание, да не пречупите присадката, да не израсте отново дивачка. ... Дето се запази присадката, там ще се прояви доброто; счупи ли се присадката, човек си остава такъв, какъвто е бил по-рано." [141, с. 256]

В тази връзка се вижда, че страданието, като елемент на този процес на чистене в човека е подготовка за среща с висши същества, за влизане в нова култура.

Когато се изправиш пред любимото същество и съзнаеш, че целия си омърсен от нечистотия и неправда, какво ще почувстваш в душата си?

Съвременните хора имат вече много малко време за този велик момент – запалването на човека от неговото любимо същество. Като се запали, човек оживява – започва да обича, трансформира условията.

„Днес от невидимия свят слизат хиляди напреднали същества да помагат на човечеството. Те търсят готови души, чрез които да работят. Пригответе умовете и сърцата си за тях, да ги посрещнете, да ви посетят и внесат във вас новата култура. Малко хора са готови да посрещнат тия души. Ако една от тия души ви посети и намери, че не сте готови, тя ще ви напусне. Няма по-голямо нещастие за вас от това, да ви посети една светла душа, а после да ви напусне. Това е цяла катастрофа. Човек трябва да работи върху себе си, да се освободи от нечистото и да остане в него само Божественото." [14, с. 42]

Днес една велика разумна сила работи върху човечеството и го преобразява. Целият разумен свят иска да махне неправдата пред лицето на живия Господ.

Различни йерархии същества идат на Земята да дадат своето знание на добрите, да вземат властта от силите на злото и да оставят освободения свят в ръцете на новите хора.

„Вън от нас има едно общество, което брои 101 милиона най-просветени същества, които са завършили своята еволю-

ция, най-съвършените същества, които мислят ден и нощ за повдигане на човечеството. Те са турили в ход своята мисъл и един ден тя ще се реализира. Днес целият културен свят се намира под тяхното влияние. Тези пертурбации, които стават, то е тяхната мисъл, която те ще реализират, и която мисъл влияе. По-лесно е да спрем Земята в своя ход, отколкото да спрем тяхната мисъл. Светът ще се поправи, и един ден хората ще заживеят по братски. Тази жестокост, която сега съществува, ще изчезне. За умните хора светът е оправен." [74]

„... от невидимия свят изпращат срещу вас голяма армия от 500 милиона духове, добре въоръжени със своя модерна артилерия. Знаете ли, какво ще стане с вас, като излезе тази армия насреща ви? – Огнищата на всички хора по лицето на Земята ще изгаснат; дърветата ще престанат да раждат и по цялата Земя ще се образува такова силно течение, че нито една здрава къща няма да остане – всичко в света ще бъде пометено! От философията и религията на съвременните хора помен няма да остане, и те няма да имат време да облекат своите одежди, с които извършват службите си. И от хората, които мислят само за забавления – също тъй помен няма да остане. Какво ще остане тогава? – Ще останат само пашкулите на хората. Ще кажете: „Страшно нещо е това, да останат само пашкулите на хората!" – Да, така ще бъде, Хората ще се излюпят и от тях ще останат само прояденитe пашкули. Някои ще кажат: „Дано това нещо не стане в наше време!" – Именно във ваше време ще стане. Казвам: светът няма да се свърши, но ще се преобрази. Ние не говорим за свършване на света, но казваме, че светът ще се преобрази и прероди. По същия закон и хората няма да умрат, но ще преминат от живот в смърт и от смърт в живот. Те ще преминат две състояния: Първо ще съблекат физическата си дреха, ще излязат от гъстата материя и ще влязат в по-рядка материя, дето ще облекат духовната си дреха, т. е. духовното тяло. И тогава всички противоречия от човешкия ум ще изчезнат и ще се родят нови, хармонични действия." [1, с. 13]

Новата култура идва отгоре.

Човек трябва да обърне съзнанието си към Духа, да се наслади на тази красота от неизследими вселени и същества, които населяват неговото естество.

Големият безсмъртен свят е вътре в човека, а малкият свят с прах, пяна и шупли е вън.

Като се свърже с големия свят, човек ще преобрази малкия свят, който е опорочил и той отново ще грейне в своята

първоначална красота. Това се отнася за хората на бъдещето, на новата култура.

„Сега цялото човечество се намира пред една велика епоха на промени, която ще донесе новото. Затова, именно всички хора трябва да се пазят да не падат духом, да не обезсмислят живота си. По-добри времена от сегашните няма. Всички пробудени души от четирите краища на света трябва да се обединят, да си подадат ръка за взаимна работа, за поставяне основата на новата култура, за идване Царството Божие на Земята. От горе ще дойдат няколко милиона души, ще впрегнат всички хора на работа и заедно с тях ще въведат ред и порядък на земята. След свършване на своята работа, те ще си заминат, а хората на Земята ще останат след тях да живеят и работят. По този начин ще се възстанови съобщението между видимия и невидимия свят." [21, с. 59]

Къде е тогава Христос, Който ще ни възкреси?

Не виждате ли Христа? Той е навсякъде, във всичко, пред което трепти сърцето ти. Той се проявява чрез тия велики същества, които ни помагат. Какво е Христос, тази област ще засегнем, когато говорим за космичния синтез на човечеството.

Човек може да бъде сигурен, че се свързва с висшия свят, само когато влиза през вратата на Христа. Мине ли през тази врата, с което и същество да се свърже, то е от Христовата вселена.

Ако не мине през тази врата, може да се свърже с някой горд дух, който ще му дава голяма мъдрост, но ще изсмуче живота му, и ще внесе чрез него злото в света.

Христос е една колективна вселена от съвършени души, които са в сила да ни помогнат във всяко отношение.

„Вие казвате: Какво нещо е Христос? – Христос е един колективен ум. Христос съществува като единица, но същевременно Христос е един колективен ум. Не е само това, че Христос е Бил син Божи. Не само в единството ще Го търсим. Не е само в единствено число Христовото Име. Христос представлява всичките Синове Божии, на които от душите и сърцата блика живот и любов." [42, с. 499]

„Дух Свети ще ви научи на всичко." Под думите „Дух Свети" разбираме всички светли, възвишени духове, които съставят едно цяло с Христос. В този смисъл Христос е колективно Същество." [33, с. 59]

„Христос казва: „Вярвайте в Бога вярвайте и в мене!" Под „мене" Христос подразбира тия, разумните братя, които

със своята мисъл живеят в нас. Забележете следния факт: когато трябва да извършим нещо много велико в света, всякога ще настане една вътрешна борба в теб, ще дойдат разни видове мисли. Някой вътре в тебе ще те съветва едно, други ще те съветват друго, трети ще те съветват съвсем различно нещо. Един след друг ще се изреждат да те съветват, как да постъпиш. Тази борба ще продължава няколко дни, понякога и повече, докато най-после решиш да постъпиш по един или друг начин. Най-после Господ ти казва: „Избери най-доброто и така постъпиш." [56, с. 78]

В Откровението на Йоана се говори за 144 000 светли същества, които съпровождат Христа. Те представляват колективния Христос, който днес се изявява и поставя основите на новата раса.

„Колкото по-добре познавате Христа, толкова повече ще се осмисли вашия живот. Не е въпрос да се запознаете само с Христа, но с всички същества, свързани с Него. Още 144 хиляди души са свързани с Христа. Те са завършили своето развитие на Земята. В тоя смисъл, Христос е колективно същество. И вие трябва да вземете участие в тоя хор на възвишени същества." [131, с. 166]

„Някои ще кажат, че тези 144 000 души са горе на небето. Не, тези хора са сега тук, на Земята, те са дошли вече на Земята и са се въплътили между образованите хора. Едни от тях са писатели, други, поети, учени, и всички подтикват човечеството в пътя към новата идея, към Божественото. Те са враговe на онзи мрак, на ония окови, които сковават човечеството. И това брожение, този велик преврат, който иде сега, се дължи на тях, те ще обърнат тоя свят с главата надолу. Не считайте това за лош признак. Когато някой човек погълне много вода и се задави, у българите има обичай да го обръщат с главата надолу, за да повърне погълнатата вода. И съвременните културни хора са погълнали много нечиста вода, затова те трябва да се обърнат с главата надолу, за да изтече водата. След като изтече всичко нечисто, пак ще ги обърнат с главата нагоре и ще започне новият живот." [91, с. 69]

Тези светли души в Христа във всички стари свещени школи са известни като Синове на Светлината, Синове на Бога или Бяло Братство.

СИНОВЕТЕ НА СВЕТЛИНАТА

„И като са синове на Светлината, Синове на възкресението са."

Проявлението на Христа, на живия Бог се ознаменува с идването на Синовете на Светлината в света, които носят Велика любов, велико възраждане в себе си.

„От гледището на хората 2000 години са много, но от становището на Бога, това са два Божествени дни. И на третия ден Христос ще се върне. По какво ще се отличава сега идването на Христа в света, или казано на друг език: по какво ще се отличава идването, проявлението на Бога при сегашните условия? – Специфично е сегашното проявление на Бога. Сегашното проявление ще бъде прославянето на синовете Божии на земята, или казано на съвременен език, то ще бъде побратимяването на всички хора. ... всички хора искат едно побратимяване в икономическо отношение, уравновесяване на всички условия. Всички хора искат да се задоволят, да имат своя къща, да има де да живеят, а не както сега, да те хука този-онзи хазяин." [162]

„В епохата, която иде, в света ще се прояви Божията Любов. Изявяването на синовете на Светлината не е нищо друго освен проява на Божията Любов. Те идат сега да изявят любовта, да обновят човечеството. Дайте път на доброто във вас, за да се свържете с Разумните Същества, които идат да ви помагат. Когато слязат Братята на любовта, всички хора ще се разбират и ще говорят на общ език. Те идат вече, иде началото на новия живот." [143, с. 243-244]

Ако искаме да изложим сбито езотеричното знание в тази област, трябва да кажем следното:

Синовете на Светлината са синове на Бога, защото Бог е висшата духовна светлина. Те извират от този Извор като живи лъчи, които внасят разум и безсмъртие във Вселената.

Те живеят в света на Божия Дух, който оживява цялата Вселена и всички същества в нея. Това е вътрешният свят.

Човек се чуди, как може в него да има вселени, да има съвършени, мощни същества.

Това зависи от твоето съзнание. Ти смяташ, че си кутийка, която пъпли. Твоята душа е по-обширна от Вселената. Твоят Дух е по-мощен от всички оръжия, от всички условия, пречки и трудности. Ти трябва да излезеш от съзнанието на тази ку-

тийка и да се пробудиш за своето истинско естество, за своето първично предназначение, като дете на тази разумна светлина, която огрява душата. Всички души са братя и сестри от едно семейство, защото са отсечени от неразделимата Канара на Универсалното Съзнание, на Универсалния живот. Те като светли лъчи са излезли от един и същ Център.

Душите само в своите най-важни аспекти изглеждат разделени от Цялото. В своята същина те са неразделими помежду си, неразделими от Цялото и съставляват организма на Вселената, т. е. първичния Човек. Духът, Адам Кадмон, Христос, който е излязъл от Непроявеното.

„Да бъдете Синове Божии значи да чувствувате импулса на цялата вселена, всичката нейна красота, всичко възвишено и благородно в света." [Учителя, 427]

Синовете на Светлината живеят във висши сфери, непонятни за човека. Когато искат да влязат в контакт с хората, те слизат на нивото на умственото поле, където проблясват в съзнанието на човека като една идея, като едно прозрение, което дава нова насока в живота му.

„Да се свърже човек с едно разумно същество, това значи да го посети една светла възвишена мисъл. Всички напреднали човеци разговарят със Синовете на Светлината." [143, с. 426]

„Синовете на Светлината слизат между хората да внесат в умовете им светлина и знание, а в сърцата им топлина и любов. Ако не им предадат тези неща, те не могат да се повдигнат и да бъдат човеци на новата култура. Следователно, Синовете на Светлината идат да обновят цялото човечество. Небето е високо организиран свят на Напреднали същества, които живеят във вечността и които постоянно творят. Те са създали целия материален свят." [143, с. 426]

Съвременните хора трябва да влязат в съзнателно общение със синовете на Светлината, с новите идеи, които слизат към Земята.

Ако искат да се спасят от надвисналата катастрофа, те трябва да се обърнат към вътрешните многоизмерни светове, към Бога – към Синовете на Светлината.

„За в бъдеще човек ще влезе в по-интимна връзка с напредналите съвършени същества.

Животът се направлява от интелигентни същества пак от човешката раса, завършили своето развитие. Връзката си с тях човек трябва да поддържа винаги. Тогава той е в училището на природата. Само тъй може да има достъп до нейното знание. Човекът на шестата раса ще бъде във връзка с тези нап-

реднали същества и те ще му предадат вечното знание в училището на живата природа." [143, с. 452]

„Когато всички хора направят връзка с Възвишения Разумен Свят, т. е. когато съзнанията им се пробудят, това значи да се запали светът от всички страни. Всички лъжливи теории и учения ще паднат, всички съмнения и заблуждения ще изчезнат, и хората ще се освободят от черния дим и сажди – от влиянието на черната лоша. Те ще започнат да се хранят с чистата храна на Словото, ще дишат свежия пресен въздух, ще пият чиста кристална вода, ще възприемат Божествената светлина, ще се радват на новия живот, на новата наука, на новата Любов, на новата Мъдрост и Истина.

Един ден, когато сърцата на хората се разширят, умовете им се просветят и Духът им се укрепи, те ще бъдат във велико общение с всички съвършени същества, както и с всички същества, които са завършили своето развитие на Земята." [143, с. 425-426]

Някой смята, че може да събере една група хора и да организира братство, което да поучава хората.

Хубаво нещо е братският живот! Обаче в него влиза и светския елемент – фелдфебелството.

Истинското братство е една свещена идея, която не е на физическия свят, а в душите на съществата. Когато те обичам силно в душата си, аз съм ти брат, ще дам и имота, и богатството, и живота си за тебе. И аз знам, че моите братя са в света, прежаднели, изпълнени със стремеж да намерят истината. Братко, не търси истината при човек, който не млъква да повтаря кой какво казал, но вглъби се към висшите измерения на светлината. Там ще намериш Братството, там ще намериш живота на светлите души – идейния живот. Като се докоснеш до този живот, ще се преобразиш.

„Само онзи може да се повдигне и да развие своите дарби и способности, който се е свързал с възвишения свят, с Всемирното Бяло Братство. Тази връзка може да превърне простия в учен, обикновения в гениален. Възстановяването на тази връзка става доброволно, по любов. Кога може да стане това? Когато човек искрено пожелае.

Да направите съзнателно тази връзка, това значи пробуждане на вашето съзнание. Това значи възкресение." [143, с. 425]

Синовете на Светлината идат като една жива разумна вълна от центъра на Слънчевата култура. Те са изявление на живия Бог, за Който днес се приготвя жилище във всяка душа.

И когато всичко е готово в тази душа, ще дойде за нея часът на възкресението – да влезе в онази велика Любов, в онзи неугасим пламък на безсмъртието.

„Аз познавам Синовете на Светлината и мога да ви ги опиша. Те са стройни, красиви, разумни. Занимават се с музика, поезия и наука. Когато един от Синовете на Светлината ви посети, вие ще се преобразите, ще придобиете нов живот, ще се почувствувате свободни граждани на Царството Божие. Синовете на Светлината носят навсякъде радост и веселие. Болни лекуват, страдащи утешават, паднали повдигат. Те свалят оковите от ръцете и краката на затворниците, свалят оковите от умовете и сърцата на онези, които са изпаднали в мрак и заблуждение. Те имат непоколебима вяра в Господа. Дето са Синовете на Светлината – това е Бог. Искате ли да видите Бога, идете между разумните, добрите, любещите хора и на Земята и на Небето." [143, с. 433]

ШЕСТАТА РАСА

Хората на Шестата раса са деца на възкресението. Възкресението е изявление на Христос, на Синовете на Светлината, пробуждане на едно ново съзнание в човечеството, отворено към вселената, към Невидимия свят и към душите на ближните. Темата за възкресението ще разгледаме на друго място. Тя засяга дълбоки трансформации в ума, сърцето и душата на човека.

Идването на Шестата раса се свързва с работата на светлите същества върху съзнанието на човечеството, вследствие на което се създава нов тип човек с нови идеи и стремежи, с нов начин на живот, с нова култура.

Ония, които се сподобят с възкресението, те ще станат ядро на Шестата раса. В тях ще се проявяват ония съвършени небесни души, докато ги укрепят в Божествения живот. Защото хората на Шестата раса, като минат през възкресението, ще станат светли същества, които владеят силите на материята, могат да стават видими и невидими, могат да пътуват в космичното пространство без механични средства и пр. Тяхната икономика ще бъде неотделима от творческата сила на тяхната воля, която е в сила да материализира и дематериализира техните идеи.

В темата за Шестата раса също ще вникнем по-дълбоко

в специално изследване.

В България се дава знанието за културата на Шестата раса; а славянството според космичния закон, като шеста подраса на петата бяла раса, ще бъде ядро-зародиш за формиране на Шестата коренна раса.

Днес физическите типове на Шестата раса са най-развити в Америка, Англия и Германия.

Учителят казва:

„В Америка се строи физическия тип на шестата раса, а в славянството – духовния тип на шестата раса. За в бъдеще Америка и Русия ще се съединят в едно. Тях ги делят само осем километра на север." [58, с. 324]

В настоящата книга се налага да споменем за Шестата раса, защото тя е един нов елемент, нова сила, нова идея в човечеството, която ще отвори съзнанието му за нови, по-дълбоки полета на живота, да потекат в неговия организъм нови сили и стремежи, които да го спасят от настоящото саморазрушение. Спасението на човечеството е в новия тип хора, които живеят сред него. Те са деца на Шестата раса, която слиза от идейния свят – семенца, от които ще поникне новото.

1. НОВИЯТ ТИП ЧОВЕК - НОВИЯТ АДАМ

„Има вече нови хора, типове от новото поколение, които са се родили в Америка. Хора на новото поколение има във Франция, Германия, Англия, но най-вече ги има в Америка. Физиологически тия хора се отличават от другите." [91, с. 102]

Днес се създава новият тип човек, в който ще се прояви Христовият Дух. Той носи ново знание, нови изработени фини черти, които изразяват по-висши сили. Мозъкът на новия тип човек е устроен по друг начин, различен от този на човека от сегашните раси. Той може да ползва необятното знание записано в неговата душа от хилядолетия, ползва единната информационна система на живата разумна Природа, има достъп до университетите на Вселената и Невидимия свят.

„В малката човешка глава не може да се събере необятното знание на Битието. Големи възможности се крият в човешкия мозък, но днес той не е още разработен. Съвременното знание, може да се събере в 90 книги, колкото Библията; ако пренесем това знание в клетките на човешкия мозък, ще оста-

не място за още 900 такива книги. Значи отношението между сегашното и бъдещото знание е както между числата 90:900 или 1:10." [136, с. 40]

Моралът на новите хора е поставен върху нова основа. Там ще отсъствува идеята за убийство, за лъжа, за изнудване. Съзнанията на хората ще трептят и резонират хармонично, всеки ще бъде чувствителен към твоите нужди и въжделения, благата ще протичат през всички. Ето защо, животът на новия човек е несъвместим с живота на стария човек. Представителите на тия две култури ще се разлъчат. Новите хора ще си създадат свои селища сред Природата, където ще приложат своите принципи. Новият човек не влиза в светските организации да се препира със стария човек, но му дава пример, сам да си прави изводи и заключения. Новите хора имат в себе си образеца – Христовото съзнание или свръхсъзнанието на космичната Любов.

„Не се лъжете от външните форми, търсете навсякъде вътрешното съдържание, а Христос е този, който ще ви го даде. Затова той е казал, че старите форми трябва да се махнат. И той казва също, че „ново вино в стари мехове не може да се тури." Не може да поставите вашите рамки на дяволските столове. Кои са старите мехове? Това са всички грешни хора. И затова Христос казва: „Не примирявайте Христа с дявола." Защото, ако допуснете и двамата у вас, те ще се препират. Но, ако пуснете Христос във вашето сърце, той ще урегулира всичко във вас и ще бъдете благословени."
[113, 20 VIII 1912 г.]

В Природата всяка форма е проводник на съответни сили. За да се проявят всички сили, изискват се съответни на тях форми. Разрушителните сили се проявяват чрез груби форми, а висшите сили – чрез фини, изящни, красиви. Една от красивите форми в Природата е светлината. Ония, които минат през възкресението и влязат в новата раса ще бъдат хора на светлината. Само висшата светлина може да проникне в непроницаемия чертог, където живее висшата Реалност.

„Ако волът приеме човешка форма, условията на живота му ще се подобрят. Ако и рибата мине в човешка форма, и нейните условия ще се подобрят. Христос дойде на Земята да извади човека от земните условия, да го преобрази, да му даде нова форма, та като се отворят очите му, да каже: Сляп бях, но сега виждам. Време е вече да ходим не с вярване, а с виждане. Когато Син Човечески дойде на Земята, хората ще виж-

дат. Бог ще напише закона си в сърцата им. Те няма да питат, има ли Бог, няма ли Бог, но ще Го познават. Божието благословение ще бъде върху всички, върху цялата Земя. Всички народи ще бъдат един народ. Всеки човек ще стои на смоковницата. Човек ще живее до дълбока старост. Всеки ще заминава за другия свят, когато пожелае." [Живият Господ, 23-24]

Христос е образецът пред очите на новото човечество.

Новият човек ще олицетворява чистия и свят образ на Христа – човешкият Син, брат на страждущите, дете на Разумната Природа и Отца. Някои наричат разумната Природа Божествена Майка. Тя е родила всичко.

И тъй образецът е Христос. Само на едно място Христос силно се възрадва в себе си – когато срещна децата. Да бъдеш като Христа, значи да си чисто, невинно дете. Това е състоянието на новия човек.

„За нас е интересен новият Адам, който ще бъде направен от по-фина и чиста материя, а не като тази, от която беше направен старият Адам. Казано е в Писанието: „Ако не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие." Значи, ако не се родите като нови хора, нови типове, не можете да влезете в Царството на Любовта. Ще кажете: Какви бяхме едно време! Какви сте били? Като вашите баби и прабаби, като вашите деди и прадеди. Ще се простите с вашите стари баби и дядовци и ще се стремите към новия тип – типа на Христа. Какъвто е Христос, такива трябва да бъдете и вие." [14, с. 214]

„Сега настъпва особен период в света, период на промени, които ще го организират. И сега иде нов тип човек, цяла раса се създава. Както едно време Господ създаде Адам и Ева в райската градина, тъй и сега образува райска градина и ще тури там новия човек. Всички ще минете през тази врата на Адам и Ева, за да влезете в новата раса." [40, с. 18]

Велико е явяването на новия Човек. Когато космичното съзнание се пробуди, идват нови, космични идеи, ражда се една нова вселена – човек се пробужда за космично творчество. Той трансформира старото в ново, свежо, хубаво; превръща дребнавото в просторно, волно, необятно.

Съвременните хора излизат от своето животинство, от разрушителните сили, които висят над тях и техния планетен дом. Как ще се спасят? – Единственото спасение днес е обръщане към Христовото съзнание, към свръхсъзнанието на самопожертвуването. Това е новият тип човек – Новият Адам, спасител на човечеството.

Кога ще се пробуди това съзнание? – Сега! В мига, в кой-

то тази идея стигне до ума ти.

„Новият човек, който сега се създава, аз го наричам човек на светлината. Вие живеете в епоха, когато новият Адам се създава, и всички ще го видите. Той иде вече в света. Казвате: Кога ще бъде това? – „Когато Луната потъмнее, когато Слънцето изгасне и когато звездите паднат.“ Това е според Писанието. На съвременен език преведено, това означава: Когато старият строй се замени с нов, по-правилен, по-разумен, съгласен с Божиите закони. Тогава ще дойде новият човек, новият Адам, Син Человечески. Тогава всички хора ще минат през Него и ще станат като Него. Това значи: дошло е Царството Божие, новото царство на Земята.

Тогава хората пак ще живеят на Земята, но ще могат да посещават и Слънцето, и Луната, ще ходят, където пожелаят, ще имат свободен билет. Запомнете думите ми и ще ги проверите. Тогава телата на хората няма да бъдат толкова тежки, както сегашните. Новите хора ще могат да видоизменят телата си според желанието и нуждите си. Те ще стават видими и невидими, ще ги свиват и разширяват. ...

Бъдещият строй на живота ще представя съвсем нов тип. Този живот е реален, не е нещо фантастично, нито е извън Земята. Бъдещият живот ще е по-реален от настоящия.

Едно от качествата на новия Адам е това, че той няма да умира. Той ще живее, колкото иска. Като живее 200, 300, 1000 години, той ще извика приятелите си и ще им каже: Приятели, викат ме вече от онзи свят, и аз реших да си замина. От всяка станция ще ви се обаждам като по радио, да знаете, къде съм. Това значи, че новият човек няма да умира. Обаче, докато се създаде този нов човек, телата на съвременните хора трябва да претърпят коренно преобразование. Новият човек ще бъде създаден по образ и подобие Божие.

Ние сме започнали от първия Адам, направен от пръст, а трябва да свършим с втория, с безсмъртния Адам, който носи Божията Любов в себе си.

Ако питате съвременната църква, тя ще ви каже, че много време има, докато вторият Адам дойде. Ако питате окултните общества, и те ще ви кажат същото. Обаче Аз казвам: Вторият Адам е дошъл вече, и райската градина е приготвена. Ако бяхте влезли в тази градина само за една минута, не бихте желали да се върнете назад. Вратата на този рай се отваря всеки ден по един път, да влезе онзи, който е готов за там.

Бог ще преобрази Земята. Как? – Това няма да кажа. Вие ще бъдете свидетели на това преобразование. Тогава сами ще

говорите за него. Това няма да стане изведнъж, но постепенно. Когато Любовта слезе на Земята, тя ще заличи греховете и няма да ги споменува. Тя ще се претвори като Животворящ Дух.

Когато Бог слезе, Той ще съди хората по човешки, а ще ги възкреси по Божественому. Следователно, първо ще има съдба, а после – Възкресение. Не мислете, че съдбата ще стане на небето. Не, хората ще бъдат съдени на Земята. Когато се свърши съдбата, тогава ще дойде новият живот, тогава ще дойде възкресението.

Щом съдбата мине, ще настане затишие, мир. Тогава съдиите ще напуснат съдилищата си, войниците своите постове, свещениците своите църкви. Всички хора ще излязат вън свободни, радостни и весели, облечени в нови дрехи – дрехите на Любовта и Мъдростта.

В Писанието се казва, че свещениците ще бъдат облечени в бели дрехи, препасани със златни пояси.

Казвате: „Да дойде по-скоро това време."

Времето сме ние. Кога ще бъде това? От нас зависи, от нашето вътрешно желание. Кой ще направи това? – Ние. – С кого? – С Господа – когато ние бъдем готови. Господ е вече готов. Той ни чака." [143, с. 437-438]

Значи съд иде, раздрусване. Казано е: „Земята ще се тресе като пиян човек." И още: „Заради избраните ония дни ще се съкратят." Новите хора са избраните – спасителите на човечеството. От тях излиза сила на хармония и мир. Ние още сега да направим тази стъпка, да бъдем от новите хора, да укрепим крепостта.

Който народ е по-близо до Божественото съзнание, той стои върху канара. Ето защо, всеки, който разбира, трябва да се стреми да се домогне до това съзнание. Затова сега мигът е равен на векове, на хилядолетия.

За да може свръхсъзнанието да се и пробуди, човек трябва да се отвори първо към невидимия свят, да могат висшите сили да работят върху него, върху човечеството и Земята.

„Всеки човек черпи енергия от духовния свят. Ако не е така, той не би могъл да живее във физическия свят, дето постоянно го смучат и отравят.

Хората представляват скачени съдове помежду си, вследствие на което може да става преливане на енергията от един в друг, както се преливат течности от един скачен съд в друг." [85, с. 55]

„Духовният човек е необходим на хората дотолкова, до-

колкото да им даде направление в живота, да ги подтикне към Великото Начало. Днес между всички народи и общества се явяват нови хора, с нови и светли идеи, които подтикват човечеството напред. Тези хора се срещат навсякъде по света: В Америка, в Англия, в Германия, във Франция, в Китай, в Япония, в Русия, в България и т. н. Те носят нов морал, нови разбирания, които служат като звено, като условие за привличане към Земята на енергиите, които идат от духовния свят. И ако хората днес са недоволни от себе си, причината за това се дължи на факта, че много от небесните извори са затворени за тях и те не могат да ги използват. Много от енергиите необходими за пресъздаване на техните мисли и чувства, не достигат до сърцата и умовете им. Защо? Те сами са прекъснали тези съобщения, а сега трябва усилено да работят, да ги възстановят." [127, с. 108]

Небето е Невидимият свят – интимният свят на светлината в глъбините на материята и съществата. В този свят живеят светли, мощни, разумни души.

Този свят изгражда като дълбоки и фини пластове на светлината нашето естество – той е вътре в нас. Невидимият свят формира нашите мисли, чувства и вождeления.

Ако се пробудят нашите фини сетива и се докоснем до висшите сфери на Невидимия свят в нас, целият ни живот ще придобие съвършено различно съдържание и израз. Очите ни ще се отворят за един красив, съвършен свят. Тогава новото разбиране, новото знание пред величието на тази безкрайна мъдрост, ще избликне.

„Най-хубавите неща, които човешкият ум, човешкото сърце, човешката душа и човешкият дух са създали, се пазят в тайна. Те не се пишат на книги, които се разрушават. Най-хубавите неща, които човечеството е създало от своето начало до сега, се пазят в тайна. Когато дойде шестата раса, всички тези велики неща ще се изнесат и тогаз хората ще кажат: миналите страдания не могат да се сравнят с настоящата слава."

Новото знание подразбира пробуждане на свръхсъзнанието. То не е книжно знание, но знание преживяно, опитано през хилядолетията, за което имаме в себе си дълбока опитност. То е знание, което блика от центъра на нашето естество.

„Шестата раса ще дойде от Небето. Небето е в нас, в нашата глава. Това, което виждаме отвън, то не е никакво небе. То е отражение. ...

Светът е отражение на самите нас. Реалността е вътре, а не отвън."

„От дълбочините на подсъзнателния живот сега вече човек се издига постепенно до по-висок съзнателен живот, а именно самопожертвуването, което показва, че в него започва да проблесва свръхсъзнателен живот, т. е. проявата на божественото. Това е новият тип човек, това е новата раса, която иде.“ [62]

„В бъдеще, когато дойде шестата раса, хората ще дават повече, ще вземат по-малко. Те ще бъдат хора на светлината – светеща раса. Тогава хората ще мислят повече. Мисълта повече дава, а чувствата повече вземат. Човек трябва да мисли повече, т. е. да дава повече. И Бог е започнал първо с мисълта, с хармонията. Това изисква разумния живот.“ [144, с. 215]

Новите хора са на саможертвата, на доброто, което дава. Като са светлина, те обичат да дават. Светлината, като работник, в своето изобилие, обича да дава, а гъстата користолюбива материя, в своята леност и недоимък, обича да взима. Ето защо, в нас трябва да дойде съзнанието на светлината, на Духа – да ни научи да работим, да влезем във вътрешното изобилие на живота.

Духът е висша светлина, висше същество в глъбините на нашата вселена, което ни учи и помага. Ако не е опорната точка, ако не е центъра и Слънцето на Духа в нас, нашата вселена, битието на нашето естество ще се разпадне на прах, ще изчезне.

Христос роди Божественото дете в човечеството. То е свръхсъзнанието, то е новият тип човек, новата раса. Днес змеят гони Божественото дете за идеите му. Най-много змеят мачка славянството, защото е майката, която ражда новото дете – ядрото на Шестата раса. Възвишената руска душа най-много е мачкана от самодържавие, от насилие, от материализъм. Обаче в Русия, като център на славянството, ще се изпълни Божията воля. Там ще се прослави името Божие, т. е. ще се издигне една култура на Любов, взаимност, саможертва за ближния, една култура на висша музикалност на живота – култура, раждаща първите искрици на Шестата раса.

И тъй, за да влезе в новото, човек първо трябва да се новороди в Дух и вода, т. е. в ново светло позитивно разбиране, и в любов, в саможертва.

„Помни: Докато Божият Дух не се роди в тебе, ти не можеш да се повдигнеш. ... Да се самородиш, това значи, да осмислиш живота си, да придобиеш любовта и да влезеш в областта на великата хармония. При това положение страданието има смисъл. Христа разпнаха, но Той роди Божественото

обърнете се към Синовете на Светлината. Достатъчно е поне един от тях да ви посети, за да имате една реална опитност. Нямате ли връзка с разумните същества, колкото и да се молите, молитвата ви няма резултат.

Висшите Напреднали Същества, Светиите и Ангелите, Адептите, Учителите се интересуват от хората до толкова, колкото е степента на техния стремеж към Бога." [143, с. 426]

Новото верую на човечеството е Любов към Бога – към това висше естество на съществата, към тази висша интимна светлина, в която всички души се преливат.

Сутрин като изгрява Слънцето, ако вникнеш в тези пластове светлина, ще почувстваш, че пространството е живо, ти плуваш в живи, необятни светове. Това е Вселената на Духа, това е стълбата, по която се отива в неотразимата мощ и величие на Непроявеното.

Човечеството стъпва сега на най-долното стъпало на тази стълба, да влезе в живота на Великата светлина.

„Сега иде шестата раса и народите не могат да влязат в нея, преди да ликвидират със своята карма. И сега тези страдания са ликвидация на натрупаната карма, за да се приготвят за новия живот, който иде на Земята. Шестата раса ще приготви любовта. Три неща приготви тя: Съвършената любов към Бога, към ближния и към себе си. Любовта трябва да влезе на първо място. Хората трябва да имат една мярка: Любов към Бога трябва да бъде мярка за всички."

„Сега се подготвя шестата раса. Сега трябва любов към Бога. Спасението на човека е там. Друго средство вече няма. Няма друга мощна сила, която може да подтикне хората. Светът механически не може да се подобри.

Една разумна Божествена вълна иде и преустройва света. Това разумното действува в хората и изменява вътрешния ред на техните мисли. Стига хората да излязат от избите си и светлината ще ги намери. Колко е ограничена мисълта на съвременните хора.

Тази вълна вече се чувства. В целия свят вече има събудени души. Те всички имат широка мисъл. Божественото отвсякъде иде във всички страни. Стига да сте готови за работа. Правото сега е на страната на добрите хора. Всички тези духовни братства оказват влияние.

Новият живот иде. Който разбира, трябва да се радва, че се е родил в сегашните времена. Новият ред се налага. Скоро хората ще схванат, че пространството е пълно с разумни същества, които постоянно изливат светлина в хорските умове,

дете. За това дете се говори в Откровението. Змеят гони детето на раждащата жена, но ангел Господен го взе и отнесе в Царството божие." [131, с. 211]

„Ако не се преродите, няма да влезете в новата култура, няма да станете синове на тази велика раса, която носи условия за развитие и живот на всички. В тази култура е Царството Божие. В това Царство няма да има умрели, опявания, гробове, паметници, а всички хора ще са радостни. Всички Паисиевци, Ботевци и други велики хора ще се явят в тази култура, ще донесат нови възгледи – ще бъдат носители на новото учение." [91, с. 141]

Чрез своя начин на живот, човек гони, преследва Висшето в себе си. Всеки ден той го разпъва на кръста, като казва: Ти няма да пречиш на моите интереси и удоволстване в живота. Хорските работи не ме интересуват. Аз съм си аз. Обаче, гледаш, че ближният ти рови в боклука за хляб. Той е разпънатия Христос, който ти дава един образ да се пробудиш.

„Вие нямате даже опитността на Павла. Само в едно отношение имате неговата опитност, а именно: Всички сте гонили Христа в себе си, паднали сте от коня и сте ослепели." [122, с. 164]

Савел беше онова момче, което пазеше дрехите на Стефана, докато евреите го убиваха с камъни. Той беше човек със силни чувства, искрен, прям, смяташе, че служи на истината. По същия начин преследваше и Христовите последователи – ревностно, от идея. Обаче, като срещна светлината Христова, падна от коня на очите си и зрението му потъмня, но съзнанието му се пробуди. От Савел стана на Павел – излезе от това изменчиво лунно „С" и стана врата за новото. И Христос каза за него „Ще ми бъде съд избран".

Днес много хора, които са вървели срещу новата струя от ревност, за идеята, падат на очите си и съзнават безплодността на предишната си ревност. Тия хора на чувствата по-бързо могат да се обърнат към светлината, от хората с голяма мъдрост. Мъдрите философстват, разискват, а тия със силните чувства отиват при езичниците и прилагат. Да отидеш при езичниците, значи да заровиш житото в черноземa.

И виждаме днес, как онези, чиито идеали са били впрегнати в материалния живот, са паднали на очите си, не виждат нито изход, нито надежда отвън. Тия хора по-лесно могат да се обърнат към вътрешната светлина, към вътрешното ръководство, към новото разбиране, от хората с голямо духовно знание, които са пълни с бляскави сентенции и красиви фрази. Затова

е казано: „Обаче, мнозина последни ще бъдат първи.

Човек трябва да се обърне във вярната посока, към вътрешното зрение и ръководство, към Разумното, което го учи.

„Едно висше същество работи във всеки човек да го спаси и повдигне. То всеки момент поправя и създава. – Кое е това същество? – Твоята душа; твоят ангел, Божественото в тебе – Бог. Постижението зависи от духа на човека. Духът, това си ти. Който страда, това си ти, който работи, това е разумното същество. Ти ще страдаш и ще чакаш търпеливо, докато разумното същество свърши своята работа. И скулпторът има мъчнотии. Като работи върху тебе, той те изучава, следи, доколко се подаваш на неговата работа. Ако си своенравен, той мъчно се справя с теб. Той работи едно, ти – друго, той гради, ти разваляш. После се чудиш, защо работите не вървят. Не се меси в работата на скулптора. Наблюдавай как той работи. Гледай, как парченце след парченце пада от тебе, но не се опитвай да ги залепваш там, отдето скулпторът веднъж ги е отчупил.“ [87, с. 151]

Човек, ако е хубав камък, ще бъде в ръцете на някой майстор; ако се интересува от високи идеи, ще го учи някой велик дух.

„Хубавите камъни ги дяла каменоделецът, а простите камъни ги оставя. Щом сте прости камъни, ще ви оставят без страдания.

Та страданията са такива удари на природата. Те са метод за растене. Тогава борбата се увеличава и пр., но оттам насетне настава особен хармоничен живот.“

Не е възможно, като се съберат хора с различни възгледи на едно място и съотнасят своите разбирания да се постави основа на ново общество, нова социалност, нова култура.

Хората на старата култура са агресивни, злобни, те имат голям набор от знания, голям списък от авторитети.

Новият човек не влиза в спорове. Той е тих, скромен, работлив, идеен човек. Ще каже веднъж мнението си и повече няма да разисква, няма да опровергава, няма да разубеждава.

Новото се гради върху нова основа. Основите на светлината и мрака имат диаметрално противоположна опорна точка. Опората на едната е невидима, тя е вътре. Висшият авторитет за човека е Духът, висшата сетивност. Ти отваряш очите си и казваш: „Слънцето изгря.“ Другият гледа, гледа и казва: „Никакво слънце не виждам.“ И ще ти извади ред доводи и доказателства, че никакво Слънце не съществува. Много естествено, той е сляп, няма сетива за Слънцето на Духа. Неговата

опорна точка е отвън. Той върви в живота си пипнешком, чрез доказателства и разисквания, опипва с ръце външния свят.

Ето защо новата култура ще се донесе от новата раса, от новия тип човек с нова сетивност, нов кръгозор, нови разбирания. Той не дели хората по никакви външни признаци. За него всички същества живеят в слетлината на Духа, на Бога и са Негови деца.

„Наистина, съвременната наука разрешава един Велик въпрос – социалния – но разрешението на този въпрос е в ръцете на най-благородните хора – хората на шестата раса.“ [49, с. 22]

„Засега има англичани, има българи, има всякакви народи, но като дойде този огън и стопи всичко, няма да познаете кой какъв е бил.

И тъй, новата епоха ще дойде с нова раса, след което ще настане особено деление на хората – всеки ще заеме своето място. Пак ще има народи, пак ще има хора, но с нови имена.“ [79, с. 26]

В този важен етап за човечеството има две съществени неща:

Първото е познаване на Словото. Словото не произтича от човешкия ум или от човешката личност. То е дадено на човечеството от Духа, от божествения свят. Когато един Учител на човечеството казва „моето Слово“, той има предвид Божия Дух, свръхсъзнателния свят, като една мощна, разумна сила – колективен Автор на всичко в разумната Природа.

Второто е, отваряне съзнанието на човека за невидимия свят, за висшите полета на съзнание, за висшите култури във всемира. Оттам идва помощта на човечеството. Оттам идват идеите, оттам идват душите на хората от Шестата раса.

„Физическото зрение е ограничено, а духовното – неограничено, Духовно човек вижда на грамадни разстояния. Изнамерването на радиото и телевизията доказват съществуването на ясновидството. Как става това виждане, не може да се обясни. Но в бъдеще голяма част от човечеството ще бъдат ясновидци.– Чрез своето вътрешно радио човек ще схваща нещата, които ще стават на хиляди километри от него.“ [143, с. 429]

„Ние вече влизаме в положението на шестата раса -. да имаме съзнателно общение с Ангелите и Светиите.

Ангелите и Светиите са между хората. Достатъчно е да се вглъби човек в себе си, да започне да размишлява, за да се свърже с тях.

Когато се натъкнете на някое страдание или изпитание,

преустройват нещата. Навсякъде се усеща интерес към духовното. Питат: По кой начин ще се оправи света? Ето по кой начин: Снеговете и ледовете трябва да се стопят, Любовта трябва да изпълни въздуха. Сега влизаш някъде и виждаш, че целият въздух е безлюбие." [62]

Да има човек Учител отвън да го учи, това е голяма привилегия, голяма благодат.

Ако човек има достойнство, не би трябвало да занимава едно висше същество да слиза при него, да се жертва, но би се учил от Духа, от света на свръхсъзнанието – вътрешния Учител в Себе си. Обаче в Природата има благодат – от висините слиза светлината, за да повдигне семената нагоре, да се сдобият с плодове.

Сегашното човечество не може да се справи самò със задачите си, затова едно висше същество – Христос се е наело да му помогне. Който иска да върви по новия път на еволюция, на служене и добро, на възлизане, трябва да апелира към Христа.

„Никой не може да апелира за помощ направо от Господа. Ще вървите постепенно от една йерархия към друга, докато най-после стигнете до Господа, където всичко става моментално. Сегашното човечество е дошло до границата, дето е Христос. Той се е наел да помогне на човечеството да си свърши всичката работа." [77, с. 37]

Съвременните духовни хора разискват какво нещо е Учител.

Като разискваме върху този въпрос, веднага изпъкват нашите заблуждения.

Ние не можем да си представим жертвата на едно велико същество да слезе между нас от своята светлина, щастие и слава в този свят на мрак, ограничения, злоба, ненавист, да ни учи. Какво ще разберат мравките от мъдростта на човека? Има ли тази доблест и смирение онзи съвременен философ, който разисква и критикува схващанията на много велики хора, да пожертвува формата и условията си, да стане на една мравка, за да учи мравките на своята мъдрост?

В България дойде Учителя. Той не каза кой е. Той каза: „Не съм Христос, но Христос живее в мене." Той е един велик Дух, който идва да изведе и въздигне новата раса, новото човечество, да спаси Земята от пълен разгром, както навремето бе разгромен Фаетон, от който днес виждаме пояса на астероидите. На едно място казва:

„... миналото, бъдещето и настоящето съществуват ед-

новременно и представят една реалност в света. ...Ще оставя този въпрос, него вие има 350 000 години да го разрешавате и вярвам, че ще го разрешите. След толкова години аз пак ще дойда и ще видя как сте го разрешили." [91, с. 142]

350 000 години – това е периодът, който се дава на Шестата раса за пълното ѝ развитие и узряване. А въпросът за вечното настояще, което включва миналото и бъдещето, е въпрос на свръхсъзнанието.

Новите хора идват от висшите светове. Те са голям съд, пълен с мъдрост и любов, загребани от божествения Извор.

„В света има готови души и те ще дойдат, за да работят. Мислиш ли, че тези, които са около нас, ще донесат нещо? Може да донесе само онзи, който в себе си има голям съд и го е напълнил със скъпоценно миро от светилището на храма Господен." [58, с. 319]

Когато дойде Учителя, Той е самия Извор. Той дава според нивото на съзнание и разбиране, според нивото на епохата. Каквото Го питат, това разкрива. Нещастие за Христа е, че при Него не дойдоха учените хора на Израил, но простолюдието. Той не можа да даде на човечеството великата мъдрост, която носеше, но я скри в притчи за хората на Новата Епоха, за Шестата раса.

Същото можем да кажем и за Учителя в България. Всеки го питаше как да успее в кариерата си, как да бъде здрав, той и дома му, как да напредне в своята еволюция, но за ония велики общочовешки въпроси, за общочовешката трансформация, за устройството на новото общество на доброто, никой не го попита. Затова Той казва, че е скрил знанието за хората на Новата Епоха, на новото Човечество. Те ще разбират добре Божествените истини.

БЪЛГАРИТЕ И РАЗВОЯ НА ШЕСТАТА РАСА

Сами по себе си като елемент, българите не представляват особена ценност за разглеждане. Елементът на българите е въглерод, въглен. Но поставени в организма на човечеството като функционално звено, те представляват ценен принцип.

Ние знаем мястото на въглерода в живите системи. Живите системи на земната еволюция имат въглеродна основа. Ние сме една въглеродна цивилизация. Този въпрос е дълбок и разкрива вътрешните причини и сили, които обуславят отношението между съвременните народи.

От друга страна, въглеродът има много производни, три основни от които са въглен, графит и диамант. Тази скàла ни показва начина, по който се извършва дълбоката трансформация на съзнанието, разкрива фините кристализации в него, за да се издигне то до свръхсъзнателния живот.

Българите са също един принцип на връзка – врата между старото и новото човечество, между материалния и духовния свят. Всички народи ще минат през тази врата, през силите на този принцип, за да влязат в новото – Новия Адам. Затова, за да се самопознаят и да разберат смисъла на сегашната еволюция, всички хора трябва да знаят какъв е този принцип на българите, който живее във всички тях. Защото във всеки човек живеят принципите на всички народи и той има принадлежност в дадена епоха към някой народ, за да развие съответни специфични сили в себе си.

Освен това във функцията на българите са вложени в есенциален вид методите на новото общество. Чрез тях обществото може да се динамизира в състояние, наречено „фина дисперсност".

Въздържаме се да изнесем повече информация в тази област, за да не предизвикаме спекулации и изкривяване на истината. Този въпрос ще бъде разгледан обстойно и изнесен пред обществото.

Задачата на тази книга е да даде общи насоки и колкото малко място остане да предложи практически метод за благоприятно повлияване върху надвисналата опасност.

Възниква въпроса, защо знанието за културата на Шестата раса се дава в България. Учителя отговаря – защото в България има много планини и е славянска страна.

Планините са трансформатори на космична енергия, чрез която слизат висшите психични сили и идеи, а славянството, като шеста култура на петата – бяла раса е зародиш на следващата Шеста коренна раса.

„Всяка раса е дала нещо от себе си. Бялата е направила много повече от черната и жълтата. Следващата раса – расата на любовта – ще даде най-много. Тя ще се представлява от благородни, светли души. Тя ще донесе новата култура на Земята. Идеите на шестата раса са като въздуха – те сега навсякъде проникват.

Славяните ще дадат подтик на шестата раса. След събитията, които стават, шестата раса ще стане активна в живота. Ще започне да поема ръководството. На Земята ще има много повече нейни представители, отколкото сега. Те ще дадат

нова насока на културата. Славянството е подложка, върху, която ще бъде присадена шестата раса."[57, с. 307-308]

Задават въпрос на Учителя:

– Има ли възможност в България да се яви шестата подраса?"

Отговорът е:

„– Да, има условия. За това се работи от няколко хиляди години."

На друго място срещаме следните думи от Учителя:

„Българският народ е приготовляван от 5400 години от невидимия свят, за да може в днешния век да извърши задачата, която му се възлага"

Когато в древността Рама тръгва от Север и повежда първите кълнове на бялата раса, той води вече подире си един формиран елемент от хора с определени възгледи. Това е закономерен космогоничен процес. Учителя, който дава импулс за една раса, който става Семе-Ману, т. е. централен зародиш на Духа или монада за нея, Той сформира около себе си една Школа, в която изнася принципите на новия цикъл, през който ще се проявява тази нова раса. Каквито изпитания и удари да срещне Школата, чрез нея се изнася Словото, тя е квас за новия тип човек, който ще се сформира в бъдеще според енергиите на това Слово. Защото Божественото Слово е светлина и Слънце, и Дух, и Бог. То е интимна сила, която събужда порив, увлечение, стремеж, постигане.

„В тази школа ви събрах, за да ви подготвя за апостоли на бъдните векове. Всички Вие до един ще проповядвате идеите на шестата раса. Тези идеи са вложени в беседите и лекциите, които ви говорих. Затова трябва да проучвате внимателно беседите. Ще Ви дадат дарби, сили, знания и условия за работа" [62].

Тази мисъл намираме и на друго място, изнесена събирателно:

„Защо съм ви събрал в школата?

Първо: Да образуваме едно ядро от хора, които имат велика любов един към другиго. Да се образува тук една среда на Любовта, за да може оттук да се изпрати мощна вълна по целия свят, да се излее тази Любов по света, за да достигне до душите и да ги събуди.

Второ: Защо съм ви събрал тука: За да ви подготвя за проповедници за в бъдещето. Кои идеи ще проповядвате? Идеите на шестата раса. Къде са вложени те? В беседите. За-

това проучвайте беседите, за да се подготвите за тази ваша мисия през бъдещите векове.

Трето: Защо съм ви събрал тук? За да образувате, когато дойде време, първата ядка на Шестата раса. И да бъдете основатели на Шестата раса, която после ще заработи в човечеството." [58, с. 417, 418]

Тия души край Учителя си отидоха, но той им каза, че няма да се бавят много, но ще се въплътят за една важна акция на Бялото Братство.

Тия души, които носят знанието, днес са сред нас. Те са в света и работят за неговото повдигане. Няма да ги видите на никое шумно място. Те носят силите на новата култура в себе си и ги изливат в умовете и сърцата на всички търсещи.

Важно е днес за хората да работят със Словото, с музиката, с Паневритмията, с методите за природен и правилен живот, които Учителя остави. По този начин се формира новият тип човек, който привлича от космичния свят по-висши организиращи и хармонизиращи енергии в живота на обществото, в цялостното битие на нашата планета.

„Сега от вас се иска да правите ред опити, да се калите, да изработите от себе си нови хора, нови типове. Как можете да създадете от себе си нови типове? Колкото по-идеен е живота на човека, толкова по-лесно той може да преустрои целия си организъм, както във физическо, тъй и в психическо отношение. Ако обикновеният човек се въодушевява от една обикновена идея, колко повече духовният човек, който служи на Бога, може да се въодушеви от своята велика идея! Тъй въодушевен, той всеки ден прибавя камък връх камък към Божествената ограда, към великото здание на Битието. Това значи да създаде човек от себе си нов тип.

Желая ви да бъдете нови типове, носители на новото учение." [41, с. 178]

Новото учение символизира душата – идеала на новия човек.

Необятно е новото учение, кой човек може да го обхване? То има да се изучава в своите дълбочини хиляди години.

Българите досега не са приели новото учение, не са го приложили, не са го дали на другите народи. Те подритват учението на Бога, както зидарите подритват краеъгълния камък. Обаче, като дойде Големият Майстор, Той ще сложи този камък на върха на Пирамидата.

„Сега в света се образува едно ядро от хора от всички нации – англичани, французи, германци, руси, американци,

японци, китайци, българи, турци, сърби, черни, бели, които образуват една нова раса, един народ с нови схващания, различни от сегашните. Кой групира тези духове? Великият Божествен закон ги привлича, за да се опознаят и работят заедно. Питам: Българите могат ли да бъдат един контингент от такива хора? Могат. Ако българите не пратят там свои представители, ще слугуват. Онези народи, които изпратят свои представители, името им ще се запише в това велико царство, а онези, които не изпратят, името им ще се заличи. Писанието казва преди хиляди години: „Народи, които не служат на Бога, нямат никакво бъдеще". [57, с. 305]

Сега идва време хората да се запалят от всички страни. Няма да остане място, което да не бъде разтърсено от огъня.

Който се зарадва на Божествения огън, превръща се на сладък плод. Който възнегодува срещу него, става на тор. И двете неща имат своето предназначение в живота. Дошло е време Божественото знание да запали света, да го оживи и спаси от вкочанение. Днес всички готови души запалват този огън, за да спасят човечеството.

И ние казваме: Братя, да направим онзи опит, който ще привлече пробудените души в едно – да ги пратим като лъчи в новото дете на светлината, което расте в утробата на майката. От тях Земята ще запламти, ще се освободи от робството на злото, ще се облече в празнична премяна, да покаже на своя Избраник отрочето.

„Аз сега ви приготовлявам. И ще дойде време и ще драсна една кибритена клечка да ви запаля. И като се запалите, и вече угасване няма. Само ако се запалите. Най-напред ще има охкане. И като почнете да ставате плод, то е готово вече.

Сега аз дойдох да науча хората да живеят по любовта. Няма друг път. Аз уча свободните. Моето учение е за свободните. Аз съм за свободата.

Сега иде шестата раса и народите не могат да влязат в нея, преди да ликвидират своята карма. И сега тези страдания са ликвидация на натрупаните карми, за да се приготвят за новия живот, който иде на Земята. Шестата раса ще приготви любовта" [62]

Сега Учителя пита българите:

Можете ли да се заквасите с това учение, да заквасите и другите народи?

Той беше им казал още в началото да направят първата стъпка, да излязат от какавидите си, да станат нещо ново.

Новият човек трябва да бъде едно изявление фино, изра-

зително, чрез което Словото да говори.

Като опитат Божественото учение, българите ще станат на живо Слово, жива Любов – където ходят по Земята, живота им да бъде образ на Великото.

„Желая Ви, всеки от вас да създаде от себе си нов тип. Българинът трябва да преобрази лицето си, да го направи красиво, изразително, да служи за образец на новия човек, на новия тип.“ [22, с. 156]

ПРИЕМАНЕ

Да „приемеш“, значи да ядеш хляб. Коренът вътре е „ем“, „ям“. Ти приемаш приятеля в душата си на свобода, приемаш най-обичните, най-хубавите, най-сладките неща.

Да мляскаш и разговаряш, да дишаш отгоре-отгоре, това още не е приемане на живия хляб. Това още не е хляба на живота.

Хляб е, дето българите са приели азбуката от Св. Св. Кирила и Методия. И те не задържаха този хляб за себе си, но дадоха и на русите да ядат, защото са техни братя – в един дом са живели, от една майка са сукали.

И казва Учителя: Днешната си слава вам я дължат. Защото с азбуката българинът благослови русина, както Мелхиседек благослови Авраама. Българите са този Мелхиседек, който сега ще благослови русите и всички славяни за мисията им. Той ще им даде „чистото словесно млеко“.

Русинът някога е бил рус човек, т. е. слънчев. Косата му била пламък. Днес се омесил много с кавказкото влияние. Словото ще усили в него онзи възвишен, слънчев елемент.

Каква е мисията на славяните? Да омесят новата раса, която ще обедини всички хора. Те са майката на новото човечество. Змеят гони майката в пустинята да грабне детето, но ангел господен идва и го взема в Царството небесно. И виждаме как тази майка – славянството с център Русия, живее в пустинята в лишения, преследвана от змея. Обаче змеят е вече цял обвит с веригата на ангела и скоро ще бъде укротен. Идва ден на свобода, на празник, на юбилей.

Америка и Западът ще дадат формата на новия тип човек и външни условия, а славяните – съдържанието, качествата на новата раса. Те имат в себе си самопожертвуване – качество на свръхсъзнанието.

Западът ще дойде между славяните да ги учи, защото те са малки деца, едва сега прохождат. Те обаче, носят в себе си голяма душа, която ще се разкрие в невиждана красота.

Понеже ще станат майка на новото, тези деца трябва да се нахранят сега с новата храна, както пчелите хранят своята майка.

Божественото Слово е хубав, топъл, пресен хляб, то е висша музика, дошла от височините на светлината. Неговите трептения съдържат свежи сили, които събуждат дарби, добродетели в съществата. Те подготвят нови условия, нов живот на съвършенство, красота и хармония.

Словото досега беше под пръстта, затрупано. Отвсякъде противодействие, отвсякъде мрак. Сега, обаче, се запролетява и покълва това семе. Очаква се голям урожай, голямо изобилие.

1. УЧИТЕЛЯТ

Мощното в света не е в голямото, не е в многото, но в съдържателното, в същественото. Бог не заема някакво пространство. Той е в една точка, но владее целия Всемир.

Мощното в света е, когато дойде в него една душа, която носи велика идея в себе си. Идеята е интимното, свещеното, божественото, непобедимата сила, която прави съществата мощни да вървят нагоре, да преодоляват всичко.

Душата на човека е богатството му – неговата градина с всякакви овошки и растения, а градинарят на тази градина е разумното, Духът, Бог.

Когато дойде един Учител в света, Той носи големи богатства от божествената градина. Той е посланик на Градинаря – Върховния Учител, който изпраща подаръци на своите деца в провинциите на Вселената.

Да намери човек Учителя, значи да влезе в живота, да разбере, че има душа, в която извира живота. Само в душата си той може да види Господа, т. е. своя Учител, разумния Господар на неговата градина. Тогава очите му се отварят да разбере космичния живот и тайните на Битието.

„Да видиш Господа, това значи да придобиеш велик вътрешен импулс. Човек е дошъл на Земята да познае и да види Бога. Това е идея, която се отнася както до отделния човек, така и за всички хора и народи. Народът е създаден за човека, а не човек за народа. Народът и цялото човечество са условия

за развитието на човешката душа." [107, с. 153]

Когато дойде един Велик Учител на човечеството, неговото проявление е двояко. Външно той се проявява като отделно същество, като съвършено реализирана душа – Човешкия Син. В себе си, обаче, той носи Божия Дух, Бога. Той не изхожда от знанието на душата, но от знанието на Безграничното, което е знание на целия невидим, разумен свят. Да бъдеш единороден Божи Син, това е изявление на Божия Дух, който изхожда от непроявеното, незнайното. Такова същество идва на земята рядко. Неговото проявление се нарича Божествено Въплъщение.

УЧИТЕЛ И БОГ

Учителят казва:

„Идването на Великите Учители става за освобождението на света... Трябва да знаете, че аз не съм дошъл от само себе си, по мое желание, а съм пратен от Бога да работя за въдворяване Царството Божие на Земята. Царството Божие няма форма. Аз съм дошъл да изявя любовта, да я донеса на Земята. Това е моята мисия.

Всеки Учител се различава, носи един свещен огън от невидимия свят. Какъвто е огънят, по това се различава.

Учителят като дойде, носи ново. Старите адепти не могат да отидат по-напред без един ключ. Учителят сега носи ключ." [116]

Учението на един Мирови Учител не е на личността. Когато казва „Аз" той има предвид Духа, Бог, който говори. Учението на Учителя е учение на Бога. Словото на Учителя е Божия сила, която идва да изцели разумното естество на дадена част от Вселената, т. е. на Своето тяло.

„Помнете: Всичко, което ви говоря сега, влиза в живота: никой не може да се освободи от влиянието на моите думи... Казвам „Моята мисъл", като подразбирам новата мисъл, т. е. мисълта на живия Бог, с когото съм свързан." [24, с. 232]

„За себе си казвам: Аз съм господар на дявола, приятел на ангелите, а Бога признавам за свой Баща... Доброто, което виждате в мене, принадлежи на Бога. Каквото имам, то е на Бога." [92, с. 252]

„... Учение на г-н Дънов няма. Следователно, ако говорят против учението на Дънов, те са Донкихотовци. Има едно Божествено учение, което ми е известно. То е великото Божест-

вено учение за живота, с него аз съм запознат от памти века." /Новата култура в епохата на Водолея/.

„Аз съм изпратен от Бога да покажа на Хората пътя, по който трябва да вървят и да служат на Бога, така, както никога досега не са му служили." [40, с. 18]

Учениците обикновено са впечатлени от личността на Учителя, но той обръща вниманието им към Бога, към разумното, възвишеното, към Великата идея, Великия идеал, който живее в тяхната душа.

„Не искам да изпъква във вашия ум някой си г-н Дънов, а онова, което желая, то е вие да познаете Господа, защото аз имам и вземам участие във всичките Му работи. И ако не вярвате в мене, вярвайте в Неговото Слово. Човек, който иска доказателства, трябва да повярва в Христа и ще прави чудеса по-големи, отколкото той е правил." [113, 16 VIII 1912 г.]

УЧИТЕЛЯТ И ХРИСТОС

Вече казахме, че великите Учители имат двояко естество. Исус е една съвършена, реализирана душа със своя мисия. Христос е Божият Дух, който дава хляба на Словото. Израилските пророци са нарекли този Дух с много имена, най-съдържателното от които е Йехова, Яхве, Иеве. Исус е човекът, а Христос е Божествения Дух – Йехова.

При първите срещи с Учениците си във Веригата Учителят употребява израза: Духът каза, Духът ви дава. Духът се изявявал на вътрешния кръг на първите ученици . В протоколите на Веригата от 21.10.1907 г. четем: „След това Духът ни попита: Знаете ли името ми? Четете Исайя 61:10." В това място Исайя говори за Йехова.

Исус е една велика Божествена душа от по-висша еволюция, дошла да помогне на човечеството, чрез изявяване на Любовта – Бог, в дело и слово. Трудно е да различим кога Учителя говори за срещите си с тази Велика душа Исус, когото той навсякъде нарича Христос и кога говори за Духа. Освен това има разлика между един Велик Дух от невидимия свят и Духа на Бога, на Истината, която спасява. Тази мистерия надхвърля нашите възможности, затова просто ще оставим Словото да говори.

„Да, Христос ме срещна в Арбанаси и ми говори върху всички тия спънки. Христос е сега в България – присъствува и в този час сега тук."[113, 24 VIII 19912 г.]

„Аз съм виждал Христа, познавам Го добре, разговарял съм с Него. Не съм срещал по-добро учение от Христовото, нито език по-добър от Неговия. Това учение обхваща всичко в своите предели. Това учение дава подтик на съвременното общество, на съвременната наука и държава. Голямото движение с света се дължи на великия Христов Дух, Който работи в дълбините на цялото човечество, както и в дълбините на Земята. Всичко нечисто, което се крие в Земята се изхвърля навън, като цирей." [31, с. 174]

Тук имаме усещане за една среща между две индивидуалности. На други две места срещаме тази идея, изразена в друг аспект:

„Два пътя има: или с Христа, или без Христа. И много думи, които ви говоря сега, са думи Христови." [114, с. 25]

„Христос ми казва: „Ида да помогна на този народ, да загладя всичките недоразумения и да разбия всичките препятствуващи духове." Аз и Христос едно сме. И с нищо друго не можете да ме подмамите, освен с вашата любов."[113]

Накрая срещаме тази идея в следния обобщен вид:

„Онзи Христос, Който беше в Исуса е същият, Който е в Мене. Един е Духът...

Не търсете Христа на физическото поле. Не Го търсете в един човек, защото Той е във всички хора.

Само че там, където се проявява Христос, там ще видите интензивна светлина. Христос е един и много.

Понякога казвате: Господин Дънов дали е Христос или Христос е в Него?

Ще ви кажа: „Христос не съм, но Христос е в Мене."

Ако бях Христос, за Когото ме мислите, щях да управлявам целия свят. Щом не съм такъв човек, не съм и Христос.

Христос не е на физическия свят." [60, с. 294]

Нека видим какво е казал Учителят в този аспект за Христа:

„Между Духа и Христа няма разлика. Христос казва: „Онзи, Който ме е пратил, Той ме научил какво да говоря." [88, с. 45]

„Духът се изявява чрез Христа, а Христос представя цялото човечество. Той е едновременно и индивидуално и колективно същество. Следователно, всеки може да каже за себе си: Аз и Христос едно сме, аз и цялото човечество сме едно."[24, с. 291]

Това е новата, ценната идея за човека: Неговият интерес да стане неотделим от интереса на човечеството. Това е новото Христово съзнание, което сега се пробужда. Основна идея,

основен принцип в това съзнание е свободното обединено човечество. Такова съзнание показва излизане от личния елемент на самосъзнанието и влизане в колективното, цялостното съзнание на душата.

„Христос е Велик принцип в човека, не е нещо материално.“ [88, с. 269]

„Христос като казва „Аз дойдох“, с това Той не подразбира идването на един човек, а на една велика идея.“ [102, с. 75]

„Ако очаквате идването на Спасителя, отворете душата си, там ще се роди Той. При това, Христос се ражда едновременно в много души.“ [88, с. 182]

Приемането на Христовия Дух, на Христовото колективно, планетарно и космично съзнание – това е новият тип човек, новата раса, новото човечество. Това значи раждане за живота на Цялото, раждане от Бога.

„Кое е същественото в човешката душа? Същественото е Христос, като колективна единица, като идеал за цялото човечество. Христос е Божественото начало в човека, което се проявява във всички пробудени души. Христос е проява на Бога.“ [88, с. 197]

„Да се облечете в новия човек.“ – Кой е новият човек? – Христос, Сегашните християни говорят за Христа, но нямат връзка с Него, нямат връзка с новия човек в себе си.“ [75, с. 290]

„Щастие е да срещнете човек, роден от Бога. Щастие е да видите един лъч, който излиза от Слънцето, а не от свещта. Слънчевите лъчи се познават по това, че плодовете зреят на тях, а на другите лъчи не узряват“ [76, с. 252]

Хората се чудят какво общо има между Слънцето, светлината и Божественото. Че Божественото е светлината! Тя ти дава всичко. От нея всичко извира – живот, мисъл, ябълки, круши, жито. Духът е йерархията от активности, нива, светове на живата светлина, а Бог е нейната разумна същина и основа. За да разбере Христа, човек трябва да изучава науката за Бога – живата, разумна светлина, от която е произлязло всичко. Христос, Учител, това са понятия неотделими от идеята за светлината и Слънцето на Духа.

„Бог е навсякъде. Следователно Той е прекрасна виделина, топлина и сила, с които храни цялото човечество.“ [17, с. 103]

„Христос е живата светлина, която озарява всичко в света, вън и вътре в него.“[Все що е писано 269]

„Христос казва: „Аз съм пътят, истината и живота.“ Той е сам пътя, истината и живота. Ти ще тръгнеш с ума си след Него... Той се явява като Слънцето.“[2, с. 320]

Много знание е изнесъл Учителя върху тази идея. На едно място казва: „Отворете се към външната светлина в природата и ще намерите Христа.“

Новата наука е за светлината, но не като механично явление, а като изявление на живата разумна същина, от която произлиза всичко.

„Що е светлина? – Тя е емблема на великата, възвишената човешка мисъл. Следователно, само възвишеното, благородното, чистото може да влезе в непроницаемия чертог, дето Бог живее. Затова всичко трябва да се обърне в светлина. И ние също трябва да станем светлина“. [62]

Да станем светлина, значи да станем разумни, да влезем в същината, която владее всички стихии и условия. Колкото по-навътре навлизаме в светлината, толкова по-разумен, възвишен, красив и изобилен става нейния живот. Вратата към тази Божествена същина, към този висш свят, е Христос – Духът.

„Христос казва: „Никой не може да отиде при Отца, Великия център на Любовта, освен чрез мене.“ Това е новото учение.“ [107, с. 22]

С други думи, новото учение, което Божествения Учител носи през всички епохи на човечеството има предвид издигане съзнанието на съществата до Духа, до универсалното разбиране. Човек владее способности, сили и условия според нивото на своето разбиране. Защото висшата същина в естеството на съществата, от която произтича тяхното разбиране, то е Божественото, то е Бог, т. е. Духът, като слънце във вселената на душата.

„Приемайте нещата направо от техния източник, от автора им... Ако Духът, който е живял в Христа, не ви предаде своята мисъл, никога не можете да разберете свещените книги. Духът се проявява и чрез пророците и чрез Христа, но продължава да се проявява и до днес.“ [122, с. 47]

Човек трябва да се ползува от Словото на Духа, на Учителя, защото то е светлина, която го извежда от неправилните възгледи и заблуждения, от старите разбирания, които го заробват.

„Днес аз искам да внеса в умовете и сърцата ви Божествената светлина, чрез която можете да се освободите от всички лоши зародиши.“ [В своите си, 102]

Важното е да се свържем с Истината на Духа, на Христа, на Учителя в себе си, за да живеем правилно.

„Христос живее във всички хора. Важно е да се свържем с Неговата мисъл, с Неговото съзнание.“[133, с. 132]

От изнесените мисли ние правим следния извод: Кой е точно Петър Дънов – Беинса Дуно, ние не знаем. Обаче свидетелстваме, че Онзи, който говори чрез Исуса на Израиля, говори и на българите.

Българите не послушаха, не подпомогнаха човечеството с Божествената светлина в тази най-важна минута. Остава им тази възможност в последните секунди. Ако издигнат съзнанието си в Духа, в единението, там всичко става моментално. Те са пропуснали, обаче, хубавите условия, когато Учителя беше между тях, пропуснали са своя Златен век.

„И когато аз си замина от България, тогава българите ще познаят. И втори път няма да дойда вече! Десет милиона свещи да ми запалите, няма да дойда. Няма да дойда! Разбирате ли? Свещи не ми трябват. Искам човешките сърца да бъдат запалени. Любов искаме ние! Църкви не искаме, каменни църкви не искаме. Искаме сърца да се любят, хора, ред и законност във всеки дом, във всяко училище – това се иска днес от света.“ [93, с. 129]

Българите не са познали още силата на Бога. Неговите идеи трептят във въздуха, проникват във всички пробудени души. Идват отгоре новите българи. Те са сред народа и ще вземат факела в ръцете си. Къде ще се проявят тези хора? – В своята душа, където Духът, Христос, Великият Учител на всички същества живее.

„Един е Великият Учител в света. Той има много ученици, но малцина от тях Го познават. Те мислят, че като им говори, познали са Го вече. Лъжат се. Учителят е толкова видим, колкото и невидим. Той е навсякъде: в светлината, във водата, във въздуха, в земята, в слънцето, в камъните, в растенията, в животните и в хората. Това е на Земята. Същевременно Той е и в другите светове.“[37, с. 115]

Още в началото, като знаеше за сегашните времена, в които Духът ще се изяви в душите, Учителят каза на българите да не затварят житото в хамбари, но да го дадат на всички хора, на всички народи, за да влезе изобилието в света. Това изобилие изхожда от Бога, от Христа, от Единия Учител – Духът на Истината, на спасението.

„Аз не искам българите да обиждат Духа, Който живее в мене. Аз нося добро на българите и казвам: Житото, което ви давам, не искам нито с крини да го мерите, нито с коли да го пренасяте, нито в хамбари да го пазите. Нека всеки си вземе толкова, колкото сам може да носи. Ясно ли ви е сега? Това не говоря аз, но Божият Дух, който живее във всички хора. Един

е Духът." [31, с. 293-294]

„Какво е Истината? – Това, което е направило всичко в света. Затова е казано: „Глава на твоето Слово е Истината." [92, с. 188]

ИМЕТО НА УЧИТЕЛЯ

Петър Дънов се превежда като „каменно дъно", „каменна основа".

„Казвате: Какъв е произходът на фамилията, с която дойде? – Фамилията ми е Дънов, но това е псевдоним. Бащата на моя дядо бил много як, здрав човек, като дъно. От тази дума произлиза прякора Дънов. Дъно има и бъчвата, и реката, и морето – интересно е за кое дъно се отнася. Навсякъде има дъно. Горко на оня, който няма дъно! Ето защо, когато ви наричат „дъновисти", ще знаете, че не сте мои последователи, но сте хора с дъно." [24, с. 120]

Когато се строи една величествена сграда, един храм на новото, трябва здрава основа, здрав темел. Днес се строи нов свят, нов храм в душите на съществата. Този храм се строи върху канарата на Бог, Който е в дъното на реалността и съзнанието, в основата, в същината на всичко. Той се проявява като пламък на взаимност, привличане, любов. Великата Любов, великият копнеж по нещо любимо е в основата на всички велики дела. Fund (фундамент) от латински се превежда като дъно, основа, начало.

Учителя казва:

„Защо ви е Божествената Любов? – За да имате велика, непоколебима основа."[40, с. 105]

Когато говорим за Бога имаме предвид фундаменталното Начало, от Което извира и започва всичко – живот, разум, битие, съществуване, мисъл, чувство, постъпка, реалност. Някои наричат тази област невидим свят, небе, небесна твърд. Съвременните физици също търсят неразделимата първооснова в понятия като вакуум, единно поле и пр. Обаче техните понятия се механични, а тук се говори за върховна оживяваща разумност. Небето е разумния свят в човешката глава. Висшите, свещените идеи в душата на човека, които са идеал на неговия живот, са здравото, непоклатимото, което го крепи. Те са отражение на великите идеи и принципи на Духа, на Бога. Бог е великата канара на Вселената, на съзнанието и живота на съществата. Той е най-интимната, неразделима реалност, до която хората

се домогват, когато обичат и по този начин проявяват тази сила на единство в живота. Затова се казва, че Бог е Любов.

„Новото учение изисква да имаш една възвишена идея, да живееш за Бога, за своята глава, да имаш здрав мозък, да бъдеш свързан с Бога, с това, което не виждаш. После постепенно ще слизаш към това, което се оформява и най-после ще дойдеш до хората и ще ги обикнеш. Ти не можеш да обичаш хората, докато не обичаш Бога. Защо? – Понеже Любовта като велика сила, иде отгоре." [48, с. 17]

Кое е горе? – Центърът, Слънцето, Духът. Една планета като се върти около Слънцето, дали е под него или над него, за нея то е винаги горе, т. е. в центъра. Където и да се намира Земята, човек трябва да вдигне главата си нагоре, за да види Слънцето.

Любовта е винаги горе, т. е. в центъра. Ние я наричаме възвишеното, т. е. най-интимното, най-финото, най-високото. Нашите понятия са за двойствения свят. Обаче влезем ли в центъра, в неразделимия свят, който обединява всичко, всякакви понятия, всякаква дейност на двойствения човешки ум се прекратяват. Ние влизаме вече в съзнанието на Любовта, на Духа, т. е. в свръхсъзнанието, което е отвъд двойствения свят, отвъд физическия човек. Този свят ще бъде достъпен за бъдещата раса на интуицията.

Ако разсъждаваме формално, нали една светлинна вълна се отклонява симетрично от двете страни на своя център? Като намаляваме дължината на вълната, нали нейното битие се приближава към центъра, централната среда? При това енергията, информацията и ред други нейни характеристики придобиват по-висше качество. Физиците разсъждават до момента, до който вълната е извън центъра. Обаче влезе ли в центъра, изгуби ли своята двойственост и механично движение, тя изгубва физически смисъл. Това, което наричаме Бог, т. е. Богатият, Неизчерпаемият, то е извън човешкото разбиране, извън обусловения свят. Следователно, никаква външна сила не може да му повреди. То и е неразделима канара, върху която може да се гради.

„В бъдеще, като ви срещна, ще ви питам: Какво учение следвате? Имате ли любов в душата си? Божествена ли е вашата любов? Стоиш ли на вечната канара, на която целият космос почива?" [40, с. 103]

Следователно, когато се говори за каменна основа, за канара, има се предвид не личността, а Духа, Бог. Учителя е изявление на Духа, на Бога. Бог се изявява, а не някоя личност. Бог, като Велика идея, се въплощава в Божественото

Слово, за да работи в душите на съществата, да ги повдига към себе си, към висшето разбиране.

Ето защо, един Учител идва не да привлича християни и дъновисти, но да учи хората как да се свържат с духа, със свръхсъзнанието в своята душа, с разумното в живота и нему да служат.

„Мнозина ме пита, как да се наричат – дъновисти или християни. Христос не е християнин и аз не съм дъновист.“ [Да ви даде, 94]

Когато Учителя казва, че мисията му е да донесе любовта, това значи, че той идва да събуди душите за свръхсъзнанието, космичното съзнание, Духа. Това е съзнание на най-фина, висша активност, при която човек живее в неразделимото. В това съзнание на висша будност и съвършенство, човек съзнава всички същества и явления като неразделно, разумно, свещено цяло, като интимна върховна възвишена реалност, която го учи, подкрепя и повдига. Той обича тази реалност – Духа, Бог, любимото, образеца, идеала на своята душа, във всичко.

„Божественото начало в човека е същественото. То се проявява по разумен начин и внася в него светлина, живот, чистота, прави го свободен. Божественото поставя любовта за основа на живота и казва: живейте в любовта, която дава условия за растене.“ [40, с. 199.]

„Спасението иде само от любовта. Тя е сила, която преобразява всичко. Който се домогне до нея, влиза в областта на разумността. Дето е любовта, там е разумността. Любовта се изразява чрез прави мисли и чувства, чрез благородни постъпки.“[90, с. 170]

„Свързани ли сте вие с тази любов? Тя е родила живота преди милиони и милиарди години.“ [90, с. 174]

С идването на Учителя завършва един голям цикъл на човечеството – тъмната епоха, и се отваря път за новата епоха на Духа, на Христа, на свръхсъзнателния живот в Любовта. Тя е епоха на велик подем, нови разбирания, нова култура, в която душите имат здрава, непоклатима основа в себе си.

УЧИТЕЛ

„Учител в света може да бъде само Бог. И когато Христос казва на учениците: „Един е вашият Отец“: той подразбира великия, единия Учител.“ [133, с. 118]

„Учителят не е бил никога на Земята. Той слиза само до

онази степен на съзнанието, в която можете да го разберете. [62]

„Познаването на Учителя е чисто духовен процес. Учителят не може да се яви на физическия свят като завършен акт.... Затова отвътре става познаването на Учителя – в душата на ученика." [133, с. 120]

Човек се свързва с Учителя, само когато душата му се пробуди за Духа, за свръхсъзнателния живот. Свръхсъзнанието е състояние на саможертва – да живееш за една висша идея, за цялото човечество, за всички същества, за целия комплекс на живота, за благото на всички. Не трепти ли в това съзнание, човек възприема мислите на Учителя като сбор от сентенции, а не като живи импулсиращи сили, като семена за нови проявления, които растат в душата под слънцето на Духа.

Ето защо ученик е не онзи, който седи край Учителя, а който издига съзнанието си до това висше разбиране, висша жертвена, идейна любов, всеотдаен живот за цялото.

„Близо до мене е само онзи, който изпълнява Божията воля. Божията Любов създава условия за близост. Бог пази своите неща: това, което съм говорил не е мое, то е на Бога. Аз зная, че Бог ще запази своите хубави неща." [125, с.173]

„Някой мисли, че като идва често при мене или върви винаги подир мене, е най-близко до мене. Физическата близост не е близост. Най-близко до мене е този, който чете беседите и прилага прочетеното. Така се свързва с Божествения Дух, Който е говорил чрез мене." [40, с. 156]

„Аз в България нямам нито един ученик, който да е издържал изпита си. Двама души има сега, които наполовина са изкарали изпита си, а 50 % още не са. Двама души само!" [123, с. 258]

Ние познаваме ученици от Вътрешния кръг край Учителя. Те имаха изградени високи качества на истинност, точност, жертвеност, мъдрост, естественост, финес, топлота и пр. Да бъдеш ученик на Бога, значи да си роден от Него, да носиш Духа в себе си. Това е новият човек. Тия ученици на Учителя вече са между нас. Те стоят неизмеримо по-високо от преди и ще се изявят. Обаче да стоиш само физически край Учителя, като „Дете, което се държи за полата на майка си", без да повдигнеш разбирането си, при това да се разпореждаш, да си символ на отрицание и непоносимост, да отблъскваш търсещите – това не е ученик. Който е ученик, той е образец на скромност, всеотдайност и голяма широта на възгледите. Той е скъпоценен камък, който мидата, т.е . Учителя, Духът е изработил. Тия хора са голяма ценност. Няма да ги видите никъде, където се

шуми. Те са една вътрешна сила, която трансформира обществото. Те са живи лъчи от Учителя, от Духа, от Бога.

Учителят олицетворява Божието Слово. Той е най-чисто изявление на непрояненото. За Христа е казано: „И Словото бе у Бога, и Словото бе Бог." Учителят казва: „Аз съм именно това, което говоря." Казва още:

„Когато дойде някой Учител на Земята, той не говори от себе си, нито от свое име. Той говори от името на Онзи, Който го е пратил на Земята." [135, с. 229]

„Аз съм една добре написана книга. Нека всеки чете от мен това, което Бог е написал и да го прилага." [48, с. 132]

Съвременните хора, които разбират от физика, информатика, холография и пр. би трябвало да схванат идеята, вложена в тази мисъл. Светлината е една написана книга, която четем чрез радиото, телевизията, компютрите, космичните локатори и пр. Човек е душа, разумна светлина – книга, в която великото е вложило големи знания, несметни богатства. Човек трябва да се обърне към Духа в себе си, да го научи да чете тази книга, да разбира езика на Словото.

„Обърнете се към вашата душа, да намерите оня живот, който още не е бутнат и за който нищо не знаете. Обърнете се към себе си и започнете новия живот. Върнете се по домовете си и започнете да работите без да говорите. Новият живот ще произведе потресаващо действие върху вас и ще ви преобрази. Няма да се объркате, но ще станете герои. Нова сила ще се влее във вас и ще трансформира условията, в които живеете. Вашият вътрешен свят ще се измени, а с това заедно и целият външен свят. Тогава Господ ще каже: Понеже вие се изменихте, и аз ще изменя отношението си към вас. Това значи, да дойде мирът на земята." [90, с. 127]

Новият живот в човека, това е изявление на Учителя, на свръхсъзнанието, от което извира Божието Слово. Съвременните хора живеят с идеите на разсеяната светлина, т. е. занимават се с идеи за пазарски чанти, шапки, обувки. Те търсят щастието си, т. е. новото във външния свят. Обаче Учителя казва: „Лъжете се, ако мислите, че можете да възприемате новите идеи от сегашния свят. Този свят е безидеен." Материалният живот е живот на отразената, разсеяната светлина – несъщественото в живота, което създава грижи и безспокойства. Ти влез в същинската светлина, душата на светлината, самия извор. Това е девственото, новото, красивото, непреходното, вечното, божественото в човека. В тази област човек е трепетен, радостен, щастлив пред великите идеи и стремежи, които

извират в него. Светлината в тази област е голяма, вследствие на което човек е буден, прецизен, внимателен, изряден и съвършен в най-малките си прояви. Движението на будния човек е плавно, съзнателно, пълно с фина изразителност. То се състои от множество изразителни, живи, осмислени елементи. Движението на несъзнателния човек е рязко, механично, празно, грубо. То носи разрушителни, обезличаващи, опустошаващи последствия върху околните. Мислите, чувствата, проявите на разумния човек, на човека на любовта, внасят живот, подем, вдъхновение в околните. Те извират от Духа, те са живо Слово.

„Словото носи Великите идеи в света. Те идват отнякъде. Човек може да възприеме тези идеи, само след като възприеме Божественото начало в себе си.“ [90, с. 91]

„Не търсете знание от хората, но от Бога. Хората могат да бъдат носители на знанието, но извори не могат да бъдат. Божественото създава идеите, а не човешкото . Божествието е носител на всички възвишени идеи и мисли, които вълнуват човешката душа.“ [84, с. 138]

„Словото подразбира Божествените мисли. Милиони години са били нужни, докато се създаде сегашното Слово!... Божественият свят не е на мълчание, но свят на пълна хармония, на красив музикален говор... За да разбере това, човек трябва да притежава такива органи, чрез които да възприема висшите вибрации на Божественото Слово.“ [75, с. 86]

Значи от хората се изисква усилена вътрешна работа, да се издигнат над сегашното си грубо, несъзнателно, механично естество, до ония фини, разумни глъбини на светлината, Духа, Висшето съзнание в себе си – до Словото на Учителя, Който ги учи. Това Слово изразява Истината, като вечна, непреходна същина и реалност, като всемогъща сила, която освобождава и спасява.

„Истината не е нещо абстрактно: тя се явява във всяка любеща душа. А любовта се явява при самопожертвуването.“ [Да ви даде, 192]

„Христос казва: Вие трябва да търсите Истината, която е вложена във вашата душа... Словото Божие, което представлява тази велика Истина, се състои от многобройни семена.“ [38]

Погрешно ще бъде да се мисли, че в тази книга се вниква в Божественото знание. Ние изнасяме само ориентири към обширни и дълбоки области, които трябва да се изучават. Човек от своята наука, от своето изкуство, от своите опитности, трябва да вниква в тия области, да се ползва от съкровищата

им, да пътешества в необятните вселени на Духа. Учителя е говорил много за Истината. Тази област е достъпна само за хора с ново, безкористно, идейно съзнание.

Като говори на своите ученици преди Голгота, Исус накрая им даде една недежда:

„Искам много неща да ви кажа, но не можете да ги понесат сега. А когато дойде оня, Духът на Истината, ще ви упътва на всяка истина.“ Каза още:

„Духът на Истината, Който от Отца изходи, Той ще свидетелествува за Мене.“

За ония, които имат дълбоко мистично и непредубедено разбиране ще припомним думите на Учителя пред трима негови ученици: „Господин Дънов си отиде преди 25 години. Тук присъствува Духът на Истината.“

Няма да разискваме тия думи. Те се изнасят само за хора, които имат дълбокото, свещеното разбиране.

За да намери истината – опорната точка в живота си, която го подкрепя да върви в пътя на любовта, жертвата, служенето на висок идеал, човек трябва да има ръководството на Учителя, на живото Слово.

„Труден е пътят на любовта. Сам никой не може да влезе в този път. Трябва да се намери някой, който да ви води.“ .[103, с. 181]

„Вие мислите, че и без Учител може да влезете в Царството Божие. Лъжете се, без Учител никой не може да влезе в Царството Божие. Колкото детето може да се роди без майка, толкова и вие можете да се проявите без Учител.“ [75, с. 310]

„Каква възможност има Учителят? Единствената възможност, която му е вложена, е да всади в учениците си светлина и то колкото може повече, без светлина, знания няма.“ [Старото отмина, 149]

Съвременните хора трябва да изучават законите на живата, разумна светлина, за да намерят Единия Учител, Който живее във всички същества, във всички души, в цялата Природа, както и в сърцето, ума, душата и духа на човека. Той е Висшата светлина, висшето съзнание, висшето разбиране, проявено в единия, неразделим живот.

„На всички същества гледайте като на съзнания, през които протича един и същ живот. Един е животът, едно съзнание прониква всички същества.“[44]

Това е съзнанието на Бога, на Духа, на Единия Учител, който през различни епохи слиза на Земята да даде на хората Словото на Истината според съзнанието им, за да ги повдиг-

не. Никой не може да противостои на силата на Божественото знание, което заличава старото, отживялото от живота на хората и ги въвежда в новото.

„Божественото учение е неуязвимо. То е било в миналото, е и сега, ще бъде и утре. Следователно, кой го е проповядвал, кой днес го проповядва, и кой ще го проповядва утре, не е важно. Божият Дух е един и същ във всички времена и епохи. Следователно никоя сила в света не е в състояние да го победи." [17, с. 140]

Ние заключаваме: Учител е онзи, Който внася нови светли идеи и идеали в хората, събужда ги за Истината и ги прави мощни да побеждават всички условия, да бъдат господари на съдбата си, да сеят свобода, подем и щастие.

МИСИЯТА НА УЧИТЕЛЯ

„Задачата на Великите Учители се свежда именно към това, да определят посоката, в която човечеството трябва да се движи." [136, с. 90]

„... един завършен цикъл трае двадесет и пет хиляди години, а на две хиляди и сто години се явява по един Учител, за да помогне на човечеството." [113]

Питат Учителя: – Защо сте дошли преди да се изпълни този срок? – Защото човечеството се подготвя за едно изключително събитие.

Учителя идва след еволюционния импулс на Христа, в края на епохата на Козирога, и създава Школата с навлизането на човечеството в епохата на Водолея.

Българите, подобно на Индия, Китай и други народи са под Козирог. Този знак се управлява от Сатурн, който кондензира, кристализира и завършва нещата.

Потъването на човечеството в материята през целия инволюционен период, тъмният период Кали Юга, изкристализирането на самосъзнанието и самоопределението на човека по пътя на Мъдростта, на ума, всичко това е под влияние на Сатурн.

От друга страна, сатурновото влияние ограничава, сковава, догматизира и по този начин пречи на новото да се прояви. Учителят казва:

„Условията, при които дойде Христос, бяха неблагоприятни, защото тогава царуваше Сатурн. Сатурн не можа да запази Христа, не благоприятствува за учението му. Обаче от

времето на Христа до сега условията са изменени вече. Сега настава нова епоха на Земята – най-красивата епоха, която се състои от малки и големи периоди. Тя е епоха на Слънцето. Тя е творческа епоха и носи със себе си благоприятни условия за постижения. Който разбира законите на Слънцето, всичко може да постигне." [62]

Епохата на Водолей е епоха на чистотата, в която Божественото, слънчевото естество на човека ще се изяви. Това естество ще се отличава именно със своята чистота, т. е. със своето вътрешно единство. Един от признаците на новото време ще бъде обединението на хората в техните стремежи, цели, идеали, както и обединението на народите от една обща висша идея. Този процес се извършва под това Слънчево влияние на пречистване, от което се пробужда свръхсъзнанието на съществата и те се съзнават като братя, като синове на Един Баща и лъчи на Едно Слънце, като членове на Едно Семейство. Това е свръхсъзнанието – слънчевия елемент в човека.

В Природата единството се проявява в центъра, а раздвоението – в периферията. Битието на центъра се отличава с голяма интензивност, с голямо изобилие. Затова центърът, Слънцето на системата винаги дава, а периферията ѝ – взема. Онова централното, вътрешното, интимното, което изобилно дава и по този начин привлича и обединява нещата – то е доброто. Слънцето, светлината, като изявления на доброто се отличават с безкористие, изобилие, даване.

Светлината се движи с грамадна скорост и постоянно дава. Тя не се спира да се занимава с къщи, с имоти, с дворове, оградени с бодлива тел. Тя е един идеен елемент – изявление на доброто.

Ние излизаме от Сатурновата епоха на злото, която можем да наречем епоха на крадци, на ограбване на духовното в съществата и навлизаме в Слънчевата епоха на доброто, която можем да наречем идейна, творческа епоха.

Според окултната наука, Слънчевата система се ръководи от йерархията на архангелите. Нейните управители се сменят през определени цикли.

Днешната епоха е под владичеството на Архангел Михаил, който е изразител на Слънчевата култура и реализатор на Христовия импулс. По свидетелството на Рудолф Щайнер „от 1879 година насам човешката еволюция е под владичеството на Михаил, който разпространява импулса на космополитизма, толкова типичен за настоящето." В Словото на Учителя също намираме едно косвено свидетелство за това:

„Българите, които приемат Христовото учение, още не са го приложили. И те казват като евреите: Не е дошло още времето на това учение. Казвам: Времето е дошло. Повече от 40 години са се изминали от това време.“[31, с. 162, 9 XI 1919 г.]

С други думи през 1879 година владичеството на лунния архангел Гавраил се предава на слънчевия Архангел Михаил. Няма друг народ в света, който като българите да е белязан ярко и дълбоко от тази дата. Това е годината, в която след като излизат от робството под полумесеца, българите започват да устройват своята държава. И символът, знака, герба, който си избират българите е лъв, изправен нагоре, с корона на главата.

Зодиакалният знак Лъв се управлява от Слънцето. Изправеният Лъв символизира разумното, мощното, перпендикуляра на Истината. Короната символизира Владичеството на Слънчевия Бог – Архангел Михаил или Христос.

Някои казват: Защо Учителя не направи един ашрам, защо не работи само в школата да подготви ученици, да предаде знанието на традиция, а трябваше да говори в обществото, за да се разбуни това противодействие, тази омраза, която попречи на всичко.

Друга е мисията на един небесен Учител. Земните учители създават ашрами, правят курсове и пр. за да поддържат и укрепват традицията. Небесният Учител носи нови причини, нови принципи и сили, които влияят върху съдбата на цялото човечество.

Не можеше ли и Христос да си създаде една Школа на някое тихо място и да остави на учениците си знания, методи, традиция? Вместо това, той с часове говореше на множеството.

Божественият Учител иде от Божественото Слънце, от центъра, извора, където се раждат новите неща. Животът, който вечно се опреснява и новоражда, е живот на вечно зазоряване. Учителя идва да посее истините на този живот в съществата. Небесният Учител е сеятелят, Духът.

Когато един Архангел или Владетел, поеме ръководството на своя цикъл, той излиза със своя програма, която трябва да приложи чрез организма на един народ.

Този народ не се избира случайно, а според функцията му в общочовешкия организъм, която в дадена епоха заема централно място в програмата на Владетеля, в регулатора на системата.

Отделните органи и системи в организма на човека, народа, човечеството, отговарят на съответни енергетични нива, цветове, тонове и пр., и са съзвучни със съответни разумни

светове в Космоса. На човешки език казано, тия разумни светове представляват йерархия от цивилизации, която ръководи съдбините на Вселената.

В цялата Вселена, олицетворена от космичния Адам Кадмон, съществуват 10 йерархии същества, които по еволюция стоят над човешката раса:

1. Серафими – братя на любовта – първи приемат Божествените мисли и ги предават на по-долустоящите. Направляват голяма група Слънчеви системи и ги обединяват като едно цяло. Те са глава на космичния човек, затова в староеврейската Кабала са наречени Духове на Божия Венец. Управляват главата на човека.

2. Херувими – братя на Хармонията и Мъдростта. Направляват и обединяват също цели групи слънчеви системи. В космичния човек – гърдите и белите дробове. Човек като диша се свързва с Херувимите. „Като дишате, мислете за херувимите и за тяхната мъдрост и сила – значи мъдростта се придобива чрез дишането."

3. Престоли – братя на волята и истината. Те представят сърцето на космичния човек. „Чрез сърцето си човек е свързан с Престолите, т. е. с Божествения Разум."

4. Господства – братя на Мъдростта, Радостта и Интелигентността. Те представляват колективната интелигентност, проявена в природата. Те са границата между света на принципите, който се представя от трите горни йерархии. Представляват диафрагмата на Космичния човек. В човека управляват диафрагмата и слънчевия възел.

5. Сили или духове на движението – управляват движението и растенето, управляват всички сили в природата и дават подтик на всяко движение и растене. Работят в стомаха на космичния човек. В човека управляват стомаха и жлъчката. Учителят ги нарича още същества на благородството.

„Ето защо, като се нахрани, човек става по-разположен, по-добър, по-благороден, готов за жертви."

6. Власти или духове на формите – Братя на външните форми и изкуства. Те дават плът и кръв на всяка идея от висшите светове, обличат я във форма. Зад всяка форма от галактиките до атомите стоят те. Това са елохимите, за които се говори в Писанието. Чрез елохимите Бог даде на човека форма, затова се казва: „Направи Бог човека по образ и подобие свое." В космичния човек те представляват черния дроб, затова и в човека те управляват черния дроб.

„Разстройството на черния дроб се познава по пожълт-

ването на очите. Това показва, че има нещо дисхармонично в чувствата на човека. Ако разстройството на черния дроб е голямо, явява се жълтеница. Това показва, че между Божествените власти и човека има някаква дисхармония. Жълтеницата се лекува чрез възстановяване на хармонията между Божествените власти и човека.

Чрез жлъчката човек е свързан със съществата на доброто. Прекъсне ли се тази връзка, жлъчката се пука. Следователно, изгубването на доброто в човека и пукането на жлъчката, това са синоними. За да се намали жлъчността на човека, трябва да се увеличи доброто. Когато жлъчката е в нормално състояние, доброто и любовта се увеличават. Тогава човек е в хармония с Божествените власти."

7. Началства или духове на времето – Братя на Времето, Състоянието и Такта. Те управляват големи периоди от време в човешкото развитие. В космичния човек те представляват далака. „Чрез далака човек е свързан с началствата, наричани още Божествена правда или победа в света. Увеличаването и разстройството на далака показва, че правдата е нарушена, че човек е в дисхармония с началствата."

8. Архангели или духове на огъня. Те са духове на топлината и огъня и ръководят отделните народи. Всеки народ си има по един архангел, който го ръководи и управлява. В космичния човек те са свързани с бъбреците. „Архангелите са наречени същества на Божията слава. Те ръководят народите. Те имат отношение към бъбреците. Който не слави Господа и не се въодушевява от Великото в природата, не може да бъде във връзка с архангелите и страда от разстройство на бъбреците."

9. Ангели или духове на живота. Те са носители на живота и растителността. Те приготовляват живота. Ангелите са духове – ръководители на всеки отделен човек. Всеки човек има поне един ангел, който го ръководи и направлява. Той му внушава светли мисли, благородни желания и постъпки, проявява се като предчувствие, интуиция и пр.

„Най-после слизате до йерархията на ангелите, които са основата на живота. За да имат връзка с тях, всички хора мъже, жени, деца трябва да раждат. Който не може да роди една светла мисъл, едно благородно желание, не може да бъде във връзка с ангелите. Затова, който не ражда светли мисли и благородни желания, прекъсва връзката си с ангелите, носителите на живота и с това намалява живота си."

10. Напреднали синове на човечеството – светии, посветени, адепти, които образуват ложата на Бялото Братство на

Земята и са непосредствени Учители и ръководители на човечеството. Главното седалище на Бялата ложа на Земята се намира на Северния полюс. [резюмето е по томчето Дали може]

Явява се Учителя между българите и им казва: Вие сте в черния дроб на човечеството – специално в жлъчката.

Трябваше от толкова десетки години българите да са вникнали вече в своята функция, за да изпълнят предназначението си.

Ние ще разгледаме задълбочено този проблем в книгата си за българите, но дори от горния текст могат да се направят изводи защо Учителя идва и изнася учението си в България, защо иска да активизира и нормализира именно тази функция в общочовешкия организъм.

За жлъчката заедно със стомаха се споменава най-напред в пето ниво на йерархията – Сили: „Ето защо, когато се нахрани, човек става по-разположен, по-добър, по-благороден, готов за жертви."

Ние се намираме на физическия свят, т. е. в стомаха на Вселената. Здравето, икономическото и материалното благоденствие на хората зависи от стомаха. Храносмилането е в основата на всички жизнени процеси в организма. И най-малкото смущение в него предизвиква катаклизъм във всички системи. В областта на тлъстините жлъчката е основна храносмилателна сила, в езотеричен аспект това е една от дълбоките тайни. Елементът на жертвеността, който е един свръхсъзнателен елемент в новия тип човек, произтича от функцията на жлъчката. Това е дълбока област, която ще изследваме отделно.

След това за черния дроб и жлъчката се говори на ниво Власти, което е формиращ принцип. На това ниво Елохимите са дали форма на първия човек, който всъщност представлява цяла една култура. Това е първата раса преди грехопадението.

И идват сега Елохимите да създадат нова Божествена раса, цяла нова Вселена от идеи, принципи, социални форми, природни условия и пр.

Послание към народа ми, дадено на първите ученици, в края на миналия век, което Учителя е държал да не се изнася, завършва с думите: "Аз съм Елохил – Ангел на Завета Господен."

В Протоколи на Събора от 15.VIII.1911 г. четем:

„Духът Елохил, който е Бог Помазаник, е ръководител на българите. Той е ангелът, който е поставен от Господа да води българския народ и цялото славянство. Той е Ангелът на Завета, Господ, Комуто българите дължат своето политическо осво-

бождение. Да, българите дължат много на Елохима. И той ще се яви между славяните, но те няма да Го разпънат като евреите.“ [62]

Значи от една страна мисията на Учителя е свързана с изявяване на Елохимите, като формираща сила на Новата Епоха.

Понеже българите са под Козирог, знак който формира, кристализира и завършва нещата, тази му функция е от съществено значение за мисията на Учителя.

По-нататък четем в горния текст, за йерархията, че разстройството в черния дроб показва дисхармония в чувствата. И накрая финалната част от текста: „Чрез жлъчката човек е свързан със съществата на доброто. Прекъсне ли се тази връзка, жлъчката се пука. Следователно изгубването на доброто в човека и пукането на жлъчката това са синоними. За да се намали жлъчността на човека, трябва да се увеличи доброто. Когато жлъчката е в нормално състояние, доброто и любовта се увеличават.“

Българите мислят, че лесно ще минат. Няма да минат лесно. Голямата тояга ги налага да разберат функцията си и изпълнят задачата си. Учителя казва: „Може да останат и 500 000 българи, но възложената им от небето задача ще изпълнят.“

Каква е задачата им? – Да внесат доброто, любовта в света; да внесат в човечеството импулс за влизане в Епохата на доброто.

В жлъчката е скрит законът на доброто, който е закон на най-малките величини. Не спазва ли този закон, човек затлъстява, депата на организма му се напълват с отровите на греха. Сърцето му закоравява и той става материалист и егоист, т. е. започва да работи с големите величини на механичния свят, които внасят раздвоението, враждата и злото.

Щом се наруши функцията на жлъчката, т. е. на най-малкото действие, на доброто, човек става жлъчен, злобен и внася злото в света. Значи злото влязло в света, когато се нарушила правилната функция на този сок – жлъчката.

Злото постоянно напада тази крепост – черния дроб, за да влезе във вътрешния свят. Злото, змеят, това са низшите чувства на човека, които искат да проникнат през вратата на черния дроб, за да отровят кръвта, живота, съзнанието на човека; да внесат дисхармония в сърцето, т. е. в слънцето на човека, което сътворява добро, любов, единство в организма. Слънцето е сърцето на нашата система. Ако Слънцето не пул-

сираше и сърцето нямаше да пулсира.

Оттук правим следния извод:

По силата на известен закон, жлъчката изразява принципа на доброто, на най-малкото действие, на най-финните сили, който определя единството и цялостта на организма. Доброто е трансцедентна сила на синтез.

Черният дроб от една страна е реактор, който неутрализира чуждите елементи [кармата] от организма, от друга е лаборатория за формиращите сили и накрая – врата между външното вещество и кръвния ток, между външния и вътрешния, между физическия и духовния свят.

Българите, дето всички ги наричат варвари, носят на гърба си кармата на цялото човечество. Те трябва да имат знания, за да трансформират тази отрова, която отвсякъде идва върху тях. И всички културни народи, които овикват тия варвари, вървят подир тях, защото те не могат да влязат в духовния свят, т. е. в истинския живот, освен през вратата на българите.

Възниква въпросът:

Защо трябваше българите да чакат края на своя мандат пред небето, за да разрешат задачата си?

Обаче, този въпрос се предшествува от друг:

Защо учениците на новото знание досега не са дали методи и идеи на своя народ да реализира новите форми на обществото и по този начин станаха причина да се отвори път на разрушителните сили?

Ние разполагаме с малка част от знанието и ще го изнесем. Каквато отговорност ни се налага, ще я понесем. Обаче в тия времена най-голяма отговорност носи човекът на бездействието. Той е отговорен пред своята съвест, пред своя разум, пред Учителя, пред страданията и бедствията на човечеството.

На едно място в беседа Учителя казва: „Дръжте крепостта. Ние идем на помощ!"

Змеят, т. е. всичко низко и користно, което живее в старата култура, иска да завладее крепостта, да влезе в сърцето на човека. Обаче, това няма да се допусне, защото сърцето е олтар на Бога, на Любовта, на Великото Единство, което крепи всичко.

Учителя изразява тази сила на Единство, което се влива в българите, за да издържат, да изнесат най-ценното от Сатурновата епоха и принесат това единство в епохата на Водолея.

От българите се очаква да направят първата стъпка в тази култура на доброто: да дадат първия импулс за планетарен синтез, за единение на народите. В тях се крие този квас на

най-финото, който трябва да замеси спасителите и обединителите на човечеството.

И още в края на миналия век Учителя им казва: Бъдете войни, бъдете мъже. Неговото послание изразява голямата отговорност, която лежи върху плещите на този народ.

„Аз пристигам в тоя развратен свят, в минута важна, да упражня нужното влияние, да ви отвърна от тоя пагубен път, в който народите на Земята са се втурнали да следват безразборно. Знайте, в случай, че отхвърлите благите ми съвети и се възпротивите на моите божествени диктувания, които ви давам, защото сте близки на сърцето ми, ще употребя и други мерки, много по-лошави, с които съм натоварен да приложа в замяна на вашето непослушание на светите Божи заповеди. Вие сте под мое покровителство и съм длъжен да ви ръководя, и възпитавам в Словото на истината.

...и от този ден, в който е даден отговор, започва вашето изкупление и ви предупреждавам да пазите това, което градя, да го не съборите, защото е свято, и ако се опитате да светотатствувате, три злини ще ви допусна: глад, мор и разорение. И няма да ви пощадя, но ще се съдя с вас и ще помните винаги, че Бог е говори. Пазете думите ми.“[27, 1898 г.]

Учителят не ни е разкрил истинската си личност. За нас това е мистерия.

„Аз не се боря да оставя име между хората. Какво ме интересува това име? Хората и без това не знаят истинското ми име.“ [62]

„... не искам да знаете кой съм...Искам да избегна това, защото познавам душата на българския народ и не желая да му създавам карма. Исус Христос се изяви на еврейския народ, но той не го прие и си навлече карма. Ако не се разкривам, това значи, че искам да оставя народа да се развива по естествен път.“ [110, 19 VIII 1909 г.]

Тук е важна тенденцията, течението, което протича като една космична сила да принесе полза.

„... не дойдох на Земята, за да основавам секта или църква, нито православна, нито евангелистка, нито будическа. Аз идвам да оповестя една нова епоха, която идва сега в света.“ [132, с. 25]

„Аз не спадам към никоя църква, към никакъв народ, защото не съм от Земята. – А от де си? – пита ме един. – От Слънцето ида и отивам към него, отговорих му аз. Като казвам Слънцето, разбирам разумния възвишен живот.“ [91, с. 97]

Обаче зад физическото Слънце стои Божественото

Слънце, Духът, който управлява цялата вселена. И този Дух чрез своя слънчев Владика възвестява една нова епоха.

„Бог е решил да оправи света и ще го оправи. Сега влизаме в епохата на архангел Михаил. Той е свързан със слънчевите сили. Затова можем да кажем, че идва една слънчева култура на Земята". [68, с. 22]

Кой е точно Учителя ние не знаем. Обаче на едно място казва: „Аз не дойдох, Аз още не съм дошъл. Когато дойда работата ще бъде опасна."

Учителят ни остави учението на Бога. Това е най-голямото богатство, което може да се даде на един народ. Той първо е взел голям товар от българите, за да им се даде свобода от отоманското бреме. И сега взе голям товар върху себе си. Затова отговорността на българите е голяма.

„Аз поех върху себе си 9/10 от страданията, които предстоят на българите. На тях предстоят страдания само една десета. Тези страдания могат да се превърнат и в катастрофа, ако това учение се отхвърли и неговите последователи не го приложат. То отвън ще дойде и пак ще се наложи, само че други ще бъдат благословени". [88, с. 249]

„Колкото пари имам, аз съм ги вдигнал за другите; следователно, за българите не мисля да дам нито петаче. Единственото наследство, което ще им оставя, то е: „Още по-блажен онзи, който Слуша Словото Божие и го изпълнява: [123, с. 169]

Коментарът към тези думи е направен от сестра Елена Адреев – стенографка на Учителя:

„На 6 декември 1957 година натовариха деветнадесет камиона с литература от „Изгрева" и я унищожиха чрез претопяване. Това бяха беседи на Учителя. И това го направиха не чуждоземци, не чужди завоеватели, а българи! И запомнете добре това, защото този народ ще отговаря и ще изплати всичко докрай." [58, с. 578]

Бог поругаем не бива. Неговото богатство отива при гладните и при жадните.

Кои са гладните и жадните? – Светът. Ония хора, които бяха вложили идеалите си в крива посока сега ще открият Словото. Те носят велик стремеж. Те са блудния син, който като се върнал при Баща си, поискал да му служи, да свърши каквато и да е полезна работа. Обаче големият син възнегодувал.

Големият син е скрил житото в хамбарите, чака по-добри времена. Малкият син като дойде, казва: Тате, аз ще вляза в хамбарите, ще взема това жито и ще отида на народната нива да сея.

Къде е тази нива? – Във всяка душа.

Големият брат казва: Моят Отец ме е научил на голяма мъдрост. Той казва тъй, казва иначе. Големият син по цял ден ти обяснява какво казал Баща му.

Идва малкият син и нищо не казва. Той взема жито и отива да сее нивата си. Като изкара голяма реколта, ще опече хляб и ще отиде да раздава на хората.

Погледнеш, големия син, няма никакъв хляб, от който да те угости. Той показва житото на Баща си, обаче, това жито не е посято, няма плод от него, няма хляб. Като имаш семе, иди го посей, да излязат ябълки, круши, сливи, домати, чушки и пр.

Гледаш, някоя стара сестра, държи черпака и казва: „Тия са чужди хора. Сипвам само на наште". Като сипваш на ваште, ще останеш с ваште, т. е. със старото. Наште сега идват. Те носят новото.

Лъжат се ония, които мислят, че в Бога има обратни решения. Всичко, което е предвидено ще се сбъдне. Духът ще извърши работата си в душите.

„Всички да се откажете, за мене е безразлично. Аз ще свърша работата на всички. Аз съм силен колкото всички заедно... Ако решите да работим заедно, още по-добре. Бог е в сила да направи от тия камъни чада Авраамови." [75, с. 67]

Кои са тия камъни? – Хората от света, дето не са чели възвишени работи, но имат стремеж.

„Не зная дали има човек в България, който да е получил толкова хули и обиди, колкото мене. Каквото престъпление да стане, все мене търсят виновен... Понеже за всичко съм виновен, реших да оправя света, да изправя живота на всички хора, на всички майки и бащи, на всички съдии и управници, да не остане човек на Земята да прави погрешни и престъпления. Който ме слуша, ще придобие любовта и лицето му ще светне. Който не ме слуша, остен ще играе по него." [17, с. 102-103]

Днес върху хората се слага остена, да излязат изпод юрга244аните, от инертния живот.

Ние гледаме и виждаме Учителя усмихнат. От всички страни идват при него хора гладни и жадни за любов, жадни да свършат едно добро дело за възвишеното. Обаче, казва Христос: „а синовете на Царството ще бъдат изпъдени във външната тъмнина". Тия, дето са с пълни изби и хамбари, но държат Божественото жито скрито, ще изгубят всички условия.

Ние виждаме, че Учителя се радва днес, защото младите отиват при Него. Младите са хората от света.

Те се пробуждат и влизат в Царството Божие, влизат в

новото човечество, в новия начин на мислене, чувстване и постъпване.

2. НОВО РАЗБИРАНЕ

Когато се говори за единоборството на ангела и змея, има се предвид не само доброто и злото, егоизма и пожертвуванието и пр., има се предвид един нов тип човек, едно ново съзнание, ново разбиране на живота.

„И роди дете мъжко, което ще управлява всички народи с жезъл железен; и нейното чедо бе грабнато и занесено при Бога и при Неговия престол.“ [Откровение на Йоана, 12:5]

Днес всеки човек, всеки народ се мъчи да роди своето дете, своята възвишена идея, обаче змеят, т. е. егоизмът, алчността, прави всичко възможно това дете да се пометне.

„Бялата раса се мъчи да роди идеята за братството, да заживее братски, но змеят стои пред вас и казва: Не ви трябва братство!“

„Роди дете мъжко, което ще управлява всички народи.“ – Кое е това дете? – Шестата раса, т. е. идеята на Бялото Братство, че всички хора са братя“. [148, с. 17]

Идеята за братството е Божествена. Тя не е понятна на физическото поле. Хората са братя в едно семейство, но се карат, враждуват, убиват се за едно нищо.

Човекът на свръхсъзнанието, на любовта, на светлината, съзнава всички същества като души, като светлина, нещо неразделимо. Като срещне една буболечка, той казва: „Братче, я чакай да те извадя от локвата, да не се мъчиш.“ Една овошка да види, ще й се усмихне и ще каже: „Виж ти това братче как е нацъфтяло.“ И в най-малкото същество той вижда своя брат. Кой е тоя брат? – Христос.

Няма нищо мъртво във Вселената. Това, което считаме мъртво, то е живот в най-ограничена степен. Всичко представлява въплотен Дух, кондензирана светлина. Всичко се движи в кръговрата на енергията, на живота.

Мъдрецът върви през гората и вижда на пътеката един клон. Той го вдига и му се усмихва: „Хей, дете, ще те преместя малко.“ Вижда едно камъче, вдига го и му казва: „Мъничкото ми, я да те сложа по-високо, на слънце.“

Някой смята, че това е игра на съзнанието. Не е така. Всяка форма е затворена светлина, енергия, т. е. поробен по кармични причини Дух. Като търкаляш един камък, той изпит-

ва радост – движение на силите става в него. И той има един импулс да се придвижи към светлината, към Духа. Иначе ще чака милиони години на стихиите.

Каквото и да се говори, тази област е понятна за пробудения човек. Той не живее в триизмерния свят, но в друго измерение. В един обширен свят с голяма свобода. В този свят Истината царува.

„Архангел Михаил представя истината, която ще затръби чрез човешката уста. Ще проговори тоя ангел чрез устата на всички хора. Ще се чуе навсякъде разумното Божие Слово." [31, с. 277]

Жената е душата на човека, която иска да роди новото, Христово съзнание, обаче срещу нея излиза змеят – лошите разположения, инертното в човека и обществото, което е отживяло времето си.

Новото, Божественото, в каква да е област, произтича от душата. Учителят казва:

„Това учение е за душата и всички могат да се ползуват от него." [132, с. 261]

Съвременният човек може да се трансформира и обнови като приеме в себе си ново знание, нов хляб. Знанието е светлина, сила, която внася импулс.

„Човек, който няма знание, е лишен от светлина. Знанието е събиране на светлина. То е събрано богатство и трябва да се използва." [Заветът на Любовта II, 27]

„Който иска да измени коренно живота си, той трябва да придобие дълбоко положително знание, което да даде нова насока на неговите мисли, чувства и постъпки." [120, с. 280]

„Ние живеем в една епоха, когато се изисква знание, за да можем да реализираме щастието и да създадем хармонични отношения между хората." [6, с. 27]

Има знание, от което живота на човека помрачнява и се обезсмисля, и знание от което се възражда и просветлява. Първото знание идва от света, а второто – от душата. Живото, истинното знание идва от душата, от свръхсъзнанието, от Божественото в човека.

„Истинското знание е вложено в човешката душа. Ще кажете: „Как ще дойде това знание?" – Чрез чистотата. Ако човек е чист и знанието ще дойде." [81, с. 24]

Тази мисъл изразява дълбок пласт на Божественото учение. Любовта, разумното, свръхсъзнанието се проявява в чистите сърца. Когато небето ти е ясно, твоето Слънце грее в душата ти, велики идеи бликат в ума ти, възвишени копнежи в

сърцето ти.

„Ако новите идеи не се групират около човека – малката прашинка, и не образуват живите водни капки, животът е без смисъл и съдържание.“ [Работа на природата, 15]

Задачата на човека е да пои нивите на хората – където ходи да въздига, да радва, да освежава. Това е велико изкуство, велика наука, велико учение на живота, което трябва да се изучава.

Преди всичко, човек трябва да прегледа възгледите и схващнията си – да провери, дали произтичат от света или от душата, т. е. дали са механични и чужди на неговото щастие или внасят в него подем. Днешният човек е подпушен, едва сълзи. Той ходи да се моли с канчето си на чужди извори. Ти отпуши извора си, да тръгне чиста, жива вода.

„Време е хората да се преобразят. Възгледите и принципите, върху които е изграден живота им, трябва коренно да се изменят.“ [6]

„Обикновеният човек всеки го тъпче. Обикновените хора се тъпчат едни други. Мъчнотиите на живота се крият, именно в обикновените схващания и разбирания.“ [138, с. 45]

Най-висшето в живота е разбирането. Един компютър, една логическа машина, може да съпостави известни данни, но тя не може да разбере какво има в душата ти, не може да ти даде нежност, състрадание, утеха. Онова, което разбира в човека, то е Духът, Божественото Съзнание, неговата истинска същност. Бог е единственото същество, единствената жива разумна реалност в човека, която прониква всички пластове на нещата до най-интимните им глъбини и разбира в тях всички процеси, движения, импулси, трепети.

„Не можеш да имаш физически живот, ако нямаш духовен; не можеш да имат духовен живот, ако нямаш умствен. С други думи казано: Не можеш да имаш живот, ако нямаш знание; не можеш да имаш знание, ако нямаш разбиране и усет към нещата.“ [131, с. 81]

„Да имаш усет.“ Значи истинското знание е неразделимо от живота, от преживяването. Истинското знание е преживяно в дълбочина, т. е. изстрадано, опитано. Важното е човек да се освободи от механичното, отегчителното, тягостното в своите схващания, което го прави недоволен и нещастен. С други думи, нужни са му нови, истинни разбирания за живота. Защото всичко, което е извън живота, то е мъртво, враждебно за човека.

„Въпросът не седи в това да имаме много знания, но да имаме правилни разбирания за живота.“ [147, 6 VI 1926 г.]

Външното разбиране на света е криво разбиране, което внася разрушение, разлагане и смърт.

„Я кажете кой министър оправи България, кой оправи Англия, къде е стара Гърция, къде е Рим със своята слава? Не оспорвам, че човек трябва да има стремежи, но казвам, че ние вървим в крива посока, криво разбираме живота и че на това криво разбиране вече трябва да поставим кръст." [Новото човечество, 121]

От душата – мястото на истината, произтича истинното разбиране на живота, което определя правилния начин на живот; свободата и щастието на човека. [89, с. 43-44]

Бъдещето изисква нова философия, ново разбиране, нов начин на живот.

„От неразбиране на живота произтичат всички нещастия и страдания. Ние сами сме изковали сегашната си съдба. Всички нещастия в света ние сами сме ги образували." [Изново 12]

„Новият път подразбира право разбиране на живота. Това разбиране ще внесе мир във всеки дом, във всяко сърце и във всяка душа. Тази е задачата, която трябва да се реализира в живота." [72, с. 88]

Правото разбиране произтича от висшия позитивен ум, а не от сърцето, което обича пластичните, кривите линии. Истината се проявява в свръхсъзнателния, Христовия ум – това ново дете в човечеството. Науката за проявлението на този ум е същина на Божественото учение. Тя изучава законите на правата мисъл, на правата линия, която ще се постави в основана на Новата култура. Можем да наречем тази област закон на детето-слънце, което в своята невинност, при всички условия – лоши и добри, грее.

Когато стигнем до това място, ще ви изнесем знания от тази обширна и дълбока област, която дава сила на човека да живее в условия на щастие и блаженство. Когато владее тази област, човек има правилно, позитивно разбиране за живота.

„Хората се нуждаят от нови разбирания, които да внесат радост и веселие в техния живот." [62]

„... разбирането прави човека доволен, а не голямото място и многото имане." [Красотата на душата, 4]

„Когато не разбирате живота, питате: Защо Бог не оправи света? – Няма защо да го оправя. Светът е оправен. Вашият свят не е оправен. Вашите разбирания са криви." [135, с. 177]

„Правилната философия се отличава по това, че когато човек живее според нея, животът му е оправен и всички задачи са разрешими." [8, с. 11]

Човек трябва да вложи в ума си една вяра в доброто, разумното естество на нещата. Това значи да се свърже със същината във всичко, което трансформира нещата за него, отваря му всички врати. Истински дружелюбният и разположен към всичко живо човек е Слънце, което разтопява всички препятствия, разтваря всички сърца. Това е човекът на правата мисъл, на Божественото разбиране.

„... искате ли да хармонизирате живота си, стремете се към права мисъл, към дълбоко разбиране на нещата." [128, с. 220]

„Сегашните хора могат да се освободят от страданията си, само ако изменят мисълта си. Старите мисли трябва да се заменят с нови. Като мисли право, по нов начин, човек разбира, че това, което вчера му е причинявало страдание, днес може да му причини радост. Че изгубил имането или общественото си положение, това не го плаши. Богатството му, достойнството му зависят от него. Той носи в себе си условията да бъде богат, силен и здрав." [62]

„... новият живот сега хлопа при вас. Той иде от вънка, както слънчевите лъчи. Ако във вашето съзнание, за една година само, а не за цял живот, турите в ума си мисълта, че всички хора по естество са добри, че вие по естество сте добри, че майка ви е добра, баща ви и пр., не че сте родени добри, но че сте по естество добри, тогава ще се измени и вашето схващане за живота." [Беседи от Учителя 1922, 49]

Правото мислене произтича от друга по-дълбока област – науката за доброто. И тази обширна област ще разгледаме на своето време, защото това е новия импулс, който българите и славянството ще внесат в света. Новата епоха ще започне с този Божествен импулс. Тази област касае изворите, слънцата, новото в света. Ето защо тя се изнася от новото или Божественото учение. Божественото учение, т. е. учението на Духа, на Бога, е вечно новата истинна сила, която внася хляба на вечно нова истинна светлина в душите и ги оживява. Този хляб е Божественото Слово, т. е. ония импулси и идеи, които извират от свръхсъзнанието в човека. Под Божественото тук се разбира нещо първично, чисто, неопетнено, невиждано и нечувано, което за пръв път излиза от своя Източник. Само съвършеният може да прояви тази чистота.

„Човек в разбирането си трябва да бъде безпощаден, абсолютно да не допуска никаква погрешка, да се изчисти абсолютно, съвършено, до дъно. Разкривай всяка погрешка, която направиш. Тогава животът ти е радостен и весел. Тогава, ако

е остарял, човек ще се подмлади." [62]

Словото дава знания за живите закони на Природата, които са разумното в света. Онзи има разбиране и свобода, който може да съотнесе живота си с разумното.

„... разумният живот не е в изобилието и охолството, но в правилното разбиране, в познаването на природните закони и правилното им прилагане." [40, с. 6]

Днешните разбирания не се основават на интересите на душата, на Истината, но произтичат от света, от материалните, користни интереси на плътския човек. Обаче, плътските интереси заробват. Само истината освобождава човека, прави живота му идеал за другите, изпълва го с непреходни ценности, обезсмъртява името му.

„... големите противоречия, които съществуват днес, произтичат от различията в материалните интереси, а те се обуславят от разбиранията ни за живота." [7, с. 16]

„Каквито усилия и да правите, икономическите въпроси ще се разрешат сами по себе си. Всеки организъм ще се приспособи към естествените условия на живота. За да устоява на новите условия, човек трябва да има силна мисъл. Само така той няма да се колебае, вълните няма да го блъскат на една и на друга страна. – Как се придобива силна мисъл? – Чрез работа и упражнение." [144, с. 235]

Човек трябва да работи, да се упражнява, да учи, да издига съзнанието си. Животът е едно училище, един космичен университет на Духа навсякъде и във всичко. Това живо единно пространство, тази жива разумна светлина, която те обгръща – привлича към тебе всички проблеми, задачи, сили и условия, да можеш да учиш, да изявиш висшето си естество на съвършено, разумно, любящо същество. Следователно, всички условия и проблемни ситуации на човека са неговото училище, в което той учи. Животът има много пластове, нива, условия. Освен това има много планети и звездни системи. Много класове има небесният университет на душите.

„Защо ни е пратил Господ на Земята и какво е тя? Това е забавачница, отделения на едно училище, които трябва да преминем." [Праведният, 113]

„... всяко едно състояние и положение, в което човек се намира, са едно предметно занимание за него в училището на живота. Човек непременно трябва да учи – това е неговото предназначение. И след като човек обиколи всички планети на Слънчевата система, ще отиде да учи на Слънцето. А след като завърши учението си на Слънцето, ще замина за Сириус;

след това ще отиде на друга система, докато обиколи всички системи във видимата Вселена." [8, с. 114]

Има много школи, които изнасят космичната мъдрост – къде какви йерархии има, на коя звезда какво се развива и пр. Ценни са тия знания за създаване на една мащабна картина, за събуждане на замах. Обаче мащабните неща много често събуждат гордостта и щестлавието на човека – да отиде сред хората да ги учи, да покаже целия блясък на ума си. И това е добро, но ти можеш ли да изцелиш брата си от страданията, т. е. да го научиш да трансформира условията, да бъде щастлив при всички обстоятелства, да яде хляба на живота? Ето защо, Божественото Слово се занимава с малките величини, с насъщните проблеми на съществата в училището на техния конкретен живот. Знанието и разбирането, което получаваме от Словото има предвид не малките или големи мащаби на нещата, а тяхната същина.

„За да си изясним правилно всички явления, които дохождат до нашето съзнание, необходимо ни е правилно разбиране за същността на живота. А това, чрез което ще придобият хората знанието за правилното разбиране, е Словото." [8, с. 4]

Слово е онова, което учи човека как да живее правилно, т. е. да прилага нещата вътре в себе си, както и в условията, в които е поставен. Словото е изявление на Истината в човека, т. е. вътрешна сила, която го подкрепя и му дава методи да успява и побеждава. Това, че съвременният човек е фалирал, че съвременното общество е без идеи и методи – пред банкрут, показва че Словото не се проявява. Всеки очаква на този, на онзи да му помогне, да завърши работите му. Истинската помощ, обаче, се крие вътре в самия човек, вътре в самото общество. Там се крият всички принципи, сили и методи, които събуждат идеи, прозрения, вдъхновение и порив за проява.

„Защо някои хора не могат да приложат идеите си? – Защото те търсят начин да ги приложат вън от тях. Вън от себе си човек нищо не може да приложи. Каквото да приложи, човек ще го приложи в себе си – никъде другаде. Само приложеното става светлина... Първата Причина приложи всичко в себе си. Затова е казано: „Всичко в Бога живее и се движи." Той прилага нещата в себе си, а ние искаме да ги изнесем и приложим навън. Какво по-голямо противоречие от това? Вследствие на туй противоречие хората влизат в стълкновение с Божествения ред на нещата." [149, с. 172]

В Божествения свят живеят разумни души. Всяка от тях слуша разумното Слово в себе си, т. е. потиците на съвестта,

на душата, и според него живее. Във всеки, който постъпва така, има човещина – нещо мило, привлекателно, живо.

Според нас, който живее по законите на света, няма това мило, разумно нещо в себе си, няма този трепетен живот. Този човек има отвън господари, които му казват: Иди открадни – открадва; иди убий – убива. Тези хора ние наричаме подвижни гробове, роботи, части в една механична система, задвижвана от външна, чужда на тях сила. Те са хора на интереса, на конюнктурата, чиято опорна точка е отвън, а не вътре в тях.

Този човек ще извърши всички престъпления с думите – и аз трябва да живея. Обаче, според Божествената наука, животът и благата не идват отвън, а отвътре – чрез качествата, дарбите, творческите сили и съзнателната, добре осмислена работа на съществата. Щастието идва отвътре. То е достояние на хора, които имат опорна точка в себе си – хора с убеждение.

„Дето убеждението е слабо, там приложението отсъства. Ако приложи нещо, в което не е убеден, човек няма да има никакви резултати." [149, с. 156]

„... според мене, истинско убеждение е онова, в което няма абсолютно никакво изключение. Ако човек не успява в нещо, единствената причина за това е че убеждението му не е пълно. Той не е сто на сто убеден. Все има някакво малко колебание или съмнение в неговото убеждение." [149, с. 156]

„И тъй, даването се отнася до външната страна на любовта, а убеждението – до вътрешната. Силата на убеждението се вижда в приложението." [149, с. 169]

„Голяма е силата на човека, който има убеждение! Който няма убеждение, той не може да приложи силата си." [149, с. 155]

Убеждението е една вътрешна сила за побеждаване, за успяване, която произхожда от истината в човека. Като казваме истина, разбираме един интимен свят с голяма светлина и сила, който те импулсира да вървиш напред в своя път.

Този интимен свят работи с фини сили, с малки величини, затова всичко в него е непрекъснато и цялостно – няма никакво палене и грандоманщина, но простота, скромност, прецизност. За човека, който живее в тази фина среда, всичко в живота е щастие. В разбирането му няма никакви празнини, ръбове или механични, чужди, нараняващи елементи. Това е за човека на истината. А за хората на интереса, обратно – навсякъде празнини с мрак и тресавища, отвсякъде удари и криви, уродливи образи. Във всичко несигурност и преходност. Ето защо, човекът на малките величини се отличава с доволство и щастие, а този с големите величини – с недоволство и оз-

лобление към всичко. Първия наричаме човек на вечно новото, а втория – човек на старото. Първия наричаме още човек на възвишеното, а втория – на авторитета, на силата, на доминирането, на властта.

„За човека със старите разбирания животът е тежък и непоносим; за човека с новите разбирания, животът е много приятен. Грехът, страданията и противоречията хората ги създават със своите стари разбирания и по такъв начин изгубват и разпиляват силата си и живота им става тежък. Досега хората са искали да станат силни по механически начин, затова винаги са губили силата си. Силата на човека седи в най-слабите подбуждения, които той има. Силата на човека седи в неговите най-слаби мисли, най-слаби чувства и най-слаби постъпки. Тъй гласи великия закон в света." [6, с. 155]

Силата е в малките, в новите неща, които сега извират, които сега покълват и се подемат в своя път. Силата е в новите течения и идеи, които носят нови възгледи и разбирания, които произтичат от зазоряването и прозрението в хората с идеали, т. е. от душите. Те дават новата насока на живота – връщане към изворите, към чистото, към живителното в недрата на съществата и Вселената.

„Ако съвременните народи не вземат новата насока, те ще бъдат заставени за това, поради изтощението на тяхната нервна система. Ще станат всички неврастеници и тогаз ще бъдат принудени щат нещат да напуснат старите понятия и стремежи и да тръгнат в новия път." [62]

„Време е вече всички съвременни хора да бъдат носители на новите идеи. Те трябва да възприемат и приложат всичко ново, което иде от невидимия свят. От всеки човек се изисква приложение, а не само теория. Не е важно какво знае човек; важно е какво той прилага." [102, с. 122]

„Всяко общество, което приема новата струя, ще се повдигне, нему принадлежи бъдещето, то ще има всички благоприятни условия.

Всеки народ, всяко общество, което не приеме новите схващания, новите веяния във всички отрасли на обществения живот, няма бъдеще."

„Разликата седи в това, че този, който живее в новите идеи, усеща, че в него има подем, енергия, живот – растене, а другият, който живее със старите идеи, се усеща стар, силите го напущат, той изнемощява, страхува се от бъдещето, мисли за старините си и затова иска да разбогатява, осигурява се в разни банки, в разни дружества. Аз казвам: това са стари хо-

ра, които мислят за осигуровки. Най-добрата осигуровка, това е смъртта, това са гробищата на човечеството. Но гробищата не носят някоя нова идея на човечеството, създават само нещастия и страдания на света!“ [91, с. 66]

Днес човечеството е изправено пред Велика перспектива – да излезе от инертния живот и да се пробуди за разумното, съвършеното в себе си, което ще му даде ново направление в живота. Това значи, човек да свали булото от очите си, да махне бремето на всичко странично, да се освободи от всички глупости, от всички преводачи, от всички авторитети – сам да вижда и разбира нещата.

„Сега хората искат да разрешат мъчнотиите в живота. За глупавите – мъчнотиите и противоречията никога няма да се разрешат. Туй да го знаете всички.“ [8, с. 36]

„Ние трябва да изменим света. – Как ще го изменим? Някой турил було на очите си, спъва се, не вижда. Дойда при него, хвана булото и го сваля. Всички була и заблуждения трябва да се махнат от очите на хората.“

„Ако запаля свещицата на някого от вас, всичките му неприятности ще изчезнат. Това се отнася както за отделния човек, така и за обществото. Тези малки свещици трябва да се запалят, да светят навсякъде. ... Сега вие ходите в тъмнина, но един ден, когато свещите се запалят вътре във вас, вие ще дойдете до правилно, истинско разбиране на нещата. Казвате: Интересите ни с хората, с нашите ближни не са в съгласие. Казвам: Когато запалите своите малки свещици, интересите ви ще дойдат в пълно съгласие. Тогава всеки ще намери своето място в живота, всеки ще поеме своята работа. Човек е дошъл на Земята да свърши някаква работа.“ [148, с.108]

Има един вътрешен закон, чрез който човек се самоопределя. Този закон му дава ценност. Можем да го наречем човещина, алтуризъм и с други имена. Като намериш този закон, искаш да услужиш на другите, да се пожертваш за тях, да се проявиш като достоен човек. Това подбужда хората да се освобождават от всичко старо, егоистично – да се усъвършенстват.

„Преди всичко хората трябва да изменят своя начин на мислене. Докато разглеждаме нещата от лично или национално гледище, все същия резултат ще имаме. Трябва да застанем на гледището на човещината.“ [6, 145]

„Този е законът, който идва сега. Трябва да дойдат хората до отвращение. Трябва да се отвратим от старите погрешки, понеже те ни причиняват хиляди страдания. След като цял живот се бориш с богатство и го придобиеш, а после умираш,

какво всъщност си придобил? Ако си цар и си водил 10 войни, в които са умрели няколко милиона души, какво си спечелил?“ [69, с. 20]

Човек възсяда коня и тръгва да гони богатство, власт, слава и накрая отива да гони враговете на народа, на доктрината, на правата вяра и пр. Той отива на своя кон, т. е. на своя ум, на своето разбиране, да гони еретиците, обаче, насреща си среща Христа – Истината и пада от коня на очите си.

Като се пробуди Христовото съзнание в него, този човек изпитва голямо угризение в себе си, голямо отвращение от всичките злодеяния, които е извършил.

Това е съвременният човек, който е паднал от коня на своите криви разбирания, криви идеали, криви доктрини, желания, стремежи и пр.

Отварят се тогава очите на този човек и той влиза в Божествения свят, в новия свят, който всеки миг извира. Тогава вижда той великата работа на Бога в душите.

„Бог знае всичко. Той всичко е преживял. Знаете ли вие това? В Него стават и добрите и лошите работи, всички престъпления. И адът е в Него и раят е в Него. И добрите и лошите хора са в Бога. И сега Бог трябва да се справи с тях, да ги извади от заблужденията, в които се намират.“ [77, с. 22]

Ние сега нямаме място да изнесем онова величествено знание, онази потресаваща картина от образи и идеи за живота Природа, която е изтъкана от съществуванията на Велики разумни същества. Величеството е знанието за разумния космос с негсвите цивилизации и култури, за чието величие съвременният човек не може да си състави дори най-смътна представа. Затова мъдрите хора са смирени същества, защото съзнават това величие, тази всепроникваща мъдрост, тази всежертвена любов на Божественото във всичко. Като се отворят очите на човека за Божественото, вижда само велики, мощни същества, които движат всичко в Природата. Той не говори за Слънцето, за вятъра, за светлината, за енергията като за мъртви, механични неща. Всяка негова стъпка, всеки негов поглед са изпълнени с трепет пред Великото.

„Всеки за себе си ще знае, че светът, в който се движи, е разумен. В този свят живеят разумни същества. Така трябва да гледа човек на живота. Мисли ли той, че живота е неразумен, всички негови усилия да измени живота, остават напразни. Невъзможно е неразумното да стане разумно. Казано е в Писанието, че човек трябва да умре за света. Това значи, човек трябва да умре за стария живот и да започне нов живот.

Човек трябва да умре за старите си разбирания и да започне с нови разбирания, с новия живот. Новият живот изисква от човека да живее за Бога, а не за старото, за световното разбиране на нещата." [144, с. 181]

Днес пред вътрешния взор на човечеството се разкрива съвършено нов свят – светът на Божията Любов и Разумност, светът на свръхсъзнанието. В тази област човек придобива едно ново преживяване, едно ново разбиране за единството на нещата. На български и руски език думите Любов и Разумност имат смисъл на „Единство". Разум – един ум; Любов или любой – всеки. На български имаме обич, от „оба" – двама. Това е любовта към ближния. А Любов, любой, всеки, това е любов към всички същества, включени като клетки или разумни атоми в едно същество или като души в една голяма, велика душа.

Днес епохата на света заминава. Идва една епоха на душите, на творчеството. Човек ще се освободи от авторитетите на света – традиции, вярвания, родословия, обществено мнение, научни и философски доктрини и пр., и ще започне да яде хляба на Словото, на Божественото учение, като един извор на свръхсъзнанието, на Духа, на Бога в неговата душа.

Сега е края на старото – на света и неговите организации, институции, обединения и интереси. Идва новия свят на Любовта, на единението на душите в Духа, в това любовно Христово съзнание, в това Божествено разбиране.

„Скончанието на века подразбира край на старите възгледи на човечеството и начало на нова ера на светлина и любов, край на насилието и начало на мир и свобода, край на стария свят и начало на новия свят, който ще продължи с хиляди години в бъдещето." [53, с. 21]

„Има неща, които са непоправими. Така, както сега хората, мислят и живеят светът няма да се оправи, десет пъти повече ще се развали, ще затъне в по-голям безпорядък, но няма да се оправи. Ако хората не добият ново разбиране, ако не внесат Божествената Любов, Мъдрост и Истина, в света иде катастрофа. Нещата са изправими само в Божествения порядък."

Превеждаме: Нещата са изправими само в съвършенството, в чистотата. В своето начало, преди да се изкривят. Човек трябва да се остави на свръхсъзнателния извор, да живее във вечно новото, святото, чистото, безсмъртното.

Изправи се някой с мъдри, бавни движения, с достойнство, и започне да говори за Мъдростта, Любовта и Истината, като велики абстракции на Вселената. Обаче, попитайте този

човек, дали има чист светъл ум, да протече през него великата мъдрост; дали има невинно сърце, да протече през него великата любов; дали има волна душа, да протече в него извора на великата истина, която прави човека съвършен и свободен. Ако има тези неща, той разбира Божественото учение, което е наука за ума, сърцето и душата, за прави мисли, чувства и постъпки.

Човек трябва първо да разбере по-близкото до себе си – ума и сърцето – с тях да работи и постепенно да отива към душата, където тия две начала се сливат.

„В какво седи новото? – В широките сърца и умове. Колкото малко и да имате, започнете с него и вървете напред! Малкото постепенно ще се разраства." [64, с. 72-73]

„Докато не се научи да мисли и да чувства правилно, човек не трябва да бърза да се проявява. Излезе ли преждевременно на сцената, Учителят му ще му нанесе такъв удар, който ще го повали три пъти на земята. Това не значи, че природата изключва човека от живота, но му казва да учи, а после да се проявява." [62]

„Външното виждане наричаме гледане, за да видим физически един предмет, съзнанието ни трябва да бъде будно, за да виждаме предмета външно и вътрешно, т. е. и физически и духовно, нужни са ни мъдрост и любов." [33, с. 258]

С ума си човек изучава външния свят, а със сърцето си – вътрешния свят. Като отиде в душата, тия два свята се съединяват в един жив, разумен свят.

Съвременните хора работят с машини, със заводи, но пак не са доволни. Погледнеш някоя машина се повредила и спряла – няма резервни части. Някой завод се взривил или запалил, друг няма суровини и пласмент, трети фалирал. Каквито и патерици да изобретява, човек не може да бъде свободен, щастлив от тях. Все ще има причина за недоволство.

Първите хора, както и хората на бъдещето работят със светлината на ума, топлината на сърцето и силата на душата си. Според Учителя, посветените на Египет са вдигали и премествали каменни блокове за пирамидите със силата на ума. Ако днес хората не заработят активно с положителните сили на ума, на съзнанието, те не могат да трансформират условията, не могат да се спасят от гибел.

„Съвременният свят минава през голяма криза – и в ума и в сърцето и във волята. За да се предпази от катастрофа, трябва да му дойде някаква сила на помощ. ... съзнанието на човека трябва да дойде на помощ. Само по този начин той ще

се домогне до положителното знание, което носи щастие." [84, с. 41, 42]

„Има само един начин за помагане на света – трябва да се промени човешката мисъл, чувства и действия, да станат живи извори. Трябва хората да заживеят в подсъзнанието и свръхсъзнанието. А насила, както сега искат, светът не може да се изправи." [Вл П-1,36]

Един български писател беше казал, че едно общество е ценно, когато се състои от единици. Каква ценност може да представлява едно общество от нули?

Човек представлява ценност, когато е единица, нещо цялостно. Такова цялостно нещо е свръхсъзнателния живот на човека. Ти се докосваш до онзи безсмъртен пламък на живота във всички същества, във всички неща, в цялата вселена. И в този неразделим пламък чувстваш любовта и усмивката на всичко към теб – сякаш всичко се протяга, стреми се към тебе да те помилва, да ти се порадва, да ти се възхити.

Чувстваш люляката нацъфтяла, с всичкия си аромат, с цялата си свежест иска да те зарадва, да ти подари нещо ценно, което е изработила. Чувстваш овошката, поклаща клони и ти пуска няколко узрели круши – поздравява те отгоре с надвиснал плод. Такова е положението на човека, който има Божествена Любов в себе си. Цялата Природа е трепетна пред него, защото вижда в него Бога – Любовта.

Тогава и той изпитва велика любов към всичко. Иска да прегърне този люляк, да притисне тази овошка до сърцето си. В него блика такова вътрешно изобилие, че той е готов да дава неуморно, без отдих, без сън. Той става като едно Слънце, което възраства живота във всички.

Такова нещо е единият живот в свръхсъзнанието.

Докосне ли се веднъж до този живот, човек вече има неугасим, непрекъснат стремеж, да влезе във вселената на Любовта, да живее за цялото, за всички, да трепти в непрекъсната саможертва, помагане, служене, за щастието на всички.

Служенето не е друго, освен ограничаване инертното, егоистичното, което иска да си поживее; подчиняването му на интензивна работа за единение с възвишеното и изявление на доброто. Така човек постепенно издига разбирането си, докато се слее със своето висше естество, в което живее цялата Вселена.

„Страданията подготвят хората да разбират новия живот, който носи новите идеи в света. Само така човек вижда, че между физическия, духовния и божествения свят съществува

тясна връзка. Те представят части на едно Велико цяло – Великият целокупен живот.“ [12, с. 9]

„Под думите „нова култура“ ние разбираме новите схващания, новата философия за живота, чрез която може да се реализира високия идеал на човешката душа. В съзнанието си човек се стреми да съедини всички части на своя свят в едно цяло и да създаде първичния образ на Бога в себе си, за да има на кого да се моли. Да се молиш на Бога, това значи, да се свържеш с него. Тази връзка води към самоусъвършенстване.“ [12, с. 53]

Защо се моли човек? – Защото много се огрешил. Трябва да дойде някой да го извади от калта, на видело, в хубавите условия.

Молитвата има смисъл само в любовта. Тя е взаимоотношение с едно възвишено разумно същество. То се занимава с работите на някоя вселена, а ти го молиш да остави работата си, да те постави в по-добри условия. И това същество прави една жертва за тебе – жертва безценното си време, от любов.

Христос е любимото, което обичаме. Когато светът ни притисне от всички страни, ние се обръщаме навътре към любимото същество да ни отвори вратата към света на Великата Любов.

Да влезе човек в областта на свръхсъзнанието, значи да излезе от съзнанието с двойствено разбиране и да придобие толкова интензивна светлина, че да вижда всичко в есенциалния му вид, като част от едно велико цяло. Той съзнава вече, че едно съзнание се проявява във всички същества, един живот протича и пулсира във всички.

Да мине човек през това единно разбиране, значи да мине през възкресението, да влезе в безсмъртния живот на свръхсъзнанието. Това състояние се нарича пробуждане на космичното съзнание или пробуждане на човешката душа.

„... когато в религиите се говори за възкресение, посветените разбират един по-висок стадий в развоя на живота, т. е. един живот недостъпен за сегашния човек, защото е извън неговото съзнание. Сегашният живот на човека по отношение живота на възкресението, е затвор и робство. Възкресението подразбира освобождаване от този затвор. При сегашното състояние на живота, хората са като пилето в яйцето. Възкресението подразбира човек да пробие черупката на яйцето и да излезе да живее в широкия свят, под прямото въздействие на Божествената светлина. Само тогаз човек ще разреши всички противоречия – индивидуални и социални, които го смущават днес. Въз-

кресението, това е новото разбиране на живота, в което съществуват нови отношения между човека и природата, съществуват и нови отношения между хората, които са отношения на любов и братство. Новото и старото не могат да се примирят, тъй както младостта и старостта не могат да се примирят – за да се примирят младият и старият, трябва старият да се подмлади. А за да се подмлади човек, любовта трябва да почне да действа в него, като един жив извор, който да внесе вечния, безсмъртния живот в целокупното му битие.“ [8, с. 82-83]

Човек може да отиде на Слънцето, да пътува във Всемира. Как? – Като се издигне в съзнанието си. Ние извеждаме такъв закон: Колкото по-навътре, т. е. в глъбините на светлината, можеш да проникнеш със съзнанието си, толкова по-навън, т. е. във Вселената можеш да се проявиш. От гледна точка на висшите измерения, да достигнеш центъра на светлината, преодоляваш по-голямо пространство, от това до центъра на галактиката. Не се слиза лесно от висшите сфери на сврхсъзнателното поле на физическия свят. В обратната посока също.

Има един начин за бързо придвижване. Той е, да промениш разбирането си. Ти можеш да влезеш в най-висшето духовно поле и състояние с много прост метод. Как? – Като промениш разбирането си.

„Под „блаженство“ разбирам разумност. Блаженството се крие в разумното схващане.“ [62]

Най-разумното състояние е любовта. Като обичаш, ти си трепетен, нащрек, стъпваш на пръсти, внимаваш прашинка да не падне върху любимото същество. То е най-будното състояние.

Казва се: „Мъдростта е страх Господен“. Туй красиво, възвишено същество, пред което трептиш, то ти е като господар, на когото слугуваш с радост. И този свещен трепет, то е свещен страх да не сбъркаш нещо, да не обидиш това святото, да не изгубиш това голямо богатство. Такова мъдро, будно нещо е любовта, т. е. живота на свръхсъзнанието. В този живот имаш изобилно всичко и за ума, и за сърцето, и за душата си. За този живот копнеят всички същества, които обичат.

„Дето е любовта, там има знание, разбиране и живот.“ [12, с. 5]

„Любовта е магическа сила, която всичко преобразява. Тя заличава погрешките, противоречията и заблужденията на хората и създава от тях нови хора, с нови разбирания.“ [Устойчиви Величини, 92]

„Всяко страдание представлява възможност да срещне-

те Христос на пътя, по който сте тръгнали. Ако не Го срещнете, грешката е във вас. Чрез страданията си човек опитва любовта и щедростта на Христос, а чрез радостите се опитва човешката любов и щедрост.

И тъй, искате ли да придобиете ново знание, ново разбиране, молете се да срещнете Христос. Той ще ви даде такива познания, каквито в никоя книга не можете да намерите." [146, с. 332]

Христос отваря сърцето на човека, а хората – ума му. Христос отваря разумното, интуитивното сърце, което обитава центъра на душата. В това сърце Бог живее, т. е. светът на свръхсъзнанието.

От това място извира Божественото Слово на Истината, т. е. Божественото учение – разумното, което сега влиза в света. Божественото е нещо единно, цялостно, канара неразрушима, която съсипва идолите и заблужденията на света. Тази канара – вечното Божествено учение на Духа, събаря сега мрачните изби на стария свят, да проникне навсякъде светлина, да навлезе живота на всички жадни и гладни в нова фаза.

Иде Божественото, обичаното, вечно новото, безсмъртното в живота!

„Краката на образа направени от кал и желязо, представляват европейската култура. Големият камък, който удари нозете на този образ и ги съкруши, представлява Божията съдба, разумното, което иде в света. Този голям камък ще съсипе всички съвременни стари разбирания и схващания и в науката, и в обществения живот, и ще създаде нова наука, нови отношения, които ще почиват на здрава, положителна основа." [48, с. 11]

3. БОЖЕСТВЕНОТО УЧЕНИЕ

Ние сме изнесли материали по тази тема в предишни книги.

Тук ще систематизираме и резюмираме изнесеното знание

1. Божественото учение или новото учение е неизменно и вечно в своите принципи. То произтича от непреходния свят на причините, който дава начало и импулс на всички явления във вечността.

„Как ще се наложи новото учение? То е наложено в света от памти века. Новото учение е посято от незапомнени вре-

мена. От вас се иска само да поливате. Вие ще изпълнявате ролята на дъжда. Вие ще поливате, а посетите семена ще никнат и растат.“[77, с. 99]

„Това учение искат да го загасят. Никога няма да го загасят. Казват, че това учение е ново. То е старо и ново. То е винаги едно. Това е Божественото учение. Тази светлина ще залее света. Каквото и да правят не могат да го загасят.

Всичко в света, което е смъртно, не е Божествено, ще се разруши. Всичко, което е безсмъртно, Божествено, ще остане.“[66]

„Речта, която сега ще започна да ви давам, е чисто Божие Слово, предавано, говорено и опитано от хиляди години.“

2. Това учение произтича от Висшето неразделимо Себе на всички същества, взети заедно – Духът, Бог, Учителят. То се предава чрез Словото на Мировия Учител, който идва от центъра на системата, като Божествено въплъщение.

„Това дело е Господне, всичко ще заквасим с него, и от него всички ще се ползуват.“[132, с. 25]

„Аз съм от онези, които пиша свещената книга, но пиша тъй, както пише светлината. Моето писане не се отпечатва, но събужда, то е живото слово. Казвам: проявете онова, което е всадено във вас! То е Божественото във вас. Всички имате в себе си нещо добро. Облечете тази Божествена дреха!“[39, с. 23]

Хората са създадени от висши същества, като една нива, в която те посяли благородни неща. Като паднали, хората отдали нивата си под аренда на зли духове, които също сяли своето семе в нея.

Учителят учи хората, да поливат благородното, висшето. При това той сее нови, пресни семена на Словото.

„Мислите, които ние искаме да всеем в живота са нови, а вие знаете, че новото не идва всякога в света, то се явява периодически.“ [Как ти се отвориха очите. 3]

Новото идва на определени цикли чрез Мировия Учител или както на Изток го наричат – Бодхисатва.

„Онова, което аз говорих четиридесет години, то вече изпълни света. От него той не може да се освободи.

То не е мое, то е Божествено. Един ден хората отвътре ще го приемат.“[143, с. 69]

„Може ли водата на извора да бъде по-високо от главата на самия извор? – Не може. Главата на извора заема найвисоко място. Следователно, знанието иде от главата, т. е. от Учителя.“[144, с. 162]

3. Понеже произтича от вечно новия свят на причините,

Божественото учение е вечно ново. То идва да внесе нов импулс в разбирането, методите и проявата на човечеството. То е учение на принципи – на свобода в инициативата на съществата.

„Аз искам да ви обърна внимание на новата мисъл, да мислите по нов начин."[2, с. 202]

„Започнете да изучавате новото в човешката мисъл, в човешките желания и в човешката воля, като динамически сили. По този начин само човечеството може да създаде своята нова мисъл."[79, с. 43]

„Трябва да освободите мисълта си от старите, затвърдени възгледи на миналото. Вие мислите по стар начин, а старото внася нещастия в живота. Мисълта ви трябва да се обнови."[133, с. 283]

„Само новият човек може да живее в Божествената любов. Които не разбират тази любов, искат да примирят новото със старото. Това е невъзможно. Невъзможно е човек да облече нови дрехи върху старите. Той трябва да съблече старите си дрехи и тогава да облече новите. Дали човек е влязъл в новия живот, или още в стария, това е въпрос на съзнанието. Външността не определя нещата."[Да ви даде,43]

„Истина, истина Ви казвам: ако се не роди някой изново, не може да влезе в Царството Божие." [Ев. Й. 3:3]

Под думата „изново", Христос разбира вечен процес – процес на вечно обновяване. Като става сутрин, докато изгрее слънцето, човек трябва да се измени, да бъде нов човек. Това е закон на вечно подмладяване, на вечно обновяване. Изхвърлете старите идеи от ума си! Новото учение не позволява да носите една и съща дреха два дена наред."[127, с. 109]

„Да се роди изново, да стане нов човек, с нови разбирания." [190, с. 290]

„Мислите ли, че хората са готови днес да приемат новото учение? Те могат да го купят, но за да го унищожат, да се освободят от него. Те не искат да се откажат от стария ред на нещата. Това е страшното. Никой не е готов да се откаже от себе си, т. е. от стария порядък. В какво се заключава старият порядък. В стария начин на мислене, чувстване и постъпване."[131, с. 119-120]

„Новият живот подразбира приключване със сметките на стария живот."[135, с. 156]

Значи новото идва след ликвидиране на карма и влизане в дихарма, в първичните условия на живота.

Ще детайлизираме малко този пункт. Навремето, евреи-

те наричаха учението на Христа ново учение: „Що е това слово? Той с власт и сила повелява на нечистите духове и излезват.“ Освен това казваха: „Ние познаваме Мойсея. А този отде е, не знаем.“

Новото е незнайното, чистото, първичното, което за пръв път влиза в живота. Новото е ненарушимото вътрешно единство, Любовта, Бог.

„Кое е новото в света? – Любовта.“[72, с. 197]

„Нов човек не може да е сегашния човек, защото е човек на плътта. Новият човек трябва изново да се роди, не от плът и не при тези условия. Бъдещият човек ще е човек на любовта, човек на Духа. Духът работи, за да повдигне плътта“
[Мисли, 79-80, 174]

„Кое е това ново учение?“ – То иде сега в света да донесе новата култура, да покаже вътрешната страна на живота.“[107, с. 80]

Вътрешната страна на живота е Божествената Любов, т. е. културата на свръхсъзнанието.

„Новото трябва да проникне във вашия живот. Ако не проникне, вие ще бъдете нещастни. Новото трябва да обедини всички хора, да се почувстват братя помежду си. Това значи да бъдат хората свързани, да си помагат взаимно.“[133, с. 283]

Хората ще се обединят само в новото разбиране, в свръхсъзнанието, в културата на Божествената Любов. Въпреки, че на тази област ще отделим специално внимание, тук ще добавим няколко мисли на учителя за това ново Божествено състояние на хората, на новото любовно съдържание на техните отношения, което ще ги обедини. Това има отношение към синтеза – централната идея на нашето изследване.

„Всичко онова, което е ново, което носи живот в себе си, е божествено!“[35, с. 230]

„... аз наричам Божественото – „девствения живот“, нещо, което за първи път се проявява. Всяко нещо, което се проявява за пръв път, е Божествено, а всяко нещо, което се преповтаря много пъти е човешко. Туй запомнете! Като станеш сутрин, ако ти дойде някоя нова мисъл, в нова форма, в нова фаза, това е Божественото, мисли за него! Ако мислиш за ядене, за пиене, за обличане, това са човешки, обикновени работи.“[38, с. 227]

„Соломон е казал: „няма нищо ново на Земята“. Това е едната половина. Аз добавям: „Няма нищо старо на Земята.“ – Защо? – Защото е казано: „Бог твори новото в света“.
[Добри и лоши условия,234]

„На всички същества гледайте като съзнания, през които протича един и същ живот. Един е животът, едно съзнание прониква всички живи същества.“

„Какво се иска от съвременния човек? Да зачита Бога, който живее във всяка душа. Ако не любим Бога, никого не можем да любим. Той е един, в него са всички живи същества. Само така хората ще се разберат и светът ще се оправи. Любовта ще оправи света, а не безлюбието. Любовта носи свободата, а безлюбието – насилието.“ [17, с. 140-141]

„Да обичаш другите, това е служене на Бога. Само новото учение ще обедини всички народи.“[75]

Значи Божественото е новото – първичното, чистото; интимната, свещена същина на душите; начало на техния живот, любов и взаимност, което ги обединява.

4. Божественото учение е проверено и опитано във физическия, духовния и Божествения свят. То е учение на Духа, Бога, Учителя, приложено и проявено в цялата Вселена, във вечността.

„Ако искате да ви покажа и обясня всичко, трябва да пътуваме заедно. Представете си, че в нашата система има сто милиона слънца. За да научите нещо, трябва да прекарате във всяко слънце сто милиона години. Умножете сто милиона по сто милиона и вижте колко ще получите.“[148, с. 197]

„Моето учение не е на теория и диспут, то е основано на строго научен опит. Аз съм подложил всички, и най-малките детайлности на туй учение на опит, на строг опит.“[5, с. 32]

„Учението, което ви изнасям, е опитано и то крие в себе си онези основни методи, които показват на индивидите, обществата и народите, как да живеят. Аз ви изнасям едно учение, върху което се основава бъдещия строй. Това учение се крепи върху реалните закони на природата. Социалните въпроси могат да се разрешат по един много лесен начин. Те ще се разрешат, когато във всички индивиди и народи дойде новото космично съзнание.“[115, с 125]

„Аз съм опитал туй учение и има резултати. Нека опитат тези закони и принципи и после ще видят. Ако не дадат добри резултати, нека ги оставят. ... туй учение е твърдо като диамант, а не като желязото и гранита. Ние носим в нашето учение една диамантена воля, а не желязна, не гранитна. Туй е здраво учение. Диамантът надминава всички тела по твърдост. Аз туй учение наричам диамантено учение на Божествената Любов, да съзнаваш в даден момент, че имаш един противник, да го обичаш, а не да искаш да го унищожиш.“[91, с. 110]

От горното заключаваме, че това учение е не само философска и научна система, но има и практически методи. То изисква приложение във всички области на живота.

„Съвременните учения не са лъжливи, но те нямат методи за прилагане на Божественото учение... И Мойсеевия закон прилагат и Христовото учение прилагат, но работата не върви. Много естествено, Христовото учение е изопачено, няма методи за прилагането му. Говорим за любовта, а прилагаме Мойсеевия закон."[103, с. 78]

„В туй учение всички можем да се подвизаваме. И всички съвременни науки и всички съвременни изкуства, и всички съвременни занятия трябва да минат през този свещен огън, за да се облагородят. Всичко това трябва да се прояви в нас."[39, с 25]

„Казвам: Всяко учение трябва да се приложи, за да се знае, дали е право или не. В правото учение има правилно хармонично съчетание на величини, както в математиката. То е токова ясно, че и децата могат да го разберат."[137, с. 93]

„Трябва да се молите така: Научи ме, Господи, как да приложа Божественото учение. Човек трябва да си изработи план за приложение."[Мисли, 93-94, с. 5]

5. Видяхме вече, че това не е една схоластична догма, а система от знания и практически методи, които изискват приложение. Логиката на практиката, на живота, никога не е догматична, но диалектическа.

„Сега аз ви давам само скелета на новата мисъл и на новата светлина, а вие сами ще запълните промеждутъците. Тогава ще дойде Божието благословение върху вас."[31]

„Моята цел не е да ви дам разрешени въпроси, но да ви поставя в положение да мислите свободно и самостоятелно."

6. Това учение не е религиозна система, не е тясно сектантско схващане, не е нещо, което почива върху вярвания. То е цялостна, комплексна система и Школа, в която влизат философия, наука, изкуство, култура, практически живот. Изворите на това учение могат да се търсят във фундаменталните полета и принципи на реалността и в законите на живата, разумна Природа.

„Сега ние проповядваме на човечеството една положителна философия, едно ново учение."

„Новото учение носи нови условия за живота. Те ще дойдат по научен път, или по строго определен начин."[107, с. 78]

„Аз не проповядвам никаква религия, но говоря на хората за добър живот. Моята наука е за живота, който хората са

изгубили... И Христос не е проповядвал никаква религия, но говорил за пътя, истината и живота, към които човек трябва да се стреми."[17, с. 78]

„Ние не създаваме религия, но създаваме добра почва, дето добрите хора да растат и да се развиват като братя. Какви са хората, за нас е безразлично. Важно е да живеят като братя, по любов, и който каквато дарба има, да я прояви."[40, с. 204]

„Казвам: ние не се кланяме на никаква религия. Защо? – Религията е създадена от човека, а ние не се кланяме на никакви човешки идоли."[48, с. 4]

„Това учение, което днес ви се изнася не е секта, нито религия, то е Божественото учение и е за онези, които имат дълбоко разбиране за живота. То е за цялото човечество, за всички времена и епохи. Който се домогне до вътрешния смисъл на това учение, той ще намери в него сили да продължи своя живот и да разреши правилно задачите и противоречията."[62]

„...не смесвайте методите на религията с Божествените методи. Религията представя сбор от външни методи за възпитание на човека, а Божествените методи са вътрешни... Божествената школа буди съзнанието, просвещава умовете на хората и ги запознава с онези закони, които действуват в техния организъм, в обществата и ръководят общото развитие на човечеството."[136, с. 188]

7. Божественото учение е универсално. Няма област от човешкия живот, която то да не засяга, няма проблем на човека, за разрешаването на който то да не дава методи. То създава условия за широта, свободомислие, простор за изява на съществата.

„Това учение е най-свободното учение и то дава съвършено нов мироглед." [10, с. 107]

„Аз бих желал да не слушате само мене, но да слушате всички учени, които са създали нещо, всички музиканти и художници, които са обезсмъртили името си. В природата има хиляди цветя, реки, гори и планини, а не само едно цвете, една река, една гора или една планина. Великият Божествен Дух се проявява чрез всички."[31]

„Всяка религия и философска система представя цвят, от който можете да събирате сладък сок. Събирайте сладкия сок на всички цветове в себе си и не казвайте, че този или онзи цвят не е потребен. Всичко, което Бог е създал е на място и необходимо. Който каже, че дадено учение или дадена система е глупава, непотребна, ще го извикат горе, да си каже мнението

по въпроса.“[17, с. 139]

„Четете всичко, но доброто дръжте и прилагайте. Всичко опитвайте, стига да намерите истината. Търсете навсякъде скъпоценния камък и като го намерите, използвайте го! Аз не съм от тесногръдите, да налагам да се спрете само тук, но казвам: навред търсете Истината и като я намерите, извадете скъпоценните камъни от нея и ги вложете във вашата душа, във вашия ум, във вашето сърце и работете с тях!“ [48, с. 25-26]

„Изучавайте всички учения, всички философски системи и религии, но дръжте се за Божественото в тях. Те са дадени от разумния свят, но след време хората са ги изопачили. Днес те не са такива, каквито са били първоначално, когато са излезли от Източника. Задачата на съвременния човек е да ги пречисти и освободи от утайките на миналото. Всяко учение, всяка религия, всяка философска система е клон на Божественото дърво. Следователно, всеки клон трябва да стои на дървото.“[17, с. 138-139]

„Христос казва: „Не знаете що искате.“ Искате да бъдете православни – не знаете що искате. Искате да бъдете мохамедани – не знаете що искате. Искате да бъдете будисти – не знаете що искате. Искайте същественото. – Кое е същественото? – Искайте да имате Божествената Любов във всичките ѝ прояви: Божествена, ангелска, човешка и животинска. Щом имате тази велика любов, ще дадете на живота си широк замах.“[40, с. 105-106]

Някой казва: „А, ще се занимавам с животинската любов.“ – Че в животните има нещо по-искрено, по-чисто от нравите на съвременните хора. Онова кученце няма още една година, обаче стои навън на студа, пази къщата на госодаря си. Сутрин се радва като излезе господаря му. Ще подскочи, ще му целуне ръка. То е безстрашно: вечерта изкача срещу глутницата песове и накрая жертва и живота си. Няма ли да обича господарят това весело кученце, което пожертвало живота си за него?

Новото учение показва Божественото във всичко – минерали, растения, животни, хора, ангели и божества. То е за всички същества, за всички хора и народи, то е за новото единно човечество на свръхсъзнанието.

„Новото учение е за всички народи, и то не е нещо национално. Националните идеи са мода. Всички духовни, мистични, окултни течения, спиритични, вегетариантски, въздържателни, есперантски, социалистически ще прегърнат Новото Учение. Иначе животът като цяло, като единство би останал

непонятен."[10, с. 107]

„Ще настане едно ново чудо, за което в Писанието се казва, че иде ново небе и нова земя, ново човечество. ... За в бъдеще ще живеем със законите на новата Земя, на новото човечество. Това иска братството."[77, с 14]

Законите на новата Земя, на новото човечество, което живее в братство – това е новото учение, което има да се изучава и прилага през следващите хилядолетия от новите хора.

8. Според това учение, между човека, природата и идейния свят на причините и принципите има тясна връзка и вътрешно единство.

Човешкото естество има пет основни аспекта или канала към висшия свят: тяло, сърце, ум, душа и дух. Божественото учение ги синтезира в душата, монадата – истинското себе на човека, което синтезира ума, сърцето и волята му. От това гледище, човек е троично същество, което мисли с ума си, чувства със сърцето си и постъпва според импулсите на душата – истинското себе.

Над петте проводника на човека стои Божественото естество или Божествения свят известен като Божествена троада – Мъдрост, Любов, Истина. Мъдростта при човека се проявява чрез ума, Любовта – чрез сърцето, а Истината – чрез душата. Има съответствие между двете троади. Физическият свят на тялото, духовния на сърцето и умствения – на ума са също троични.

Обаче в Божествения свят тия три аспекта са неразделими и взаимно проникнати. Там в известен смисъл проявите са огледални спрямо тия в човешкия свят. Тази област е сложна и много дълбока, и затова повърхностното ѝ разглеждане води до схоластика, противоречия и различия в тълкуванията. В средновековието споровете върху тази тема са стигали до изгаряне на невинни хора и до кръстоносно налагане със силата на меча.

Божествената диалектика и логика е различна от човешката. За човека е важно да вникне в онзи периметър от знанието, който може да го ползва за разрешаване на преките му задачи и проблеми за правилното му развитие.

„Животът в своите прояви е трояк: физически, който се изразява в движение, хранене и дишане; духовен – в чувстване, мислене и воля, най-после иде Божествения живот – в любов, мъдрост и истина, или живот, светлина и свобода."[133, с. 290]

„Аз изнасям това, което казва живата Природа. Любов, Мъдрост, Истина, в широк смисъл на думата, това е учението

ми."[76, с. 203]

„Не е въпрос за обръщане към Бога, за спасение, важно е за човека да намери своя ум, своето сърце и своята душа, и да научи законите, които ги управляват. В това седи истинското учение." [Големи и малки придобивки]

„Новото учение подразбира хармония между мислите, чувствата и постъпките на хората. Божественото се проявява в малки неща, а не в големи."[38, с. 21]

„Това е новото учение – учение на Любовта, учение на Мъдростта и учение на Истината. Това е учението, което бъдещата култура носи на човечеството."[107, с. 187]

„Вие съвременните хора сте християни, но не сте още Синове Божии... Син Божий е човек, здрав физически, душевно и умствено, и той не умира. Така го определям.

Да бъдеш Син Божий, значи да чувстваш импулса на цялата Вселена, всичката нейна красота, всичко възвишено и благородно в света.

Ще дойде ден, когато всички хора ще бъдат Синове Божии. Когато всички хора работят и се съобразяват със законите на любовта, мъдростта и истината, те ще станат Синове Божии."[62]

Да бъдеш Син Божий – това е новата раса, това е животът и културата на свръхсъзнанието, животът на Духа, в който трептиш с пулса и изобилието на цялата Вселена.

„Аз ви давам най-краткия път. Той е по-правилен, почист, отколкото онзи, който продължава хиляди години. Ако идеята за Бога не може да ви направи свободни, защо ви е тя? Ако идеята за любовта, мъдростта и истината, за живота, знанието и свободата не могат да ви направят свободни, защо ви са те?" [Работата на природата, 90]

Всичко е живо, разумно, неразделимо и живее вътре в човека, който обитава Духа – ефирната Вселена на свръхсъзнанието. Това е идеята за Бога. Човек, който има такова съзнание не се нуждае от ничия външна милост, защото носи всички условия в себе си. Той е господар на себе си и на съдбата си.

Другата подобна идея е, че човек може да мисли, чувства и действа съвършено, т. е. според законите на Любовта, Мъдростта и Истината. Тогава той живее в условията на съвършения свят. Цялата Природа, всички същества са трепетни пред него и му услужват.

„...аз бих желал всички да бъдете Синове Божии, т. е. Синове на Божията Любов, на Божията Мъдрост, на Божията Ис-

тина. Аз бих желал всички да бъдете носители на новото учение и дето минете, да изтриете сълзите на хората, да ги освободите от всякакви болести, от сиромашия, от недъзи, от страдания.

И тъй, бъдете Синове на Бога, Синове на Любовта!" [61, с. 108]

9. Когато дойде Учителят, Той носи запалката на Любовта, на свръхсъзнанието. И когото запали, той грейва вече – става Слънце за човечеството. Той е обвит от Учителя с дрехата на Любовта и затова е неуязвим, непобедим.

„Учителят слиза, за да изяви любовта. Това не е външен процес. През него минават чистите струи на любовта към всичко живо. И в какво се изразява любовта на Учителя? Той иска да приближи душите към светлината и радостта, в които живее."[143, с. 68]

„Аз ви говоря за любовта и казвам, че тя е една нишка, която вие не виждате. Тя е тънка, като паяжина, но е толкова силна, здрава, че може да ви удържи. През нея текат токове, които ви поляризират, и можете да станете и тежък и лек. Вие не виждате тази нишка, но аз съм ви свързал с нея, и ви пазя от всички пакости."[5, с. 169-170]

„Любовта на Учителя, тя действа във вид на светлина. То е гладене, не на лицето, а вътре, на ума – просвета е. И на онези ученици лицата им са светнали, те са бодри и свежи." [123, с. 76]

Значи Божествената Любов не е в човешкото сърце, тя не е свързана с някакви чувствания, но е нещо светло, безкористно, идейно във висшия ум – прозрение и просветване за истината. Висшия ум наричат още разумно сърце. Той е в центъра на душата. Това разумно дете трябва да пробудим в себе си. Когато дойде време, ще вникнем по-дълбоко в тази област. Тя е вечен стремеж към идейно единение – към саможертва. Тя е всесилното в човека.

„Когато аз ви обичам, където и да сте в света, ще почувствате моята любов. Всичко ще ви върви, ще ви помагам във всичко. За любовта има само един израз: тя е всесилна!" [143, с. 168]

Къде е тази любов? – Тя е в чистото и святото, неразделимото, Божественото в човека.

„Помнете: Божественото учение се заключва в любовта към Бога."[17, с. 117]

„Човек ще напусне баща си и майка си и ще се прилепи към възлюбения или възлюбената си." Значи, възлюбеният е

мярката на нещата. Той решава въпросите. Възлюбеният представя великия закон, който ръководи целокупния живот. Един е възлюбеният в света, не са много. Един е възлюбеният, но се явява в много форми."[149, с. 283-294]

„Според мене, да се свържеш с Бога, това значи, да имаш отношения към любовта, към всичко живо по лицето на Земята. Можеш ли да направиш това, ти носиш Божията Любов в себе си. Ако видиш, че някой дяла живо дърво в гората, кажи му: Приятелю, недей дяла това дърво, не му причинявай излишни страдания. – Нима дървото страда? – Някога в дървото се пробужда съзнанието, както в човека!"[40, с. 96]

„Днес Христос ни казва: Искайте от Бога любовта. Когато във вас се яви дълбоко желание да потърсите любовта, вие ще разрешите проблемите на вашия живот и пред вас ще се отвори нов свят, отношенията ви с хората ще се оправят и вие ще започнете да мислите, да чувствате и да постъпвате правилно."[40, с. 109-110]

Това място не е абстрактна фраза, но една истина, която трябва да приложим. Кога? – Още сега.

„Ново учение е нужно на хората– учение за вечния живот, учение за любовта. Новото учение изключва нисшите желания, то не се занимава с величини, които се намаляват и се движат в обратна посока на любовта. Който се занимава с такива величини, влиза в гъстата материя, дето сърцето, умът и волята се изопачават. Такъв човек не се подава на никакво възпитание... Как познавате, че човек е в пътя на увеличаващите величини? Първият признак е, че във физическо отношение той е здрав, бодър, с енергия за живот и работа."[17, с. 153]

Кое се увеличава? – Жълъдчето. Кое се намалява? – Старият дъб.

Божественото, свръхсъзнателното, космичното е в интимния свят на малките величини. Този свят е като свежо, енергично дете, което е в своето начало. Той е свят на малките невинни деца, т. е. на началата. Малкото дете пълзи между тревата, между цветята. За него те са велик свят. За него камъчето е велик свят, велика Вселена, на която то се чуди. Такова нещо е космичното съзнание – Божественото в човека.

„Там, дето има много грехове, това показва, че хората са се събрали на тясно. В един обширен свят не може да има разногласия. ...Вселената е Божествения свят, великото, идеалното в човечеството, към което всяка душа се стреми."[40, с. 103]

Учението за любовта е разбиране, което дава проникновение и дълбочина на всички други разбирания.

„Аз проповядвам учението за любовта и всички трябва да го приемат. Това учение прониква навсякъде и във всичко, във всички стари клетки. Няма място, дето то да не прониква. Щом то се проповядва, всички други учения могат да съществуват."[40, с. 103]

Това учение е училище, школа:

„Има много различни училища и университети на Земята и на Венера, и на Сириус, на Марс, на Меркурий, на Слънцето и т. н., но за любовта и обичта тепърва аз правя едно училище, слънчево училище."[62]

Любовта е единствената истинска религия. Тя е върховното богатство на живота – Бог, който се проявява в светилището на душата. Всички хора са свещенослужители на Любовта. Къде служат на това свещено, Божествено нещо? – Не в каменни храмове, но в душите си. Душите са светлина на взаимност, на единство.

„Новата религия е любовта. Тя обединява всички хора, примирява и разрешава противоречията им и внася в тях радост и веселие.

Да се обединят хората, това значи да имат общ идеал, общи стремежи. Обединението, единството дава сила на хората и ги прави мощни. Каквото пожелаят, те могат да го постигнат."[24, с. 155]

Защо обръщаме погледа си към света? – Защото той е дете, в него има голяма обединяваща сила. Светският човек казва: Аз познавам един свят и се радвам на неговите блага.

Духовният ще ти говори за величието на Бога, за цивилизациите на Вселената, ще изказва възхищението си. Обаче след малко излезе навън и казва: „Не мога да гледам този ужасен свят, не мога повече да живея в него. Не мога повече да слугувам на това егоистично тяло." И започва да въздиша. Това е живот пълен с въздишки, с недоволство.

Господ го погледне и го пита: Ти не си ли разбрал още, че в този свят разумното царува, че той е пълен с любов? Не си ли познал, че Божественото царува в света? Ти ме смущаващ със своите въздишки, със своето недоволство, което внася идеята, че нисшето царува в света. Обърни ума си към истината, да видиш че разумното, възвишеното царува навсякъде, да възликуваш и да прославиш моето дело.

Идва духовният и казва: „Никой не ме обича мене, само Бога имам за приятел, при него ще се потопя."

Да кажеш, че никой не те обича, значи в тебе има нещо голямо, което хвърля сянка. Първо милиарди клетки са се по-

жертвали за тебе, за да се проявиш. Много същества от невидимия свят са правили ред изчисления, за да ти създадат условия да се проявиш на Земята. Всеки ден цялата Природа харчи огромни енергии, големи суми за тебе. Като полееш едно растение, не почувства ли любовта му? Като дадеш хляб на едно животно, не почувства ли любовта му? От твоите думи аз правя заключение, че в тебе има една преграда, която пречи на любовта да протича, пречи на другите хора да те обичат. Ти се занимаваш с големите величини.

Духовните хора са големия брат на негодуванието. Те трябва да се обърнат към малките величини. Иначе ще опитат Бога на големите величини, който възпитава хората с пръчицата си отвън.

Любовта има много форми. Като не може да се справи с една форма, човек да се обърне към друга. Животът е пълен с многообразие от възможности. Призванието на човека е да бъде щастлив, радостен, Божественото благо да протича през него като една хвала на разумното и красивото в живота.

„Единствената сила, която може да изправи човешкия живот, е любовта. Приложете любовта и живота ви сам по себе си ще се изправи. – Коя любов? – За която вие сте готови. Любовта има 35 милиона форми. Задачата на човека е да изучава формите на любовта и да ги различава.“ [65, с. 18]

Съвременните хора се стремят да оправят света, преди да оправят себе си. Това е невъзможно. Този метод е инертен, метод на насилието. Което правителство или цар да дойде, каквато програма да наложи, те не могат да направят нищо с несъвършени хора – с хора егоисти, насилници и пр.

Най-малката програма е на любовта, на душата. Човек да съотнесе живота си към онова разумно космично слънце в душата си, към нравствения закон на самопожертвуването. Истинската програма, която може да оправи обществото и човечеството е вътре във всеки човек. Всеки човек трябва съвършено да се очисти от всичко користно, да се стреми към съвършенство в най-малките величини на ежедневието си. Тогава това съвършенство ще се проектира и в живота на обществото.

„Едно ви не достига: Да се приложи законът на любовта, за да даде възможност на всички да живеят добре. Това е най-малката програма, според която сегашните хора могат да живеят.“[40, с. 125]

„Към която партия да принадлежиш, от който народ да излизаш, използвай това учение. То е учение за душата.“[62]

„Не чакайте помощта да дойде отвън! Впрегнете се всич-

ки на работа! Всички хора, семейства, общества и народи очакват външна помощ, отгоре да им се помогне. Силата и благоденствието е в самия човек."[17, с. 60]

Всеки чака помощ отгоре – от министъра, от царя, от богатите държави и кръгове. Хората мислят, че като се назначат по-добри икономисти, работите им ще тръгнат.

Знаете ли от кого търсите помощ? В днешните времена дяволът може да се уподоби на банкер. Той има отлични познания по икономика, по търговия. Знаете ли какво ще излезе от съдружието ви с него? – Кожата ви ще бъде одрана.

Обаче ние казваме: Богатството е Бог. В Него е щастието и благоденствието. Пътя към това богатство и изобилие на живота се разкрива от учението за душата – Божественото учение.

Това учение е вложено във всяка душа. Щом се пробуди съзнанието ти, лъчите на Божественото Слово слизат от Слънцето на Духа върху райската градина на твоята душа и започват да ти говорят, да те учат на законите за изобилие, за плодородие, за пълнота на живота.

„Христос донесе в света науката за душата, т. е. начина, по който хората могат да се приближат и познаят Бога."[62]

„Божията Любов е врата, през която ти ще минеш, за да влезеш в Божествения свят. Само така ти ще приемаш и предаваш Божиите блага. Следователно, обичта е съединителна връзка между човешката душа и Първата Причина. На тази връзка се дължи правилното развитие на човека."[62]

„Пред Бога една душа е повече нещо от цял народ. – Защо? – Защото който не може да зачете една душа, т. е. Бога в себе си, той нищо не може да направи.

Любовта на човека се определя от това, доколко той почита душата си. Ако не зачитате Христа и Бога, как ще зачитате себе си." [17, с. 49]

С други думи, ако не виждаш възвишеното и разумното в света, не можеш да имаш достойнство, не можеш да бъдеш щастлив.

Ти започни да обичаш. Всички мътилки ще изтекат, всички облаци ще се раздухат и животът ти ще се изпълни със светлина. Тогава започва истинския живот, в който човек постоянно се радва и слави Великото.

„Щом започнете да обичате, плачът ще престане и радостта ще се всели във вашите души."[149, с. 265]

Кога ще се оправи светът? – Когато всеки оправи своя свят, когато всеки приложи учението за душата. Докато хора-

от малките дрехи на детството си. Нови дрехи им трябват:

„В сравнение с това, което Христос носеше, той даде много малко на тогавашните хора. Хората на онова време не бяха готови за наука. Ето защо, той им говореше в притчи. Христос не искаше да даде оръжието си в ръцете на невежите, за да го обърнат против него.

Мислите ли, че ако днес дойде Христос, той ще говори така, както е говорил преди две хиляди години? Другояче ще говори днес Христос.

Той ще проповядва, преди всичко, великата наука за Любовта и методите за нейното прилагане. Той ще проповядва пътя на ученичеството, братството и служенето...

Не обикновени вярващи иска днес Христос, не хора, които воюват един против друг, не господари и жреци, а истински човеци – творци на новото, ученици, братя и служители." [Учителя говори, 161]

Това са предмети от школата на Учителя.

Пътя на ученичеството, това е пътя на новия човек, на новата раса. Човешката душа е ученик в университетите на Вселената. Предназначението на човека е да бъде ученик, да изучава вътрешните закони на живота и да ги прилага в красота, хармония и съвършенство.

Науката за любовта има предвид създаване на нов тип човек и общество от ученици на светлината, на съвършенството.

Христос със своето учение имаше предвид да формира около себе си една ядка от нов тип хора, която да закваси бъдещото човечество на светлината. Това човечество трябва да изучава науката за любов, единение на душите в неразделимата Вселена.

„Христос поучаваше хората, защото имаше за задача да образува едно ядро от хора с Високо съзнание, които да бъдат носители на Божественото учение."[Голямото благо, XII сер., 38]

„Христовото учение носи този огън – огъня на любовта. Това учение носи вътрешна свобода, към която всеки се стреми. Това учение иска от всички народи да направи един народ, какъвто всъщност съществува. Един народ съществува в света, а не много народи. Той е Божият народ, съставен от хора с високо Божествено съзнание." [66, с. 127]

На какво се дължи вътрешната свобода на Христовото учение? – На това, че то почива на принципи, а не на форми и канони. Любовта, Бог, е най-широкия принцип в живота. Като обичаш едно същество, ще пожертваш за него всичките си частни съображения. Кое не можеш само да пожертваш? –

„И тъй, ние трябва да приложим учението Христово в живота си. Туй учение не е за небето. – Там други работи ще ви дадат. Туй учение е за Земята."[126, с. 267]

„Аз съм първия прокурор, който ще заведе дело против всеки, който минава за християнин, а не изпълнява учението му."[109, с. 127]

Както се спомена по-горе, Христос остави не религия, а учение със своя философия, наука, принципи и методи.

„Ние трябва да изучаваме Христовото учение като една велика наука, а не като догма, защото догмата е буква, която стяга и спира напредъка. Формите и нормите трябва да се изменят съобразно нашата възраст, също тъй, както се сменят дрехите на малкото дете, според растежа му."[112, 16.VIII.1911]

Възниква въпросът: Защо трябва след 2000 година да дойде един Учител, за да подема пак неща, които са вечни и непреходни. Нали Христос казва, че всичко в света ще премине, но не и Неговото Слово.

Да, но Христос каза и други неща. Той говори много на своите ученици, но като се прощаваше с тях, остана много нещо недоизказано:

„Имам още много неща да ви кажа, но не можете да ги понесете сега. А когато дойде оня, Духът на Истината, ще ви упътва на всяка истина."[62]

Детето иска да носи цилиндъра и фрака на баща си, обаче не е готово още за тях. Като порасне, ще сложи своя фрак и ще излезе пред хората да им каже нещо разумно или поетично, да им изпее или изсвири нещо блестящо.

От времето на Христа хората са пораснали. Обаче, съвременните шивачи забравили да шият фракове – изопачение е станало. На това основание и Учителя казва:

„Няма човек, който живее по Христовото учение. Не съдя никого, но казвам, че сте закъснели. Днес се проповядва учение по-високо от Христовото. Ще кажете, че това е заблуда. – Не е заблуда. Сам Христос казва: Има много неща да ви казвам, но още не сте готови. Когато дойда втори път, ще ви каже неща, за които сегашните ви умове не са готови." [107, с. 74]

Христос нямаше условия да изнесе великото си знание. Учителят казва:

„За евреите Христос беше голяма, запалена свещ, която осветяваше делата им. Като не искаха да знаят хората какво правят, те хванаха Христа и Го предадоха на смърт, за да изгасне запалената свещ, която Той носеше."[14, с. 98-99]

Днес хората, като са пораснали, не могат да се ползват

та се съзнават като тела, т. е. като предмети за притежаване, те са в разваления свят. Щом се съзнаят като души – те са вече в оправения свят.

Само в душата си човек може да намери Христа, да изпита щастието на единство с всички души, да изпита великата любов на самопожертвуванието.

„Приложете новото учение! То е лично учение, за всеки поотделно."[40, с. 162]

„И тъй, ще отидете след Христа, ще се върнете и ще донесете новото учение. Тогава Христос ще заговори чрез хиляди и милиони уста и ще бъде слава и хвала навсякъде. Хората ще се познаят като братя и сестри. Това е бъдещето учение."[90, с. 298]

Ние казваме: Ще влезеш в душата си, ще отидеш подир Духа, да научиш Неговите пътеки. Тогава, като получиш големи прозрения, ще излезеш в света, да приложиш Божественото знание сред своите ближни. Това значи човек с ново, живо разбиране, който е господар на всички условия.

„За оня, който има любов, никаква сила не може да му противодейства. Това е човек с ново разбиране. Той живее в мир и светлина... Дето е любовта, там е печалбата, там е знанието."[90, с. 165]

Някой мисли, че Божествената любов е за самотници, мистици. Вярно е това. Но този мистик е едно дете. Човек докато е с детски ум, докато не се занимава с къщи, имоти, може да се докосне до Божественото в някоя душа.

Според езотеричните източни школи, Любов и Мъдрост, това е учението на Бодхисатвата – Мировия Учител. Така представено, то е диалектично. А изнесено с думите – „Един е вашият Отец на небеса!" – то е универсално, абсолютно. Под „небеса" се разбира разумния свят – фундаменталната жива, разумна, духовна светлина, наречена „виделина".

Учителя насочва вниманието към диалектичната, практическа страна на това учение, която работи на физическото поле.

„За да се повдигне светът, трябва да бъде разбрано Христовото учение в неговото практическо приложение."[112, 16.VIII.1911]

„Често слушате да се говори за Христовата религия. Христос не донесе религия, той донесе едно велико Божествено учение, което може да се приложи на Земята. Новото учение е за Земята, а не за небето. Христос показа на хората, как могат да живеят по Божествен начин според законите на материалния свят."[148, с. 60]

Принципа, чистотата.

„Христовото учение е на принципи, а не на форми." [17, с. 92]

„Какво донесе Христос на човечеството? Той донесе едно учение на любовта и свободата, да направи всички хора вътрешно свободни."[31, с. 118]

Учителя казва:

„Моето учение е учение на любовта, на братство и сестринство, на абсолютна свобода, в която всеки зачита правата на другите. И най-големите са готови да бъдат слуги на малките и слабите. Това е то Божественото учение, това е казал Христос и това ще говори Христос, който иде сега отгоре."[130, с. 306]

Новото учение е учение за Бога – мощното, разумното, което слиза да повдигне всичко към себе си. Светлината като слезе в материята, повдига вибрациите ѝ, оживява я, да се стреми нагоре.

„Този Бог, който може да слезе до вашия уровен, оттам да ви повдигне и да ви направи като себе си – Него аз ви проповядвам. Да бъдете силни като Него, да разберете живота на другите същества и да ги повдигнете. Това е учението, което Христос е проповядвал." [136, с. 107]

Съвременният свят се кланя на канони, на каменния Йерусалим – на механични принципи и възгледи в науката, културата, обществения и индивидуалния живот. Този път е неефективен, бавен, мъчителен. Той е Мойсеевия път – да оправиш обществото чрез мерки, директиви, закони, реформи, без да си оправил себе си. Обаче, външните методи винаги водят до насилие и зло.

Христос казва обратното: Няма да се кланяш на Йерусалим, нито на тази гора, но ще се кланяш на разумното в себе си, ще станеш разумно същество, което носи благо на ближните и обществото. Общество, което се състои от разумни същества, е благоденстващо.

„В природата съществуват два процеса на пречистване: бавен и бърз. Мойсеевият закон е бавен процес. Там има клане, бесене, убиване, законът на Христа, т. е. законът на любовта е бърз процес." [103, с. 14]

„...иде време и близо е, когато истинският поклонник няма да се кланя нито на тази гора, т. е. на хората, на техните знания, на техните къщи и богатства, нито пък на този град, т. е. на човешките учения, но ще се покланя на Отца в Дух и Истина. С това Христос иска да покаже: Докато всички се молят на хората и вярват в тях, те са в заблуждение. И докато вярват

в човешките учения, те пак са в заблуждение."[2, с. 139]

„Нека целият свят се разбунтува и каже: Всички ние свършихме с учението на Мойсея. Искаме да приложим учението на Тоя, когото не познаваме, и който ни говори. Искаме да слушаме живия Господ, който живее в нас. Отсега нататък искаме да служим на него."[31, с. 175]

Съвременните хора схващат учението на Учителя като нещо екзотично, дошло неизвестно откъде. Те казват: Дали идва от Изток, дали идва от Америка? Други казват: Това е еклектика. Не могат да напипат онова финото вътре, нямат сетиво за него. Четат, четат, захвър-лят книгата: Тоя не го знаем какъв е, от коя школа е, от кое течение е.

Казва Отец: Това е моят възлюблен Син – Него слушайте! Достатъчно е човек да отвори душата си и тя ще се докосне до оня финия, незнайния елемент вътре, който говори.

Обаче, вече няма време! Който не е приложил любовта, като изявление на непрояваното, на незнайното, той е изменник на Отца си.

„Вижте какво правят двама млади, които истински се обичат. Те са вдъхновени, с отворени и засмени лица, щедри, готови на всякакви жертви за доброто и великото в света. Те имат еднакви разбирания за живота, поради което не се натъкват на противоречия. Дойдат ли до противоречията, те се връщат назад, в областта на личния егоизъм." [136, с. 6]

С каква идея можем да увенчаем тази най-важна област? – С идеята за новия човек, за новото човечество. През всички епохи, през всички цикли, любовта е единствената възраждаща сила, която въздига съществата към красивото, съвършеното и непреходното.

„Ако тръгнем по пътя на Любовта, по пътя на новото учение, ще се явят милиони гениални хора, които ще пресъздадат света... Ако хванете новия път, светът ще се преобрази. Това трябва да се проповядва днес на всички, на целия свят. – Ще му дойде времето. – Днес е времето на любовта. Времето на безлюбието се е свършило вече."[18, с. 164]

10. „Който иска да бъде ученик на новото учение, той трябва да посещава Природата – истинската църква – и да се учи от нея." [17, с. 164]

Абсурдът на съвременната цивилизация се състои в това, че тя е отделила човека от Природата. Съвременният човек е подобен на плесен, затворена в колба. Съвременната култура е изгубила онзи живот на изворите, на светлината, на свежестта, който може да се намери само в Природата.

Градският човек не познава звездното небе, не може да се радва на небесните разумни струи от неговите извори. Босият му крак не може да стъпи сред поляните, където се разнасят ароматите на Природата.

Божественото учение е учение на живата Природа, в която обитава виделината на Божия Дух. Вселените на Природата са жива книга, която трябва да се чете и изучава. Нейните сили трябва да протичат постоянно през човека, за да бъде той живителен извор за другите.

Животът на новото човечество ще бъде живот сред Природата. Всички методи на Божественото учение са живи, картинни, природни.

11. Където и да погледнем в учението на Учителя, виждаме, че основната му грижа е да вникне дълбоко в недрата на Христовото Слово, да извади от него сокове за съвременното човечество, които могат да го оживят. Не само дълбокото и универсалното извежда той, но и методите за приложение на знанието в научния, културен и вътрешен живот на обществото. Казва Христос: „Духът на Истината, който от Отца изходи, Той ще свидетелствува за мене." Учителя изнесе езотеричното Христово учение, което е вечното учение на Духа и така свидетелствува за него.

„Мнозина питат: Какво е новото учение? – Това е Христовото учение. Такова е било в миналото, такова е днес, такова ще бъде и в бъдеще."[148, с. 21]

„Сега и на вас проповядвам новото учение, което ще ви заведе при Христос."[31, с 56]

Учителя винаги обръща погледа на своите ученици към чистия образ на Христа и към Христовото учение, като първоизвор на идеи.

„Ако българите, както и всички останали народи се държат за Христос, велико бъдеще ги очаква."[33, с. 414]

„Христос и Неговото учение са едно и също нещо." [39, с. 179]

„Ако българите ме питат как могат да се спасят, казвам им: Приемете Христа в себе си, работете с Неговата любов и мъдрост в широк смисъл на думата, без никакви закони и ограничения. Ако очаквате спасението да дойде отвън, тежко ви и горко ви."[31, с. 172]

„Сега, като ме срещнат, хората казват: Този изедник, който носи новото учение, казвам: Гответе се, всички християни ще бъдат повикани при Христа. Против вас е заведено дело. Христос ще ви пита: Какво чакахте досега, че от две хиля-

ди години още не сте приложили моето учение?"[148, с. 85]

Учителя е последният, който обръща взора на човечеството към великото Христово знание, за да могат да влязат в голямата промяна, в христовия свят. Някои научават последни, в последната минута. Обаче, казано е: Мнозина първи ще бъдат последни, а последните – първи.

„Всеки народ трябва да приеме учението на Христа, което носи обществена, политическа и духовна култура, която почива на закона на любовта. Под „любов" не разбираме физически преживявания, настроения и чувства, но нещо високо, което надминава възможностите на физическия човек. Само онзи люби, който е надраснал физическите условия, който е господар на себе си. Никой от съвременните езици не може да предаде съдържанието и смисъла на Божията Любов. Да живееш в тази любов, това значи в един миг да ти се разкрие целия свят в неговата наука, философия, изкуство и музика."[17, с. 129]

„Христос не е вън от нас. И досега още Неговите идеи продължават да се организират. Няма да мине много време, и тия идеи ще се проявят. Явяването на тези идеи представя новата епоха. Когато дойде тази епоха, учените ще почнат да се занимават с въпроси, които днес всички отхвърлят."[84, с. 149]

„Учението на Христа ще реформира света. Единствено то е в сила да оправи човешкия живот. Както светлината, въздуха, водата и храната, като външни сили реформират човешкия живот, така и учението на Христа като Божествена сила го реформира отвътре. Това учение освобождава човека от всички лъжи и заблуждения."[90, с. 280]

Българите си казват: Къде е този Христос, изпренадахме се вече.

„Вие търсите, къде е Христос? Аз Го виждам във всинца Вас, защото никой друг не ви е довел тука, освен Господ... И така, Христос е в България и между Вас и с Вас. Той е, който повдига българския народ. Един ден ще го видите. Той ще ви се открие по-ясно. Той ще се открие така, както се е открил на своите ученици след възкресението." [112, с. 22-23]

Днес Божията тояга се слага върху българите. Ако бяха ги поставили в добри условия, щяха да спят, да се огрешат много. Сега ще минат през няколко сита и накрая през огнената пещ, докато главите им узреят. Тогава Христос ще им се изяви.

12. Според Учителя, зад думите Кришна, Йехова, Христос се крие един и същ смисъл. С други думи, всеки народ, всяка култура трябва да вникне в своята история, да намери там първичното, чистото, Божественото, за да има опорна точка и ис-

тинен критерий за своето естество и предназначение.

Който не зачита свещените недра на своя род, той отсича собствения си корен. Българите трябва да си извадят поука от това, как траките и гърците почитат Орфей – роден и царувал по нашите земи. Те не познават своята свещена история, затова нямат в себе си опорна точка, пълни са с нихилизъм и отрицание.

Според Учителя, България от древността е била място за посвещение, където се дава импулс за новите културни вълни в човечеството. Българските планини са свещени, пълни със светилища от дълбока древност.

Богомилите бяха носители на Божественото учение, което даде тласък на Ренесанса в Европа. Тук са идвали от цяла Европа на посвещение – да учат мъдростта и методите на новия живот. Хора от средите на това знание са създали първите университети на Запад. Внесли са новата музика в Италия, внесли са демократизирането и битовия елемент в изкуството, научния подход към природата в противовес на схоластичния и пр.

Има автентични свидетелства за това, преди всичко в духовните традиции на остров Малта, където е запазена книжнината на богомилите.

Учителя изнася знание за четирите слънчеви културни вълни на Духа, които преминават през школите на Египет, Индия, Асировавилон, Палестина, класическа Гърция, Рим, Западна Европа, за да се стигне до богомилството и Ренесанса.

Ранните школи подготвят съзнанието на човечеството за Христовия импулс, който го обърна към еволюция, по-късните школи разпространяват и интерпретират нравствените принципи на Христовото учение, за да бъде въплътено то чрез богомилите в епохата на хуманизма и Възраждането.

Богомилите воюват със схоластичната идея за разпнатия Христос и внасят в живота идеята за възкръсналия за нов живот човек на доброто, любовта и светлината. Това е ренесансовия човек, който руши каноните и отваря простор за творческия дух на човека, за неповторимостта и оригиналността в изявата на всяка душа. Това са новите типове хора с универсално, Божествено знание – Леонардо, Джордано, Галилей, Компанела, Розенкрайцер, Ян Хус. И тази вълна доведе по-късно до социални процеси в Западна Европа, известни ни от по-новата история.

Тази слънчева вълна на Духа дойде и продължава да прииждa в своя завършващ вид през XX век, когато Учителя

изнесе Божественото знание в България. Тя има предназначение да подготви човечеството за ново разбиране, нов начин на живот, които да го подтикнат към възвишеното, саможертвата, братството, т. е. към свръхсъзнанието, към новия тип човек и раса, към културата на новия слънчев цикъл.

Българите трябва да си направят изводи от Богомилската епоха.

Божественото учение е изнесено тогава от Боян Мага – син на Симеон Велики. То дава универсално знание, методи за правилен живот и за социално устройство върху принципа на доброто.

Тогавашните властници под влияние на гръкофилското духовенство подложиха това движение на най-зверска инквизиция – хули, измъчване в подземията с нагорещено олово и огън, преследване, гонение, докато накрая то премина на Запад.

Учителят казва:

„Още в старото българско царство тогавашните водачи изгониха богомилите, които бяха носители на едно велико учение за реформирането на живота и социалния строй по най-идеалния начин, но за това изгонване българите платиха с петвековно робство под турците, защото, когато един народ не приеме великото, Божественото слово, което му се праща от провидението и не приложи това Велико слово в живота си, бива изоставен да понесе последствията на своята неразумност и тогава го постига най-голямото зло. Изгонените из България богомили занесоха своите идеи и културата си на Запад и народите, които ги разбраха и приложиха на практика идеите им за социални реформи, процъфтяха. А сега, ако българите разберат грешките на своето минало и не повторят същите грешки спрямо сегашните идейни течения, ще имат много по-добри резултати в обществения си живот."[26]

Какво донесоха богомилите? – Свободомислието. Всички дълбоки социални процеси в Ренесансова и революционна Европа, както и в съвременния свят се дължат на семето, посято от богомилите.

„Българите направиха за света нещо чрез богомилите. Това, което изнесоха българите, е принципа на Свободата."[Изворът на доброто, 295]

„Питат: Кои са богомилите? – Всички хора, които носят добри светли идеи, са богомили. Те са носители на новата култура. Който не знае това, казва, че богомилите развращавали народа. Не, те са оправяли света. И Христос е богомил и за богомилското му учение го разпнаха."[31, с. 61]

От къде произтича този принцип на Свободата? – От Истината. Мил на Бога е само онзи, който воюва за истината, за правдата в света. Трябва да дойде един свят на достойните хора, на добрите хора и труженици, хората на безкористие и саможертва. Само в такъв свят може да има справедливост и истината да цари.

Днешният свят е на лъжата – да скриеш своето, да изсмучеш другия. Няма нито един човек от света, който да не е обвит от голямото смукало на старата култура. Онзи който носи светлината на Истината, не е угоден в света на лъжата. Ето защо, трудно се приемат в обществото Божествените истини и хората, които ги изповядват.

Обаче непослушанието към Истината, към Божественото води към робство. Човек заедно с малкото, което е имал изгубва и най-ценното – свободата си.

„Непослушанието на българите и гонението на богомилите, които носеха едно Божествено учение от страна на тогавашните български власти – феодали и царе – доведе до вътрешна разруха и до падането на България под турско робство за петстотин години."[58, с. 442]

„Кои са причините за робството на българите под турците? Причината е в отношението на българите към Бога – нарушение на отношението им към Бога. Както евреите: като нарушиха своите отношения към Бога, дойдоха страданията. Всички страдания на народите идат от нечисти мисли, желания и постъпки. Българите бяха 500 години под турско робство – наказание за гонението против богомилите."[62]

Българите сега са на изпит. Те трябва да са си взели поука от своите стари грешки.

Велика е мисията на българите. Те трябва да станат носители на истината, за да освободят човечеството и Земята.

Без Истината, Любовта и Мъдростта са в окови.

Славяните, понеже са съгрешили спрямо истината, затова днес са роби и плащат дългове. Българите също. Обаче Бог е решил да вложи Истината си в душите им и да ги освободи. Само Истината освобождава.

Казано е: Глава на Твоето Слово е Истината.

4. СТЕНАТА

Има една сила в света, която създава стени и завеси.

В наше време са известни берлинската стена и желязната завеса. Освен това има стени и завеси между Изтока и Запада, ума и сърцето, мъжа и жената, леви и десни, светски и духовни и пр. Тия стени целят да се спре притока на новото, което нарушава старото статукво. Обаче какво става, като се спре течението на водата? – Тя се вмирисва. Ако в един организъм има нещо застояло, в него започва такова гниене, затлачва се такава гной и смрад, която трудно може да се понесе. Такъв организъм все повече се разлага и ако не се отпуши за свежите струи – разпада се, умира. Такова е състоянието на съвременното общество.

Идва тогава от възвишения свят живителна струя под формата на една Велика душа, Божествен Учител, който иска да научи хората да се обичат – да извира през тях първичния, чистия живот. Насреща му, обаче, се изправят стените на статуквото, на инертната материя в съществата.

Възвишеното носи интензивен живот, динамика, стремеж да помагаш, да услужваш. Обаче, насреща му стои светът на смукалата. Кой е този свят? – Земята, почвата. Докато светлината раздвижи и трансформира инертната материя да я впрегне на работа, тя се съпротивлява. Обаче, ако светлината, енергията, идейното не отвори порите на материята да протече през нея, тя се изпълва с празнини, шупли, пяна, пълна с отровен избухлив газ. Един ден, ако тази пихтия експлоадира, тя може да стане на прах и да се разнесе в пространството. И ако погледнем в историята, всичко егоистично е ставало на прах, а всичко възвишено, идейно се е обличало в безсмъртие.

По този начин, светлината, идейното, още преди да се въплъти, насреща му вече стои отрицанието.

Учителя казва:

„Всяка нова идея, или всяка нова мисъл, която се зачева в човешката душа, среща съпротивление още преди да се е появила в света.“[52, с. 4]

Ние виждаме в лицето на Христа онова ново течение, онзи образец, който идва да научи хората да станат извори, да се радват на чистото, сладкото. Христос бе представен от една звезда, която е Христовото съзнание в човека. Които запалиха тази звезда в себе си, отидоха напред, които я разпънаха, т. е. сложиха стена пред нея – станаха на прах, разпиляха се по лицето на Земята.

„И когато Тит превзе Ерусалим, след Христа, той е разпнал повече от 60 000 души евреи на кръст. Тъй че пътят от Ерусалим до Рим беше покрит само с кръстове. Защо? Защото те създадоха един кръст за своята звезда.“[20, с. 27]

В Божествената, в живата Вселена, всичко, което става е доброволно, от любов. Не постъпва ли по този начин едно същество, оставят го на нисшите сили да го възпитават. Обаче в Божественото всичко става от добра воля, съзнателно. Там всичко се извършва чрез съзнанието като съзнателен процес. Там несъзнателното е изключено. Влезе ли в едно действие несъзнателен или насилствен елемент, то вече е механично – чуждо на живота.

„Мнозина поддържат, че Христос ще дойде да оправи света. Как ще дойде Христос? Преди две хиляди години не дойде ли Христос? Дойде, но не оправи света. – Защо? – Защото не Го послушаха.“ [Заветът на любовта, т. II, 115]

Учителя винаги отива между най-користолюбивите народи. Има си причина за това. В глината има ли гниене? – Няма. Къде има гниене? – В черноземa.

Христос като плака за евреите, поливаше чернозема, та поне като се скитат между народите, да родят нещо. Той искаше да каже: Не ме разбрахте Вие, не разбрахте Божественото. Какво е разбирането? – Единство. Думата „разбиране“ значи привеждане в единство. Който не може да се приведе в единство, очаква го вкисване, страдания; ще ходи по болници, по затвори, ще го отлъчат от обществото като прокажен да се скита немил-недраг.

„И казва Христос: „Колко пъти исках да ви събера като пилци, но вие не рачихте и затова отнине върху вас ще дойдат големи страдания заради вашето неразбиране.“ И Той плака за бъдещите страдания, за бъдещите падания на тези души. И още плаче Христос. И днес аз Го виждам, че още плаче.“[125, с. 30]

„Христос, като дойде между евреите, казва им: „Исках да ви помогна, но не ме разбрахте“ – и заплака. Сълзите на Христа не изразяваха слабост, но с това Той им казваше: „Както аз плача, така ще плачете и вие.“ Казвате: Това е слабост! Не е слабост! Не е слабост! Истинският пророк, който говори на хората трябва да им каже какво ще стане. Със сълзите си Христос казваше на евреите: „Тъй ще плачете Вие хиляди години, понеже не приехте моето учение.“ Някои ми казват: „Учителю, в сърцето ми нещо плаче. А, плаче нещо в сърцето ти! Казвам: ти си един израилски пророк, който не прие Христовото учение. Ще плачеш и ще плачат всички около тебе. Всички онези,

които не възприемат Любовта, всички онези, които не възприемат Мъдростта, всички онези, които не възприемат Истината, ще плачат не само един ден, но още хиляди години ще плачат и денят, в който възприемат Любовта, ще дойде истинската радост – „скръбта им ще се превърне на радост". Дотогава имат да изтекат девет категории сълзи."[104, с. 22]

Когато новото дойде в света, всички застават нащрек. Казват: внимавайте да не тръгнете подир тия. Сектанти, заблудени, извеяни! Всеки се страхува от новото. Инертното в него вдига стената. И тогава хората не могат да разберат къде е спасението им. Затварят си очите и продължават да вървят право към пропастта.

„Когато Христос дойде, евреите трябваше да се очистят и да заживеят нов живот, но те казваха: „Ние Мойсей познаваме, тебе не познаваме, ти искаш да образуваш секта." Но Той, както виждате, секта не образува, макар че от еврейско гледище Той беше еретик.

Питам: какво спечелиха евреите, като разпънаха Христа? Нищо, разпръснаха се по целия свят."[56, с. 49]

Хората страдат от това, че правят бентове. Ти по-добре отвори една вада за Водата, да тече в обществото. Ако не отвориш вада, цялата местност ще се заблати. Ако сложиш бент, един ден водата ще прелее или ще скъса бента и ще залее целия град. Именно когато обществото не е отворено, открито, тази вода става опасна. Обществото трябва да разбере всяко нещо от първа ръка. Всяко нещо, което е преминало през много призми, то носи нещо криво, болестотворно. Обществото да е като на длан. Така хората по-бързо ще се издигнат в разбирането си. Ако хората продължават да издигат бентове помежду си, големи страдания си приготвят.

„...В едно общество, в един народ има хора с чутки души, в които съзнанието е развито, сърцето повдигнато на една по-висока степен, и те схващат тази нова идея, на която са деца, на която са носители. А съвременните хора, които не разбират носителите на тази нова идея, казват: „Тия хора са анархисти, комунисти, еретици, сектанти и т. н. Но това са имена без смисъл."[91, с. 65]

„Вместо да се гоните и преследвате, направете това, което изисква Бог от вас. Че един бил комунист, друг – радославист, трябва ли да се гонят? Комунистите искат братство и равенство. Те имат добра идея, добре работят. Нека използват доброто от тях. Нека използват и доброто от буржоазните партии. Казва се, че някои от тях убивали народа. – Де е този на-

род? Когато народът започне да говори, ще бъде страшно, когато всички народи започнат да говорят, ще настане плач и ридание, скърцане със зъби. Не чакайте цялото тяло да се поквари. Дойде ли момента на пълно разлагане, ще настане най-голямото зло в света. За да́ не дойде това зло Христос казва: „Напуснете вашата митарница и тръгнете след мене." Плач не искаме вече. Децата да останат вкъщи, а които могат да носят, да тръгнат след мене!" – Да почакаме още малко, да наредим живота си! Никога няма да го наредите. Вие трябва да оправите своя ум, своето сърце и своята воля. Само така ще се разберете като братя."[148, с. 64-65]

Хората понеже не пият от изворите, а ползват мътна вода, затова са болни. Днес всички гледат с насмешка на набожните и прави са. Ако бяха пили навремето от Христа, сега лицата им щяха да греят, да носят навсякъде живот, здраве, вдъхновение. Като не пиха от Христа, те отидоха при институциите, които разпнаха Христа и скриха учението му със завеси. Църковниците, които разпнаха Христа, няколко века държаха Библията вързана с верига – само духовникът да я чете и то на латински. Днес културните хора изпитват отвращение към идолопоклонството и невежеството на набожните хора, които живеят встрани от законите на разумната Природа.

Природата казва: Ти ще вземеш мотиката и с нея ще се покланяш. Ще отидеш да се поклониш на една вдовица, дето се е жертвала, да отгледа достойни синове и дъщери на обществото.

Господ казва: Не ти позволявам да се кланяш на картини, на снимки, на вещи. Недей спуска завеси пред лицето ми.

Обаче днес гледаме, че завесата е спусната пред обществото. Възвишеното, доброто, идейното е оклеветено. Останала е само завесата, т. е. мъртвата форма.

И народите, като имат завеса пред очите си, гонят божествените посланици, преследват навсякъде идейното.

„Всеки народ, който гони избраниците Божии, които Бог е пратил на Земята, няма да успее. Всеки човек, който гони своите хубави мисли, хубави чувства и не постъпва добре, той няма бъдеще."[62]

„Сега казват: Като свършим с евреите, ще дойдем до Вас, ще ви изгоним. До нас като дойдете, България ще бъде заличена от картата на Европа. Тяхното наказание ще е 2-3 пъти по-лошо от това на евреите. Един ден Господ като заличи много народи, ще заличи и българите. Българите са важни докато вършат волята Божия. Щом не я вършат, ще бъдат зачеркнта-

ти от лицето на земята."[76, с. 6, 25.III.1943 г.]

Хората мислят, че лесно могат да заличат една идея. Една възвишена идея е безсмъртна. Тя остава за вечни времена.

Учителя казва:

„Гърбът на Христа беше толкова силен, че можа да издържи всички удари, но Римската империя не можа да ги издържи. И после стана обратното: Римската империя залезе, а Христос изгря в целия свят. Ако това е вярно за Христа, вярно е и за нас."[138, с. 183]

Една от задачите на свещеника, на човека с духовно знание е, да има здрав гръбнак. Господ казва: „Аз съм като натоварена каруца за Израиля." От неправилния живот на хората се събира много излишна разрушителна сила, която трябва да се трансформира. Който веднъж има духовното знание, вече носи отговорност да трансформира тази енергия. Той трябва да бъде добър проводник на живота, да протича енергията на небесните извори през него – да мие, да чисти, да освежава и подкрепя.

Днес много от свещениците са изгубили това знание и не го прилагат. Най-голяма поквара ще намерите в някои манастири. Че това е така, лесно може да се определи. Там където живее свят човек, събират се гълъби, славейчета, чучулиги. Много от съвременните църкви са сборища на стотици гарги. Това говори, че там енергията не е трансформирана. Богомолците са оставили своите грехове, своята нечистотия, обаче свещенослужителите не са трансформирали тази низходяща енергия.

Ето защо днес духовното знание се изнася в света – всеки човек да бъде свещенослужител в своята душа, да трансформира низходящите енергии във възходящи, да превръща враждата и злобата в любов, служене, всеотдайност. Само тогава обществото може да влезе в дихарма, в живот на неизчерпаеми възможности, щастие и благоденствие.

Войните, които станаха през XX век са извън Божествения план. Тези войни имаше възможност да не се състоят. Тези войни говорят, че не е прието и не е използвано Божественото знание, дадено от Христос.

„Предназначението на цялото духовенство от всички религии, а не само на християнството, беше да спре войната. Тия духовници трябва да са справедливи и да знаят, че войната не е потребна. Те трябваше да вземат страната на истината, а те се присъединиха към страната на обратния лагер. Питам тогава: В какво се състои тяхната религия?"[5, с. 22]

Не е само въпрос, че духовенството не изпълнява службата си, но то насъсква най-мрачните сили на обществото срещу носителите на знанието, прави всичко възможно да парализира напълно тяхната дейност. И през богомилско време, и по времето на Учителя, духовенството вложи всичките си сили чрез анатеми, чрез въздействие върху властите, пресата и общественото мнение да създаде атмосфера на пълна непоносимост към изявяването на Божественото учение.

Тая страница е толкова черна и отблъскваща, че ние не намираме за нужно да я отгръщаме. На интерниранията, клеветите, тормоза, Учителя отговаря достойно в една беседа:

„Издигне ли се някой писател, музикант или учен, веднага близките му, неговите сънародници, първи ще го съборят. И против мене се повдигна обществото, както и духовенството, но не можаха да ме опозорят. Защо? Аз съм дълбоко море. Който се опита да влезе в мене, ще се удави. Аз съм голяма, пълноводна река, която никой не може да подпуши. Турите ли ѝ бент, ще дойде наводнение, което ще завлече бента и водата ще залее цялата местност."[1, с. 144-145]

Това положение се изявява още от грехопадението. Винаги, дойде ли Божественото учение между хората, срещу него се изправя стената на религията, т. е. на човешкото разбиране, на личния, користния елемент.

„Престъплението, злото, което се явило първоначално, се заключава в това именно, че онези, които първи в света са приели Божествения живот, не са го употребили за общо благо, за Слава Божия, но са го употребили за свои лични цели."[79, 15]

„И религиите трябва да се пречистят. Има нещо Божествено в тях, но то се губи между големите заблуждения. И те трябва да се филтрират. Сегашните религии са на формите, религии на човешките интереси."[107, с. 186]

„Религията е човешко дело. Тя не е създадена от Бога. Религията е сбор от правила и форми, които хората създавали с векове." [107, с. 192]

„Когато Господ създаде света, нямаше религия. Религията се яви в света, когато дойде дяволът. По-напред хората живееха в любов, и всяко учение, което не се ръководеше от любовта, не се признаваше за божествено. Според мене, религията е един санаториум, една болница за болни хора е религията."[125, с. 257]

„Когато първите хора излязоха от рая, те създадоха църкви, храмове, подобни на рая. Те първи заговориха за религия.

Дотогава никаква външна религия не съществувала. След грехопадението се създадоха закони и правила, по които хората започнаха да живеят. Един закон съществува в света! Той не е писан в никоя книга, освен в човешкото сърце. Този закон се отнася до любовта."[90, с. 44]

Че религиите изразяват човешките интереси, виждаме в облика на инквизицията, в това, че всяко национално духовенство вдъхновява своята войска и я убеждава, че тя е на правата страна – да навлезе в страната на врага и да побеждава.

Казва се, че църквите били създадени по подобие на рая. Може ли едно каменно здание да наподобява райската градина на душата, насадена с всякакви добродетели, или да изразява Слънцето на Духа, пълно с мъдрост и слава?

Това са храмовете на каменните сърца, а не на живите. Казва се: „Закоравя сърцето на този народ." Защо е закоравяло? – Защото личния елемент запушил извора на доброто и водата на живота не може да протича. Като се насъбере тази вода, тази енергия, тя ще разруши всичко по пътя си.

„Днес в никое общество не може да намерите двама души на едно мнение... започват да спорят, кой е прав, кой крив... Вие сте дошли до такава едностранчивост на нещата, която се отразила болезнено върху вашия организъм. Вие сте крайно честолюбиви, приличате на електрически бутон или бомба."[90, с. 131]

„Молитвата не се заключава в палене на свещи и кандила, нито в поклони, но в участието, което взимаш в живота на своя ближен." [17, 131]

Човек може да има своето упование, своята вяра, надежда и любов, своята религия – съдържанието е важно.

„Според мене съществуват два вида култури, два вида религии, два вида партии: Култура на светлината и култура на тъмнината, религия на светлината и религия на тъмнината, партия на светлината и партия на тъмнината. По какво се отличават едните от другите? Първите знаят да строят, да градят и носят благото на човечеството, а вторите да събарят и рушат."[90, с. 127]

Днес много се говори за опасността от сектите. Научат за някой, че е някакъв сектант и почват да гледат особено на него. Този е някакъв особен вид. Не е баш от човешката раса, особен екземпляр е. Че ти не си ли особен екземпляр? Жена ти, детето ти, ближният ти знаят какъв особен екземпляр си. Ти си им пратен да се учат на търпение, да могат да понасят, да трансформират всички условия.

Има нещо опасно не само в сектите, а в кое да е явление от човешкия свят. То е личния елемент, частното схващане, фанатизма. Извън тия неща всяко духовно общество е една лечебница, в която хората могат да намерят мир. Всичко зависи от кръгозора, както на дадено знание, така и на този който го изнася сред хората. Ако тези два аспекта са с тесен кръгозор, ще те държат със синджир около себе си. Не само това, но те ще бъдат агресивни, натрапчиви, настоятелни и пр. Обаче, ценността не е в красноречието, в бляскавите перспективи, в красивите проспекти. Ценното е да събудиш една душа да прояви висшето в себе си за общо благо.

„Време е вече да се простите с религиозния фанатизъм. Днес в България има много религиозни секти и всяка от тях казва за себе си: Спасението на човечеството ще дойде чрез нас. – Не, спасението не може да дойде чрез никоя секта, чрез никоя черкова, чрез никое верую, нито пък чрез науката. Тези неща са само спомагала. Тогава, кое може да спаси човека? Само Божественото в човека е в сила да го спаси. Когато Божията Любов дойде в душата на всеки човек, тя ще обедини всички хора. Значи Божията любов ще спаси човечеството. Тъй щото, всеки може да вярва в каквото иска, но всички трябва да поддържат един принцип в света, че Бог живее във всички живи същества и ги ръководи."[79, с. 138]

Кое е същественото тук? Същественото е винаги вътре, а не вън. Вътре в човека е Божията Любов – свръхсъзнанието, Христовото съзнание, космичното съзнание – да станеш неразделимо звено от целокупния живот на човечеството и Вселената.

Христос като дойде, посади в своите ученици семката на тази Любов, на това съзнание, на това разбиране. Ние непременно трябва да намерим тази семка и да я посадим в душата си. Ако не направим това, бурените ще ни заглушат и участта ни ще бъде тежка.

„Христос говори сега на европейските народи: Ако вие приложите моето учение, очаква ви велико знание, велико благословение. Но ако отхвърлите любовта, ще опитате най-голямото нещастие. Под Земята се готви нещо страшно. Ако тези хора не приемат Божествената любов, ще има една революция в природата. А тази революция, която става сега, не е нищо пред тази, която природата приготовлява. Ще стане такава революция, каквато светът не помни, каквато никога не е виждал. На тази земя ще израстне друга култура. Само тези разумни отношения на любовта могат да ни спасят от бъдещата

катастрофа. Когато Бог, т. е. любовта, дойде в света, тя ще произведе такива страшни сътресения, такива силни страдания, че които я познаят, ще застанат под дървото на живота, още тук на Земята ще разрешат великия въпрос. Този въпрос не се разрешава на небето, но на Земята. Господ иде чрез огън да изчисти Земята, да събере старите дрипи на хората, да им даде нови правила, да внесе любовта в сърцата им, да повдигне умовете им, да отстрани от тях всяка злоба и омраза." [143, с. 241]

Българите, ако са достойни за призванието си, могат да отворят душите си, този Божествен огън да премине през тях – да се трансформират разрушителните сили в тях и в Земята. Българите са едно блатисто място с избухлив газ – голямо задръстване има в тях. Ако не се отворят навреме, цялата Земя ще хвръкне във въздуха и братята им ще станат жертва на техния егоизъм.

Българите трябва да се отворят за великата Любов, за свръхсъзнанието. Това значат думите на Учителя да се държат за Христа, да приемат Христа в себе си. Много закъсняха те. Нещата вече не могат да се отлагат. Христовата, Учителевата семка трябва веднага да се посее, да се даде и на другите народи. По-добра постъпка от тази за един човек, за един народ в цялата вечност няма.

„Христос дойде на Земята с велика мисия. Той искаше да покаже на съвременните европейски народи как трябва да постъпват. Всичко, което проповядваше Христос на времето си, се отнасяше за сегашните времена. Той казваше на всички народи: вие ще дойдете до една голяма криза. Ако искате да се освободите от тази криза, единственото разрешение седи в това, което сега проповядвам. Ако приложите моето учение, ще се избавите от голяма катастрофа, не приложите ли учението ми, катастрофата е неминуема. Един от старите пророци е казал: „Не е далеч времето, когато тази катастрофа ще дойде." Как ще дойде тази катастрофа? Наближило е време да дойдат учени, които със своето изкуство ще запалят въздуха. Представете си, че въздухът около цялата Земя се запали! Какво ще стане тогава със съвременната култура? Писанието казва, че цялата Земя ще бъде обхваната от огън и всичко, което се намира по нея, ще изчезне. Наближило е това време. Ако хората не приложат закона на Любовта, въздухът непременно ще се запали, и тогава Земята ще пречисти добрите и лошите. Обаче, добрите няма да изгорят, те ще преминат през огъня, ще се пречистят, а лошите които са в Противоречие с

Природата, ще изгорят, ще се стопят, както изгарят труповете на умрелите в специални пещи, крематории.

Казвам: само по този начин ще изчезнат противоречията в света, които са причина за ред болести."[61, с. 97-98]

Днес човечеството боледува. Проказата му може да сѐ свали само чрез едно вътрешно, духовно измиване, чрез вибрациите на едно по-високо разбиране, което идва от Словото на Духа. Водолей мие човечеството чрез Божествения огън. Мие разумните, а своенравните са упоени от сладката смрад на тресавището, в което потъват.

„Този век е определен като век на чистене. И ако кавказката [бялата] раса не приеме, ще стане катастрофално променение – половината от Европа ще потъне в океана, а културата ще се пренесе в Африка. Но през този свят сега иде магнетическа вълна, която ще пречисти всичко негодно и тази вълна ще се предшества от признаци: земетресения, омрази, напасти, злото ще се увеличи, войните, които се готвят и пр. Но има всичките условия да стане обединение в народа."[110]

„... нашите понятия за света, нашите схващания за индивидуалния и обществения живот, за религията, за семейството, за училището, за църквата и пр. трябва да претърпят коренни промени в своята форма, в своето съдържание и в своя смисъл. Ако ние сме разумни, тия промени ще дойдат по естествения начин на еволюцията, т. е. без никакви сътресения и катастрофи, но ако ние въздействаме на тях със сила, те ще станат по закона на необходимостта, насилствено."[26, с. 26]

„Ако ние вървим по този път, ще изгубим и това, което досега имаме. Ние още се крепим донякъде, но и това, което сега имаме, ще го изгубим. Аз говоря за общите загуби в света."[61, с. 160]

Навсякъде, където говори за великата трансформация, пред която сме изправени, Учителя разглежда изхода като алтернатива. Ако хората се съобразят с разумните принципи и методи, които им се дават, изходът е един, ако вървят по стария едностранчив, неразумен път – изходът е диаметрално противоположен.

„Без хармония нищо не се постига. – Защо иде глад между народите? – Поради отсъствие на хармония. Омразата, антагонизмът, завистта между хората, кой да управлява, кой да вземе надмощие между държавите, са причина за глада, лишенията и мор."[62]

„Като казвам, че животът ще дойде до един край в своето развитие, разбирам, че този съвършено неестествен живот

е почти на границата вече, по-далеч той не може да отиде и трябва да се спре по някакъв начин. Това няма да стане, защото такива са предсказанията, но той ще се спре по начин, който Природата е предвидила. Още нови и големи страдания и нещастия ще дойдат за цялото човечество – не защото аз ги предсказвам, но те си идват сами по себе си."[61, с. 15]

„Ако съвременните хора не се помирят и не си подадат взаимно ръка, очаква ги такава участ, каквато никой не може да си представи. Ако се помирят, Божието благословѐние ще дойде върху всички народи. – Царството Божие ще се въдвори на Земята. Това трябва да знаят всички хора, всички водители. Това ще бъде деня на Господа. Денят Господен е ден на възмездие на престъпленията, които хората са вършили и вършат на Земята.

Време е вече християните да се обединят, да станат проводници на Божията Любов. Само по този начин Бог ще изпрати благословението си на всички хора и народи. – Кой ще победи? – Онези хора, които носят любовта."
[Възможности за щастие]

Днес обществото се е разделило на партии, които искат да наложат и докажат своите програми и разбирания. Те имат хиляди години време, да доказват своите програми. Сега не могат да разрешат въпроса. Въпросът с партии няма да се реши, макар, че те имат своето място. Въпросът на живота се решава, когато клоните стоят на дървото, а не да воюват помежду си. Въпросът се решава с едно по-високо съзнание, разбиране и стремежи на хората. Като имат това съзнание – всички партии са на място. Обаче, така да се разделя обществото на групировки с тесни интереси – това не е разрешение.

Ние нямаме място да разискваме този въпрос, ще вникнем в него другаде. Ще изнесем само няколко показателни мисли от Учителя:

„Дъждовните капки, които минават през пространството и падат на Земята, запазват ли своята чистота? Защо не остават чисти? – Условията на Земята са такива. Следователно, докато сте високо в пространството, ще запазите чистотата си. Щом слезете в долината, ще се окаляте.

Помнете: „В което общество или в която организация влезете, непременно ще се окаляте."[87, с. 108]

„Ако сегашните бедни станат управници, мислите ли, че те ще оправят света? Пак ще има събиране на данъци, бесене, клане, убийства."[87, с. 11]

„Каквито имена да носят партиите, вие сами сте ги на-

рекли така. Всеки е свободен да има каквито ще възгледи. Политическият живот е външен, временен, преходен. Той не е нещо неизменно." [87, с. 79]

„Казвам: Освободете се сега от всички политически връзки. Мислете, че сте царски синове и дъщери. Вие сте хипнотизирани, и до днес ви казват, че сте големи грешници. Не се обезсърчавайте, други са ви заблудили. Бог ви казва: Деца, излезте от тая кал. Доста сте се забавлявали. Върнете се в плодната градина."[31, с. 155]

„Христос казва на учениците си да не поддържат никакви партии. Павел изказва същата идея в стиха: „В Христа няма нито елини, нито юдеи, нито скити." Значи, който вярва в Христа ще се благослови. ...Казано е, обаче, в Евангелието: „Ако един народ не служи на Бога, ще бъде заличен от Неговата книга." Този закон се отнася както към народите, така и към отделните индивиди."[17, с. 49]

„Всички партии крият нещо користно в себе си. Те първо уреждат своите работи, а после работите на народа. Една партия има в света, която има предвид благото на всички живи същества. В нея няма никаква корист. Тя е партията на Бога, всички останали партии са човешки."

„Казвате: „Избран народ бяха израилтяните." Всеки духовен човек е Божий човек, той принадлежи към народа Божий."[150, с. 6]

„Да остане у нас идеята: нека онзи, Великия Божи народ да живее в нас. Нека всички ние живеем в този велик народ и всички да бъдем носители на онова възвишеното, Божественото."[61, с. 246]

Може да възникне идеята, че ако се съберат хора от едно духовно общество, ще управляват добре и ще оправят работите на държавата. И това не е лошо, но всеки от тези хора ще дойде с едно свое синджирче, по-фино изработено от синджирите на другите. Вие се радвате, че по-благородни хора са дошли, обаче като тръгнете нанякъде, синджирчето ще ви дръпне за врата.

Няма да се оправи така света, но всеки да извика в себе си Господ. т. е. Разумното в душата си – то да го управлява. Когато хората се съединят с Божия народ, със Синовете на Светлината, които идат отгоре, тяхното колективно съзнание ще се пробуди. Ти като изпратиш една мисъл на брата си от Америка в Русия, той веднага те разбира. Ти и брат ти сте едно неразделимо цяло. Човек като проектира мисълта си към своите приятели: „Утре вечер в еди колко си часа ви каня на угоще-

ние", на този час те са му на гости. Така може да се организира цял народ. Така може цял оркестър да свири в унисон, или да свири нещо хармонично, мащабно и дълбоко.

Учителя изразява тази идея в първите години с думите:

„Ние сме партия на доброто и няма нищо по-добро от това." Вие си казвате: Аха, партия! – Като дойде чиновникът на тази партия при тебе, ти го запитваш: „Какъв данък ще ми се наложи?" Той казва: „Ето какъв: Ще оправя първо инсталацията на твоя ум, после на твоето сърце и в края – на твоето тяло. Ще пусна после да опиташ от най-дладкия Извор. Ти само благославяй Великото благо, благодари за него и иди да поливаш градините на своите ближни." Това е данъка в държавата на доброто. Това е метода, който българите има да приложат.

Ние обаче, още сме в епохата на злото и всеки човек сам трябва да отвори път на своя извор. Не стори ли това, в новото време голяма глоба го очаква.

„И тъй, всички хора по лицето на Земята трябва да бъдат готови, да не ги изненада някоя вечер Божията тояга, т. е. великия Божи закон. Животът на Земята е изложен на големи промени. Не разбирайте нещата буквално. Не говоря само за земетресения. Аз имам предвид изключителните времена, в които живеем. Ние сме в епоха на големи изненади. Ние живеем в един непостоянен изключителен век. Изключителни явления, изключителни събития идат. Това не трябва да ви плаши, но будни трябва да бъдете. Професорите на светлината искат да наместят умовете на хората, да смекчат сърцата им и да моделират тяхната воля. Тази е една от великите задачи, която трябва да се реализира. Земята трябва да се пречисти. Пречистването ѝ ще стане с огън. Иде огънят в света. Ако хората не приемат учението на Любовта, огънят ще дойде и ще помете всичко онова, което от хиляди години се е съграждало. Старата култура ще изчезне, помен няма да остане от нея. Греховете, престъпленията на хората ще изгорят, които издържат на този огън, те ще светнат, както свети златото, което минало през огъня на златаря. Които минат през този огън и издържат, те ще турят началото на новата култура.

Сега, вие трябва да знаете, че всички хора, добри и лоши, ще минат през огън. Не се страхувайте, но будни трябва да бъдете, да минете през огъня и да оцелеете. Който оцелее, той ще се очисти. Чистене е нужно на хората. За мнозина този огън е започнал вече. Страданията, изпитанията не са нищо друго, освен огън, който иде да пречисти света. Колкото по-големи страдания минава човек, толкова по-силен става. Стра-

данията каляват човека, правят го силен да носи.“[38, с. 61-62]

Иде време вече стената на старата епоха да се махне. Хората са много дълбоко заспали, много вода се събрала, голям огън се нажежил. Те не послушаха Христа, да отворят път на Божията сила. Голямо разтрисане ще има. По който и да е начин, хората трябва да се събудят. Иначе ще изгорят с вехториите си.

Който се подиграл с Божественото, разтрисане ще има за него – да го освободят от тъмните духове, които са го обсебили, да изправят пътищата му. Като се разтресе всичко, тази стена ще падне. Тя е върху пясъчна основа. Туй е за урок. Да се пробуди човек в съзнанието си и да помни този урок за хиляди и милиони години!

„Христос и днес е на същия позорен стълб и то от неговите последователи. Понеже Христовото име и днес се позори, затова именно светът бедствува. Ето защо, Бялото Братство е решило да даде такъв урок на съвременните културни хора, та да го помнят за хиляди години. Не може Истината да се опозорява, не може Истината да се престъпва.“ [94, с. 9]

5. АКО КАМЪНИТЕ ЗАИГРАЯТ

„Аз опитвам силата на Божественото върху мъртвото. Ако то оживее, това е силата на Божественото. Тя всичко може. Тук съм събрал най-твърдите камъни. Ако накараме тях да играят Паневритмията, навсякъде другаде ще бъде по-лесно.“ [115, с. 99]

„България е най-трудната страна за приемане и приложение на новото учение. Ако българите го приемат, колко по-лесно ще го приемат другите народи.“ [62]

От всички европейски народи българите са слезли най-дълбоко в материята. По-големи материалисти и атеисти от българите няма. Това е защото ги управлява един твърд елемент, свързан с гъстата материя. Съзнанието им е обременено от материални идеи за говеда, кокошки, прасета и пр. При това Сатурн ги сковава и стяга отвсякъде – отникъде надежда.

Идва Учителя при българите и вижда, че съзнанието им е пълно с прах и пушек – задушават се. Учителя им дава глътка свеж въздух, глътка изворна вода, глътка ясна светлина. Обаче, българите, като къртици казват: – Да се махне този еретик от нас. Не обичат те още света на светлината и чистотата; не

разбират още откъде идва тяхното благо.

Казва им Учителя: „Вашият череп е във дебеличък. Трудно влиза светлина през него. Гърците с право ви наричат дебелоглави. Трудно приемате вие една идея, критичен народ сте. Обаче, приеме ли веднъж българинът, никоя сила в света не може да го отклони от пътя му.

За 11 години Учителя проучава много подробно френологически българите. Няма населено място в страната, което той да не е обходил и да не е изследвал негови заселници. „Аз съм комисия в света" – казва той. И на никого не даде своите изследвания, но ги занесе като доклад там, откъдето е дошъл. Защото този народ трябва да послужи за основа при въплъщенията на новата светлина.

Тук ще разкрием работата на каменоделеца върху камъка, на Духа върху най-грубата материя. Българите още не са приели Словото, обаче хиляди души се отвориха за Божественото и представляват ядро, което може да стане проводник на мощния Божествен ток на живота. Господ, обаче, иска да се прояви чрез един народ, т. е. чрез един цялостен орган в своя организъм, а не само в няколко клетки. Само така известна Божествена идея ще се въплъти на дадено ниво на живота.

Понеже сега приключва голям цикъл от живота на човечеството, то Божественият импулс ще се даде по който и да е начин. Може да останат само тия пробудени души, а може да се заличи и целият народ, но този импулс ще се предаде от когото и да е. Иначе не може да се трансформира големия товар върху човечеството.

В тази книга ние предлагаме известни идеи в много популярен вид, преди да сме изнесли своето по-задълбочено изследване. Има голямо изоставане, трябва да се бърза. Преди да са вникнали в своята функция и мисия, и преди да познават цялостната картина на този опит-импулс, който има да се приложи, българите могат да разберат нашата идея само интуитивно и чрез упование във вътрешната логика на тази книга. Ние се надяваме, че сегашните усилни времена са пробудили в тях това чувство.

„Искам да запаля изгасналия светилник на българина, за да свети на ония народи, които живеят в тъмнина." [132, с. 25]

„Да се изправи един народ материално е много лесна работа, но духовно да подигнеш един народ е мъчна работа. Да се обърне един народ към правдата е трудна работа." [Протоколи 1907 – Варна]

Правдата е в душата. Всичко живее в душата, защото тя

е цялото дърво. Всичкото зърно в хамбара е произлязло от едно зрънце – праотец. Целият народ е произлязъл от една майка. Душата е майката – жертвеното, което се грижи за цялото дърво.

В Природата има само една партия – на душата. Всички малки душички в нея са оригинални партии – листенца, цветчета, плодове и пр. Едно листенце не принадлежи на някой клон, но на цялото дърво. Ако един клон се самоопредели със своите листа и се отдели от дървото – ще изсъхне. Нито може един клон да заповядва на цялото дърво и да му налага своята програма. Онзи, който може да наложи своята програма е душата, цялото, майката, т. е. законът на жертвата. Ето защо, Учителя иска да каже на българите да повдигнат съзнанието си до това ниво на душата-майка в себе си и тогава да устройват всичките си материални, идейни и обществени работи. Без това разбиране на майката, никое листенце или клон не може да изпълни мисията си в живота.

„Разберете, че всеки народ има определена мисия, която, ако не извърши както трябва, той е загубен – нищо не може да го спаси. Всеки индивид също има своя определена мисия. Ще ми възразите – ние да си вземем Македония, Тракия, Добруджа – нищо не ни трябва друго. Не, хора, хора са необходими, за да управляват както трябва тази страна! Като ви говоря това, не казвам, че всеки трябва да се втурне към дадена партия. Аз гледам на живота много широко. За мене човешкият и общественият живот представляват едно голямо дърво, а дървото само един лист, един цвят ли има?“ [91, с. 140]

Значи, не е въпросът в партиите, а в онзи велик морал, в идейния живот на човека. Тук именно се сблъсква светлината на Духа с инертното, застоялото, гнилото.

„Страшен, тежък изпит иде за човечеството. Всичко ще се стопи, ще се превърне в прах и пепел. Кога ще стане това не е важно; може да стане след година, след десет, сто или хиляда години. Важно е, че законът ще се приложи. Ще бъдете свидетели на това време и ще проверите истинността на думите ми. Една мисъл да легне в ума ви: Да се изправите. Аз съм дошъл до едно място, дето повече не мога и не искам да нося вашите нечисти мисли и желания. Не искам да нося нечистите мисли и желания на българския народ. Не искам да нося нечистотиите на съвременната епоха. Всичко, което виждате днес, ще изчезне, ще се стопи. Такава е волята на Бога. Невидимият свят е ришил да ликвидира със старото. Това не трябва да ви обезсърчава, но да се изправите.“ [83, с. 215]

Може ли съвременният човек да осъзнае страданията на едно пробудено същество, което преживява живота на хиляди хора, измъчвани в затворите, ограбвани, насилвани, опозорявани. То чува виковете за помощ, стенанията, но по силата на космичния закон не може да приложи мощта си в насилие над кривото разбиране на това абсурдно общество.

„Имате ли вие тоя морал? Ако бяхте толкова умни, отде са тия ваши дългове? Вие имате повече от 20 милиарда да плащате. Имате повече от 10-15 министри, избити по улиците като псета. Отде е това? Ами само това ли е? Аз съм толкова доблестен, че ви говоря една истина, и не ви желая злото, не трябва да се лъжете, това не е българщина, но това е варварщина. И когато западните народи искат да определят българите, казват: „Вие сте варвари“, и донякъде са прави. Българите са варвари, а онези вървят подир варварите.“ [123, с.110]

„Мнозина казват, че обичат Господа. – Никого не обичат те. Казвам: в своите постъпки хората опозориха Божието име, Божията Любов и братството на Земята. Това е разврат, проказа в света. Това е гибел, която носи органически болести. След всичко това ще се проповядва за Христа, ще се казва „Христос възкресе!“ Тази година ще помнят българите, че за тях няма „Христос възкресе“, няма да им дам червено яйце. Червеното яйце подразбира Божествения живот: Българите трябва да приберат между тях всички плачещи, всички страдащи и да ги задоволят.“ [148, 64]

„Аз съм комисия тук в света и ще дам такъв един доклад, какъвто никой не е давал, и, като го дам, Земята ще се обърне с главата надолу! Няма да си поплюя; ако трябва и главите на всички хора да хвръкнат, ще го дам! И на Земята не трябва да има престъпници, а хора свободни.“ [93, с. 197]

Като казва Учителя, че българите обичат киселичко, защото са в гъстата материя, той има предвид възпитанието. Както киселината разединява връзките на твърдото вещество, така Божественото учение дава методи за трансформиране на грубите материи и сили в по-фини. Да се каже, че един човек има нужда от кисело, от киселини, значи има нужда от възпитание.

„Ново възпитание трябва да се даде на младото поколение! Само новата мисъл, новата светлина може да направи човека здрав, да събуди в него великото, идеалното, което е вложено в душата му. – Как ще постигнем това? – Към старото прилагайте новото и като растенията, превръщайте мъртвата материя в жива. Бъдете творители на бъдещите форми. Ние сме творители в света; ние градим, ние създаваме великото,

красивото в света. Докато ние сме в България и работим, българите могат да бъдат сигурни за своето съществуване и благоденствие. В който ден ние напуснем България, от нея нищо няма да остане. България ще се превърне в пустиня. Това всички трябва да знаят! Нека се напишат тия мои думи в Божествената книга. Всички трябва да знаят, че това дело е Божие. Ако българите не изпълнят волята Божия, те ще изпитат на гърба си закона на непослушанието." [84, с. 216-217]

Какво искаше Учителя от българите? – Да му се даде възможност да приложи новите методи в малък размер, да даде един образец. При тоталното отрицание, непоносимост, преследване, това не бе възможно да стане. Учениците на учителя бяха навсякъде гонени от работа, заклеймявани, преследвани. Как могат да се съберат деца и да се направи например едно училище пред лицето на света в такава атмосфера?

„За туй младо поколение трябва да се загрижим, да се замислим. Ние трябва да очистим туй безчестие на България. Но ако не ми дадете възможност да сторя това, безчестието ще си остане. Ако ми дадете възможност, туй младо поколение ще го въздигна, ще му дам философия, знание и начин за работа – не калугери, монаси да ги направя, а художници, музиканти и поети, и работници, да служат на Бога, във всички области на науката ще бъдат посветени." [5, с. 54]

Учителя беше казал: „Аз съм като майката – каквото ми поискат децата, това им сготвям." Българите, ако бяха умни, щяха да поискат едно универсално знание в науката, в културата, в държавното устройство – да станат един титан на духа в новата епоха. Вместо това, те се опитваха да се освободят от светлината на Учителя. Никоя сила, обаче, не може да отклони Божествената светлина от нейния път.

„Някои искат да ме изгонят от България, но казано ми е да говоря и аз ще говоря. Цялото човечество да се опълчи против мене, с цел да ме изпъди, няма да бъде в сила да ме мръдне нито на милиметър от мястото ми. Нека всички знаят това." [149, с.65]

Когато Мировият Учител дойде сред някой народ, това е неговия златен век. Няма по голяма привилегия от тази. Цялата разумна Природа иска да излее благословението си върху този народ, стига той да отвори крановете си.

„Сега е златният век на българския народ. И ако изгубят днешните, тогава, това ще се пренесе в друг народ. И България ще бъде на опашката на другите народи и то закачена на косъм." [62]

Какво иска Учителя, като слезе между някой народ? – Да даде подаръците си, да предложи помощта си, да стане този народ здрав, умен, енергичен и щастлив; да приложи доброто и да носи благословение за всички народи. За да стане това, трябва да се опита хляба на Божественото Слово. Който не познава Божествения Хляб, той живее в смъртта, т. е. в един механичен, инертен живот, лишен от пламъка на високи идеи, знания и идеали.

Най-големият приятел на един народ е Учителя, който идва да поеме товара му, да го измъкне, както се измъква удавник от дъното.

„Аз нося добро на българите. Ако не бях се застъпил пред Великия, Разумен Свят, те щяха съвсем да загазят. Сега Невидимият Свят иска да ги избави. Сегашната епоха е от голяма важност за България. Ако сега България не приеме идеите, които проповядвам, ако изтърве благоприятните условия, които ѝ са дадени, тогава ще я оставят и тя ще има същите условия за повдигане в най-добрия случай след 2000 години най-малко, или при най-лошите условия – след 15 хиляди години най-късно.“ [57, с. 298]

Когато Учителя отива сред един народ, той има предвид да му даде условия за работа, да има този народ широко поле за изява. Той иска да го въведе в нова възвишена култура, да се пробудят в него сили на подем, на ликуване, на общочовешки приноси.

Той отива на пазарището и казва: „Елате да опитате царската трапеза.“ и изважда хляба на Словото. Приемането на Словото в човека представлява даване на работа. Ти възприемаш тази сила в себе си, изпълваш се с нови енергии, с вдъхновение и отиваш да работиш нещо според предназначението си. Ако не отидеш на царската трапеза на Словото, ти изгубваш тази възможност да се проявиш и оставаш едно спящо, инертно същество.

Като дойде Учителя в България, той покани всички на трапезата на новата култура.

„... иде голяма топлина, която ще стопи ледовете. По планините ще се вдигнат големи изпарения, ще потекат чисти, бистри потоци. След това ще се яви буйна растителност, посадените семена и плодове на хилядите години от миналото ще изникнат, ще цъфнат и ще вържат и народите на цялата бяла раса ще си подадат ръка. Ще дойде тази нова култура в света, на която никой не се е надявал и която никой не е виждал. И всички ще бъдете граждани на тази нова култура, на това ново човечество.

И бих желал всички да бъдете гости на трапезата на това ново човечество. Вие всички сте поканени, но да не откажете, тъй както преди 2000 години Христос покани на угощение много хора, а те се отказаха под разни предлози: едни, че имат работа на нивата, други, че си купили пет чифта волове, та трябва да ги опитат, а трети, че се оженили. Всички отговориха: „Имайте ни отречени от новата култура!“ [62]

„Христос пак иде сега и пак кани цялата бяла раса да подеме това ново учение.“ [91, с. 87]

Българите не можаха да разберат Учителя. Макар и стари духове, макар израилските пророци да бяха преродени сред тях, силуета на Учителя беше необозрим пред техния взор. Това е естествено. То е закономерно явление, при идването на всички велики хора. Учителят казва:

„Великите хора работят, създават, откриват, но не за своите съвременници. Те се раждат по-рано отколкото трябва. В това отношение те са предвестници, представители на бъдещата епоха. Някои се раждат сто, двеста години по-рано, а някои хиляда, даже две хиляди години. Те първи се качват на върха на планината, дето слънцето ги огрява и разкрива красотата на живота.“ [11, с. 310-311]

Някой път омесете, опечете хляб или пита, да видите какво ще почувствате. Като опита някой питата ви, ще изпитате голяма приятност.

Един Учител, Който хиляди години меси своята пита, като дойде на Земята, хората отказват да опитат питата му. Той отива при мъртвите, т. е. при съвременните хора и казва: Яжте от тази пита, да оживеете. Те обаче, не опитват от питата, но остават в гробовете си, т. е. в старата култура.

Учителя идва с голямо състрадание, разнася питата си в света на мъртвите и казва: Яжте, яжте тази пита, да оживеете! Яжте, мили братя, живи хлябове от нашия Отец на светлините! Това иска Учителя – да приемат душите учението му, словото му в себе си; да приемат живия, Божествения хляб. Словото е светлина, която слиза от Божественото Слънце на живота.

„Всеки търси Слънцето. Много естествено, енергията на нашия физически, умствен, даже и морален живот иде от Слънцето. То носи живот. Всяка култура се дължи на Слънцето. Аз не говоря за физическото Слънце, за този диск, който всички виждате. Аз говоря за друго Слънце, което е невидимо. То е зад физическото Слънце, то произвежда всички невидими резултати.

Днес се явили хора, които искат да угасят Слънцето. Каз-

вам: Учението, което нося на света не е мое. То е Божествено учение, на Бога. Искат да го гасят.

... Всеки запален мозък е свещ, която гори по причина на Слънцето. ... Възвишените същества използват енергията, т. е. огъня на вашия мозък за своята индустрия. Следователно, когато и вие се силите да обичате, възвишените същества използват тази енергия за работа. ... Вие имате на разположение голямо динамо – мозъка. Работете с това динамо, че като отидете на онзи свят, да харесат това, което сте свършили на Земята.“ [107, с. 55-56]

Това е опитът-импулс, това е новата космична икономика, в която трябва да се включим, това е космичния живот.

Ония велики същества използват гравитацията– силата на космичната любов. Тяхната промишленост е самия живот – нещо неотделимо от тяхното естество. Като отправим една Божествена мисъл, тя е като лазерен лъч, който извършва известна работа в пространството. Светът на Словото е живата космична икономика, която работи в душите.

Идва едно космично същество, което носи науката за тази икономика. Обаче хората казват: Ние си имаме църкви, имаме си заводи от тухли и бетон. – Да, обаче дишаш пушека и серния двуокис. Цялата природа с всички растения, които приемаш, е заразена с радиация и отрови.

И казва Учителя: Приемете новото учение, приемете новата икономика, приемете новия живот. Ние не желаем да дишаме вашите отрови. Не желаем да дишаме вашите отровни мисли, чувства и постъпки.

Ако не се включите в нашата единна космична икономика, нищо няма да остане от вас.

„Ако българите искат да имат простор, трябва да приложат Божественото учение. На българите, ако не се помага, не могат да се избавят. Те са толкова загазили, че само Божественото може да ги избави.“ [57, с. 297]

„Ако българският народ не приеме това учение, нещо страшно иде за него, няма да кажа какво, но да го знаете. Вие ще видите какво ще дойде. Ако го приемете, ще бъдете един от първите народи, ще бъдете записани., че сте повярвали във Възкресението на Христа.“ [Петимата братя, с. 128]

„Ако не приеме Словото, онова, което се надига в този народ, ще го разруши.“ [58, с. 418]

„Българският народ страда от живеница и ако не приеме новото течение, ще се съсипе. Ако българският народ не приеме Христовото учение като любов, както е дадено от Христа,

нищо няма да постигне.“ [40, с. 226]

Днешното бедствие на българите илюстрира тяхното виroглавство. Учителя им казва:

„Ами ако аз съм една нишка, която носи това Божествено учение, и ако вие скъсате тая нишка, какво ще спечелите? Вие ще изгубите вашия идеал, както го изгубиха преди 2000 години и евреите, които отхвърлиха учението на Христа. Днес те изправят вече своята погрешка, и няма да остане народ на Земята, който да не се преклони пред тази истина и да не я приложи. Сега и вие, българите, колкото по-рано възприемете това учение, толкова по-добре ще бъде за вас.“ [91, с.112-113]

Който не слуша Учителя, т. е. разумното във Вселената, цялото човечество и цялата Природа заставят срещу него. Учителя, това е разумното в човечеството, което го движи напред. Който не приема Учителя, той отхвърля интересите на човечеството. Който не приема импулсите на Божествения Дух, той възстава против самия живот в себе си.

„Каквото е отношението на българите към Мене, такова ще бъде отношението на света към тях.“ [58, с. 485]

Тези думи не са на някоя личност, но на Духа, на живия Бог, който работи със сечивото си върху този твърд камък.

Българите се радваха в Америка. Стоичков бавно разтвори ръце и дефилираше по стадиона. Той направи първото движение от Паневритмията – „Пробуждане на космичното съзнание“. Обаче, не се даде на българите да ликуват. Защо? – Защото не приеха своята звезда. Ако бяха приели Словото, те щяха да ликуват, не са познали още те силата Божия.

„Аз съм ваш приятел, искам да ви покажа начин как да живеете. Какво ме интересува друго? Нима мислите, че ще спечеля нещо? Откак съм в България, няма друг човек, против когото да са се изсипали толкова скверни работи! И още много епитети може да ми кажете, но това ни най-малко не ме смущава, защото аз съм един голям извор, който постоянно се чисти. ... имам други сили, съзнателни сили, с които мога да работя и да се защищавам. С мене има други хора, които могат да ми помагат, не само в България, но и в целия свят. В целия свят има мрежа от такива разумни хора, които турят всичко в ред и порядък. Те са и в Англия, и в Русия, и в Австралия, те са обсебили света. И вие, българите, мислите сега, че като се опълчите, ще ги победите. Не, не, те ще ви пометат! Сега тия хора там, в Европа, ви налагат контрибуция. Чудите се как да изплащате данъците. Роби ще станете! Животът се влошава. Българският лев колко спада? Един американски долар струва

150-160 лв. Е, какво ви очаква сега?" [5, с. 26-27]

Днес българите разпродават държавата си. Квартиранти ще бъдат в собствения си дом. Ще ги хукат отвсякъде. Обаче, ако не се съвземат и домът им ще се отнеме.

„Обръщам специално вниманието си към българите да ги предупредя, че ще бъдат бити на общо основание. Готви се вече за тях камшик, не човешки, но Божествен. Този камшик ще се слага на гърбовете на българите дотогава, докато узреят главите им, докато се подчинят на Волята Божия и кажат: „Ще турим ума и сърцето си в съгласие с Великата Божия Воля."[57, с. 297]

На небето всички камъни са живи и разумни. Те са несъкрушими, но разумни. Всяка светла душа е един камък непоклатим, защото носи в себе си неизменната Божествена истина.

И най-неразумният народ, при който дойде Господ, ще стане един от разумните народи. Обаче, докато се събуди съзнанието в него, ще изпита дълбоко в себе си Божественото длето.

Няколко дни преди да си замине, Учителя каза:

„Българският народ за мене е еврейски народ! През големи страдания ще минат българите, защото не чуха гласа на Господа!" [134, с. 178]

6. ПРЕОБРАЖЕНИЕ

„... и преобрази се пред тех. Дрехите му станаха блескави, твърде бели, каквито никой белач на Земята не може така да избели."

Един Учител, първо идва в един народ с физическото си тяло. Като си замине Учителя, той първо дематериализира физическото си тяло. После постепенно започва да оттегля повисшите си тела. Накрая остава Духа на Учителя в този народ. Ако тогава съзнанието на народа се пробуди, той пребъдва като народ на Духа, като Божи народ. Какво значи Божи народ? – Народ творчески, в който разумното твори непреходни ценности за човечеството и за вечността. И да се затрие физическото тяло на този народ, неговият Дух остава да живее в паметта и културата на човечеството, защото се проявява като израз на висшето.

Да се кланяш по цял ден на килимчето си, както правят някои народи, и накрая да снесеш само едно обикновено яй-

це, това не е Божи народ. Божественото се отличава по това, че оставя безсмъртен хляб за науката, изкуството, културата – за душите.

Някои казват: „Христос не можа да обърне евреите към Бога, не можа да победи тъмните сили." – Победата не е пехливанлък. Победа е, един организъм, който се саморазрушава, да пробудиш вътрешните му сили, да се съвземе. Победа е да предизвикаш нови идеи, нови стремежи в човечеството и то да се устреми нагоре. Победа е, да направиш една велика жертва, за да те заобичат и да се пожертват като тебе.

Учителя направи една велика жертва за българите и те сега имат всички условия да се пробудят, да извършат известна работа за повдигане на човечеството – да внесат в него вътрешна динамична сила.

Привидно изглежда, че в делото на Учителя има загуби, обаче това е метода, който той оставя на хората. Ти ще пожертваш физическата форма – външното, показното в живота – за да се родят плодове в духовния свят. Това значи, да се посееш в нивата на народа и да дадеш плод 30, 60, 100.

Именно онази реакция срещу Учителя е като сянка зад голямата му светлина, която още повече я откроява. Словото привидно е затрупано от тази сянка, но то работи отвътре – в най-интимните пластове на душите.

„Мога да ви обясня научно, че омразата е потребна. Вземете един народ като еврейския. Евреите са толкова тесногръди, фанатици, жестоки. Аз не ги наричам такива, така ги описват в Библията. Тъй казва техният пророк, който живял между тях. Явява се в еврейския народ един човек, като Христа, с най-широки идеи, които обхващат целия свят. Как ще обясните това противоречие? Следователно, хора с широки умове, с благородни сърца могат да се явят само в такъв народ. Вземете и гърците. Между тях се яви Сократ, който също беше преследван от тях. ... Значи, в еврейския народ имаше материал, от който можеше да се създават най-благородните идеи. Когато съществува злото, това показва, че светът е в еволюционно състояние – гради се, създава се нещо. Когато се завърши цялата еволюция, когато целият космос се съгради, злото ще изчезне." [40, с. 31]

Същото се отнася за българите. Между тях обитава управителят на Черната ложа. Тук всичко възвишено и идейно се приема най-трудно. В България е генералният щаб на астралния свят, който стои срещу всичко ново. Обаче, в тия най-трудни условия Учителя запали голяма светлина.

И спрямо учениците си, той постъпи според същия метод. Там ще намерите и най-възвишените, и най-вироглавите български типове. Още в първите години той им казва:

„При заробването на България членовете на Веригата са вземали участие. Вие всички сте виновни за падането на българското царство, а понеже сега трябва да изправите грешките си, то сега се подлагате на изпит при благоприятни условия, за да можете да помогнете на България. В минало време при падането на България сте били боляри и какви ли не золуми сте вършили." [111, с. 152]

Някой казва: не можеше ли Учителя да остави съвършени ученици, да бъдат образец, да вървят нещата.

Преди всичко, Учителя остави един вътрешен кръг от високо изработени души, обаче те не се проявиха в обществото. Сега ние питаме: Христовите ученици, като се проявиха, можаха ли да внесат учението и методите Му в чист вид, да ги опазят от изкривяване? При това, Учителя не можеше ли да дойде с някоя възвишена фамилия, а с тази, която носи вътрешно напрежение?

Казано е: „Проклет онзи, който се надява на човека!"

Учителя постоянно отклонява вниманието от личността си и го насочва към Духа, към Словото, към новите принципи и методи на живеене. Той казва: Гледайте ме как живея и вземайте образци, но не мислете, че Учителя е един човек с бял калпак и потури. Учителя живее именно в тия живи принципи и методи от живота на Природата и Невидимия свят, които ви давам.

Учениците не можаха да се проявят, човешкото не можа да се прояви. Това е предвидено от Провидението. Ако бяха се проявили учениците, т. е. човешкото, отвън, щяхте да имате много школи и да се чудите накъде да гледате. Обаче, Божественото, Школата, Словото, принципите и методите, които се дават – днес влизат неотклонно в живота.

Като не се проявиха учениците, това постави българите в бедствено положение. Това ще пробуди всяка готова душа в света сама да се прояви, сама да приеме и приложи новото, според съкровения образец, който има вътре в себе си. Такъв е Божият план.

Сега ние искаме да обърнем внимание на това – да не уповавате на човешкото с неговите възгледи и разбирания. Ти изслушай какво ти се говори, но после почувствай онова финото в тебе, виж вътре в себе си истинския образец, приеми отвътре становището на Учителя – на твоята разумна душа.

При това човек трябва да е смирен – да не се налага, да не се препира, но да върви към съвършено разбиране.

Ама Учителя тъй каза, иначе каза. – В много книги, където пише какво казал Учителя, ние срещаме само перефрази и величаене на личността, нещо напълно чуждо на Учителевия метод.

Човек да не се впечатлява, нито да се отблъсква от това, което му демонстрират носителите на знанието, но да намери и приеме в чист вид принципите, методите, Словото, Духа. Живото, безсмъртното е в Духа. Онзи, който има Духа на Учителя, на Бога в себе си, той всеки момент твори нови форми. Обаче, в тях остава този безсмъртен живот на Духа.

И тъй, човек да не се впечатлява от човешкото, но да отвори сетивото си, да долавя Духа на нещата.

Учителя събра най-твърдите камъни, да ги превъзпита. Един такъв камък, ако е в обществото и се търкаля насреща ти, ще предизвика големи поразии.

„Вие сте поканени да работите и ако вървите подир мен и не се спъвате, ще бъде добре за този народ. Успехът на този народ зависи от това, как вие ще работите. Този народ се нуждае от хора, които да му помагат, а не да спъват напредъка му.

Знайте, че ако това дело се спъне, спъва се и българският народ, спъвате и себе си.

Вие трябва да обичате всички хора и да почитате убежденията им, без да ги критикувате и осъждате. Желанието ми е да изчезне дисхармонията във вас, която причинява редица пакости. Заради Бога искам да направите този велик подвиг – помирението.

Защо ви помагам аз – защото искам да помогна и на другите хора, които са подир вас, а вие сте им запушили пътя."

„Повдигането на българския народ зависи от вашата работа като ученици. Ако вие работите, той ще се повдигне. Ако не работите, други ще свършат вашата работа, но затова вие колективно ще бъдете отговорни."[75]

„Гледайте да не закъснеете. След вас идват други поколения, които ще ви изпреварят." [28, с. 255]

„Белите Братя работят върху вас и вие трябва да работите. Ако не работите, ще дойдат други да ви заместят. Няма да се минат много години и ще бъдете свидетели на методите, чрез които новото си пробива път. Отвън, от целия свят, ще дойдат братя и сестри, да подемат новите идеи и да ги разнесат по домовете си. Отвън ще дойдат братя и сестри да се обединят в едно цяло, да работят в единство и съгласие." [136, с. 292]

Независимо с какъв материал работи, Школата, в която се изнася Словото на Учителя е фокус на космични сили, извор на благословение. В годините, когато Школата е в разцвет, в България има голямо плодородие, нейната стопанска продукция конкурира страни като Италия и Франция. Стопанските методи на Школата нямаше възможност да се приложат. Ако те се приложат, България ще бъде световна стопанска сила.

„Отварянето на Школата, тук в България, е велик акт, велико събитие на Земята. В Школата се проявяват мощните сили на невидимия свят, на светлите напреднали същества, които работят за повдигане на цялото човечество." [132, с. 25] „Откакто се е формирала веригата в България, българите, респективно България зло не са видели. Виждате например, имаше 5 милиона загуби, а после дойдоха двадесет милиона печалба – заради нас, които живеем добре между този народ, Господ го държи и поддържа и като е щастлив народът, щастливи сме и ние. Ние сме на Земята, като гаранти на българите, за да благослови Господ домовете им, чадата им, добитъка им, житото им и всичко." [112, 12.VIII.1911 г.]

„Докато Божествената школа съществува, ще има плодородие, изобилие и напредък. Престане ли тя да действа, плодородието, изобилието изчезват. Блажен е онзи народ, който съдейства за развитието на школата. Всеки народ, който дава път на Божесвените закони, напредва и в умствено и в духовно отношение. Ако започне да се противопоставя на тези закони, той сам подписва присъдата си. Никой народ, никое общество, никое семейство, никой човек няма право да се противи на Божествените закони."[136, с. 200]

Българите, ако изследват събитията и условията през време на Школата, ще видят, че колкото пъти се е подемало гонение, сполетявали са ги големи природни бедствия, гладът и въстанията са идвали, фашизмът е идвал да ги възпитава.

И Учителя казва: „Вие искате да сляза от тази катедра, но щом сляза, болшевиците ще дойдат." Така и стана. Със затварянето на Школата полята на България се напълниха с машини, но се изпразниха от живи души. Българинът, който е учил на градинарство цяла Европа, днес не може да разпознае алабаш от ряпа. Печално е да влезеш в едно село и да видиш кой е останал да живее – хора напълно безидейни, безцелни, които само кръчмата събира. Като напусна Природата, съвременният човек остана без душа. Неговият живот е механичен, той е слуга на машини.

Щом Школата се затвори, щом Учителя замина, хората

научиха какво е събрания, съвещания, конгреси, но изгубиха достъп до науката за душата – потънаха в механичния свят.

Природата, която е една държава от души, не обича механичните процеси. Който не зачита душата си, ще бъде заличен от книгата на Природата.

Днес българите бедстват. Учителят беше им казал:

„Дошъл съм да помогна на българския народ в пътя на неговата еволюция.“[132, с. 26]

Каза им също:

„Аз дойдох в България да кажа на българите Истината, да им покажа правия път.“[24, с.120]

За Онзи, който носи Истината е казано:

„След това видях Небето отворено и ето бял кон, и оня който яздеше на него, се наричаше Верен и Истинен, и съди и воюва праведно. Името му беше Божието Слово.“
[Откр. на Йоана, 19, 11]

Знаят ли българите, които много обичат лъжата, хиперболите, преувеличенията, какво е човек на истината? Когато човекът на истината каже нещо, то непременно се реализира. Не може да има изключение. Неговата дума е свещена. Тя е дума на Бога.

Думата на Учителя е Слово Божие. Казва се, че по-високо от Любовта, Мъдростта и Истината е само Името Божие. Това Име е Словото. Когато произнесем Името Божие, вселени се създават, райски градини изникват и душите възкръсват. Такава велика трепетна сила има в това Слово.

Ужасно е идейното робство на съвременния човек. Неговото разбиране е подобно на съществата, които пъплят отдолу в отходната мръсотия. Те казват: Това е блаженство, повече няма какво да се желае. Това са удоволствията и вожделенията на съвременния човек.

Ти като учиш милиони години науката за сърцето, милиони години науката за ума, милиони години науката за душата, за духа, ще влезеш в безкрайните вселени на Любовта, на Мъдростта, на Истината. И великите богове, от тия светове, които управляват цели вселени, само надзъртат какво има нагоре. И за тях има нещо незнайно. То е Божието Име като Битие, свещеното Слово, което слиза да нахрани всички.

И сега съществата, които са в най-ужасно робство и страдание, поради своето неразбиране, трябва да се отворят за хляба на Словото, за силата на Истината, за да оживеят и да придобият свободата.

Затова, когато Учителя носи своето Слово, своите све-

щени думи, той всъщност носи една вътрешна сила, вътрешна енергия, която освобождава съществата и ги издига в нови условия.

„Ако един ден българският народ се намери в затруднено положение, само моите думи ще го спасят. Вие можете да преустроите живота си само върху тях. Аз не говоря за хатъра на когото и да е. Това, което говоря е нещо Божествено, свещено и всички можете да го опитате." [132, с. 28]

Да опиташ нещо, значи да го изядеш. Една идея е хляб, тя е център на сили, които те повдигат.

„Човек може да измени живота си, т.е. да подобри лошите аспекти на своята съдба, когато служи на една възвишена идея." [62]

„Характерът на човека укрепва при изпълнението на каква и да е идея, а отслабва при отлагането ѝ." [90, с. 85]

Има известна разлика между лъжливата и истинната идея, между вкисналия и пресния, доброкачествен хляб.

„Не е достатъчно само да ядеш хляб, но да бъде той доброкачествен. Ако хлябът не е доброкачествен, не можеш да станеш светия." [138, с. 162]

Под светия се разбира винаги разположен, радостен, щастлив човек. Който няма светлина в себе си, той е вечен недоволник, който е тягостен за обществото.

„... щом казвате, че сте българи и произлизате от една и съща майка, между вас не трябва да съществуват никакви противоречия. ...

Питате: Коя е причината за противоречията между българите? – Тяхната свещица още не е запалена." [148, с. 414]

Учителя беше казал, че е дошъл да запали светилника на българите, да светят на другите народи. Значи нова светлина ще се внесе в съзнанието им – ново разбиране.

Днешният човек има лъжливо схващане за истината, за светийството, за идейното братство между хората. Той мисли, че светите хора са старци с изпити, жълти лица, крайно необщителни и затворени.

Виждали ли сте вие хората на светлината? Те са новите хора. Огледайте се малко и ще ги видите. Кое е новото в света? – Децата. Няма по-светло, по-жизнерадостно и благодатно същество от малкото, разумно дете. То носи здраве и щастие в себе си. То идва само в семейства, в които майката и бащата имат беззаветна, жертвена любов помежду си. То носи знанията в себе си от хилядолетия. Знанието на вечността е записано в душата, в подсъзнанието на човека. Това дете е живо

Слово, пълно с увлечение, вяра, упование, любов. То носи в себе си истината, защото е непокварено още, т. е. безстрашно. Това дете ти е брат и приятел, от който излиза жизнерадост, невинност, преданост. Ти намери това дете в себе си и ще намериш светлината. Това дете в човека е Христос. Ако намериш това невинно съзнание в себе си и го следваш, ти ще бъдеш светлина и радост за всички, ще свидетелствуваш пред всички онова детинско щастие на Божественото съзнание.

Това е новото дете. То е толкова гъвкаво, жертва се, за да се трансформират отношенията в къщи, т. е. има милост, бързо прощава грешките на хората, смекчава сърцата им с любовта си.

„Развитието на един народ зависи от неговото отношение спрямо истината, зависи от това дали той ще свидетелствува за истината. За да свидетелствувате за истината, вие трябва да осъзнаете, че сте слуги на Господа, а не господари, трябва да си припомните вашите задължения. Вие трябва да разполагате с много познания – и то не само да ги възприемете, а да ги осъзнаете и усвоите. Вие може да изгълтате Божието Слово, но ще ви ползува ли то? – Не, то ще ви ползува само тогава, когато го сдъвчете. ... За да се провери истината, се иска търпение, нужни са години. Вие трябва да я осъзнаете и усвоите. За нейното откриване не са нужни лампи, не е нужна светлина, защото истината сама по себе си е светлина, а светлината предава своите вибрации. Но светлината трябва да се яви най-напред в душата ви, за да слезе след това и в тялото.

Оттук става ясно, защо тези хора, които живеят в Истината, се наричат светии, или, както ги наричат в Индия, бяло братство.“ [62]

Истината – онази светлина, която слиза отвисоко и огрява душата – това е Словото. Да бъдеш чист и свят, т. е. да живееш по законите на разумната природа, значи да сдъвкваш добре Словото, което носи в себе си силите на разумния живот.

Тези сили носят такъв пламък в себе си, че човек отвсякъде се запалва, и всички наоколо се оживяват от този пламък – умовете им просветват, сърцата им се облагородяват, душите им се освежават.

Онзи, Който може да запали съществата със Словото е Учителя, т. е. изявлението на свръхсъзнателния свят.

„Съвременните хора са нещастни, защото не са намерили човек, който да ги запали както трябва. Те говорят за любов, за знание, но тяхната любов и тяхното знание не издават пламък – те димят. Любов, която произвежда недоволство, не

е истинска любов. Знание, което създава противоречия, не е истинско. Истинската любов се придружава с мъдрост. Тя включва в себе си всички добродетели. Който истински обича, той е прозорлив, вижда бъдещето на човека." [62]

Най-чистите и прозорливи богомили са се наричали съвършени. Те са били абсолютно истинни, били са като устойчив светъл център, от който излизат лъчите на техните идейни братя.

Богомилите свято следвали принципите на истината и ненасилието. Във Франция, за да се убедят в някого, че е от албигойците, давали му да яде кокоше месо. Той предпочитал да се предаде на мъчения и смърт, отколкото да бъде съучастник в убийството на какво да е същество.

Велик е бил морала на нашите предци – богомилите, които са носили искрата на новото човечество.

Днес новите богомили, новите съвършени идват в България, събират душите си в един фокус, да запалят слънцето на новото човечество. От това слънце извира светлината на Словото, на Истината. Истината запалва и осветява човека, а лъжата го помрачава. Дошло е време пламъка на Истината да запали човечеството, да изгрее деня на Христовата Нова Епоха. С влизането в тази Епоха човечеството ще се подмлади, ще стане на младенец, който носи Христовото невинно съзнание.

„Да се говори истината на човека подразбира да му се каже това, което може да го подмлади. Човек се подмладява, когато прилага нещата. Ако един народ прилага законите на любовта, на мъдростта и на истината, той ще се обнови напълно."

„Казвате – какво могат да направят българите? – Ако приложат Христовото учение, те биха запалили целия свят и биха го освободили. Мнозина ме запитват – каква е мисията на българския народ. Ако българите са готови да изпълнят каквото им казвам, ще знаят каква е тяхната мисия. Не изпълнят ли това, които им проповядвам, няма да кажа каква е мисията им.

Аз бих желал всички да бъдат носители на новото учение и дето минете да изтриете сълзите на хората, да ги освободите от всякакви болести, от сиромашия, от недъзи, от страдания. Апостол Петър е казал: „Вие сте синове Божии." Бъдете синове на Бога, синове на Любовта." [През ония дни 1931 г.]

Това, което липсва на българите е, че нямат център, нямат национална идея. Те да вземат пример от богомилите. Богомилите имаха идея в себе си, с която запалиха света и от мрачната схоластика се роди Ренесанса, родиха се социалните движения, роди се истинолюбието и свободолюбието.

Днес българите имат в недрата си една нова идея – нова опорна точка. Тя е идеята за свръхсъзнанието, за Божията Любов в душите на съществата. Тази свещена идея, семката на която е в Христовото учение, днес в България е покарала като млада овошка, която е Словото на Учителя. Всеки човек трябва да изучава Божественото учение за душата, която е извор на Любов, на онази сила за всеобща връзка, която ще обедини човечеството. Не е въпрос само външно да се обединят хората, но да се запалят душите им от безграничния живот, който оживява всички светове; да могат да влязат в общение с разумни, възвишени същества и култури – да придобие живота им смисъл, порив, перспектива.

Българите са най-богатите хора, защото им е дадено Божественото Слово с неговите принципи, закони и методи. Пред силата на това Слово цялата Природа изпитва свещен трепет.

Това Слово е за будните души, а не за доктринери. Ако будните българи – музиканти, поети, учени, земеделци и стопани сдъвчат добре Словото и вложат енергията му в живота, в България ще се яви такъв пламък, такава Любов, че целия свят ще бъде като замаян и влюбен в българите. Тяхната музика ще отваря касите на богатите и сърцата на жестокосърдечните, ще вдъхновява, ще внася подем във всичко; тяхната наука ще внесе такова разбиране, което превръща всичко низко в благородно, непреходно, всичко егоистично инертно – в динамично, жертвено, техният стопанин ще бъде маг, на когото Природата дава такова изобилие, такива едри, вкусни плодове, каквито хората никога не са виждали. Това не са думи само, но положения, които по времето на Учителя са имали един или друг израз. Любовта на човека, т. е. Божественото в него е всесилно, защото то е душа, същина на цялата Природа.

„Любовта ражда изобилието. Ако работите с любов, ще имате плодове. Ако обработвам с любов един декар земя, ще изкарам толкова, колкото и от десет, и от сто декари. Ще кажете, че това е много казано, че имам високо мнение за себе си. Аз мисля за себе си така, както Господ мисли за мене. Когато работя земята, аз се обръщам към Господа с думите: Господи, помогни ми в работата, да покажеш на хората, че ако са с Тебе, ще изкарат много повече, отколкото, ако очакват на себе си. Направете опит, за да се убедите в думите ми.“ [31, с. 116-117]

Сега идва време да се изнесе знанието за новия строй на доброто, в който хората ще станат извори. Всеки човек ще има творческа мощ, ще произвежда блага изобилно – няма да

се моли нито на богати, нито на организации и институции, нито на държава. Изобилието ще направи хората щедри – да протича буйно живота през тях. Кога ще стане това? – Сега.

„Не трябва да чакаме утрешния ден. Днешният ден е най-хубавият ден. Той е една нова епоха в живота ви. Туй, което е скрито в нас, е нещо велико. За него не трябва да чакаме утрешния ден. Утрешният ден ще се погрижи за себе си. Днешният ден е ден на щастие. Той е денят на Слънцето. Утрешният ден е денят на месечината. Той е денят на постоянните промени – днес си богат, утре си сиромах. Днешният ден е денят на богатството." [45, с. 32-33]

Да се надяваш на масите, на светлото бъдеще, това е философията на месечината, на раздвоения, преходен свят. Понеже сега сме в епохата на Михаил – слънчевия Владетел, трябва да научим закона на настоящето, който е закон на душата. Символът на Слънцето е точка – център, заградена с кръг. Същият символ има и Духът. Точката изразява същественото, без което нищо не може да се прояви и дори да съществува. Същественото е вътре в човека, а не отвън. Същественото е самият човек. Същественото също е вътре в самия народ, в самото човечество, в самите неща. Същественото е Бог, Любовта – да трептиш за нещо, да му се отдадеш. То е първичната сила, началото, извора, младенеца, от който започва развоя на всичко. Човек да намери онова свежото, всемогъщото вътре в себе си, за да се прояви. Така може да се прояви и всеки народ – да прояви великото универсалното в света. Силата на народа е в неговата същина, в неговата ядка от чисти, идейни хора.

Преди всичко, в света има два вида хора, които сега ще бъдат разлъчени едни от други: хора на Слънцето и хора на месечината, хора целенасочени и хора блуждаещи, хора центрирани в себе си и хора раздвоени.

„Целокупното човечество е било преди времето на Адама, преди да е съгрешило. Казва се, че Бог направи човека по образ и подобие свое. След туй направи още един човек от кал. Следователно, има човеци, които са направени по образ и подобие Божие, и други, които са направени от кал, мязат на кал; те имат жива душа и са смесени." [61, с. 223]

Човекът на грехопадението мяза на кал – неговия живот е израз на разтление. Той не твори добро от себе си, но разчита на чуждите каси, на чуждото благо. Този човек е от смесените – има в него някакъв привнесен, чужд елемент.

Всички хора, които са проявили вътрешната същина, вът-

решното творческо слънце в себе си, те са труженици, творци и гении на човечеството. Те са опората на всеки народ, на всяко общество. Те именно са народа и обществото, а не инертната маса, която шуми, негодува, разрушава. Инертното разрушава и разлага обществото, когато то е останало без идеен център, без вътрешна опора, без жива душа, която да го поддържа като организъм.

„Аз под думата „всичкия народ" не разбирам тълпата, масата. Така може да говорите вие за някое стадо животни, но когато се отнася за народа, се разбира най-разумното. Ако вие не внесете тая идея в ума си, създавате най-голямото нещастие в света." [61, с. 223]

Думата „народ" произлиза от божеството на славяните „Род". Да се родиш за живота, значи да изгрееш, да трептиш във вечното зазоряване на Духа, във вечно новото сега. Не си ли в това състояние, ти още не си роден, но си в утробата, в складовете на Природата.

Народът това е съществената идея от висши добродетели и хора – символи, въплотени като свещен образ в самосъзнанието на общество от хора. Без центъра на тази идея, тия хора се разпиляват по света.

„Бъдещето на един народ зависи от дейността на духовните хора в него.

Величието на един народ се дължи на неговите морални сили, на неговите високо духовни, просветени хора. Величието на един народ се дължи на неговите вътрешни идеали, които се прилагат в обществения и политическия живот. Добрите, разумните хора в една държава представят ядката на нейния вътрешен живот. Те са спасители, както на своя народ, така и на цялото човечество." [65, с. 51]

Когато Учителя дойде в един народ, той става център на неговата монада. Около тази централна ядка се събират пробудени души, които формират едно ядро от хора с ново съзнание и начин на живот. Словото на Учителя е магнита, който привлича всички души, които резонират с него. Един ден будните, даровитите представители на народа ще се привлекат от този магнит и чрез своята творческа изявя ще издигнат самосъзнанието и цената на целия народ. Като приеме тази ядка в себе си, т. е. като придобие вътрешно ръководство, всеки човек започва да ражда ценности – приобщава се към народа.

„Всичко това, което съставлява ядката на този български народ, трябва да се привлече. Не са много, но тази ядка е същината на народа. Те са българите. Тази ядка всичко друго мо-

же да образува и трябва да се образуват групи: по един, по двама да се събират, да имат метод в тяхната работа. ... Да има кореспонденти, които да им пишат и мнозина да вземат участие в тази кореспонденция." [116]

„Не се лъжете да мислите, че има още време. Всички трябва да бъдете честни, справедливи. Аз искам да намеря онези честни, справедливи, благородни българи, които не крадат, не лъжат, не злословят. Те са здравите и добри българи. На тези българи аз ще измия краката, ще им дам угощение и ще ги нарека мои братя." [Ще управлява всички народи, 64]

„Повдигането на българския народ зависи изключително от духовно издигнатите му хора. Ако те дружно заработят за него и той ще се повдига. Ако не заработят, други ще свършат неговата работа, но за това вие колективно ще бъдете отговорни пред невидимия свят за неизпълнение на своята длъжност." [10, с. 129]

„Трябва да се проповядва, че славата на един народ или на една държава зависи от добрите, от благородните хора в нея." [147, с. 21]

Днес в обществото работи обратният метод. Учителя ще изгуби времето си да обяснява нещо на най-разсеяния, най-неспособния ученик. Ще се събират ред съвети, ще се ходи по къщите, защо някой неспособен ученик бягал от клас. Обаче, да се отдели време за способния ученик – това не се предвижда. Цялото внимание на прозорливите народи трябва да е насочено към техните даровити и гениални хора – всеки да присажда живота си върху висшето, гениалното.

„С какво се прочу Гърция? – С Питагора, със Сократа, с Платона, с Аристотеля. Извадете вие Питагора от нея, извадете Сократа, извадете Платона, извадете Аристотеля, какво ще остане от гръцката култура? В нея има и хора на красноречието. Най-после, с какво се прослави еврейския народ? – С Христа, с пророците. Извадете Христа, извадете пророците, какво ще остане от еврейския народ? С какво се слави английския, френския и германския народи? – Със своите велики хора." [47, с. 23]

„В какво седи величието на всички народи? – В техния дух. Величието на всички народи седи в душите и духовете на техните велики хора. Величието на един народ седи в сплотяването на всички хора в този народ. Тъй трябва да се възпитават всички народи." [Как ти се отвориха очите, с. 27]

„Всеки народ е призван в света за една велика мисия. И всеки човек е призван да извърши една велика работа, една

Божествена работа. В това е стойността на човека. Благото на цялото човечество зависи от един човек и благото на един човек зависи от цялото човечество." [62]

Ако не бяха пророците, хората нямаше да знаят за Израиля, ако не беши Христос, другояче щеше да се развие съдбата на човечеството. И народите, и човечеството са дотолкова ценни за Природата, доколкото се занимават с възвишената ядка в себе си, а не с пяната на разрушителните стихии.

„Всеки народ, който е гонил избраниците, които Бог е изпратил – няма бъдеще. И всеки човек, който гони хубавите мисли, чувства и постъпки – няма бъдеще." [120, с. 63]

„Божият Дух... говори на всеки човек, който има радио и се съобщава с разумния свят. Колкото по-добри хора има в един народ, толкова по-голямо благословение му се дава. Добрият човек е същевременно и добър пророк. Радвайте се, ако между вас има много пророци. В това отношение, България е богата с пророци и ясновидци. В който град или село отидете, все ще намерите поне един ясновидец. В селата има баби – пророчици, които помагат на хората при мъчнотиите им." [141, с. 202]

„Аз съжалявам един народ, който има криви хора. Всеки един народ в света, който и да е, всички хора трябва да бъдат прави, всички трябва да бъдат хора на Любовта. Това е патриотизъм. Другото е кудкудякане." [19, с. 187]

Всеки човек е майка на хората на бъдещето. Той оставя подире си енергии под формата на известни мисли, чувства и постъпки. Тази атмосфера, която оставя едно поколение, тя е бреме или благо за следващото поколение. Само добрите хора могат да трансформират и спасят своя народ. Затова обществото не трябва да ги поставя в условия на непоносимост, но да благоприятства тяхната работа. Човекът, който се е отдал на добро, на вътрешно, морално усъвършенстване, той е спасителен извор за попуканата народна нива – неговите води идват издълбоко. В тези хора има нещо специфично, оригинално, те не вървят в общото, сиво течение.

„Помнете следното положение: посредственият ученик никога не може да привлече вниманието на един виден професор. Даровитият, способният ученик, обаче, всякога може да обърне внимание на един виден професор. Същото може да се каже и за красивия човек. Способността, красотата на човека са качества, които заслужават вниманието на хората. Защо? – Защото този, който може да изработи своята красота, е велик дух. Следователно, когато някой иска да привлече вниманието на Бога, той непременно трябва да има нещо особено в себе

си, с което да постигне своята цел." [172, с. 290]

Днес само Божественото може да спаси човечеството. Божествените извори могат да се отворят само когато чистите и светите съберат умовете, сърцата и душите си в един фокус, за да протече от разумния свят трансформираща сила. Днес в обществото се формира тази ядка на новите хора. Те ще бъдат новия народ. Новите народи ще се състоят от хора чисти, разумни и непорочни, чиято основна идея е съвършенството като добро.

„Определеното число за възкресение между българите, това е числото – 1400. Това е то българският народ. Те са силата. Възкресението, то значи човек да се сее наново. Значи, 1400 души българи има да се сеят наново. Те са тези, в които Духът се е вселил и очакват своето пълно раждане. Тези 1400 души са, които от червей ще преминат в пеперуда, а другите ще останат още дълго време като буби да ги храните още." [111, с. 137]

„Ние сме събрани тук от всички краища на България и всичко това, което ни е дадено може да се реализира само при Божията Любов, Мъдрост и Светлина. Когато Божията мисъл е насочена към нас, ние трябва да имаме желание да изпълним Неговата Воля, тъй, както никой друг в България не я изпълнил." [121, с. 52]

Кое привлича вниманието на човека? Онова, което е съзвучно с неговите схващания, стремежи и идеали. За да се привлече вниманието на разумния свят, изисква се да се прояви някакво качество от свръхсъзнанието – възвишена любов, добро, саможертва. Тия качества се проявяват само при голяма нравствена чистота на сърцето и универсално разбиране на ума. Когато напредналите души проявят тия качества в един фокус, тогава ще се привлече Божествената Любов в света, която ще пречисти и облагороди всичко, ще донесе изобилие и вътрешна свобода в съществата.

„С този новия живот ние искаме да спасим света от една катастрофа. ... В света иде една катастрофа, поради безумието на съвременните хора, една социална катастрофа иде, която ще произведе сътресение в мозъците на хората." [5, с. 44]

Всичката престъпност, злоба, егоизъм произтичат от недоимък на тази сила на първичния живот – на любовта. Това е, защото тия хора, които носят знанието, нито са го дали на обществото, нито са приложили в подобаваща степен тази сила в живота си. Проявяването на Любовта носи изобилие и благоденствие; непроявяването на любовта носи недоимък и

престъпление. Проявяването на Любовта, на Бога, изисква напреднали души, които да овладеят и приложат знанието за изявлението на тази сила в живота.

„Утре може да се народят и анархисти. ... С вашите криви методи, вие сами ще станете причина да се народят тия анархисти. Знаете ли, ако в България настъпи неурожай, какво ще стане? – Ще дойде глад. Знаете ли какви разбойници ще се появят? Този глад ще направи всички хора разбойници. А какво е глада знаете ли? Какви ужасни инстинкти за отмъщение се събуждат у човека." [5, с. 43]

„Ако бялата раса не впрегне силата на своя ум с любовта, ще дойде най-голямото разрушение в света." [62]

„Казано е в Писанието: „Да се молим, за да се съкратят дните на злото." Ако тия дни не се съкратят, зло ни очаква. – Кога ще се съкратят тия дни? – Когато добрите хора приложат любовта." [18, с. 338]

Сега ние сме много, много закъснели. Изисква се някакъв динамичен метод, който да ни свърже с онзи висш свят, дето идеите се реализират моментално. Ние вече сме изгубили условия да приложим този метод на физическото поле. Хората нямат средства дори да се придвижат и съберат на някое място, камо ли да създават там условия за община. Обаче има един начин: Пробудените могат да се съберат на едно място в умовете си и в този фокус да направят една нощна електроцентрала. Когато човек може да се издигне и да живее в духа си, той е светлина, в която живеят светлините на всички негови ближни. Как става това? Ами помислете си, че камерата като обгърне едно множество, то може да дойде при нас в нашия телевизор. Нещо от това множество е влязло в светлината, която го е довела при нас. Значи, всички същества са вътре в душата и в духа на човека, всички условия са вътре в нас и очакват своето проявяване. Най-издигнатите души могат да се повдигнат в духа си и да съберат като лазерни лъчи в един фокус. Те разбират законите и ще предизвикат един голям пламък. Като видят този пламък, от Божествения свят ще се притекат на помощ и ще вложат енергията си в тази електроцентрала, за да влеят нов живот във всички души, да спасят човечеството. По никой друг начин човечеството не може да се избави. То толкова много е задлъжняло, толкова е изгубило жизнените и моралните си сили, че го очаква пълен банкрут, пълен погром на неговия дом.

Хората да се обединят в умовете, сърцата, душите си и да изпратят прошение до по-големите си братя, до великия

Отец на светлините! Тогава тази сила идва във всички отвътре. Силите, възможностите са вътре.

„Като не познават себе си, нито познават силите, които се крият в тях, хората се оплакват от условията, от обществото, в което живеят, от народа и пр. Те не подозират, че като творци, като хора със способности, те могат да излязат над всички условия, над всички среди и да живеят както разбират. От кое общество се оплакват? Събрали се 20-30 души на едно място, не се разбират помежду си и се наричат общество. Под думата „общество“ ние разбираме сбор от хора, които се разбират, които живеят в мир и съгласие помежду си. Възвишените и високонапредналите хора представляват духа на обществото. Добрите хора представляват душата на обществото..., а обикновените хора представляват тялото на тази душа. Ето защо, когато говорите за дадено общество, трябва да имате предвид за какво се произнасяте: за духа, за душата или за тялото на това общество.“ [63, с. 50-51]

Новото, което иде в света е човекът с ново разбиране. Цялото общество трябва да насочи вниманието си към новите хора, към новите идеи, които ще го спасят. Ти се приближи до този извор, гребни си малко от неговата сила.

Сега ония, новите хора, ще се обединят. Ще станат едно Слънце, от което да черпим сили, идеи, методи и упование в доброто. Днес царува старата култура, старата преса, старата управа. Обаче новото идва отвътре и ще се наложи изведнъж. Детето като дойде в семейството, изведнъж се налага, без пледоарии. Цялото население на семейството се усмихва на детето и внимава какво ще му се заповядa. Кой откъде мине, завтича се да му услужи.

Старото се заменя с новото. Старият морал е изключен. Той е мъртъв. В стария морал ти обичаш едно хубаво същество – една хубава вещ и се измъчваш, че я нямаш. Това, че се измъчваш, показва, че си мъртъв – разлагаш се вече.

Обаче в новото има преливане на душите. Ти винаги си с всички души, заедно, те трептят в теб и те повдигат.

Единственото, което предстои на всеки човек и на всички хора, то е да направят едно вътрешно усилие и да повдигнат разбирането си. Нищо друго не може да те спаси. Никой отвън не може да те спаси, освен ти сам, т. е. висшето съзнание в тебе. Това висше съзнание в тебе е толкова обширен свят, че в него живее цялата Вселена.

Най-големите катаклизми, най-големите промени се очакват в човешкото съзнание.

„Като говоря за земетресенията, имам предвид коренните промени, които ще станат в човешките умове. Всички стари идеи ще изчезнат.“ [31, с. 240]

„А при сегашната култура, аз ви казвам: ако и занапред живеете според нея, добро бъдеще не ви очаква. Туй не казвам само аз, тъй се произнасят всички учени хора в Европа... Съвременната култура е осъдена на смърт, ако тя не се видоизмени в своя път. Ако духовенството не се пробуди, да съзнае своите грехове; ако учителите не се научат да прилагат правилно законите на възпитанието; ако управниците не изменят законите на управлението, да съзнаят, че са правили грехове – никакво бъдеще не ви очаква. Покаяние, покаяние трябва! Всички трябва да се покаят, но не с вретище на главата, а да признаем, че фактите, които нашите деди са турили, не са в съгласие със законите на Природата и да ги отменим.“ [Беседи, обяснения и упътвания от Учителя, 1922, 39]

„Като ученици вие трябва да се освободите от старите идеи и заблуждения, от всичко онова, което внася нечистота в съзнанието ви. Чисто трябва да бъде съзнанието на ученика.“ [14, с. 86]

Ние казваме: Старото е мъртво. То държи да доминира, обаче от него се разнася ужасна смрад. То изживява последните си дни. Човек трябва да се освободи от външните умиращи форми и да осъзнае принципите – върху тях да постави живота си. Всички форми в религиозните, мирогледни и социални системи са изживяли времето си. Трябва да имаме прозрение да видим Духа в тях и от гледището на Духа да изградим формите на новото време.

„Преди 2000 г. Христос дойде на Земята, да научи хората да живеят братски, по любов, но те не приложиха учението Му. Те се нарекоха християни, без да работят с Христовите принципи.“ [77, с. 38]

„Къде отиде еврейството, когато дойде Христос? То стана тор. Сегашното християнство трябва да стане тор на Божественото учение, което иска да освободи хората от заблудите.“ [61, с. 309]

„Ние знаем, че на Мойсей Бог е говорил“.

Под „Мойсей“ в широк смисъл на думата разбираме всичко, което ни е познато. „Тоя отде е не знаем.“ – това е новото в света. Мойсей представя старият порядък в света, който всички знаем. Христос е новото, което иде в света и което не знаем.“ [31, с. 157]

Ние не познаваме новото като същина. Колкото и висо-

ко да е стигнал човек, новото ще дойде като нещо велико във всички души. Обаче, новото е вложено в Словото. Който може добре да сдъвква Словото, все ще се домогне до някакво прозрение за новото.

„Сегашните хора не са още готови да чуят всичко онова, което има да им се говори. Новата епоха, която идва, носи подобри условия за разбиране и приложение. Словото Божие тогава ще даде плод стократно, и готовите, зидарите на новото, ще открият вътрешния смисъл на живота."[62]

„Вече сме към края на една епоха, където всичко се топи. Всички стари възгледи се топят. Страданията, които сегашното човечество изживява, показват, че идва един нов живот." [120, с. 25]

„Казвам: „Не туряй в стомаха си несдъвкана храна, за да не го осакатиш. Не туряй в ума си несдъвкана мисъл, за да не го осакатиш. Една несдъвкана и несмляна мисъл може да произведе парализия в човека." [83, с. 197]

Новото е светлина, която повдига разбирането на човека и по този начин го въвежда в нови условия. Следователно, човек не може да намери новото в някоя външна система. Ще го намери в себе си, в своето размишление, вникване, проникновение. Учителя предава своето разбиране на ученика чрез Словото. Като сдъвче добре хляба на Словото, ученикът повдига съзнанието си към Учителя. А тъй, да повтаря само кой какво казал, да чете само отгоре-отгоре, без да сдъвква добре храната, никакво разбиране, никакво просветление и освобождение не може да добие.

„Когато дойде на Земята Христос не можа да оправи хората. Той не искаше да прилага насилието. Обаче всички хора, които доброволно приеха Неговото учение се изправиха. Ония, пък, които не искат да Го разберат и приложат, и до днес още не са изправени. Всяко учение, добре разбрано и приложено, дава устой на човека. Той всеки ден се изправя и освобождава от своите стари и лоши навици." [37, с. 168]

Защо е нужно новото учение? За да се повдигне разбирането на хората, да се създаде новият човек, новият Адам, в който Христовият Дух ще царува. Той ще бъде съвършен, Божествен човек. Всички човешки учения, които старият Адам е създал, сами по себе си ще отмрат.

„Всички човешки учения и заповеди трябва да останат на заден план. Всички трябва да се заемат да изпълнят великото Божествено учение. Всички трябва да имаме само една мисъл – да зачитаме Божията мисъл, Божията Любов и да я прило-

жим в живота си. Това е учението, което сега иде в света."

„Новата светлина на човешкото съзнание дава възможност да се преработват старите елементи в техния живот, както растенията преработват въздушния въглероден двуокис. Новата светлина може да преработи всички грехове и престъпления на хората; да преработи цялата карма на човека и от нея да извади сокове за новия живот."
[Ще управлява всички народи, 111]

Сега идва Архангел Михаил, т. е. висшето съзнание в тоя народ. Като върже змея, т. е. съзнанието и разбирането на старата култура, той ще предизвика такова раздвижване, сякаш всичко се разпада на своите атоми. Старото тяло ще се дематериализира – помен няма да остане от старото устройство, пълно с мухал. И тогава във всички умове ще задуха такъв ураган, във всички сърца ще пламне такъв пожар, какъвто не е бивал никога. Който издържи на това нещо, ще светне като Слънцето и ще отиде заедно с братята си да запали Земята от всички страни с пламъка на новото.

Образът на света днес ще стане на прах от камъка на новото учение. Върху този диамантен камък на Истината в душите ще се построи културата на Новата Епоха.

„Днес всички хора искат да знаят, какво ще стане със света. Светът представя образа със златната глава, която царят видя. Но виждате, че един малък камък дойде, разруши целия образ и го хвърли на земята. Значи старата култура, с всички свои предания, останали от деди и прадени, ще се разруши, нищо няма да остане от нея. Малкият камък, отсечен от планината, ще разруши старата култура и на Земята ще остане само онова, което той ще донесе. Това е новото, което трябва да приемете. Това, което пророкът описва, се отнася за сегашното време. Дошло е време и сега е, когато златната глава на света, сребърните му гърди, медните му колена и краката му, направени от желязо и кал, ще се разрушат. Сегашната епоха е преходна. Тя представя разрушаване на старата култура, възстановяване на Царството Божие и поставяне на нов ред и порядък в света." [146, с. 423]

Камъкът на новото е в ръцете на българите, т. е. на Давида. Какво направи Давид? Той хвърли всички тежки доспехи и оръжия, т. е. старите ритуални форми, които сковават, взе прашката си и метна камъка срещу Голиата. И от малкия камък на Давид, великанът Голиат се гътна на земята, поразен право в челото. С други думи, новото разбиране ще избликне като едно прозрение изведнъж и всички стари разбирания ще се

разстелят по земята, безсилни, както сенките се разстилат и изчезват от светлината. Това е новораждането, това е възкресението, това е новото разбиране на пробудените души, устремени към необятното.

„Раждането пък подразбира бременност на духа с една Божествена, велика идея. Значи, за да се роди човек, в неговото съзнание трябва да вземат участие тия два елемента: разумът, като висша проява на ума, и сърцето, като условие за проява на чувствата. С други думи казано: За да се роди човек изново, с ново съзнание, той трябва да мине през вода и дух. ... Водата е божествен елемент, който принадлежи на херувимите. Техният физически свят е съставен от вода. Следователно, който иска да види Царството Божие, трябва да притежава двата елемента – водата, символ на живота, физическия свят на херувимите; и дух – основа на Божественото Царство. Който иска да влезе в Царството Божие, трябва да бъде във връзка с ангелите – основа на това царство и с херувимите – неговият физически свят. Без тази връзка, т. е. без вода и дух невъзможно е човек да види Царството Божие.“ [33, с. 256, 257]

„Ако се не роди някой изново.“ Това значи: ако не се свържете с възвишените същества – с ангелите, херувимите, серафимите, началствата, престолите, не може да се новородите. Новораждането освобождава човека от смъртта, която го ограничава и лишава от условия за придобиване на всички добродетели.“ [33, с. 272]

Космическият контакт – това е великото, което идва. Съвършените същества ще се изявят на пробудените души, ще ги запалят и ще им предадат законите на Любовта. Тогава ще дойде Христос – новото космично разбиране, което ще направи хората извори, слънца. По този начин изобилието ще влезе в света.

„Под „идването на Христа“ ние подразбираме проявлението на Любовта, на Божествения принцип, който ще стане условие за развитието на човечеството. В човека има набрани енергии от 2000 години, които предизвикват известни подпушвания; и ако тези енергии не се отпратят, ако не им се даде изход, ако човек не знае своето място, ако тази фаза не мине, то ще стане такъв разгром, какъвто хората не са виждали досега, но казва се, че в Божия път разгром не става. И казва апостол Павел: „Ще бъдат грабнати във въздуха.“ Под „грабнати във въздуха“ той подразбира пропукване на съзнанието. Тогава всички учени хора ще си подадат ръка и ще създадат условия за проявяване на Божествения принцип. ... Идването на

Христа е вътрешно отношение, каквото е отношението на Слънцето към нас. Това е същия закон. И тогава между Бога и нас ще се образуват правилни отношения.“ [62]

Велик момент настава: разсъмване в душите. Ония, които се пробудят ще станат ученици на живия Господ в университетите на Вселената. Сега идва огъня на великото зазоряване. Важното е, колко души ще се пробудят и накъде ще се наклонят везните.

„Аз превеждам Христовия стих: След като Божественият огън дойде, ще има ли достатъчно вярващи в това учение, които да преустроят света? Светът може лесно да се пресъздаде. Всичката мъчнотия седи в изявяване на човешката душа. При сегашната епоха, главната мъчнотия седи в изправянето ума и сърцето на човека.“ [79, с. 45]

Сега идва тази култура на най-малките величини. Нещо много нежно и красиво трябва да се яви, за да пробуди душите за великата любов на саможертвата и доброто. Само тази любов може да роди безкористни, идейни хора, които ще преобразят всичко.

„Казвайте на хората: „Законът на любовта сега иде в света.“ Този народ, който не върви по пътя на любовта, няма бъдеще. За да има справедливост, щедрост, подтик към знание, трябва да има любов. Всяко нещо произтича от подтика на любовта. ... Вчерашният хляб ни е помогнал, но днес трябва да ядем нов хляб.“ [116]

Ние казваме: Опитайте къшейче от хляба на любовта. Новият хляб е огън, който запалва и преобразява. Които дъвчат добре новия хляб, ще просветнат като Слънцето и ще познаят тайната на преображението Христово.

Блажен всеки човек, всеки народ, който приема в себе си „чистото словесно мляко“, за да изгрее като Слънце и да отиде да въздига кълновете в нивите на своите братя и ближни.

7. ПОЖАР

Това е образ от Учителя.

Ако се изправиш, казва Учителя, в един театър и кажеш: „Любов!“ всички ще си помислят: „На този дъската му хлопа.“ Кажи, обаче „Пожар! Пожар!“. Хората ще наскачат. Силна дума си казал.

Новото човечество ще постави нови думи за любовта, за Бога, за първичните, мощните сили в живота. Обаче, днес те-

зи думи са обезсолени, компрометирани от инквизицията, от лицемерието, от продажността, от развратността.

Хората ще се запалят от чистото и святото, което не угасва и този пожар ще роди новите думи, новите образи и понятия, новото разбиране за нещата.

Блажени са съвременните хора, защото като прегладнеят от изпитанията, ще се запалят от великия Пожар, който никога не гасне. Той е любовта на малкото разумно дете. Казвате си: Бърбори си нещо това дете. Не, детето не бърбори, но преживява нещата. В неговия говор няма нито един формален звук. Всяка дума, всяко чувство в него са чисти, искрени. Изправи се детето сред величественото чудо наоколо си, пред величието на Природата: усмихне се, започва да подскача, да маха ръце. То е преизпълнено от великия живот, който блика в него. Сърчицето му трепка, трепка от изобилието и казва: Обичам! Обичам! Обичам! Какво обича детето, колко обича, защо обича – не казва. Това са странични неща, които обезсоляват любовта.

„Човек трябва да обича, за да се прояви."

Българите, славяните не са се проявили още, т. е. не са намерили любовта. Те даже не са се родили още. Отсега нататък има да се родят, да заобичат, да се проявят. Те трябва да се родят от Божествената Майка – душата и да проявят любовта на Христовия Младенец, т. е. свръхсъзнателната любов на самопожертвуванието.

„Когато си готов да извършиш всичко за в полза на другите, без да усещаш някакво притеснение, това е Божествения път." [112]

Любовта избликва в човека, когато той има нещо свещено в себе си. Идея има този човек – душата му трепти и е изпълнена от стремеж, от търсене. Като придобият свещеното знание, хората ще затрептят от любов и работите им ще тръгнат по мед и масло. Любовта ще ги научи да постъпват достойно, ще отвори пътищата им.

„Любовта може всякога да се приложи. Нещастията и страданията в домовете могат да се премахнат в един момент. Нещастията на българския народ могат да изчезнат моментално. – Как? – Чрез любовта." [103, с. 105-106]

„Защо и българите не успяват? – Любов нямат, любов им трябва. Бог помага на онзи народ, който има любов. – Неправда има в света. – Не, няма неправда, но днес действува законът на кармата, на строгата неумолима карма. Ще видите, че само онези народи успяват, имат бъдеще, които постъпват

справедливо и благородно." [40, с. 231]

Законите на Любовта се изучават в Божествената наука. Там се говори за три основни нива на любовта: емоционална или магнетична, ментална или идейна и причинна или душевна.

„И тъй, първата проява на любовта е на привличането, т. е. магнетичната любов. Втората проява на любовта е приятелството. Тя е по-висока степен на любовта от магнетичната. ... Третата проява на любовта почива на сродството на душите." [17, с. 102]

Това са необятни области, които са обект на бъдещата фундаментална наука за човека и природата.

Събирателно идеята за тази дълбока сила на Любовта е изразена чрез двата Христови закона: любов към Бога и любов към ближния. Любовта към Бога е течение във Вселената от периферията към центъра, подобно на движението на венозната кръв към сърцето; а любовта към ближния е движение от центъра към периферията, т. е. движение на артериалната кръв от сърцето към капилярите.

Тази област представлява същина на Божественото учение и трябва да се изучава. Паневритмията изцяло лежи върху тия два основни принципа, наречени принципи на Любовта и Мъдростта, т. е. учението на Бодхисатвата през всички времена.

Има обаче и една друга област на Любовта, която е отвъд обусловения свят. Тя е любовта на свръхсъзнанието или Божията Любов. Тя е Любовта на Истината, която синтезира и двете движения – към центъра и към периферията и ги крепи отвътре. Учителя казва:

„Любовта се проявява и в най-малките частици, като енергия, като импулс. Учените наричат тази енергия „привличане, сродство, теготение". Както и да я наричат, тя е една и съща – любов на частите и любов на цялото." [17, с. 61]

Любовта е Христос, проявения Божи Дух в света – първата, най-фина сила, от която произтича всичко. Ние я асоциираме с гравитацията, която е една неполярна сила. Тази сила извира от непроявеното, незнайното, от Единната, Неразделима канара.

В човека тази сила се изразява като благоговение към най-възвишеното, върховното в неговия идеал или както се казва – като любов към Бога.

„Знае се, че любовта има три полюса, свързани с три различни центъра: любов към Бога, този център се намира в най-горната част на главата, любов към ближния, този център се намира в средната част на главата; и най-после любов към

себе си – този център се намира в малкия мозък. Последната любов е най-груба, поради енергиите, които се развиват у човека. Днес хората живеят с тази любов, вследствие на което мислят само за себе си. Центърът на любовта към Бога е най-важен. И ако българите са страдали досега толкова много, това се дължи на факта, че у тях тази жлеза, този център на любов към Бога е слабо развит. У славяните този център е най-силно развит, те обичат Бога, с изключение на българите. Ако славяните изгубят тази любов към Бога, ще изгубят всичко, защото силата на човека се дължи на този център – любов към Бога." [85, с. 50]

Тук желаем да спрем вниманието ви върху думите „център" и „любов към Бога". Тези думи са ключ, на който в следващите си работи ще се стремим да дадем практически, или както се казва на съвременен език „технологичен" израз. Това е идеята за „космичната икономика", за контакта с великата разумност във Вселената, в Природата, в глъбините на съществата.

Тоя център, независимо в коя област на човешкото или природно естество е проектиран, ние наричаме ХАРА.

„В България всички добри хора трябва да насочат мисълта си към един център – към Бога. Забърканите работи на днешните да си ги оправят сами, а ако искат ново, ще им го дадем. Трябва да има нещо, на което целия живот да е построен. Прехвърлянето от една партия в друга не ще оправи работите. Основа трябва. Онзи, който идва да оправи света, или една работа, трябва да е умен, силен, да свети, да е пълен с любов, знания и търпение. Ако идва празен, какво ще даде.

Няма хубаво бъдеще онзи народ, който се противопоставя на Бога."[62]

Добри хора, център, Бог, изобилие, добро.

Русите наричат българите „балхары": „бал", бальшой – голям; „хар", „харен, хароший" – добър; т. е. „голямо добро". В това схващане има голяма истина, защото древното божество на българите е Хари – харния, добрия Бог. Тази идея ще развием в книгата си за българите. Бихме желали от сега тя да работи в подсъзнанието на читателя, защото в нея има такъв мощен заряд, който ще запали всичко. Тази сричка „хар" запалва Новата Епоха на доброто, предназначена за хора-извори, хора-слънца.

Учителя обръща специално внимание на българите, че преди 2000 години техните свещенослужители са престъпили Божествения закон, вследствие на което народа им потънал

дълбоко в материята. Днешният българин е изгубил божественото чувство – този център в него е много слабо развит.

„В религиозно отношение българинът е много слаб, затова страда толкова много. У него няма нищо свещено. Той е честен и справедлив, но дойде ли до почитание и уважение, там го няма. Вземете вестниците и вижте...

Както човек живее, тъй мисли и за другите."
[147, 6.VI.1926]

„Понеже у българина е слабо развито религиозното чувство, той е упорит и силно критичен – бръсне без сапун. Ученикът има да се справя с тези народностни качества." [62]

„Българите нямат почитание нито към Бога, нито към приятелите си. Българинът е съвестен, но не е религиозен, а това е един народностен грях, от който този народ е много страдал. Това е важно да се знае от веригата, защото и вие изхождате от народа, та добре е да знаете, че като слизате във веригата, вие влизате в съприкосновение със същества висши, та ако липсва във вас внимание, вашата работа ще бъде също, както да се приближава сламата към огъня." [112, с. 188]

Има една област, от която българинът много си пати – особено духовните хора, както и тия със силни чувства.

Българинът казва – аз съм откровен човек, в мене няма нищо скрито. Минава духовният с приятеля си през някое оживено място и започва да говори силно, да вика, така че цялото множество да го чуе. Той вика, че чете книги за Бога, че в тях има такива и такива велики идеи. Хората се обръщат и го измерват с поглед.

Приятелю, ти знаеш ли, че тази дума „Бог" е трудно смилаема за тези хора? За тях тя е твърда като камък. Като ги замеряш с тия камъни, хората в себе си те наричат с всякакви епитети. Ти не разбра ли, че с твоето викане стана причина да се похули Божието Име, да се извърши поругание върху свещеното?

Някой пее песни за Бога и използва цялата мощ на гласа си, че прозорците на комшията да се разтресат малко. Той казва: Искам да отворя душата си. Това е. Другото не е живот.

Обаче, казва се, че Божественото е най-фината сила. Човешкото пеене е креснане в Божествения свят. Слънцето когато изгрява кряска ли? – Обаче има една музика в багрите на зазоряването. Има една тиха многогласна музика, която пробужда душата на човека.

Божествената музика се отличава с това, че човек пее тихо, за себе си. Тихо пее той, обаче хората се заслушват; и

като се заслушат, душата им се пробужда.

Някой има хубав, силен глас, с богат тембър. Извади гласа си, изпълни пространството с мощ. Ти не можеш да изразиш така една Божествена идея. Това пеене наричаме Величаене на земните царе и владици – в него има нещо показно. Духовното пеене е тихо – то идва от света на душата.

Свещените неща произтичат от душата. Когато искам да говоря на една душа за Божественото, аз трябва много добре да съм проучил, каква храна ѝ се услажда. По съответен начин, усмихнато, благо ще ѝ говоря: на един за музика, на други за домати, картофи, на трети – за говеда. Важното е хората да се привързват помежду си, да почувстват потребност от други, да се обменят, т. е. да проявяват любовта като услужване като добро.

Свещеното е вътрешна сила, за него по никой начин не трябва да се говори. Ще разказваш какво си преживял, какви прозрения и откровения си имал. Ти знаеш ли, че тия неща са една семка, която Господ ти е дал да посееш в душата си и да я отгледаш? Ако не заровиш семката, а я разнасяш насам-натам, нищо няма да излезе от нея.

Българинът говори високо, пълен е с енергия. Ще изнесе становището си – целия трамвай да чуе. Ние казваме – това е показност. Идва активният – иска непременно да ти помогне. Ти свършваш вече работата си. Той настоява. Ще те избута, ще завърши работата ти. Няма какво – енергичен е човекът.

Божественият човек е тих, скромен, вежлив, услужлив, невидим. Той ще мине по улицата така плавно, че никой няма да го забележи. Това е методът на доброто. То е вътрешен, невидим процес – в него няма никаква показност.

Българинът, като енергичен човек, отдалеч ще се развика, ще направи редица ритуални движения, да не остане нито един, който да не го забележи. Ние казваме: изкуство е това – театър.

Обаче свещеното е невидимо. Хората на свещеното са невидимите хора. В тях няма нито палене, нито униние. Те са като една вътрешна светлина, която радва всичко.

„Един българин, като отиде в кръчмата и се напие, може да изнесе и най-интимните работи, които са му казани като на приятел. Някои казват: Какво от това, че изказал тия работи? Аз забелязвам, че същото това нещо става и между вас. Ако вие изнесете някои от интимните работи на някой ваш приятел, вие сами ще се спънете в живота си. Ако великият закон в света беше такъв, да изнасяме всичко, защо природата не е

изнесла всичко, защо го държи закрито?

По същия закон има много свещени работи, които ние трябва да пазим. Докато ги пазим, има благородство в нас; изнесем ли ги, ние сами се унижаваме, ние сами се компрометираме. Човек, който изнася свещените неща, аз казвам, че този човек проституира. Има известни свещени работи, до които като дойде да говорите, кажете: Приятелю, по този въпрос няма да говорим, дотук ще спрем." [Разумният живот, 114-115]

Спряхме се по-обстойно на тази област, защото подпушването на божественото чувство у българите пречи да се развият най-хубавите им дарби и качества. Учителя казва: Българинът е едно дете – сираче, останало без майка. Той представлява един музикален извор, който е запушен. Има условия да се отпуши този извор, да тръгнат нещата.

Музиката е възвишена дарба, която не може да служи на новата култура, докато не се развие божественото чувство в българите. В тях божественото чувство ще се развие именно чрез музиката. Когато този музикален божествен извор се отпуши, всичките им работи ще тръгнат. Новите музиканти ще запалят човечеството за новите идеи. Музиката е божествена искра, която ще бъде централна идея в душата на новия човек.

Днес българите са потънали дълбоко в материята. Тяхна основна задача е да развият в себе си божественото чувство – любов към Бога, т. е. свръхсъзнателната любов на служене и самопожертвуване. Само това може да ги изведе в по-хармонични условия, благоприятни за мисията ми.

Още в началото на века Учителя констатира:

„В България атмосферата е много тежка. Българският народ се е свързал с материални работи и за да го повдигнем, трябва да го развържем от материята. Виждате сами, че българинът иска да има и кокошки, и свине, и кози, и овце, и говеда, а разказват, че за един германец е достатъчно само един кон. После, едного германеца ще видиш доволен от 50 декара земя, докато българинът е недоволен от много повече. И тази е причината, дето в България няма мистицизъм, липсват ясновидци и слухари. При все туй, не гледайте, че ние сме едно малко меншенство, защото достатъчно е много малко квасец, за да подквасиш голямо количество мляко. Тази работа не е в множеството, а в качеството на нещата. Ние искаме да се възстанови изгубеното съзнание и щом се възстанови то, ще дойде и миналото знание и доброто ще изпъкне." [113, с. 240]

Значи българите са имали това божествено съзнание, но го изгубили.

„Причината, задето българите ядат повече кисело е, че те живеят в гъста материя, за разработването на която са необходими киселини. И наистина, всеки българин казва: Много работа имам за в бъдеще. Всичките ми работи са все недовършени. За да станат плодовете на българите сладки, те трябва добре да се наторяват. В духовен смисъл под наторяване се разбира възпитание.

Съвременните педагози говорят за индивидуалното възпитание, обаче, според мене, не съществува индивидуално възпитание, но колективно. За пример, достатъчно е човек да полее едно растение или едно плодно дърво и да го остави само на себе си: то знае как да възпита всички свои клетки, от които да изникнат корени, листа, стъбло, клончета, да цъфнат цветове и най-после да узреят плодове." [84, с. 15-16]

Действително, в природата имаме едно Слънце, но то оживява и възраства всички растения и същества. Водата също по естеството си е една, но полива много растения. Божествената Любов е онази вода на първичния живот, онази интимна, първична енергия, която оживява и повдига всички. Ето защо, пробудените души, които са отворили своя Божествен извор носят отговорност, през тях да протича тази оживяваща, трепетна сила на Божествената Любов и да полива градините на всички души. В това се състои опита, който ще изнесем – в тази посока човечеството може да намери своето спасение.

Обаче, преди това, хората трябва да осъзнаят безплодността на своите материалистични въжделения, за да могат да уповават на творческото в себе си – на Духа.

„Ако хората в сто години възприемат безбожието, главата ще се спити отгоре, където е мястото на любовта към Бога и където са моралните центрове. След 200 години формата на главата ще се върне милиони години назад, каквато е при низшите животни. Долната челюст ще изпъкне и ще замяза на животните. Единственото нещо, което облагородява хората, то е Божественото чувство. То повдига човека. Религия, която не дава красота на лицето, черепа, тялото, каква е?" [19.X.1941]

Днес трябва да вникнем и да констатираме, че безбожието роди бездушието в съвременния свят. То роди чиновническия, еснафския, дребнавия начин на мислене, роди хората на личния, колективния и класовия интерес. Тук имаме предвид не отхвърлянето на религиозните доктрини, но изгубване вътрешния идеал, моралните норми и ценностната скала в душите. Когато душата остане без своя вътрешен идеен център, тя заспива, човек премества опорната си точка навън в механич-

ния свят и започва да му робува. В него не остава нищо идейно, защото носител на идейното е душата. Този човек се сражава за своите права, за правата на своята организация или доктрина и затова идейното, истината, моралната норма в него рано или късно се подчинява на конюнктурния прагматизъм, класовия интерес или други външни съображения.

Божественото чувство в душата на човека е чувството му за принадлежност и динамично служене на единия, неразделимия, целокупен живот, с който душата на човека е неразривно свързана. Всичките мотиви на пробудения човек произтичат от този свръхсъзнателен жертвен стремеж за взаимопомощ и единение. Човек се посвещава на целия комплекс на живота, той живее за интересите и благото на целия, целокупния живот. Този закон се символизира от идеята за Бога – интимната неразделима сила, от която произтича единството на нещата. Тази сила наричаме любов, взаимност, доброжелателство към всичко. Тя изразява, именно, цялото – човека като цяло, народа като цяло, човечеството като цяло и т. н. Всеки човек или народ трябва да служи на цялото като един организъм, нещо живо, а не на частния интерес, който наранява хармонията в живота на цялото. Колкото по-разумна и възвишена е дадена постъпка, толкова по-съзвучна е тя със закона на цялото. Такъв е нравствения принцип на цялото – Господ, Бог, Първоначалото, Първопричината и пр. Служенето на този принцип се нарича служене на Бога, защото само по този начин се придобива богатството, пълнотата на живота.

„Всеки народ трябва да слугува на Господа. Това е новото в света. Това е бъдещето на всеки народ. Народ, който не служи на Господа, ще плати. Българският народ не е пратен да работи за велика България, а е пратен да изпълни волята на Бога, да служи на Бога. Няма да има вече велика Сърбия, велика България, Велика Русия, велика Германия, Велика Англия и пр. Нито една велика сила няма да има, а ще има народи, които служат на Бога, т.е. които следват Божиите закони. Всеки народ, който служи на Бога, ще има Божието благословение, ще получи големи блага, ще бъде напреднал народ." [57, с. 250]

„Не е количеството, което прави величието на народите, а качеството. На всеки народ, който не иска да служи на Бога, ще му се отнемат благата и ще изчезне от земята, ще бъде разпръснат като еврейския народ.

Величието на един народ е в служенето на Бога. Тогава този народ е силен и никоя сила не може да му се противопостави. Той всякога и при всички условия е победител. Той раз-

полага с неизчерпаеми Божии блага.

Напредналите Същества, които идат отгоре – предците на човечеството, ще помагат на онези народи, които добре слугуват на Бога, а на тези, които не искат да слугуват, няма да им се помага." [57, с. 251]

„Народ, в който вярата, знанието и любовта отслабват, идва в упадък.

Под култура аз разбирам известно познаване на Бога.

Всички хора, семейства, общества и народи, които са умни, добри и силни, ще имат Божието благословение." [62]

Тук се вижда, че не става дума за една догматична идея, а за издигане качеството на вътрешните сили, които формират една висока култура, висок идеен и нравствен стандарт на живот. Да апелираш към Божественото, значи, да мобилизираш вътрешните си сили.

„Спасението на България е в това, всички българи да се обърнат към живия Господ, Който държи съдбините на народите в ръцете си. Те се кланяха на германци, на англичани, на американци, на французи, но никой не им помогна. Казано е: „Проклет е оня, който се надява на човека." Нека българите се обърнат към Бога и кажат: На Тебе, Господи, се кланяме. На Тебе уповаваме. Никаква политика не ни трябва. Долу всички узурпатори! Долу всички лъжци!" [31, с. 152]

„Което Господ е наредил, никой не може да го отмени, и което сега гради, никой не може да го развали. От всичко това ще излезе след време добро. България и българският народ трябва да се научат на кого да разчитат, най-вече в трудни времена. Друг е, Който разпорежда съдбините на народите." [23, с. 267-268]

Един човек или един народ трябва да имат в себе си една свещена идея, един център, една опорна точка, едно Слънце, един извор и пр. Това е вътрешната му допирателна с великото Цяло, с великото Всичко, което може да му даде потребното. Как? Това поле на любов ще трепне в онзи, който има това благо и той ще ти го донесе. Той влиза в отношение към тебе, каквото е отношението на майката към детето й. Ако той отвътре получи импулс да направи добро, ще ти даде най-доброто и ще ти го даде безкористно. Обаче другото положение е по-важно. Човек в божественото става мощен, работоспособен, удачен – сам започва изобилно да дава блага, събужда симпатии и възторг. И двата метода човек може да приложи вътре в себе си, а не отвън.

„Всеки народ трябва да служи на една велика идея, или

казано в духовен смисъл: всеки народ трябва да обича Бога и Нему да служи. Той трябва да има за Бога ясна представа, да го чувства в душата си, и да не мисли, че Бог живее някъде на небето."

„Разумна любов трябва на всички ви! Ние не трябва да чакаме тази любов нито от Индия, нито от Америка, нито от Европа. Тази любов е в нас. Всички трябва да кажем: да бъде благословено името Божие! Да се слави името Божие! И Господ, който ни даде това лозе, нека изпрати Сина Си да Го приемем." [VIII сер. Даровит човек, 30]

Много българи, като се говори за прослава на Бога се свиват, неудобство ги сковава.

Това е мисията на славяните – да славят Великото, Божественото. – Те ще го прославят с музика, със слово, с наука – с всичко, което излиза от душата.

Човек, ако не иска да слави Божественото, ще послужи на сатанинското. Идва време всички души да славят Божественото, Вдъхновеното, Сюблимното в себе си, което ги обезсмъртява. Само така всяка душа ще предава своя трепет на обществото и ще го повдига. Само така всеки народ ще внася своята култура в човечеството, а човечеството ще го обезсмъртява.

„Казвам: когато се говори за богатството на един народ, трябва да имаме предвид посоката на силите, които функционират в него. Ако силите на този народ са насочвани към Божествения организъм, този народ ще бъде богат, ще се развива правилно. Колкото и да е малък един народ, той представя уд от Божествения организъм. Неговото значение зависи от функциите, които той изпълнява в този организъм. И тогава, ако един народ изпълнява своята служба правилно, той от нищо не трябва да се страхува. Ако народите съзнаваха това, те щяха да работят съобразно законите на Битието, а Битието пък щеше да работи за тях. Обаче съвременните народи се отказаха от законите на Битието, вследствие на това те изгубиха и неговата помощ." [61, с. 79]

„Доколкото българите служат за благото на човечеството, дотолкова ще бъдат благословени. Живеят ли само за себе си, тежко им. ... Работите на българите ще се оправят, когато служат първо на Бога, а после служат на себе си." [62]

В това отношение, българите са привилегировани. Те имат в ръцете си Словото на Бога, на Духа и ако го приложат в живота си, ако го дадат на човечеството, те ще изпълнят и двете положения – ще бъдат благословен, обичан, почитан и

благоденстващ народ. Защото благоденствието идва от ония велики души, които носят богатства от всички краища на вселената. А какво по-голямо богатство от вдъхновението, от дарбите, пред които всички се прекланят!

„Ако Бог живее в един народ, мир ще има в него; ако Бог не живее в този народ, мир няма да има. Българският народ трябва да стане мек. Този народ не може да се повдигне с тази си грубост. Под думата „мек" не разбирам мекушав, но народ с едно благородно отзивчиво сърце. Ако Бог поеме българския народ, това малко клонче и го присади на една дивачка, той народ ще стане. А сега, че трябвало да се разрешават социални въпроси, че трябвало пари, това са второстепенни въпроси. Вие можете да вземете пари откъдето искате, но парата не повдига народа. Един народ може да се размножава и намалява, но ако не дойде разширение в съзнанието на хората, ако не дойде тази висока култура в него, от този народ нищо няма да остане. Ако обаче дойде това разширение в съзнанието, тази висша култура, както в един народ, така и в един индивид, това е една мощна сила, която твори, която внася елементи на съзнателен, на разумен живот."[97]

На едно място Учителя казва: Българите религия имат, но вяра нямат, изгубили са вярата си. Искам да им придам вяра.

Голямо безверие цари. Отвсякъде бедствия, отникъде помощ. Тогава? Обърнете се навътре в себе си към онази малка светлина, която иде издалече, да видите какви идеи, какви сили ще дойдат във вас. Щом ви изпълни тази вяра и упование, тази вътрешна сила, стъпката ви ще стане по-уверена и пред вас ще се отвори пътека, за която не сте имали никакво понятие.

„Само тоя народ може да стане велик, който вярва в Бога и изпълнява Неговата воля. Когато един народ има любов в себе си и готовност да се жертва за великата правда, той всякога побеждава." [31, с. 255]

„Какво ще стане с Българския народ? – Велико бъдеще го очаква. Той трябва да повярва в живия Господ и да каже: Щом Бог е с нас, никой не е против нас. Живият Господ ще ни ръководи. Той ще внесе ред и хармония във всички народи. Той ще заличи всички погрешки и престъпления. Той ще изглади всички мъчнотии." [31, с. 30]

Съвременните хора се оплакват от дълговете си, от материалните си загуби. Тия загуби са в реда на нещата. Българите са изоставили своето предназначение към човечеството, към божествената идея, която носят в себе си. Те трябва да изпълнят своята функция, своите задължения към цялото и тога-

ва отвсякъде към тях ще протече тяхното благо. Докато не направят това, Божествената тояга ще се слага върху гърба им все по-усърдно и по-осезаемо. Те да направят това, докато Господ не е повалил на земята и техните кредитори. Тогава няма да има помощ отникъде – всеки ще казва само дай!

„За българския народ казват, че има велико бъдеще, че е избран народ. Всеки народ, който изпълнява Божията воля, който живее съобразно Божиите закони, има велико бъдеще. Обаче, отворете историята на българския народ, да видите доколко той е живял по Божията воля, за да бъде велик. Тъй както живее българския народ, има ли бъдеще, може ли да бъде велик?“ [62]

„Има един народ, който най-малко благодари на Бога. Това са българите. В моите изследвания, народ, който благодари най-малко на Бога, това са българите.“ [ООК, 31.III.43 г., с. 9]

Българинът разсъждава тъй: „Какво ми е дал Бог, че да Му благодаря.“ Това е криво разсъждение.

Преди всичко, Божественото ти е дало тяло, ум, сърце, душа и дух. Покрай тях ти е дало безплатно въздух, светлина, енергия и е изпратило напреднали същества да се грижат за повдигане на твоето съзнание. Ако Божественото само за миг отклони вниманието си от тебе, ти ще изчезнеш. От тебе няма да остане нито един атом.

Извън това, ако човек не насочва вниманието си към Божественото, той все едно че е в сянка, в мрак. Благодарността е единствената енергия, с която човек плаща за духовната светлина, с която го учат, за огромните разходи по него от висшите светове. Освен това, ако не обича, човек не може да бъде забелязан от висшите същества, за да му помогнат. Те насочват вниманието си само към светлината, която произтича от любовта на съществата.

И накрая, всяко същество, което не изпълнява своята Божествена функция, то е във война с разумните същества и ще бъде бито безпощадно по всички показатели. Това същество се проявява като паразит в космичния организъм, поради което целият организъм ще му въздейства по подобаващ начин.

Човек или народ, който осъзнае своята функция в цялото и изпълнява своето Божествено предназначение, цялата Природа, всички същества и народи ще се надпреварват да му услужват, ще правят всичко за повдигане на неговото благоденствие.

„Ако всички депутати от народното събрание кажат: най-първо ние ще служим на Бога, ще пожертвуваме всичко заради Него, а после за българския народ, знаете ли какво Велико

народно събрание щяхме да имаме? Знаете ли колко велик щеше да бъде българския народ? Аз говоря за България, за вас, не говоря за себе си, понеже не мисля да живея в България. Аз не мисля да живея даже и на Земята. Един ден ще се върна в своето Отечество и от друго място ще ви гледам. И тогава няма да правя добро както сега, да ви проповядвам. Ще видя, че някой плаче, ще го утеша, без да ме види. Ще бъда невидим. Ако вярвате в моите думи, добре ще бъде за вас, тъй ще стане. Пък, ако не вярвате, сухи дървета ще станете – нищо повече. Вие ще опитате всичко това. Туй богатство, което ви давам, това са закони, които трябва да приложите. Бог е говорил през всичките векове: трябва да дадете абсолютна свобода на вашия ум! Обикнете ли Бога, главният въпрос в света е разрешен. Вие ще влезете вече в света на безсмъртието." [95, с. 23-24]

Учителя казва: „Моето учение се заключава в любов към Бога." Хората трябва да имат ясна идея за Божественото. Ние се считаме задължени да посветим следващата си работа на тази тема.

Обаче, човек не може да се оправдае, че не познава Божественото. Винаги, когато е в утеснение, душата му се пробужда и се обръща към Разумното Начало в себе си. Човек и без външни знания може да насочи вниманието си към Божественото в себе си, Което ще му помогне, ще подобни условията му във всяко отношение.

„Няма друг като Господа. Там, дето е Той, всичко върви напред. И няма невъзможни неща." [23, с. 267]

Когато говорихме за мисията на Учителя, ние не разкрихме до край неговата задача. Учителят казва:

„Може още докато съм на Земята, а може и като замина на оня свят, но ще накарам всички българи да познаят Бога. Това е моята задача: да науча българите да се кланят на живия Бог, Който е дал всички блага; да разберат смисъла на живота, да придобият истинската култура. Седем пъти ще ги прекарам през огън, но ще станат истински човеци, носители на новата култура." [31, с. 155]

„Моята задача е да науча българите да се кланят на живия Бог, Който ни дава всички блага и да кажа една велика истина, която говори Господ, Когото много добре познавам." [132, с. 26]

Кога се кланя човек? – Когато обича. Майката, като обича детето си, кланя му се, т.е. отдава му своето внимание, време, труд и живота си. Тя влага вяра, надежда и любов в своето упование, в своя идеал.

Да се кланя човек на Бога, значи да послужи на любовта и доброто, на висшата си идея, на висшия идеал в своята душа.

Щом един човек или народ обича Бога, всичките му полици ще бъдат платени, всичките му разумни желания ще бъдат изпълнени.

Божественият свят плати дълговете на българите и ги освободи от иго заради мисията на Учителя. Щом не послушаха Учителя, всичките им дългове и робството се върнаха върху тях и в тях. Едно им остава: Да се обърнат към Божествения свят и като уповават на него, да изпълнят своето предназначение.

„В природата има много ресурси за забогатяване. Ако българите бяха умни хора и бяха решили да живеят по Бога, не тъй както сега живеят, но истински, както трябва, те в една година отгоре щяха да платят дълговете си и никакви репарации нямаше да има." [56, с. 131]

„Елате в Божествения свят, дето всичко е направено от злато. Ако влезете в този свят, ще можете да платите дълговете на България." [70, с. 94]

Възниква въпросът: Къде да намерим Бога? – Може ли някой друг да яде за тебе? Може ли някой друг да обича за тебе? Бога, Любовта ще намериш в себе си. Като намериш любовта, тя първо ще те раздруса, да изпадат всички паразити от тебе, които те мъчат. Като стане човек чист, разумен, той се изпълва с любов и става обичен на всички.

„Когато Господ приближава до някого, най-напред ще има сътресение и тогава ще има усещане." [23, с. 150]

„Ако вие седнете като окултист и казвате: „Да имаме сили, че ще оправим България." Нищо няма да направите. Ако на един народ му дадете най-голямото богатство, вие ще му създадете най-голямо нещастие; ако го направите силен, вие ще му създадете друго нещастие. Аз не казвам да не е силен, но силите трябва да дойдат отвътре, богатството трябва да дойде отвътре." [62]

„Ако един народ служи на Бога, на Любовта и Истината, ще има велико бъдеще. Но ако не служи, ще има една съдба много по-лоша, отколкото на евреите. Старото си заминава, новото идва. Един нов свят се създава в нашите умове, в нашите сърца, в нашите тела. Не отвън, вътре в нас се създава един нов свят." [120, с. 103-104]

„Да дойде богатството отвътре – значи истината се проявява там. Този човек е труженик – творец на своите условия.

Не е лесно човек да служи на новото. Новото има нови, по-високи изисквания към морала на съществата. Малцина ще

влязат в новото и ще се ползват от неговите големи блага – те ще получат безсмъртие и свободен билет да посещават университетите на Вселената.

За да постигне това голямо благо човек трябва да съблюдава закона на любовта, който съхранява единството на живота. Който убива и нарушава единството на живота, няма да има достъп в новата култура. В новия свят всички кланици ще потънат под земята. Там, където се е извършвало безчестие и убийство това място ще се разтресе – то няма здрава основа.

Онзи пожар, онова зарево на новата епоха ще се запали от Божественото чувство. Българите имат привилегията, като гребнат от пламъка на Словото, да запалят огнището на човечеството. В това огнище ще пламти великата Божия Любов – свръхсъзнателната жертвена Любов за благото на всички.

„Докато не убедите всички хора да обичат Бог, работата не е свършена. Всеки човек, който не е проводник на Божията Любов, не може да се прояви." [Мисли 86-87]

„Който люби Великия ще има всичко, ще бъде заобиколен с добри хора, всички ще бъдат внимателни с него. Ако е земеделец, плодородието на земята му ще се увеличи: Той ще получи всички блага. А който няма любов към Великия, не получава никакви блага, т.е. не може да ги възприеме." [57, с. 231]

Може ли ситият да яде? Като яде, храната не се лепи по него – ценното в нея минава и заминава. Понеже този човек яде без любов, той се лишава от благото на храната, но в него остават само чужди, неусвоени, механични частици и токсини.

Божественото е именно тази сила, която привлича благото към човека и го прави цялостно същество с хармонични условия. Не обичаш ли, тялото ще бъде пълно с токсини, а условията ти – с недоброжелатели и кредитори.

Като обича Божественото, човек придобива положително съзнание, което привлича всичко хубаво, прекрасно в живота.

„В Бога всичко е възможно – кога? – Когато Го любите." [131, с. 20]

„Ако цял един народ се обърне към Бога, ще може да разреши своите трудни въпроси." [Новото начало, 177]

„Помнете: Спасението иде от самите вас, от всеки едного. Ако всички се обедините в името на Бога, аз мога да пророкувам какво ще стане с България. Всяко пророчество има две страни: лоша и добра." [31, с. 89]

Учителят е дошъл в България не за няколко лица или за няколко ученика. Той е дошъл за един народ, за една общочо-

вешка програма. И когато се говори за любов към Божественото, идейното, възвишеното, съвършеното и пр. в живота, има се предвид целия народ. Всеки да се докосне до тази идея, до този всенароден плам и да я приложи в живота си според своето разбиране, според нивото на своето съзнание и живот. Ти като се усмихнеш на едного, като окуражиш другиго, то е много нещо вече. Твоята душа се пробужда вече за онова Божественото, милото.

„Ако целият български народ, начело със своите управници, свещеници, учители изпълни Божията воля, ще бъде благословен и ще се прослави. Това може да стане сега, може да стане и след хиляди години – от вас зависи." [31, с. 90]

„Българите имат едно предназначение от Провидението. Искам да им дам подтик да служат на Бога. Ако вървят в този път, ще имат бъдеще, ако се откажат, ще носят своите последствия. Бог на вас ви е дал дарби, но вие не вярвате в това..." [75, с. 4]

Има двама благодетели в света. Сатана е представен под формата на лихвар и преуспяващ предприемач. Като тръгне по този път, човек е застрашен от огрешаване или задлъжняване.

Другият благодетел е Христос, Който учи душите как да развиват дарбите си. Той ще ти дава вдъхновение и знания, а ти ще работиш усилено над дарбата си, докато станеш велик виртуоз и маг в своята област. Тогава със силата на своето изкуство ще пробуждаш възвишеното във всички същества.

Българите в миналото са били войнолюбив народ и са си навлекли тежка карма. През тази част от пътя се затворили творческите им извори. Днес само Божественото може да ги спаси.

„Аз съм чел Божествената книга, в която е писано, че България ще бъде малка държава. На България не е позволено да се разправя с оръжия! Ако иска да се подигне, тя трябва да служи на Бога, и тогава ще ѝ се даде едно почетно място. Не иска ли да служи на Бога, всички ще я тъпчат." [55, с. 17]

На българите е необходима Любов, която носи Истината в себе си. Тя е онова идейно безкористно чувство – да повдигнеш всички души към освобождението им от старите схващания, от стария ред на нещата, за да влязат във великите условия, в пожара на общочовешкото ликуване.

„Единственото нещо, което бих желал на българите е, да се научат да служат на Бога, да Го обичат, да бъдат будни и разумни и да обикнат Истината. Могат ли да направят това, и аз

ще бъда радостен, че след като съм проповядвал толкова години Истината, българите са ме разбрали." [76, с. 130]

„Люби Бога! Люби ближния си! Търси съвършенството! Народ, който носи тези свещени думи, има бъдеще." [120, с. 167]

ИЗБОР

В Природата има събития и закони, които се налагат неумолимо. Това се дължи на цикличния характер на всички явления. Колкото и да се противят, старите листа опадват наесен, за да се заменят напролет с нови. Старите растения се заменят с нови растения. Едно поколение си заминава, за да дойде ново поколение – с нови разбирания.

Когато една Божествена идея дойде в света, тя е младенец, който расте в душите на съществата. И всеки следващ цикъл, всяка следваща вълна въздига тази идея.

Между българите дойде новото учение, което носи знание за създаване на нов тип човек, с нови разбирания, ценности и начин на живот, за да послужи като семе за новото човечество с нова култура, с нова посока и съдба.

От това учение се зачева младенеца на едно ново съзнание в душите на хората. Образец за това съзнание даде Исус от Назарет – Човешкия Син, наречен Христос, т.е. Спасител. Само това ново съзнание на велика любов към човечеството, към душите – жертвена, всеобемаща, всеотдайна, може да въведе съществата в новия цикъл, в който човечеството навлиза. Само това съзнание може да спаси човека и човечеството от разрушителните последствия на техния неразумен живот.

Следователно, знанието на Новото, Божественото учение трябва да се приложи, за да се спаси човечеството и неговия планетен дом от гибел; за да влязат хората в по-висок еволюционен цикъл; за да се приспособят към новите по-висши условия – среда, общение с по-висши полета на разум и култура и пр.

Онези, които прилагат това знание, те си осигуряват трансформацията, която ги въвежда в новите условия, спасява ги от разрушителните последствия на стария цикъл. Всички останали са изправени пред избор – да приемат и приложат знанието, за да се издигнат с новата вълна или да се оставят на инерцията на стария цикъл, който ще ги завлече надолу към разрушението, ограничението и робството. И ако разумните

същества задържат по всякакъв начин прехода, правят го, за да могат повече души да се определят към новото – да възприемат възходящия импулс.

България е във фокуса на посочения процес, защото в нея е изнесено знанието. Затова от върховна важност е, българите да осъзнаят своите отговорности към човечеството за вникване, прилагане и предоставяне на повереното им знание. Ако те съзнателно не направят това, ще бъдат подложени на големи ограничения и страдания, за да може под тяхното налягане да се концентрира ума им във вярна посока – да се пробудят за мисията си.

Векът, през който се проявява Мировият Учител в даден народ се нарича Златен век на този народ, понеже този Учител оставя в културата му Божественото знание. Ако народът използва присъствието на Учителя да се повдигне, той процъфтява – става светилник и огнище за човечеството. Ако не приеме искрата на Учителя, този народ се зачерква от Божествената книга, подлага се на поругание и ако оцелее, заема най-последното робско място между народите. Докато трае века на Учителя, обаче, той е съхранен, защото в него е Словото.

„Понеже България е в златния си век, никой не може да ѝ напакости и навреди. Никой не може да отнеме добрите, благородните условия, при които тя се намира. Това спасява българите при сегашните събития. Ако тези събития се бяха случили в друга епоха, българите щяха да се справят мъчно. Благодарете, че милостта Божия не ви е изоставила." [57, с. 296]

„Вие се намирате в една струя, която носи сега този народ нагоре, която го въздига и се стреми да развие неговите заспали добродетели, да приведе ума, сърцето му и силите му в действие, да го освежи с нови мисли и желания за бъдещето." [23, с. 266]

„България е една духовна банка, която засега кредитира цялото човечество." [121, с. 92]

„България сега кредитира всички европейски народи и в бъдеще те ще се отплащат, в бъдещите епохи те ще я кредитират. Понеже България е в златния си век ще бъде пазена и закриляна от Провидението. Никой няма да стори зло на тази страна, която кредитира Европа." [10, с. 14]

Важен момент настава за българите: да формират съзнателно ядрото от нови хора, за да се пробуди в това ядро колективното, космично съзнание – да бъдат като един човек, една светлина, един пламък, да дадат онзи първи тласък, за който са дошли в България.

Както 12 поколения се подготвяха, за да дойде Божията майка и да роди Исуса, така българите хилядолетия са подготвяни, за да родят това ядро от хора, като зародиш, от който ще се роди младенеца на новото човечество.

„Българският народ е приготовляван от 5400 години. Той е пазен от Бога, за да може на днешния XX век да изпълни волята и задачата, която Бог му възлага." [62]

Досега змеят гонеше носителите на знанието, но идва вече ангел Господен – т.е. силите на Архангел Михаил – Светлите Братя, които грабват младенеца и го занасят на небето. Къде е това небе? Носителите на знанието ще се поставят между най-възвишените пробудени души на човечеството – да посеят Божественото Слово в техните райски градини. Тогава ще пламне такава пролет, такава култура, каквато никой не е очаквал.

Душата на народите ще се пробуди, всеки народ ще изпълни своята специфична, велика, Божествена мисия. Но затова трябва да се пробуди колективното съзнание на човека, трябва да се отворят радиостанциите на хората – да общуват независимо от пространството помежду си, както и с висшия разумен свят. За тази цел всяка душа трябва да излезе от своето индивидуално битие и да насочи вниманието си към душата на народа, към душите на народите, към Христовата душа на цялото човечество.

„Когато един народ съзнава своето положение вътре в човечеството като един уд, като един орган от общия организъм, който трябва да извършва своята длъжност навреме, тогава той ще бъде на своето място." [143, с. 443]

„Онези велики народи, които сега разрешават важни въпроси, ако не се подчинят на Божията Воля, ще станат помалки от българския народ, ще бъдат наказани. Онези, които паднат морално, ще изостанат с хиляди години. Всичко, което става сега, става по Божия план." [58, с. 334]

„Всеки мисли, че на него е дадена ролята да оправи света. Прави са народите да мислят, че са избрани от Бога, но не само един народ, а всички заедно. Всички народи трябва да се обединят в един и всички заедно да изпълнят Божията воля. Тогава ще се сбъдне това, което Бог е казал: „Ще се вселя между хората, аз ще им бъда Бог, а те ще ми бъдат народ." Благословен да бъде деня, когато всички народи бъдат избрани от Бога. ... Дошло е времето, всички хора и народи да посрещнат Бога и да се радват, че са Негови избраници." [28, с. 97]

„Един народ има в света, то е цялото човечество. Това е

народът. Българският народ е уд на цялото човечество, френският народ е уд на цялото човечество. Всички народи са удове на цялото човечество, което говори един език, а различните езици са само наречия.

Цялото човечество след като завърши еволюцията си, всички народи ще се обединят в един народ, тъй както една ябълка е расла 20 години и оставя един плод, и този плод може да се събере в една семка. То е бъдещата култура на Земята. След хиляди години ще се образува един човек, една цел. Всички хора ще станат толкова разумни, че ще бъдат в мисъл и чувство като че ли един човек мисли, не в еднообразие, но в разнообразие.

Следователно, ние ще се приготвим за онзи ред и порядък. Този ден ще дойде, той няма да бъде далеч. Даже в този век хората ще бъдат свидетели на едно начало на този порядък. ... тези, които ще доживеят до тогава, ще бъдат свидетели на един велик преврат, който ще стане в света. Цял един преврат ще стане в съзнанието, в разбирането на хората, в разбирането на жените, в разбирането на мъжете." [61, с. 243]

Сега славянството излиза от религията на труда и влиза в учението за живота. Влизането в културата на Божествените методи ще отвори нова, светла страница за човечеството.

„Докато живеят в религията на труда, хората все още ще се карат, ще се бият, но влязат ли в учението на живота, всичко това ще изчезне." [143, с. 429]

Сега учениците на новото трябва да насочат вниманието си за пробуждане съзнанието на българския народ за по-възвишени, по-благородни и духовни идеи. Знанията от всякакви източници, които се изнасят за нов начин на хранене, бит и отношения са от изключителна важност. Знанията, които се изнасят за нова нравственост и култура, за ново отношение към животните, растителния свят и природата, към живота изобщо, пробуждат нови нравствени сили и ценности в обществото. Идеите за нравствен дълг, за нравствена мисия към онеправданите, страдащите, към народа, към човечеството събуждат колективното съзнание на хората, внасят в тях порив към единодействие за доброто, подбуждат търсене на нова социалност.

Време е Божественото знание да се въплъти във възвишените дейности – музика, изкуство, благотворителност, форми на взаимопомощ, форми на дан за националното благо и пр., чрез които неговите сили могат да се изявят и разгърнат.

Преди всичко Божественото учение трябва да се изнесе есенциално в този народ. Ние ще направим в тази посока всич-

ко, което е по силите ни, и ще го направим още по-добре, ако доброжелатели ни съдействуват да закупим и копираме по-пълен набор от издания и материали със Словото. Това е необходимо, за да се осъзнае от народа липсата на друга алтернатива и голямата отговорност, която лежи върху българите.

В скоро време понятието отговорност може да се замени с други понятия – бедствие, разгром, гибел.

„Българите, ако продължават да не зачитат Божиите закони, добро не ги чака.“ [132, с. 27]

„Ако Всемирното Бяло Братство се оттегли от тук, България няма никакво бъдеще.“ [62]

„Днешните страдания на българите се дължат на усилията на разумния свят да ги пробуди за мисията им.“ [62]

„И сега, когато хората се оплакват: „Големи нещастия настанаха“, аз им казвам: „Радвайте се, че вашите затвори се разрушават. Вашите стари убеждения падат, защото, ако от едно шише не се излее застарялата вода, не може да се сипе в него нова.“ [56, с. 49]

Сега ние вярваме, че българите вече са узрели за възвишеното знание. Те трябва да се докоснат до есенциалната сила на това знание, да придобият някаква идея и образ за него. Голяма част от българите в малките селища още не са чували, че има такова знание, те нямат никакво понятие за него.

Времената са много напреднали. Човек, като се докосне до есенциалното знание, ако е буден, в него ще се събуди един пламък; ако спи – ще отмине. По този начин той ще направи своя избор. Сега вече пред избор е изправена всяка душа, накъде да продължи пътя си – към старото или към новото.

Новото е Божественото в душите на съществата.

Българите трябва да се обърнат към Божественото знание, за да се самопознаят, да познаят своето истинско, висше естество и предназначение.

„България никога няма да бъде голяма по територия! Но тя може да бъде велика само чрез Божественото учение.“ [60, с. 368]

Българите трябва да измият хулите, които са хвърлили върху лицето на Учителя, те трябва да очистят големия Извор от всичката неразбранщина, с която сами са го затлачили.

„... ако мислите тъй, че аз ви желая злото, не мисля за вашето щастие, аз съм готов да напусна дома ви и да отида другаде. Нямам нищо против. Но ако моето присъствие ви носи благословение, да ви направя свободни, да не пострадате като народ, не изпущайте случая.“ [5, с. 41]

На ония, които наричаха Учителя изменник, Той отговаря: „Които не приемат Божественото учение, те са изменници не само на своя народ, но и на цялото човечество. Защо? Защото Божествената енергия открива нов път, нови условия за човечеството. Това трябва всички да знаят. Ние не казваме на хората да вярват, но им казваме да опитат нещата." [10, с. 22]

Много пъти удря човек с брадвата върху чепатата цепеница, докато я разцепи; много пъти дърпа връвта, с която е вързан, докато я скъса. Когато капките на Божественото постоянно падат върху камъка на старото, те ще го пробият, ще се отвори нова пътека, нова перспектива.

„Парите са условие на живота, но не главен елемент. Знайте, че всеки, който ме слуша днес, като българин, може да допринесе нещо на своя народ. – Мога ли аз да направя нещо? Мога ли да помогна на България? – Може би, ти си последният, който, като минеш, ще скъсаш конците, и ще освободиш оня, който от години е вързан." [62]

Какво цели Божественото учение? – Да направи хората братя, да възстанови онази задружност между тях, която са изгубили. Хората трябва да се освободят от страха, от заблуждението, че има врагове, че има опасности в света – да заживеят в мир и добруване.

Нашите възрожденци, нашите апостоли на свободата си казваха „брате"; те се назоваваха братя помежду си. И Левски беше казал тъй: Не да благувам, но да умра за теб, брате! Това е новото, свещеното положение в живота.

„Ако ме попитате защо умират хората, ще ви отговоря: хората умират от своите стари идеи. Тогава как ще възкръсне човечеството? Казвам: станете млади, станете носители на новото Божествено учение, на което емблемата е братството. Братство, но в какво седи то? – Онзи, който се нарича твой брат, трябва да е готов да жертвува живота си, имота си и честта си – всичко за тебе. Когато един велик народ схване идеите на това братство, той трябва да е готов да жертвува всичко за тези идеи. Не жертвува ли, там няма никакво братство." [91, с. 66]

Едно ни остава да кажем: Братя, ако искате да живеете, вземете от пресния, топъл хляб, и яжте! Вземете, вземете, братя, от Божествения хляб, да оживеете за Вселената на новата култура, която с трепет очакват и небето, и земята. Всички гладни нека да дойдат да опитат този хляб. Ситите, обаче, ще останат със стария хляб.

„Казвам: Ако българите, както и всички останали народи,

не приемат новото учение, което сега им се проповядва, никакво бъдеще не ги очаква. Помнете: Всеки дом, който не приеме новото учение, няма бъдеще; всяка партия, която не приеме това учение, няма бъдеще; всеки народ, който не приеме това учение няма бъдеще. Всички трябва да приемат учението на любовта, правдата и истината, не по форма, но вътрешно: да заживеят като братя, като чада на един Баща." [148, с. 123]

„Някои казват: Какво ще стане с България? Щом България приеме Божественото учение, добре ще бъде за нея. Но ако не го приеме, зле ще ѝ бъде. Колкото евреите прокопсаха, толкова и българите, ако попречат на Бялото Братство. Да го знаят българите. Съдба има. Какво са дали досега българите на света? Само една малка светлина – богомилството. Доколкото можем да служим за проводници на Божествените идеи, ще имаме място в света." [10, с. 14]

„Какво ще стане с България? – За България иде голямо добро, което всички трябва да приемат доброволно. Ако не го приемат доброволно, насила ще го приемат, но Бог няма да отмени решението си." [31, с. 120]

Днес българите изпращат делегации по света, търсят специалисти, мисионери, кредитори – корабът им потъва. Те не са съзнали още, че трябва да апелират към Божественото в себе си, да се обърнат към новите идеи, да внесат един висок идеал в душите и към него да апелират.

„– Трябва добри хора да дойдат от странство. – Вие имате добри хора. Те са между вас, между вашите добри овчари и овчарки. Аз намерих достатъчно умни хора между вас. България е пълна с моми и момци, които ще свършат велика работа." [31, с. 171]

„Иде Божествената вълна, която ще разтопи човешките езера; от тях помен няма да остане. Ти вече няма да бъдеш лед, но ще се превърнеш на чист извор, който ще тече по целия свят, да разнася новото учение. Ако българите приемат това, което Бог казва, в три години най-много, България ще се поправи. ... Ако приложите това учение, ще опитате думите ми. Жив е Господ. От кого очакваме ние? На великите сили ли? Толстой казваше в Русия да се обърнат към Господа, но не го послушаха. Той беше пратеник на Господа, но гласът му остана глас в пустиня. Мислите ли, че ако и вие не ме послушате, България няма да пострада? Когато се върна на небето при Господа, ще Му разкажа цялата истина. Да възлюбим Господа, Който е бил всякога добър към нас. Да Му дадем място в себе си. Да дойде Царството Божие в нас." [31, с. 238]

Къде ще дойде Царството Божие? – Това царство на Любовта трябва да дойде първо в душата ти. Като се разтопят ледените сърца на хората, тази вода ще предизвика буйно течение. Това значи, че първичния, идейния живот се е събудил. Човек ще се изпълни с такива динамични идеи, че в живота му ще настане голямо оживление и раздвижване. Тогава в душата му ще се възцари това царство на разумност и порив за помагане. Той ще бъде преизпълнен с мир, всеотдайност, дух на служене.

Като приемат новото, българите ще станат едно средище. Западът се нуждае от новите идеи. Той ще внесе в тях технологичност, целенасоченост, практицизмът. Изтокът, т.е. славянството, в което има голям духовен глад, ще въплъти динамично и дълбоко тези принципи и методи в живота си. По този начин славяните ще се пробудят за възвишеното, душите им ще разцъфнат за една нова, универсална култура – култура на космичната любов.

„Русия ще послуша гласа на Толстоя, който бе глас на Бога живаго. И духовенството доведе болшевизма. Болшевизмът, това е камшикът на Бога в Христовата ръка. И днес Той ни пита: „Това ли създадохте в толкова години?" [91, с. 82]

„България направи погрешка, че имаше неприятни отношения с Русия. България трябва да си поправи грешката – да не се бие с Русия. В Русия ще стане духовна промяна. Те ще приемат новите идеи. Русия ще изпълни своята духовна мисия." [60, с. 321]

Човечеството пъшка под товара на своята карма. Като приеме и приложи Божественото знание, то ще се освободи от този товар.

„Истина ви казвам, че ако приемете новото учение, няма да остане неплатена полица. Всички стари неизплатени полици наричаме карма. Европейските народи страдат от своята карма." [107, с. 68]

Българите да отворят големите богатства в своите изби. Те са поели големи задължения – не само да изплатят дълговете си, но и щедро да раздават от изобилието, което имат в себе си. В България има много злато, скъпоценности, природни богатства. Те са скрити за бъдещите хора. Няма по-богати хора от българите.

„Аз бих желал българите първи да дадат пример. Важно е българският народ да се просвети духовно и да заеме достойно своето място между другите народи. Ако всички приемат Новото учение, пътищата им ще се оправят, семействата и учи-

лицата ще се повдигнат и тогава ще бъде приятно да преминаваш от единия край на България до другия. Ще бъдеш като в рая. Ще вървиш и ще се радваш, че служиш на Бога. Дето минеш, дърветата и цветята ще ти се усмихват, плодовете сами ще ти се предлагат. Моми и момци ще те посрещат с радост и веселие. Всички ще бъдат добре облечени и украсени."
[57, с. 297-298]

„Сега, именно, в тая епоха, българският народ има условия да стане културен, да пречисти своите сили и да се укрепи вътрешно. Той не се нуждае от пари, защото земята му е богата. Той не се нуждае от чужди умове, защото умът е в него. Той не се нуждае и от чужди сърца да го топлят, защото животът е в него. Той не се нуждае от съветите на други да работи, защото по естество е работлив. Не отричам съдействието на други умове и сърца, но ония, които искрено го обичат." [31, с. 167]

„Днес България има нужда от герои на фронта срещу злото, които да проявяват търпение. Носете тази мисъл навсякъде. Помнете: няма зло за България. Българският народ ще се повдигне." [Да възлюбиш Господа]

Възниква въпросът: Защо все още учениците на новото не са отишли сред Природата – своята майка, а живеят в лисичите дупки на старата култура? Мисловната, чувствена и физическа среда на съвременните градове е пълна с отрова. Каквито и практики да прилага, човек не може да се освободи от тази отрова – тя се просмуква в него. Отровната аура на съвременните градове ги превръща в място на обреченост.

Нали трябва да живеем сред хората, да им помагаме, да ги трансформираме? – Ти си изпратен като дете на земната природа, да привличаш сили от небесните извори, да облагородяваш земята, да я превръщаш в райска градина, в място на изобилие и щастие. Онзи грешник като яде от плода, от хляба, напоени от твоето божествено градинарство, той моментално ще се преобрази. Днес хората ядат хляб, пълен с тягост и недоволство, поради което стомасите им са повредени.

Нали трябва да създаваме националното богатство? – Роби ще станете на това богатство, наемници, крепостници ще му станете. Твоето богатство идва от Баща ти, който е вътре в тебе, и от Майка ти, която ражда всичко – домати, краставици, картофи, жито, дини, ягоди, смокини и пр. Където минеш, сей костилки – край пътища, по синори и пустоши, в горите. Твоите внуци, където минат, ще има какво да ядат.

Новите хора са синове на Слънцето и Земята. Те ще напоят богато Земята с изворите на Слънцето, ще я направят

райска градина, от която ще излизат във Вселената с изобилие.

Идейните хора да не оставят богаташите да изкупуват евтините къщи по селата, но да отидат да си направят там обиталища. Вие можете да изкупите цяло пустеещо селище в Балкана. Къпѐте се в небесните извори, облагородявайте земята, заливайки света с благословението си. Как иначе ще се приложат новите природни методи?

А, службиците си трябва да държим, – задължения имаме. – Човек не може да намери щастието си, ако не пожертва страничните неща и не се посвети на каква да е идея, която най-много го вълнува. Всичките му вещи и богатства ще се отнемат, идеята му също ще остане неопитана.

Учителя казва, че две са силните страни на българите – музиката и градинарството. Днес и двете тия области са в немилост.

Новото вече идва и се налага. Нека всеки да свърши нещо свое, оригинално; и нека всички заедно да извършат нещо необичайно, което нито се е чувало, нито се е виждало.

„... в пътя, по който вървим, сме дошли до едно място, дето вече Божествената Светлина и Божествената Любов могат да ни озарят, и ние можем да имаме едно приложение на туй учение, не в големи размери, но в малки." [15, с. 57]

„... условията и възможностите се подобряват. Всички нови течения вече проникват навсякъде. И в Индия, и в Япония изникват. Тези, които приемат новите идеи са приготвени не от сега, а от памти века. Те са напреднали души, приготвени. Всички неща са на мястото си." [62]

„Този, който не приеме новото, ще има старо тяло, стари условия, нищо няма да се измени, ще бъде изложен на болести, страдания, а пък, ако приеме новото, ще бъде пеперуда, няма да лази, ще има хвърчаща мисъл.

Целият свят засега има много лош аспект. В един затвор да искаш да живееш добре. Земята има сега чисто затворнически характер. Тепърва ще се поправи положението. Не трябва да се безпокоим. Онзи, великият живот, който ще дойде в нас в тази епоха, ще трансформира енергиите."

„Ако едно дело е Божествено, то ще успее. Това дело, което ние поддържаме, ако е вярно, Земята с главата надолу да се обърне, то ще успее; то е дело на Любовта. И сега иде една възвишена култура на Любов, Любов, която ще свърже всички народи. Любов, която ще свърже всички индивиди, всички майки, всички приятели, от най-малките до най-големите, и

между хората ще настане братство и равенство, но не само между хората, но и между животните. Туй иде и ще се наложи." [5, с. 42]

Едно време Словото се предлагаше на избраните – хора подготвяни с хилядолетия от пророци, кабалисти, посветени. Днес Словото се предлага на един от народите с много езици. Българите са от народите с много езици, събрани по кръстопътищата на историята. Навремето културните народи са ги наричали езичници или варвари. Те днес са поканени на сватбата на Агнето.

„Аз познавам душата на този народ. Тя е изстрадала много от своите учители, проповедници и управници. Тя има още малко да пострада, след което тя веднъж завинаги ще се освободи от старото робство." [60, с. 309]

„Пожелавам ви сега като българи да бъдете образец на всички народи. – Какво представляват българите? Те не са нито избраниците на Бога, нито ония първенци, които отказаха да присъстват на царската вечеря, под различни предлози: че си купили ниви и ги засели, че воловете си опитвали, че се оженили. Когато званите се отказаха от поканата на царя, той каза строго на слугата си: „Иди по кръстопътищата и ми доведи всички хроми, клосни, сакати и слепи да ги облека в нови премени, да седнат с мене заедно на трапезата." Това са българите. Хроми и сакати са те за греха, за престъпленията. Слепи са те за злото, не го виждат. Те са осиромашали за стария и грешен живот; те са се отказали от всички заблуждения и търсят новия светъл ден, в който Слънцето вечно грее, а Правдата строи нови пътища.

Благословен е онзи народ, за когото може да се каже:

„Който не беше мой народ, намери ме. Моят народ, обаче, остана вън." [13, с. 303-304]

ПРЕДУСЕЩАНЕ

Всяка клетка, организъм, звездна система имат фокус, ядро, център, където силите на цялото се нагнетяват върху малко пространство и поддържат реакцията на синтеза.

В България ще съберем есенцията на хубост, невинност, творчество, мъдрост, добро в един фокус – да се привлекат ума и сърцето на народа, да пламне верижния пламък на синтеза, да се запали човечеството от взаимност, да се пробуди за космичните измерения, възможности и перспективи на живота.

ЦЕНТРИРАНЕ

УМ, СЪРЦЕ И ДУША КОНЦЕНТРИРАМ
В СВЕТЛИНКАТА ОТ ГОРНИЯ СВЯТ,
ЗА ДУХА СИ ЧРЕЗ НЕЯ НАМИРАМ
СВЕЖ НЕКТАР ОТ НЕБЕСНИЯ ЦВЯТ.
ХЕРУВИМСКИ ПЧЕЛИ, ПЕПЕРУДИ
КРАСОТАТА ДОНАСЯТ ВЪВ МЕН,
И НАД МЕНЕ НЕБЕТО СЕ ТРУДИ,
ЗА ДА СТАНА НА СЛЪНЦЕ, НА ДЕН.

ЧИКИТА

ЗАЗОРЯВАМ СЕ, С ОБИЧ ОБЛИВАМ
ТОВА МИЛО ДЕТЕНЦЕ ДО МЕН,
ДА ЛИКУВА СВОБОДНО, ЩАСТЛИВО,
ДА ЦЪФТИ КАТО ПРОЛЕТЕН ДЕН.
И РАЗВЪРТАМЕ ВСИЧКИ ЧИКИТА,
И ОГРЯВАМЕ С ОБИЧ СВЕТА,
И ЛЪЧЪТ НИ ПРОСТРАНСТВА ПРЕЛИТА,
И ЗАПАЛВАМЕ В ХАРА ХРИСТА.

ГРЕБВАНЕ

АКО В ЗИМА СТУДЪТ ТЕ РАЗТРИСА
И ДАЛЕЧЕ СИ ОТ ТОПЛИНКА,
ОТ ЗАПАЛКАТА-ХАРА ГРЕБНИ СИ,
В ЗАРЕВО ДА СЕ КЪПЕ НОЩТА.
И ДОРИ ОТ ВРАЖДА ВКОЧАНЕЛИ
ДА СЕ БЛЪСКАМЕ САМО В СТЕНА,
ЩОМ СЪРЦЕТО СИ В ХАРА ПРЕСЕЛИ,
ВСЕКИ СТАВА ЗА БРАТ СИ ВРАТА.

РАЗВЪРТАНЕ

ДНЕС РАЗВЪРТАМЕ КРАН КЪМ ЗВЕЗДИТЕ
И НЕБЕТО ОТВАРЯМЕ В НАС,
И НЕБЕСНИТЕ ИЗВОРИ БЛИКАТ,
И ПРИИЖДА БЕЗСМЪРТНА ВОДА.
ОКЪПИ СЕ, ДУША-ПОЕТЕСО,
ВЪВ НЕБЕСЕН НЕКТАР-СВЕТЛИНА!
ОСТАРЯЛОТО ВЪН СЕ РАЗТРЕСЕ,
А ЗОРАТА ОТВЪТРЕ ИЗГРЯ.

ХАРА

ДНЕС ХРИСТОВОТО СЛЪНЦЕ ВЪВ ХАРА
ДИНАМИЧНО РАЗДВИЖВА БЪЛГАРИЯ.
ИДЕ ОГЪН И ПЪЛНИ СЪРЦАТА,
И ОТВСЯКЪДЕ ПЛАМВА ЗЕМЯТА.

БИБЛИОГРАФИЯ

1. Ако говоря – беседа
2. Абсолютна истина – неделни, 1930-32 г.
3. Абсолютна чистота – съборни, 1929 г.
4. Беседа върху XX глава от Откровението на Йоана 11.VI.1916 г.
5. Беседи, обяснения и упътвания от Учителя 1922 г. – съборни
6. Беседи от Учителя под редакцията на Влад Пашов I т.
7. Беседи от Учителя под редакцията на Влад Пашов II т.
8. Беседи от Учителя под редакцията на Влад Пашов III т.
9. Блажен този раб – бес., серии
10. Богомилство, славянство, възраждане
11. Божествената мисъл – МОК, 1927-28 г.
12. Божествени условия – МОК, 1928-29 г.
13. Божествен и човешки свят – съборни, 1940 г.
14. Божият глас – ООК, 1930 г.
15. Великата майка
16. Великата разумност – ООК, 1932-33 г.
17. Великите условия на живота – неделни, 1919 г.
18. Вечно подмладяване – неделни, 1943 г.
19. Вземи детето
20. Видяхме звездата – серии
21. Влизане – неделни, 1927 г.
22. Влияние на светлината и тъмнината – МОК, 1925-26 г.
23. Всемировият Учител Беинса Дуно и Велико Търново – I т.
24. Все що е писано – неделни, 1917 г.
25. В своите си
26. В царството на живата природа – статии
27. Възвание към народа ми – 1898 г.
28. Възможности за щастие – съборни, 1941 г.
29. Възможни постижения – ООК, 1927 г.
30. Дава плод – серии
31. Да възлюбиш Господа – МОК, 1924 г.
32. Да им дам живот – МОК, 1936 г.
33. Дали може – неделни, 1918 г.
34. Двата пътя – МОК, 1922 г.
35. Две свещени положения
36. Двигатели в живота – съборни, 1938 г.
37. Доброто оръжие – ООК, 1930 г.

81. Мойсей и Христос – серия IX
82. Мърчаево 1944 г.
83. Начало на мъдростта – ООК, 1932 г.
84. Ни мъж, ни жена – неделни 1927-28 г.
85. Нова книга за здравето
86. Новата култура в епохата на Водолея
87. Новата мисъл – ООК, 1932 г.
88. Новото начало – неделни, 1943-44 г.
89. Новият светилник – ООК, 1943-44 г.
90. Новият човек – неделни, 1921 г.
91. Новото човечество – съборни, 1920 г.
92. Няма пророк
93. Общение с Бога
94: Осма серия
95. Осма серия, В малкото
96. Осма серия, Давам власт
97. Осма серия, И земята ще се изпълни със знание
98. Осма серия, Позвах сина си
99. Осма серия, Стана плът
100. Осма серия, Ще се наситят
101. Основите на новата култура, 1993 г.
102. Отиване и връщане – ООК, 1932 г.
103. Петимата братя – неделни, 1923 г.
104. Плодът на дървото – серии
105. По Бога направени – съборни, 1929 г.
106. Посока на растене – МОК, 1926-27 г.
107. Поучаваше ги
108. Простите истини – ООК, 1926 г.
109. Просветено съзнание – ООК, 1930-31 г.
110. Протоколи – Веригата 1909 г.
111. Протоколи – Веригата 1910 г.
112. Протоколи – Веригата 1911 г.
113. Протоколи – Веригата 1912 г.
114. Протоколи – Веригата 1914 г.
115. Път към светлината
116. Разговори с Учителя – Боян Боев
117. Рилски беседи – 12.Х.1943 г.
118. Светото място – МОК, 1927 г.
119. Свещени думи – I т.
120. Свещени думи – II т.
121. Свещени думи – III т.
122. Сеятелят – неделни, 1932-33 г.
123. Сила и живот

38. Добри и лоши условия – ООК, 1928 г.
39. До скончанието на века
40. Живият Господ – неделни, 1922 г.
41. Жива реч – МОК, 1926 г.
42. Заведоха Исуса – VII серия
43. Заветът на любовта – III т.
44. Зазоряване
45. Закон на съпоставяне
46. Закони на доброто – МОК, 1930 г.
47. Заровеното имане
48. За съдба дойдох – XI серия, 1928 г.
49. За съдба, Бог е дух
50. За съдба, Вечно веселие
51. За съдба, Глас от града
52. За съдба, Кога ражда
53. За съдба, Който се отмята
54. За съдба, Той дойде при Пилата
55. За това се родих – IX серия
56. Значение на изслушването
57. Изворът на доброто
58. Изгревът, I т.
59. Изгревът, II т.
60. Изгревът, III т.
61. Изново
62. Из Словото
63. Ключът на живота
64. Козативни сили, ООК, 1925-26 г.
65. Който дойде при мене – неделни, 1924-25 г.
66. Който има невестата – неделни, 1929 г.
67. Който иска славата – серии
68. Крадецът и пастирят – неделни, 1929 г.
69. Към обетованата Земя
70. Ликвидация на века – неделни, 1937-38 г.
71. Лъчите на живота – съборни, 1937 г.
72. Малки и големи придобивки – ООК, 1928 г.
73. Методи за самовъзпитание – МОК, 1930-31 г.
74. Мисли за всеки ден 1979-80 г.
75. Мисли за всеки ден 1986-87 г.
76. Мисли за всеки ден 1992-93 г.
77. Мисли за всеки ден 1993-94 г.
78. Младежки окултен клас IV год.
79. Мнозина казваха
80. Моето царство – серии

124. Сила и живот II серия
125. Сила и живот III серия, Солта
126. Сила и живот IV серия
127. Синове на възкресението – неделни, 1928 г.
128. Служене, почит и обич – МОК, 1929-30 г.
129. Смени в природата – ООК, 1928-29 г.
130. Стани и опаши се
131. Старото отмина II т. – неделни, 1937 г.
132. Страници из живота на българите
133. Събуждане – ООК, 1931-32 г.
134. Съзвучия от бъдещето
135. Той създава – неделни, 1936-37 г.
136. Трите живота
137. Условия за разумния човек – ООК, 1926 г.
138. Условия за растене – неделни, 1930 г.
139. Утринно слово 15.I.1939 г.
140. Утринно слово 11.XI.1939 г.
141. Утринни слова 1943 г.
142. Учение и работа – неделни, 1934-35 г.
143. Учителя – голямата книга
144. Фактори в природата – МОК, 1932 г.
145. Хигиена на здравето
146. Ценната дума – неделни, 1935 г.
147. Ще се наситят – серии
148. Ще управлява всички народи – неделни, 1920-21 г.
149. Царският път на душата – съборни, 1935 г.

ООК – Общ Окултен Клас
МОК – Младежки Окултен Клас

СЪДЪРЖАНИЕ

НОВ РИТЪМ 5
Обичам те 5
Двете изключения 6
Излизане от тринадесетата сфера – еволюция, развитие 8
ОПИТЪТ 16
1. Пророчества 17
2. Мигът 24
ЛИКВИДАЦИЯ 30
1. Карма 30
2. Личният Елемент 36
Големеене 37
Раздвоение 38
Самосъзнание 39
Материализъм 42
Егоизъм 45
Собственост 53
Добро-Зло 61
Грехопадението на човека и Земята 78
Изкривената ос 120
Изправяне на оста 127
3. Освобождение 133
Небесната война 133
ЗЕМЕТРЕСЕНИЯ – ПРАВЕДНИ 139
ПРОМИСЪЛ 145
ЧИСТЕНЕ 148
ОГЪНЯТ НА СТРАДАНИЯТА 157
ОГЪНЯТ НА ЛЮБОВТА 162
НОВОТО СЛЪНЦЕ 164
ПОМОЩТА 168
СИНОВЕТЕ НА СВЕТЛИНАТА 176
ШЕСТАТА РАСА 179
1. Новият тип човек – новият Адам 180
Българите и развоят на шестата раса 192

ПРИЕМАНЕ 197
1. Учителят 198
Учител и Бог 199
Учителят и Христос 200
Името на Учителя 205
Учител 207
Мисията на Учителя 212
2. Ново разбиране 223
3. Божественото учение 239
4. Стената 264
5. Ако камъните заиграят 277
6. Преображение 286
7. Пожар 307
ИЗБОР 324
ПРЕДУСЕЩАНЕ 335
БИБЛИОГРАФИЯ 337

МИСИЯТА НА БЪЛГАРИТЕ – поредица
ИЗБОР – книга първа

Първо издание

Емил Стефанов, съставителство и коментари

Холистичен център „АНХИРА“

Формат 60/90/16
Печатни коли 21,5

ISBN 954 - 9882 - 04 - 7

Спасението на човечеството е в приложение културата на свръхсъзнанието. Само тази култура, която се проявява извън времето и пространството може да предотврати надвисналата тектонична катастрофа, да запали човечеството с любов, да го обедини и освободи.

Всички будни хора, които съзнават своята отговорност са призвани да приложат тази култура на най-фини величини, култура на възвишеното, култура на космичната любов.